ANDREAS ESCHBACH

PREMIUL NOBEL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ESCHBACH, ANDREAS
Premiul Nobel / Andreas Eschbach; trad.: Cornel Stoenescu. –
București: RAO International Publishing Company, 2010
ISBN 978-973-103-997-8

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANDREAS ESCHBACH
Der Nobelpreis
©2005 by Verlagsgruppe Lübbe
GmbH & Co.KG, Bergisch Gladbach

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-103-997-8

OBSERVAȚIE

Este specific societății suedeze ca toți oamenii să se tutuiască. Formula „dumneavoastră" este utilizată doar față de membrii familiei regale.

Știam acest lucru, dar am considerat greșit ca într-un roman scris în limba germană, a cărui acțiune se petrece în Suedia, să preiau în mod automat acest detaliu de etichetă. Dacă aș face acest lucru, ceea ce pentru un suedez apare ca normal, va irita cititorul german, și în acest fel s-ar naște o impresie eronată. Pentru că, chiar dacă pentru un suedez este normal să se adreseze persoanelor străine cu prenumele și cu „tu", există totuși grade diferite de apropiere față de alte persoane – grade care în limba suedeză nu își găsesc loc în adresare, dar care în limba germană se exprimă. De aceea am utilizat formulele de adresare obișnuite la noi.

CAPITOLUL 1

Se spune că secretul cel mai bine protejat în Suedia ar fi meniul de la banchetul ocazionat de acordarea premiului Nobel.

În fiecare an, acesta este alcătuit de către Förening Arets Kock – societatea care desemnează și bucătarul suedez al anului – printr-o procedură amănunțită, ce durează luni de zile. După numeroase teste și discuții, în luna octombrie are loc, în cele din urmă, o masă-test pe parcursul mai multor ore, când sunt probate patru propuneri de meniu. Această comisie este cea care ia decizia definitivă, pe care o ține sub tăcere. Unicul lucru care se știe sigur este că la desert se servește înghețată. Totuși, până în seara de 10 decembrie nimeni – cu excepția restrânsului cerc al inițiaților – nu știe ce sortiment de înghețată se va servi.

Meniul de la festivitatea din anul anterior poate fi comandat, dacă se dorește, pe parcursul întregului an la localul primăriei și, la un preț de circa 130 de euro de persoană, nici măcar nu este exagerat de scump pentru Suedia. Pentru ceva mai mult decât de cinci ori acest preț se asigură un serviciu de masă identic cu cel de la banchet, la care, făcând abstracție de albul porțelanului, domină auriul și verdele intens. Tacâmurile – șase piese – sunt parțial aurite, cuțitul pentru pește este decorat cu un ochi jucăuș verde, și din set mai fac parte patru pahare cu picior aurit.

Dar nici o sumă de pe lumea aceasta nu poate apropia pe cineva de esențial: banchetul adevărat, cea mai exclusivistă masă imaginabilă. Doar geniul ori norocul – cel mai bine ambele – pot ajuta cuiva să fie de față atunci când, în concepția unei instituții devenite mit pe parcursul celor mai mult de o sută de ani de existență, sunt onorate cele mai mari realizări intelectuale și științifice ale omenirii.

În seara serilor, după acordarea premiilor din sala de concerte de la Hötorget, accesul la Stadshuset, impresionanta primărie construită în 1923 pe Mälarsee, este iluminat cu făclii. Mașinile cu premianții trag în fața intrării, ca și mulți alți invitați, dar nu puțini sosesc și pe jos. Strălucirea regală domină peisajul. Saluturile includ sărutări de mâini, se fac plecăciuni și reverențe și chiar republicanii înrăiți sunt impresionați de străvechiul ceremonial al curții. În timp ce premianții și alți oaspeți de onoare sunt salutați în galeria prinților de către membrii familiei regale, care au intrat în primărie printr-o intrare laterală specială, ceilalți oaspeți așteaptă în foaier, până când la ora 18.30 pot lua loc la mesele din Sala Albastră, care în realitate nu este albastră. Pereții înalți, întrerupți de ferestre cu vitralii, construiți din cărămidă în tonuri roșii calde, ce par că se sprijină aparent ușor de stâlpii unei colonade ce îi înconjoară, ne dezvăluie că arhitectul lui Stadshuset a fost influențat de arhitectura venețiană; dacă încăperea nu ar fi avut acoperiș, ar fi fost o minunată *piazza.* Planul prevedea ca toate cărămizile realizate manual să fie acoperite cu țigle lăcuite albastre, dar arhitectul a renunțat la această idee în timpul construcției.

La ora 19.00 se deschide marea ușă de culoare închisă din capătul galeriei din granit. De aici se fac cincizeci de pași pe lângă o balustradă, până la scara din marmură care coboară spre sală. Se aude fanfara, cântă orga de sub acoperiș, cu zece mii de tuburi și 138 de registre, una dintre cele mai mari din Scandinavia, iar regele Suediei pășește în față conducând o

laureată, în cazul în care printre premianți se află o femeie, iar dacă nu există o are alături în mod tradițional pe soția laureatului pentru fizică. Ei alcătuiesc vârful acestei procesiuni a majestăților care coboară treptele către muritorii de rând, către rude și prieteni ai laureaților și către tineretul reprezentat în fiecare an de aproximativ 250 de studenți ai tuturor universităților suedeze. Prin tragere la sorți, aceștia au obținut privilegiul de a plăti aproximativ o sută de euro pentru un tichet, pe baza căruia se vor mulțumi cu cele mai proaste locuri de sub arcade. Poartă costume ori veșminte elegante, șepci albe și eșarfe galben-albastre, culorile Suediei.

Familia regală, laureații premiului Nobel și ceilalți oaspeți de vază se așază la masa de onoare aflată în centru, de-a curmezișul față de celelalte, ceva mai lată și mai generos aranjată decât restul. Aici stau cam 90 de oaspeți – alături de membrii familiei regale se află laureații, reprezentanți ai guvernului și ai fundației Nobel – bucurându-se de un loc de 70 de centimetri lățime, în timp ce la celelalte mese spațiul este de doar 60 de centimetri, căci altminteri nu ar avea loc cei 1 300 – 1 400 de oaspeți. Este cel mai select banchet din lume, dar cu siguranță nu și cel mai comod.

Deoarece Salonul Albastru nu este simetric, ci se îngustează într-o parte, mesele nu se pot pune paralel, cum ar trebui, și pentru că nici minunata scară nu coboară exact în mijlocul încăperii, repartizarea meselor și a scaunelor este un puzzle complicat. O reprezentantă a fundației Nobel nu s-a ocupat în ultimele săptămâni decât cu stabilirea locului fiecăruia, lucru care nu se limitează nici pe departe la așezarea câte unei femei lângă fiecare bărbat. Fiecare invitat își poate exprima preferința asupra locului, completând un formular special, bunăoară în ceea ce privește apropierea de rege, de regină sau de colegi, și toate aceste dorințe sunt luate în considerație.

Mesele sunt împodobite splendid. Decorarea meselor are o tradiție de secole în Suedia – compartimentul corespunzător

de la cel de al doilea etaj al Nordiska Museet trece drept unul dintre locurile cele mai interesante din Stockholm – și pentru că televiziunea suedeză informează pe larg despre banchet, aranjamentele meselor vor reprezenta un subiect de discuții publice în următoarele săptămâni, multe familii găsind astfel o sursă de inspirație pentru Crăciun.

Acum este dezvăluit și secretul meniului. Acesta se află scris cu litere simple pe cartonașele ce stau la dispoziție pentru fiecare loc, ornate doar cu profilul aurit al lui Alfred Nobel. Totuși, doar puțini dintre participanții la banchet pricep ceea ce citesc, deoarece cu toate că în mod elegant s-a renunțat la toate accentele, meniul este în limba franceză, și anume în acea franceză a bucătăriei selecte devenită o formă de literatură în sine, o literatură a cărților de bucate ce încearcă să fie poezie și care îi nedumerește chiar și pe francezii neaoși.

Cei mai mulți se mulțumesc să afle că șampania ce li se va turna de către cei 210 chelneri este un Dom Perignon Vintage – 1992, și în rest preferă să se lase surprinși. Alții, mai ambițioși, mai umblați prin lume și cu mai multe cunoștințe de limbă franceză, descifrează că antreul este compus dintr-un tortuleț de brânză de capră cu garnitură de sfeclă roșie, scoici St. Jacques și langustine în sos vinaigrette cu trufe. Ca fel principal urmează fileul de cerb în sos de scorțișoară cu legume de toamnă la grătar și un sos Chutney de merișor, cu garnitură de cartofi. Desertul, denumit Glace Nobel, ca și cum ar fi vorba despre o marcă de renume, se compune anul acesta dintr-un delice de pere cu cremă de ciocolată și vanilie în stil bavarez, însoțit de șerbet de pere și șampanie.

Din motive necunoscute, bucătăria se află la etajul șase. Mâncarea este trimisă jos cu un masiv ascensor pentru mărfuri, pusă pe farfurii în Sala Aurită și transportată necontenit de către o armată de oameni în jachete albe, pe marea scară, în Sala Albastră, cu o viteză medie de aproximativ zece kilometri pe oră, pe durata celor patru ore cât durează banchetul.

140 de chelneri se ocupă de mâncăruri, 50 – de vin, 10 reprezintă rezerva solicitată totuși permanent, iar alți 10 se ocupă de îndeplinirea dorințelor speciale. Vegetarienii și cei alergici primesc o mâncare pregătită doar pentru ei. Organizatorii s-au informat în prealabil, și nimic nu este imposibil, fie că e vorba despre meniu fără carne, fără gluten sau cușer.

Înaintea desertului este un intermezzo muzical de douăzeci de minute, timp în care scările devin scenă și sunt iluminate în albastru, pentru a da totuși un sens denumirii sălii. Pe măsură ce aplauzele se sting, în sală se așterne întunericul. Fiecare știe ce urmează: se servește Glace Nobel.

O procesiune formată din chelneri care pășesc ceremonios coboară scara cu înghețata luminată de lumânări cu artificii. Cu iuțeala vântului se împart cupele și chelnerii dispar în întuneric pentru ca imediat apoi să reapară în mod misterios în procesiune. Este o ceremonie care ar stârni râsul dacă nu ar fi atât de emoționant de frumoasă.

Spre sfârșitul banchetului, vine din nou rândul laureaților. Ei trec pe rând pe la un mic pupitru aflat într-o nișă de lângă scară, la unsprezece trepte peste nivelul sălii, și rostesc un discurs de mulțumire, de cele mai multe ori modest, care însă nu are voie să depășească trei minute. Este una dintre cele mai binecuvântate îngrădiri stabilite de protocol, pentru că după această zi, după această cină cu șampanie și vin tare, nimeni nu ar mai fi în stare să urmărească cuvântări lungi în limbi străine sau rostite într-o engleză cu un puternic accent străin.

În cele din urmă banchetul ia sfârșit. Pentru că o lege nescrisă cere ca nimeni să nu părăsească sala înaintea regelui, el este acela care dă acest semnal. Regele Carl Gustav al XVI-lea nu se ridică de pe scaun când dorește, ci exact în momentul prevăzut de protocolul întocmit cu atâta grijă. În Sala Aurită trebuie să fi dispărut bufetul și orchestra să fie gata să acționeze la încheierea banchetului. Imediat ce familia regală, laureații premiului Nobel, profesorii, studenții și toți ceilalți oaspeți se

ridică și urcă treptele, răsună muzica de dans și de această dată, ca în fiecare an, începând cu un vals vienez.

La ora unu se încheie și dansul din Sala Aurită. Familia regală, care s-a mai întreținut în Galeria Prinților încă o dată cu laureații, se retrage și invitații se fac nevăzuți în noaptea de iarnă. Dar cu asta nu se termină totul. Nu există laureat care să nu fie invitat la cel puțin una dintre petrecerile organizate de frățiile studențești din Stockholm. Șoferii confortabilelor limuzine Volvo, aflate la dispoziția laureaților pe perioada în care se află în capitala Suediei, cunosc drumul, dar oricum fiecare laureat este escortat de un întreg convoi de studenți, tineri cu ochi strălucitori, pentru care ei sunt niște idoli, ca niște staruri pop ale lumii științifice.

La aceste petreceri participă și membri ai comitetului Nobel. Aceștia emană o voioșie proprie. Destinderea pare la ei mai evidentă decât la toți ceilalți. Poate pentru că sunt conștienți că lor li se permite o pauză doar în această noapte. Chiar din dimineața următoare, ei își reiau munca fără de sfârșit: trebuie să găsească laureații anului viitor.

Dar, de această dată, ceva nu a mai funționat așa cum ar fi trebuit.

CAPITOLUL 2

Premiul Nobel cunoaște doar învingători. Nu se conferă nici măcar locul doi ori trei, ca să nu mai vorbim de următoarele locuri. Opinia publică nu află niciodată cine a fost nominalizat și cum a decurs votarea – află doar cine a câștigat. Toate deciziile sunt irevocabile și nu pot fi contestate.

Sarcina alegerii laureaților revine comitetului Nobel, existând câte un comitet pentru fiecare categorie de premiu. Alfred Nobel a stabilit fără echivoc instituțiile competente în testamentul lui – interesant, fără măcar să le întrebe înainte. După moartea lui Nobel, pe 10 decembrie 1896, au mai trecut câțiva ani până când instituțiile respective să fie dispuse și în stare să preia sarcinile gândite pentru ele, așa că premiul Nobel s-a acordat pentru prima dată abia în anul 1901, și anume germanului Wilhelm Conrad Roentgen pentru descoperirea razelor numite de el „X", olandezului Jacobus van't Hoff pentru descoperirea legilor presiunii osmotice, germanului Emil Adolph von Behring pentru lucrările privind seroterapia și poetului francez Sully Prudhomme. Primul premiu Nobel pentru pace i-a revenit jumătate francezului Frederic Passy și jumătate elvețianului Jean Henri Dunant, întemeietorii Crucii Roșii.

De atunci premiile pentru fizică și chimie sunt acordate de Academia Regală de Științe din Suedia, de alegerea laureatului în medicină ori psihologie se ocupă Institutul Karolinska din Stockholm, laureatul premiului Nobel pentru literatură

este ales de Academia Suedeză și, în fine, premiul Nobel pentru pace este decis de un comitet ales de Storting, parlamentul norvegian. În anul 1968, Banca Imperială suedeză a fondat, în amintirea lui Alfred Nobel, un premiu pentru științe economice, care este contestat și a cărui desființare este cerută permanent, pentru că el nu este un premiu Nobel „veritabil".

Regulile cu privire la cine are voie să nominalizeze candidatul diferă în funcție de premiu. Două reguli sunt însă general valabile: mai întâi, nimeni nu se poate propune pe sine însuși. În al doilea rând, atât membrii comitetului, cât și laureații anteriori ai premiului Nobel pot face propuneri. În acest scop fiecare comitet Nobel își creează o rețea mondială de contacte cu instituțiile importante în domeniu. Acest cerc cuprinde mai multe mii de persoane, cărora li se trimite anual câte o circulară, cu rugămintea de a nominaliza candidați pentru premiul Nobel. Toate nominalizările de luat în considerație pentru premiile anului în curs trebuie să ajungă neapărat la respectivul comitet Nobel înainte de 1 februarie.

După 1 februarie, comitetele Nobel încep să evalueze nominalizările. Între timp au fost înființate anumite institute Nobel, pentru că astăzi un comitet format din cinci persoane nu poate efectua nici măcar trierea celei mai importante literaturi de specialitate, ca să nu mai vorbim de evaluarea lucrărilor celor propuși.

Trebuie însă precizat că comitetul Nobel doar pregătește decizia, nu o ia el. Adunarea Nobel este aceea care acordă în final premiul, iar sarcina comitetului este ca până la începutul lunii octombrie, când se întrunește adunarea, să prezinte o listă cu propuneri care va fi votată. În practică, aceste recomandări reprezintă aproape nominalizarea, dar adunarea nu are obligația de a le respecta, ci teoretic poate alege pe altcineva, care să nu fi fost propus de comitet. Astfel, Adunarea Nobel din 1979, compusă din aproximativ 50 de profesori de la Institutul Karolinska, a respins propunerea comitetului,

despre care se știe doar că era orientată către cercetarea fundamentală din bio-medicină, și în locul acestei propuneri a acordat premiul Nobel descoperitorului tomografiei computerizate.

Imediat după votare se face celebra anunțare telefonică a respectivului ori a respectivilor, și în conferința de presă care urmează se face cunoscut numele viitorului laureat al premiului Nobel. Așa cum a dispus Alfred Nobel, un premiu poate fi împărțit la cel mult trei laureați. Cu excepția premiului Nobel pentru pace, care poate fi acordat și unor instituții ori unor grupuri, premiile Nobel pot fi acordate numai persoanelor individuale, care în momentul votării trebuiau să fie în viață. Doar cel care moare înainte de acordarea premiului din decembrie, dar după ce se face alegerea sa și după ce se face cunoscut numele lui în octombrie, primește premiul Nobel postum. Ultimul astfel de caz s-a petrecut în 1996, când William Spencer, laureat al premiului Nobel pentru științe economice, a murit din cauza unei boli de inimă la scurt timp după ce a fost făcută cunoscută alegerea lui.

Având astăzi valoarea de aproximativ un milion de euro, premiul Nobel în bani este unul dintre cele mai generoase premii din lume. Și așa a fost totdeauna. Și anume în primii anii de acordare a premiului Nobel, înaintea inflațiilor și a războaielor mondiale, acesta a fost ceva mai redus nominal, dar el corespundea totuși salariului unui profesor universitar pe douăzeci și cinci de ani, reprezentând o valoare mai mare decât a celui de acum. Intenția lui Nobel era – drept dovadă este și repartizarea premiului pe persoane individuale, revoluționară pentru acele vremuri – de a promova cercetători și artiști tineri, foarte promițători, și de a-i face independenți de constrângerile materiale.

Dar practic, este vorba în majoritatea cazurilor despre bărbați în vârstă, distinși pentru descoperiri sau opere realizate cu mult în urmă. De decenii media de vârstă a laureaților Nobel este de 62 de ani, iar procentajul femeilor premiate este

de 4%. Dar în ciuda tuturor criticilor și ostilităților manifestate, premiul Nobel este ca și până acum – poate chiar mai mult decât înainte – cea mai dorită distincție din lume. Este o instituție. Nu trebuie să se explice, să se justifice, nu răspunde în fața nimănui. Există o mulțime de premii, pentru o mulțime de prestații, unele chiar mai generoase, dar toate pălesc în fața premiului Nobel.

Multe decizii ale comitetelor Nobel au fost criticate, nu puține s-au dovedit a fi alegeri nefericite, dar întotdeauna au fost decizii independente. Din câte se știe, asupra deciziilor de acordare a premiilor nu s-au exercitat vreodată influențe oficiale sau diplomatice. Instituțiile Nobel se mândresc că rămân neinfluențabile de lobby-uri ale diverselor cercuri interesate.

Tuturor le este clar că, dacă cineva ar reuși să cumpere un premiu Nobel, asta ar însemna sfârșitul acestei instituții.

Mai exact: dacă s-ar ajunge la așa ceva – și dacă s-ar afla.

În anul în care ceva nu a funcționat cum trebuia, s-a întâmplat ca la începutul lui octombrie un McDonnell-Douglas 87 al companiei SAS, care se pregătea de decolare pe aeroportul milanez Linate, să se izbească de un Cessna-Business-Jet rătăcit pe linia de decolare din cauza ceții dese din acea dimineață. Avionul de pasageri a acroșat un hangar pentru bagaje, s-a frânt în două cu rezervoarele pline pentru un zbor la Copenhaga și s-a aprins într-o clipă. Nici unul dintre cei 104 pasageri, dintre care 56 erau cetățeni italieni, și nici cei șase membri ai echipajului sau cele patru persoane aflate la bordul avionului Cessna nu a supraviețuit.

Cercetările au arătat că sistemul de radar la sol al aeroportului era scos din funcțiune pentru lucrări de întreținere. Comunicarea dintre turn și Cessna, contrar prevederilor internaționale care cereau să fie efectuată în limba engleză, se desfășurase parțial în limba italiană și, în plus, turnul de control nu așteptase confirmarea recepționării indicațiilor de

către pilotul aparatului Cessna. O mulțime de greșeli ce ar fi putut fi evitate, dar care împreună au dus la un tragic accident.

În discuțiile despre măsurile deficitare de siguranță de pe aeroportul din Milano și despre brambureala din supravegherea zborului, nu s-a făcut niciodată cunoscut că printre victimele suedeze se aflau și trei profesori de la Institutul Karolinska din Stockholm. Cu alte cuvinte, trei membri ai comitetului care peste doar câteva zile urma să decidă asupra acordării premiului Nobel pentru medicină.

CAPITOLUL 3

Cei mai mulți medici nu se simt la locul lor în biserici, mai ales când motivul prezenței lor acolo este o slujbă funerară. Misiunea medicinei este îmbunătățirea vieții sau cel puțin prelungirea ei, și atunci când cineva se dedică acestei lupte, nu-i place să constate că în ciuda tuturor eforturilor, victoriilor și realizărilor, la capătul vieții se află totuși inevitabil moartea, dintotdeauna și fără nădejde de schimbare.

În acest caz moartea era prematură, neașteptată și intervenise cu teribilă repeziciune, ea lovise în plus trei distinși cercetători în domeniul medicinei – o infamie suplimentară. Deoarece autoritățile italiene nu erau încă dispuse să predea cadavrele celor trei profesori – se vorbea că nici măcar nu fuseseră scoși întregi dintre rămășițele avionului – pe altar se aflau doar fotografii înrămate decent în crom, cu bandă neagră, copii în format mare, alb-negru, ale portretelor oficiale ale tuturor angajaților de frunte, pe care departamentul de presă al Institutului Karolinska le avea pregătite pentru publicații. Arătau demn toți trei. Văduvele lor stăteau în primul rând, una dintre ele, înlăcrimată, celelalte două aflate încă sub șoc.

Băncile din spatele lor erau rezervate pentru profesorii institutului, iar după ei se înghesuiau asistenții, doctoranzii, laboranții, secretarele, angajații administrativi și în cele din urmă numeroși studenți, în măsura în care mai era loc în biserică.

În mijlocul celui de-al patrulea rând de bănci stătea profesorul Hans-Olof Andersson, un farmacolog care lucra de nouăsprezece ani în institut. Mai târziu va mărturisi că nu reținuse nimic din cele spuse de preot. În loc de asta își privise mereu ceasul pe furiș, întrebându-se dacă nu cumva era stricat; era imposibil ca timpul să se scurgă atât de încet.

În timp ce preotul continua să vorbească despre cât de minunați oameni fuseseră cei trei decedați, și toți îl ascultau cu o mină serioasă, gândurile lui Hans-Olof Andersson zburau la ceea ce avea să se întâmple. Va trebui să le strângă mâinile văduvelor, să le asigure de toată compasiunea sa – momente de care îi era groază. Dar nu exista altă cale. Cei trei decedați îi fuseseră colegi, se cunoșteau de la festivități, recepții și din alte ocazii. Mai mult, una dintre femei se ocupase pe cât de înduioșător, pe atât de neașteptat de fiica lui, Kristina, atunci când în urmă cu patru ani Inga, soția lui Hans-Olof, murise într-un accident de circulație.

Era dator. Și nu avea idee cum se va achita acum, când era posibil și necesar să o facă. Nu știa nici măcar ce trebuia să spună. Totul se petrecuse brusc. Totul se întâmpla brusc.

Hans-Olof a declarat mai târziu că pentru cei dispăruți simțise un fel de supărare. De fapt ce căutaseră cei trei în Italia? Membrii Adunării Nobel aveau la începutul lunii octombrie cu adevărat mult de lucru la Stockholm, și în orice caz chestiuni mai serioase!

A mai spus și că, parcă dând curs unui impuls interior, se întorsese exact în momentul în care cineva îl privea insistent. Acel cineva era Bosse Nordin, care la trei rânduri în spatele lui stătea sub un vitraliu, adâncit într-o discuție purtată în șoaptă cu un bărbat pe care Hans-Olof nu îl cunoștea. Hans-Olof avusese impresia că cei doi îl priveau, dar își întorseseră privirile când se uitase la ei.

Bosse era ceea ce s-ar putea numi cel mai bun prieten din institut al lui Hans-Olof, în măsura în care în atmosfera

campusului, caracterizată în mare măsură de concurență, o astfel de noțiune își mai găsea locul. Hans-Olof ar fi fost gata să recunoască oricând că senzația de apropiere se datora probabil faptului că birourile lor se aflau vizavi pe cele două laturi ale străzii Von Euler și se puteau vedea prin ferestre atunci când vorbeau la telefon. Rareori discutau chestiuni profesionale – Bosse era fiziolog celular, Hans-Olof era farmacolog; între cele două domenii existau tangențe, nu însă și în direcțiile de cercetare ale celor doi. Ei se întrețineau mai curând pe tema unor activități recreative, bârfă în institut și alte teme asemănătoare. Cu vocea celuilalt în ureche, cu silueta încadrată de plantele de cameră și în spatele geamului semi-oglindă, așa stăteau deseori unul în fața celuilalt, când unul din ei voia să se lămurească cu privire la aprecierea unui student, când Bosse plasa o glumă deochiată sau un pont de la bursă sau când Hans-Olof avea nevoie de un sfat cu privire la educație: Bosse avea patru fete, dintre care două erau deja măritate, și trecuse prin tot ce putea să treacă un tată de fete.

Hans-Olof se gândi la cine ar putea fi acel bărbat. În biroul lui Bosse nu îl mai văzuse, ar fi remarcat sigur ochii ca de pește, mult distanțați ai acestuia. Bosse îl asculta cu atenție, cu o figură inexpresivă, dădea doar din când în când din cap sau mai punea câte o scurtă întrebare. Probabil că era vorba despre una dintre afacerile secretoase ale lui Bosse. Hans-Olof nu știa ceva sigur, dar Bosse pesemne că avea unele ocupații secundare la stilul de viață pe care îl afișa. O casă în cea mai bună zonă din Vaxholm, întotdeauna cel mai nou model de Volvo, concedii în Thailanda sau Malaezia – Hans-Olof știa că salariul de profesor universitar nu îți permitea asta și nici nu credea că Bosse finanța toate acestea din speculații de bursă. Căci prea multe dintre ponturile date de el se dovediseră a fi baloane de săpun.

Hans-Olof remarcă faptul că o femeie mai în vârstă, pe care și-o amintea vag ca lucrând în administrația studențească,

îi urmărise evident dezaprobator privirea curioasă aruncată înapoi și se uită din nou în față. Își spuse că în fond nu îl privea ceea ce făcea Bosse. Preotul părea că ajunsese la final, corul cânta ceva funebru. Când oamenii din jurul lui se ridicară, se ridică și Hans-Olof aruncând o privire către Bosse Nordin și spre uimirea lui constată că acesta tocmai arăta către el, iar bărbatul slab cu ochi ca de pește dădea înțelegător din cap.

Pentru a nu provoca din nou mânia femeii de la administrație, Hans-Olof întoarse imediat privirea spre altar, după care, curios, mai întoarse o dată capul într-o parte. Cei doi stăteau acolo, priveau spre crucea de sus cu toată seriozitatea și, ca majoritatea celor din biserică, cântau și ei fără cine știe ce convingere. Nimic nu părea să indice că măcar îl remarcaseră.

După ce totul se încheiase, Hans-Olof parcurse drumul de întoarcere făcând intenționat un ocol, pentru a bea undeva o cafea, dar renunță, o luă pe Tomtenbodaweg și parcă în fața clădirii Berzelius, suficient de departe de forumul Nobel, pentru a evita pericolul să nimerească printre microfoanele celor de la presă. Era aproape o minune că mass-media se comporta atât de reținut, în loc de a exploata la maximum, ca senzațională, moartea cu puține zile înaintea votării, a celor trei membri cu drept de vot ai Adunării Nobel.

În campus nu erau mari schimbări. Studenții stăteau în grupuri, cu genți ori teancuri de cărți sub braț, fumau, râdeau. Viața mergea mai departe.

Exact ca atunci când Hans-Olof se întorsese de la spital și când Inga nu mai era. O luă pe drumul ce trecea prin fața caselor de oaspeți, o potecă marginală printre containere cu gunoi și pe lângă un rezervor cu azot lichid, care ducea în spatele institutului farmacologic. Pe vremuri aceasta fusese o cale de acces normală, dar în ultimii ani au început să fie instalate diverse containere printre clădiri. Erau îmbrăcate în lemn roșu, într-o încercare de a imita roșul cărămizilor zidu-

rilor vechi din jur, dar arătau totuși ca niște cuști științifice. Pe drumul rămas două persoane puteau trece cu greutate una pe lângă alta.

De balustrada de la intrarea dinspre sud era legată cu lanț o bicicletă de mai mult de o săptămână. Cineva – probabil administratorul clădirii – pusese pe ea un bilet în care scria că aici nu era permisă lăsarea bicicletelor și că în scurt timp această bicicletă va fi îndepărtată, dacă proprietarul ei nu o ridică între timp. Era o bicicletă aproape nouă; era greu să îți imaginezi că fusese pur și simplu uitată.

Hans-Olof scoase din buzunar legitimația cu care se deschidea ușa în baza unui cod actualizat și citi obișnuitele anunțuri lipite pe sticla ușii. Jumătate dintre ele se refereau la amânarea ori anularea unor prelegeri planificate, din cauza celor trei decese.

– Profesor Andersson? întrebă în acel moment cineva din spatele lui. Vă pot vorbi un moment, vă rog?

Hans-Olof se întoarse. Răsărit parcă din pământ – un bărbat într-o pelerină de un cenușiu-închis, în mână cu o valiză din piele.

– Poftim?

Își potrivi ochelarii. În momentul următor recunoscu figura omului.

Era bărbatul care vorbise în biserică cu Bosse Nordin. Bărbatul cu ochi de pește.

CAPITOLUL 4

– Să vorbiți cu mine? repetă Hans-Olof în timp ce îl privea pe bărbat și încerca să înțeleagă ce însemnau toate acestea. Un sentiment neplăcut își făcea loc în sufletul lui. De ce? Adică, vreau să spun, despre ce este vorba?

Pe fața bărbatului nu se putea citi nimic.

– Nu vă pot spune în câteva fraze. Ridică ușor valiza. Trebuie să vă arăt ceva.

– Dar acum nu am timp. Era varianta lui standard de scăpare. În fața studenților funcționa totdeauna. Cereți secretarei mele să vă fixeze o întâlnire.

– Durează doar câteva minute, insistă bărbatul cu ochii atât de distanțați. Și este deosebit de urgent.

Hans-Olof Andersson respiră cu greu, dezarmat:

– Nu pot așa simplu... Doar că veniți și pretindeți... Se opri. Cumva era sigur că bărbatul nu va pleca, indiferent de ce va spune el. De fapt, cine sunteți?

– Numele meu este Jon Johansson.

Mai târziu Hans-Olof a povestit că deja în modul în care străinul pronunța acest nume comun răsuna o indiferență disprețuitoare, ca și cum ar fi vrut de fapt să spună: Dacă țineți neapărat, vă torn o minciună, este bine?

– Și ce vreți?

– Doar câteva minute. Nu vă va lua mai mult timp decât am irosit aici, afară.

– De ce? Cine v-a trimis? Profesorul Nordin?

Ochii alunecoși de pește ai bărbatului îl examinară cu o privire ciudată. Ca și cum ar fi fost niște bile de oțel colorate ingenios.

– Să mergem la dumneavoastră în birou, profesore Andersson, spuse el cu o siguranță căreia Hans-Olof nu i se mai putea împotrivi.

Deci se întoarse resemnat către ușă, trecu legitimația prin cititor, formă codul cifric și, când broasca țăcăni, trase ușa. Era plin de o mânie sălbatică îndreptată contra lui însuși, în timp ce păși de-a lungul coridorului și urca scările, iar bărbatul cu valiza îl urma fără să scoată un cuvânt, de parcă ar fi făcut un lucru de la sine înțeles.

Ajunseră în tăcere sus, fără să se fi întâlnit cu cineva. Hans-Olof deschise ușa biroului său și abia după aceea îi veni ideea că ar fi putut să simuleze că uitase cheile în mașină; îi venea să își tragă palme pentru că nu îi trecuse așa ceva prin cap mai devreme.

Acum era prea târziu. Hans-Olof se îndreptă către birou, arătând cu o mișcare a capului către scaunul gol, luă fără să mai aleagă un teanc de documente de pe raftul pentru cărți și le trânti cu zgomot pe mapa de birou, pentru ca bărbatul să priceapă că pe el îl aștepta munca, o adevărată muncă, și încă multă. Privi pe fereastră, dincolo, la clădirea Institutului Nobel pentru Fiziologia Celulară, dar Bosse nu era în biroul lui.

Când se întoarse, bărbatul deschisese deja valiza pe care o pusese pe birou. În ea se afla ceva brun-roșcat și alb-albastru, și Hans-Olof trebui mai întâi să mijească ochii și să își potrivească iarăși ochelarii înainte de a-și da seama că era vorba despre pachete de bancnote de câte cinci sute de coroane.

– În total trei milioane, spuse bărbatul.

În primul moment Hans-Olof rămase mut. Deci asta era. Necunoscutul era ziarist și încerca astfel să obțină informații. Probabil că voia să știe cum stăteau lucrurile cu votarea. Cine urma să ia locul celor decedați. Nimeni, dar asta nu i-o va

spune Hans-Olof dacă tipul era prea prost pentru a citi statutul. Institutul Karolinska trebuia să promoveze noi oameni pentru locurile rămase acum vacante. Vor avea loc noi alegeri pentru Adunarea Nobel. Dar era o procedură care dura săptămâni.

Sau bărbatul voia să afle cu totul altceva? Te pomenești că dorea să afle dinainte cine va fi laureat al premiului Nobel pentru medicină anul acesta? Ar fi bineînțeles revoltător. Ar fi revoltător și că cineva se aștepta ca el să fie acela care să dezvăluie asta.

Își recăpătă glasul.

– Nu are nici un sens, spuse el și scutură capul ca să sublinieze cât de lipsit de sens era.

– Eu sunt doar solul, spuse bărbatul. Întinse mâna, atinse valiza și o împinse puțin către Hans-Olof Andersson. Oamenii care mă trimit m-au însărcinat să vă ofer această sumă – trei milioane de coroane suedeze – dacă la viitoarea alegere pentru premiul Nobel pentru medicină veți vota pe doamna profesor Sofía Hernández Cruz.

Hans-Olof Andersson îl privea pe bărbat cu un sentiment absolut ireal. Doar gândul că cineva se aventura cu o valiză plină de bani în biroul unui membru al Adunării Nobel, sperând serios că acesta se va lăsa mituit, era ilar. Iar că acest efort o privea tocmai pe Sofía Hernández Cruz friza deja absurdul.

Sofía Hernández trăia și lucra în Elveția. La vremea ei se făcuse cunoscută la Universitatea din Alicante, prin experiențe privind interacțiunea dintre sistemul hormonal și structura neuronică, un concept sclipitor, care îl fascinase pe Hans-Olaf de când citise primul articol despre ea. În același timp ea declanșase o furtună de proteste morale. Nu numai, dar mai ales în Spania. Chiar la Karolinska Hans-Olof era singurul în aprecierea sa pozitivă, în interiorul institutului nu i se dădea nici o șansă cercetătoarei spaniole. Faptul că cineva încerca să obțină pentru ea premiul Nobel prin mituire, și că acesta se

adresase cu această insolentă cerere probabil tocmai singurului om care avea drept de vot și care și așa era decis de mult să o voteze era deja tragic.

– Îmi pot permite să interpretez tăcerea dumneavoastră drept un acord? se interesă bărbatul cu ochii alunecoși. Făcu și un gest de scuză. Trebuie să transmit răspunsul dumneavoastră celor care mi-au dat această sarcină.

Hans-Olof trase către el scaunul de la birou, și după cum a povestit mai târziu, o făcuse pentru a menține o distanță de siguranță față de bani, și se așeză șocat.

– Sunteți smintit. Strângeți-vă banii imediat și ieșiți.

Bărbatul scoase un oftat și spuse încet:

– Dacă refuzați acum, faceți o greșeală. Credeți-mă.

– Afară, șopti Hans-Olof.

– Este un sfat bine intenționat. Bărbatul dădu din cap, dar nu dezaprobator, ci mai curând cu îngrijorare. Ar trebui să luați banii și să faceți ceea ce vi se cere.

– Afară.

– Luați-i. Faceți-vă un serviciu și luați-i!

– Afară! urlă Hans-Olof. Părăsiți biroul meu în clipa aceasta, sau chem poliția!

– Bine. Bărbatul ridică brațele și se ridică și el în picioare. Bine. Cum vreți dumneavoastră. Nu este nici o problemă. Întoarse valiza către el, lăsă capacul să cadă cu zgomot și acționă încuietorile, care se blocară cu un zgomot ca de cătușe. Dar vă veți dori să mă fi ascultat.

– Nici un cuvânt mai mult.

Și bărbatul nu mai rosti nici un cuvânt. Luă de pe birou valiza de culoare maro-închis, ca și cum în ea nu ar fi fost decât cel mult maculatură, se întoarse și dispăru fără să se mai întoarcă vreodată.

Zgomotul făcut de ușa care se închise în urma lui păru că durează o veșnicie în încăpere, că nu voia să se mai stingă nicicând. Sau poate că răsuna mereu și mereu doar în capul

lui? Hans-Olof se îndreptă, se duse la lavoar, se privi în oglinda de deasupra acestuia și își aranjă confuz câteva șuvițe albe ale părului ce devenea tot mai rar. Avea pete roșii pe față și vasele de sânge de pe nas păreau imense. Desigur că tensiunea arterială îi crescuse mult. Exces de adrenalină. Avea nevoie de un antidot... nu, altceva... Încercă să revadă în minte sistemele de reglare biochimice, punctele în care intervin substanțele active farmacologice. Dar era prea nervos pentru a se putea concentra. În cele din urmă luă pur și simplu o jumătate de duzină de pastile de valeriană dintr-o sticluță maronie neinscripționată aflată în biroul lui și le înghiți cu puțină apă. Se prăbuși apoi pe scaunul din spatele biroului, cu fața către fereastră, așteptând ca Bosse Nordin să intre in birou sau ca tabletele să își facă efectul.

Bosse nu veni. Hans-Olof aşteptă îndelung, privind fix în încăperea goală, întunecată de vizavi. În cele din urmă se întoarse spre birou, ridică receptorul telefonului și formă numărul comitetului Nobel. Își spuse numele când răspunse una din cele două secretare și zise:

– Vreau o audiență la președinte. Cât mai repede posibil.

CAPITOLUL 5

Cu părul său alb, bogat, purtând costume englezești din trei piese, Ingmar Thunell, președintele comitetului pentru premiul Nobel, avea în el ceva dintr-un mare senior. Era unul dintre cei mai în vârstă profesori din institut; la sfârșitul perioadei de trei ani în care funcționa ca președinte al comitetului va fi probabil pensionat – o perspectivă la care visau nu puțini membri ai colegiului.

– Hmm... zise acesta gânditor, când Hans-Olof termină de vorbit. Apoi se rezemă de speteaza fotoliului, un fotoliu greu, maroniu, cu tetieră și rezemători pentru brațe, cu tapițeria prinsă în ținte de aur, sprijini între ele vârfurile degetelor întinse ale ambelor mâini și se uită la cel aflat în fața lui cu o privire ce nu spunea nimic. Și, după părerea dumneavoastră, ce trebuie să fac eu acum?

Întrebarea îl surprinse pe Hans-Olof. Thunell trecea drept o capacitate de necontestat în domeniul membranelor celulare, dar chiar binevoitorii spuneau despre el că de la o vreme trăia într-o lume proprie. Alții ziceau sincer că ar fi un idealist de modă veche, lipsit de orice speranță. Totuși – sau poate că tocmai din această cauză – Hans-Olof se așteptase ca acesta să reacționeze extrem de indignat.

– Nu știu, recunoscu el. Eu am plecat de la ideea că există reguli pentru așa ceva. Măsuri.

– Vă referiți la descalificare?

– Cam așa ceva. Ca o ultimă consecință, bineînțeles.

În timp ce se gândea, Thunell bătea darabana cu vârfurile degetelor arătătoare, mișcări mici, nervoase, și după puțin timp se opri, pentru că evident, ajunsese la o concluzie.

– De cât timp sunteți la Karolinska, Hans-Olof?

Deși Hans-Olof era profesor, iar în viața normală era orice altceva decât o minune a spontaneității, această informație o putea da oricând. Era suficient să adauge cinci ani la vârsta fiicei sale, asta era toată șmecheria.

– În august s-au împlinit nouăsprezece ani.

– Dar din câte îmi amintesc, încă nu ați făcut parte din comitet, nu?

– Nu.

Pentru a face parte din comitetul Nobel, acel for alcătuit din cinci persoane, care făcea adevăratele pregătiri ale nominalizării laureaților, trebuia să fii ales de către ceilalți membri ai adunării. Dintr-un motiv oarecare el nu fusese pus în situația aceasta.

– Atunci trebuie ca înainte de toate să vă spun ceva despre munca în comitet. Thunell își împreună mâinile și fixă cu privirea un colț de sus al încăperii. Atunci când la începutul lunii februarie examinăm lista nominalizărilor, prima întrebare pe care ne-o punem nu este care dintre ei au meritat premiul. Premiul l-au meritat mulți, știți asta la fel de bine ca mine. Nu, prima întrebare pe care ne-o punem este: de ce a fost nominalizat acest bărbat ori această femeie? De către cine? De ce? Ce realizează prin asta cei care l-au nominalizat? Este nominalizarea răsplata unui serviciu? Există legături pe care noi nu le cunoaștem? Contacte cu experți? Și așa mai departe. Problema influenței se pune de la început. Într-un anume fel ea este integrată sistemului nostru, prin aceea că fiecare laureat al premiului Nobel poate nominaliza candidați. O regulă care încurajează un fel de înmulțire cosangvină, nu-i așa? Statistic privind, cineva care lucrează cu un laureat al premiului Nobel are clar șanse mai mari de a primi și el odată

premiul. De acest lucru trebuie să fim conștienți. În plus, astăzi lucrează mulți savanți eminenți nu în instituțiile de stat, ci în industrii și laboratoare ale concernelor multinaționale. Este evident că firmele sunt interesate să vadă pe podiumul învingătorilor pe cineva din rândul lor și desigur că încearcă să utilizeze și față de noi același gen de lobby care îi avantajează în fața parlamentelor și guvernelor. Își îndreptă din nou privirea către Hans-Olof și îi zâmbi rece. De regulă, fără succes.

Hans-Olof îl privi pe interlocutor nu lipsit de consternare. Suna de parcă președintele comitetului Nobel purta zilnic astfel de discuții.

– Omul va încerca la altcineva, spuse el. Poate că cineva chiar va accepta banii.

– Se poate. Thunell se aplecă în față și coborî pleoapele într-o privire disprețuitoare, vicleană: În treacăt v-aș întreba, de fapt dumneavoastră de ce nu i-ați luat?

– Eu?

Lui Hans-Olof i se tăie respirația.

– Dacă dumneavoastră, după cum spuneți, intenționați oricum să votați pentru Hernández, i-ați fi putut lua fără a avea probleme de conștiință. În definitiv, hotărârea dumneavoastră nu ar fi fost astfel influențată. Iar trei milioane de coroane, în plus neimpozabile, sunt bani buni, aș zice eu.

Hans-Olof observă că mâinile îi strângeau brațele fotoliului în care ședea.

– Colega, vă asigur că nu m-am gândit la asta nici măcar o secundă, declară el cu voce forțată. Reputația și integritatea premiului Nobel sunt sfinte pentru mine.

– Așa, așa, sfinte.

Thunell inspiră accelerat, se sprijini de speteaza fotoliului, cu bărbia ținută în mâinile împreunate ca pentru rugăciune și rămase așa, fără să mai spună nimic.

– Sper că mă credeți, spuse în cele din urmă Hans-Olof, când nu mai putu suporta liniștea.

Thunell dădu din cap gânditor.

– Știți, începu el pe un ton ciudat de indiferent, nu îmi scapă nimic din discuții. Nu mi-a scăpat nici că majoritatea se pronunță defavorabil față de Sofía Hernández Cruz. Pentru că este femeie. Și în plus o spaniolă – este de neimaginat ca una ca ea să desfășoare o activitate importantă în domeniul neurofiziologiei, nu? Și trecând sub tăcere această inefabilă discuție morală. Acestea sunt prejudecățile stimabililor noștri colegi. Privi înainte pierdut în gânduri și dădu de câteva ori din cap visător. Ei, da, poate că prejudecățile mele nu sunt cu nimic mai grozave. Dar eu am cunoscut-o odată pe Sofía Hernández Cruz. Era pe vremea când încă mai lucra la Universitatea din Alicante, cu doi ani înainte ca să izbucnească circul din presă și ea să se mute la Basel. Mult timp înainte. Pe atunci cerceta modurile de funcționare ale narcoticelor și, deși chiar din perspectiva actuală, aceasta era o etapă consecventă din munca sa, îmi amintesc că o găseam realmente paradoxală. Pentru că ea este una dintre cele mai iuți la minte persoane pe care le-am întâlnit vreodată. Și pe deasupra una dintre cele mai perspicace.

Hans-Olof alunecă jenat pe marginea din față a scaunului.

– Niciodată nu m-am îndoit de calificarea ei. După cum am spus, eu oricum voiam să votez pentru ea.

– Sunteți de acord că profesorul Hernández Cruz nu avea nevoie de influențări incorecte?

– Absolut.

– Nu este așa? Anul acesta ea a fost nominalizată pentru prima oară. În medie un candidat este nominalizat de opt ori înainte de a primi premiul Nobel. Și ea este încă tânără – ce vârstă are? Cincizeci și cinci de ani? Cincizeci și șase? Poate că de data aceasta nu va primi premiul, dar îl va primi cândva. Thunell se înclină ușor. În plus, priviți tema activității ei. Ea a făcut să progreseze enorm cunoștințele noastre privind ansamblul hormoni-sistem nervos. A arătat cum se întrepătrund

spiritul și corpul. Ceea ce ziarele denumesc atât de înflorat „experimentul de la Alicante" va figura indiscutabil peste zece ani în manualele de liceu. Dar nu există nici un folos economic pe care cineva l-ar putea obține din acordarea premiului. Nici un medicament, nici o formă de tratament, nimic.

Hans-Olof confirmă:

– Corect.

Thunell îl privi și ridică din sprâncenele stufoase și albe.

– Deci, vă pun întrebarea: de ce să fi întreprins cineva o astfel de acțiune nechibzuită?

Hans-Olof se îngrozi de întorsătura luată de discuție, pentru că se părea că Ingmar Thunell nu credea cele povestite de el. De fapt nu putea să prezinte nici o dovadă.

– Așa este, recunoscu el. Mă gândesc doar că ar trebui să reacționăm. La nevoie să îl transformăm într-un exemplu.

– Descalificând-o pe Sofía Hernández Cruz?

– De exemplu. Îmi pare rău.

Ingmar Thunell își încrucișă brațele și îl examină cu o privire disprețuitoare.

– Nu v-a trecut prin cap că tocmai asta ar putea fi ceea ce necunoscutul sau cei aflați în spatele lui vor să obțină?

Hans-Olof nu privise până atunci lucrurile așa. Și ar fi fost la mintea cocoșului. Și, dacă începea să gândească în acest sens, se deschideau perspective care îți puteau tăia răsuflarea. Perspective care mai curând deveneau abisuri.

Trebuia să se gândească la așa-numita Kortlist, lista candidaților, pe care comitetul o întocmea și o prezenta Adunării Nobel înainte de votare. Ca de obicei, pe listă se aflau și în acest an cinci nume. Dosarele cu circuit strict confidențial fuseseră distribuite între timp tuturor celor cu drept de vot. Ceea ce nu însemna că cineva nu se putea ridica în adunare ca să se pronunțe pentru o altă nominalizare – de fapt deseori se întâmplase astfel –, dar de regulă recomandarea comitetului era echivalentă cu o decizie preliminară.

Primul nume din Kortlist, deci favoritul din acest an, era cel al unui biochimist care făcuse importante descoperiri în domeniul acidului ribonucleic. El se numea Mario Gallo.

Un italian.

Accidentul aviatic. Milano. Era în Italia. Exista vreo legătură? Hans-Olof simți o senzație de apăsare în piept și își spuse că ar fi mai bine să înceteze să se mai gândească la astfel de lucruri.

– Ce veți face? întrebă el.

Ingmar Thunell mângâie un barbișon imaginar.

– Nimic, spuse el calm. Vom ignora incidentul. Lucrările pentru acest an sunt încheiate, și poimâine vom proceda la vot, pentru a acorda premiul celui mai merituos, fără a lua în considerație că este suedez ori străin, că este bărbat ori femeie, exact așa cum a lăsat Alfred Nobel să fie. Cu un gest ce voia să însemne că totul era încheiat, lăsă palmele pe birou. Și fără a lua în seamă că cineva încearcă sau nu să ne influențeze.

CAPITOLUL 6

După discuția cu președintele comitetului Nobel, Hans-Olof reveni în biroul lui, dar nu era în stare să gândească clar și să își continue munca, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Privirea lui se îndrepta mereu către fereastră și, când zări lumină în biroul lui Bosse Nordin, sări în picioare, își smulse pardesiul de pe cuier și ieși în fugă.

– Cerule! exclamă Bosse când Hans-Olof năvăli în încăpere fără să mai bată la ușă. Ce este cu tine?

– Cine era bărbatul de la biserică? întrebă Hans-Olof cu răsuflarea tăiată după trei etaje coborâte și alte trei urcate.

– Care bărbat?

– Care a vorbit cu tine la biserică.

Bosse făcu ochii mari și ridică din umeri.

– Nu am idee.

– Am văzut că arătai către mine.

– Da. Voia să știe cine ești.

– Cine sunt? Cum așa?

– Habar nu am. M-a întrebat dacă îl cunosc pe profesorul Hans-Olof Andersson. I-am răspuns: Da, acela este. Și te-am arătat. Pe fruntea rozalie a lui Bosse apăruseră primele cute de indispoziție. Vrei să fii acum atât de amabil și să îmi explici ce înseamnă toate acestea?

– Tipul a încercat să mă mituiască, spuse Hans-Olof și se prăbuși pe scaunul lui Bosse destinat vizitatorilor.

– Să te mituiască?

– Trei milioane de coroane dacă votez poimâine pentru Sofia Hernández Cruz!

– Nu poate fi adevărat.

– Avea banii la el. O valiză plină.

– *Skit!* Bosse se ridică cu o mișcare bruscă, împinse scaunul care lovi un recipient cu o hidrocultură înalt până la coapsă, se duse la fereastră și privi afară ca și cum s-ar fi așteptat să descopere pe aleea din față niște urmăritori perfizi, spionând.

Hans-Olof oftă adânc.

– I-am zis să se ducă dracului.

– Oh, bineînțeles. Cavalerul fără frică și fără prihană. Și pe urmă?

– M-am dus la Thunell și i-am povestit totul. Dar el a considerat că nu este cazul să facă ceva.

– La Thunell? Bosse oftă și își lipi capul de geam cu un zgomot înfundat. Nu, mă refeream la bărbat. El ce a făcut după ce i-ai spus asta?

– A mai insistat. A trebuit să îl amenințe cu poliția, ca să-și ia valiza și să plece.

Bosse nu spuse la început nimic, apoi trânti o înjurătură atât de vulgară că îl făcu pe Hans-Olof să tresară. Era obișnuit ca oamenii să reacționeze altfel decât se aștepta, dar se pare că astăzi prinsese o zi deosebit de proastă în privința aceasta.

– Și acum ce ar trebui să fac? întrebă prudent.

Bosse Nordin se întoarse nemulțumit și îl privi întunecat.

– Să sperăm că totul s-a încheiat.

– Ce?

– Ah, uită asta! Bondocul fiziolog privea peste umărul lui Hans-Olof, ca și cum pe peretele cenușiu cu dungi de lângă ușa biroului se petrecea ceva fantastic de interesant. Se smulse din reverie, scuturâ din cap ca și cum ar fi vrut să alunge din el toate gândurile inoportune și zise: Hernández Cruz. Dama cu decolteul acela adânc. Nu am să înțeleg niciodată cum

cineva primește premiul Nobel pentru faptul că organizează experimente cu studenții. Bate-mă, dar nu pricep.

– Lucrările ei sunt realizări științifice strălucite, îl contrazise Hans-Olof zăpăcit. Ea a revoluționat neurofiziologia.

Bosse spumega:

– Ah, da, uitasem... Tu ești nebun după ea.

– Mă tot minunez. Cineva încearcă să mituiască un membru al Adunării Nobel și se pare că nimeni nu se agită pentru asta.

– Ei, da. Banii guvernează lumea. Să uităm asta. Poimâine are loc votul, după care ar trebui să bem ceva urgent, ce zici de asta? Bosse se aplecă deasupra biroului, pescui notesul în care avea fixate întâlnirile și începu să răsfoiască paginile mâzgălite cu sârg. Cerule, au trecut ani de când ultima dată...!

Hans-Olof îl privi nesigur de ce voia să semnifice asta. Trecuseră ani, așa era. Pe atunci Inga încă trăia.

– Nu mai beau. Dar știi...

– Da, mi-ai povestit. Nu face nimic, tu iei ceva fără alcool. Poate că și eu am să fac la fel. Bosse trase o linie peste o mâzgălitură, scrise altceva alături, ceea ce după liniuța de unire părea să fie Hans-Olof. Hai să mergem la Cadier, ca ultima dată. A fost vesel acolo.

Hans-Olof se încruntă.

– Frumos, dar scump.

Bosse ridică privirea și în ochi i se aprinse o scânteie sălbatică, o furie pe care putu să și-o strunească doar cu mult efort.

– Fir-ar să fie, Hans-Olof, șuieră el și trânti furios pixul pe birou, dacă îți faci asemenea griji cu banii, de ce nu i-ai luat pur și simplu și să îți fi ținut și gura?

Un moment domni liniștea care probabil că urmează exploziei unei bombe, când unii sunt morți, iar alții asurziți după bubuiala teribilă.

În cele din urmă Hans-Olof spuse:

– Bine. La Cadier ar fi grozav.

După care ieși.

Peste noapte sentimentele lui Hans-Olof se schimbară. Când se dusese la culcare, seara târziu, după ce se certase cu fiica, Kristina, care îi reproșa că nu o ascultă și nu o ia în serios, și că ceilalți din clasă primesc mult mai mulți bani de buzunar și nici nu trebuiau să fie atât de devreme acasă, atunci era exasperat de faptul că valori ca cinstea, buna-credință, spiritul cercetător și entuziasmul pentru o cauză nu păreau a mai fi prețuite mai mult decât banii și ceea ce se putea cumpăra cu ei: autoritate, aparență, obiecte. Când se trezi a doua zi, exasperarea se transformase în furie mocnită.

Nu – decise el. Se va împotrivi chiar de ar fi singurul și ultimul din întreaga lume care gândea astfel. Era necesar să tragă o linie despărțitoare și să spună: până aici, și nu mai departe. Și această delimitare era premiul Nobel.

Testamentul lui Alfred Bernhard Nobel era una dintre cele mai mărețe decizii luate spre binele omenirii, individual, de către un om. Deși își dobândise averea prin descoperirea dinamitei și a altor explozivi, și o datora războiului, la încheierea vieții lui a dispus ca ea să fie destinată științei, literaturii și înainte de toate păcii. El a gândit dincolo de granițele naționale, dincolo de rase și generații, într-o vreme în care aceste idei erau mult mai revoluționare decât astăzi. Prin premiul Nobel viziunea lui devenise mit, sursă de forțe pentru tot ce era pentru omenire mai nobil și mai înălțător.

Și cineva cutezase să lovească cu toporul în rădăcinile acestei sublime instituții? Cineva era atât de josnic încât să atace prin mituire grosolană integritatea și independența acordării premiului?

Niciodată. În adunarea ce va avea loc mâine, el, Hans-Olof Andersson, se va ridica și va vorbi despre ceea ce se întâmplase. Îi va obliga la o discuție. Nu își va găsi liniștea până

când nu va exista siguranța că nici unul dintre cei cu drept de vot nu era câtuși de puțin influențat și că decizia comitetului nu era supusă nici unui alt criteriu decât cel al excelenței științifice. Nu trebuia să existe nici o îndoială, nici o umbră să nu planeze asupra prestigiului premiului Nobel. De aceste lucruri se va ocupa el.

Ușurat de a-și fi găsit locul în lume, însuflețit de entuziasmul pe care ți-l insuflă luarea unei hotărâri bune și împăcat cu sine însuși, părăsi casa ca în fiecare dimineață, la puțin timp după ce fiica lui plecase la școală, și se duse la institut.

De data aceasta conduse pe calea de acces principală, și atunci când coti spre terenul unde se afla Karolinska văzu staționate în partea stângă a forumului Nobel furgonetele firmei care se ocupa de organizarea festivității cu ocazia conferinței de presă prilejuite de comunicarea acordării premiilor. Mese de local erau descărcate de tineri, femei în salopete de culoare deschisă duceau în sala de recepții coșuri cu fețe de masă sau făceau să strălucească peretele din sticlă al intrării. Ca în fiecare an, tensiunea puteai parcă s-o tai cu cuțitul.

Și desigur că ziariștii din lumea întreagă, care mâine-dimineață se vor ciorovăi pe cele mai bune locuri, de data aceasta vor avea mai mult de scris decât numele laureaților premiului Nobel.

Opri mașina pe un loc aflat la sfârșitul parcării și, parcurgând pe jos drumul către birou, se străduí să nu se uite după un bărbat cu ochii distanțați și cu o valiză din piele. Reuși să nu se mai gândească la el abia după ce se adânci complet în problemele muncii lui de zi cu zi, cum i se întâmpla de cele mai multe ori. Specialitatea lui erau mecanismele de transmitere în acel sistem neuronal al măduvei spinării și al creierului care regla durerea și reacțiile la stres. Desigur că nu avea nimic de-a face cu lucrările de laborator, acestea erau efectuate de trei studenți, care ulterior vor figura drept coautori. O dată pe săptămână aceștia veneau în biroul lui pentru

a face comunicări, când totdeauna apăreau conexiuni noi, fascinante. În discuția de astăzi era vorba despre indicii conform cărora anumiți stimuli de stres slabi păreau să conducă la modificări de țesut și la o vărsare de colecistochinină în zona periaqueductală a creierului, despre care se credea că era o componentă importantă a receptorului durerii. Ceea ce putea reprezenta un început pentru realizarea de noi analgezice și care merita studierea în continuare. Discutară mai multe ipoteze și în final deciseră să cerceteze în același fel nivelul neuropeptidelor. În cazul în care rezultau valori semnificative, vor vedea ce vor mai face.

După ce studenții plecară, Hans-Olof se dedică unui articol privind evoluții actuale în farmacologie, pe care îl promisese magazinului de știință generală al Institutului Karolinska, care apărea la fiecare trei luni, *Medicinsk Vetenskap.* La redacție era considerat a fi unul dintre puținii profesori care avea un limbaj ușor de înțeles, accesibil, de aceea primea des solicitări din partea ei. Exact când medita asupra unor alineate în care erau prezenți prea mulți termeni de specialitate, sună telefonul. Ridică receptorul fără să îl privească:

– Andersson.

Nici un răspuns. Doar un foșnet îndepărtat, șters:

– Alo? Vru să pună receptorul în furcă, dar nu o făcu. Este cineva la aparat?

Un fâșâit, apoi brusc o voce. O voce pe care nu o mai auzise niciodată:

– Fiica dumneavoastră, Kristina, are 14 ani și este elevă la școala Bergstroem, spuse un bărbat într-o engleză guturală, lipsită de tonalități. Are păr lung, blond și îi place să poarte o bandă pe frunte, astăzi are una cu doi căluți brodați în galben. În clasă stă în banca a treia din față, pe rândul de la fereastră, lângă o fată cu numele de Silvia Wiklund. Acum este la ora de engleză, ceea ce nu pare a fi materia ei favorită, judecând după expresia feței...

Hans-Olof simți cum o gheară de gheață îi cuprindea inima.

– Ce înseamnă asta? Dumneavoastră cine sunteți? De ce îmi spuneți astea?

– Trimisul nostru, domnul Johansson, vă va mai căuta și în seara aceasta, se auzi vocea guturală. De data aceasta ar trebui să luați în considerație faptul că noi dispunem și de alte posibilități decât aceea de a vă oferi bani.

CAPITOLUL 7

Când puse jos receptorul, se simțea ca drogat. Kristina. Amenințau că îi vor face ceva Kristinei.

Ce coșmar! Cerule, Kristina! Ce fel de oameni erau aceștia? Ce fel de lume, fir-ar să fie, era aceasta?

Apă. O înghițitură mare, un pahar plin deodată și apoi încă unul. Se simțea de parcă ardea pe dinăuntru.

Trebuia, desigur, să li se supună. Unei asemenea perfidii nu se putea opune. Când în fața votului va trebui să aleagă între idealul premiului Nobel și viața și sănătatea fiicei lui, alegerea va fi, va trebui să fie în favoarea Kristinei. Kristina era tot ce avea, sensul vieții lui, tot ceea ce îi mai rămăsese de la soția sa, de la vremea când era cu ea, de la cei mai frumoși ani ai vieții lui.

Hans-Olof simțea oroarea paralizantă de a fi la mâna criminalilor, de a trebui să se supună intrigilor lor fără a putea să se apere...

Ia stai! Ce prostie! Asta se putea petrece poate în Sicilia sau la New York în Bronx, dar aici ne aflam în Suedia! În această țară nimeni nu putea să șantajeze pe cineva și să spere că va scăpa nepedepsit.

Nu. Nu se va preda neajutorat acestor criminali. Aceștia se vor minuna. Tot ceea ce avea de făcut era să se ducă la poliție și să reclame cazul.

Și așa va și proceda. Imediat. Se repezi la birou, smulse receptorul telefonului și, așa cum neobosit avea să declare mai târziu, făcu cea mai mare greșeală a vieții sale.

Scoase febril agenda telefonică din sertarul biroului și formă numărul școlii Bergstroem. Telefonul sună îndelung, apoi răspunse o femeie prezentându-se, dar el nu reținu numele.

Hans-Olof spuse:

– Bună ziua, Andersson este la aparat. Îi puteți transmite ceva fiicei mele?

– Un moment. Femeia foșnea niște hârtii. Andersson? Care Andersson?

– Profesorul Andersson. Fiica mea se numește Kristina și este în clasa a opta A.

Din nou foșnet.

– Îmi pare rău, nu pot trimite după ea acum. Conform orarului se află într-o lucrare la limba engleză.

– Știu, confirmă Hans-Olof, deși nu era așa. Nu știa. Nici nu era sigur dacă ea nu îi spusese și el pur și simplu nu fusese atent. Pe de altă parte, de mult nu îi mai spunea totul. Fiicele de vârsta Kristinei erau dificile, lucru confirmat de toată lumea cu care discutase. Dar bineînțeles că în ciuda tuturor acestor lucruri o iubea mai mult decât propria viață. Nici nu trebuie să trimiteți după ea. Vreau doar să îi transmiteți ceva.

– Bine. Ce anume?

Da, ce? Era o întrebare bună.

Dintr-un motiv oarecare nu îi veni ideea simplă de a merge să o ia pe fiica lui de la școală și a o duce undeva în siguranță, înainte de a merge la poliție. Să fi fost pentru că nu apreciase corect magnitudinea amenințării lui? Să fi fost lipsa experienței de viață, comună profesorilor? Sau era revolta îndărătnică față de a-și lăsa viața cotidiană răvășită de amenințările unor oameni cu moralitate îndoielnică? Tindea, mai târziu, să dea prioritate ultimei motivații.

Îi era oricum clar că nu îi putea cere secretarei școlii să îi transmită Kristinei că afară o pândea cineva și că trebuia să se ascundă în beciul școlii sau cam așa ceva.

– Spuneți-i, vă rog... începu în timp ce se gândea febril. Spuneți-i ca astăzi să mă aștepte în școală. Să nu se ducă acasă la terminarea programului, ci să rămână în școală până când vin eu.

– Hmm... făcu sceptic femeia. Și asta când va fi?

Socoti rapid. Drumul până la Kungsholmen, la poliție, timpul necesar acolo, poate că va trebui să și aștepte, sau poate că se va întocmi un proces-verbal, pe urmă până la Sundbyberg... Probabil peste o oră și jumătate, nu știu exact.

– Înțeleg.

Tonul nu prea susținea afirmația.

– Ar putea să aștepte la dumneavoastră în secretariat? Sau în altă parte, unde un adult să poată arunca o privire asupra ei?

Își dădea cel puțin seama că o școală nu era o fortăreață, și într-o situație dificilă un profesor sau o secretară nu o puteau apăra pe Kristina. Dar deși interlocutorul de la telefon știuse la ce ore tocmai lua parte Kristina, pentru Hans-Olof nu însemna că aceia care supravegheau clădirea școlii cunoșteau întregul orar al fetei. Dimpotrivă, era convins că, dacă Kristina nu ieșea, ei vor presupune că ea mai avea ore și vor mai aștepta.

– Din partea mea nu are decât să vină, spuse femeia.

Se auzi sunând în fundal un alt telefon.

– Spuneți-i să nu părăsească școala înainte de venirea mea, repetă el.

– Da, asta înțelesesem, ripostă scurt femeia. Scuzați-mă, trebuie să răspund la un alt telefon.

– Dar îi veți comunica?

– Da, bineînțeles. La revedere.

Ea întrerupse convorbirea.

Hans-Olof rămase o vreme cu receptorul mut în mână, înainte de a îl pune în furcă și de a-și spune că nu avea nici un sens să intre în panică. Opri computerul la care lucra, îmbrăcă pardesiul, luă geanta și ieși.

Nici prin cap nu îi trecea că și pe el îl supraveghea cineva.

Pe drumul spre centru se circula încet. Lucrurile se mai îmbunătățiră când reuși să cotească înainte de gară. În parcarea pentru vizitatori din fața sediului central al poliției din Kungsholmsgatan erau mai multe locuri libere.

Căută și găsi o intrare în masiva clădire. Privirea îi alunecă nerăbdătoare pe panoul de afișare, pe tăblițe indicatoare, nume, denumiri de compartimente și numere de încăperi, dar toate direcțiile în care o apucă se dovediră greșite și ajunse doar în fața unor uși încuiate. Începu să pună întrebări, dar fiecare dintre cei întrebați voia să știe ce treabă avea.

– Trebuie să anunț ceva, explica el, evitând să răspundă întrebărilor, pentru că brusc i se făcuse teamă că ar putea să nu fie crezut.

Ba nu, bineînțeles că îl vor crede. Nu existau motive să se îndoiască de cele spuse de el. Era profesor la Karolinska, șef de secție la departamentul de fiziologie și farmacologie, avea drept de vot în Adunarea Nobel, era un savant cu renume internațional, un respectabil membru al societății.

Totuși, nu își călcă pe inimă să acorde încredere cuiva de la poartă ori de pe culoare.

I se indicau direcții, i se spunea: „Drept înainte, a treia ușă pe stânga", și altele asemănătoare. Trecea prin fața unor oameni care așteptau pe bănci și îl priveau morocănoși. Pașii îi răsunară pe coridoare până când în spatele lui se închise cu zgomot sec o ușă din sticlă groasă și se trezi în fața unui fel de ghișeu. Deodată se așternu o liniște plăcută.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă un tânăr în uniforma albastră a poliției.

– Aș vrea să anunț ceva, spuse Hans-Olof.

Tânărul scoase de sub tejghea un formular și luă un pix.

– Înțeleg. Și ce doriți să anunțați?

– Se încearcă șantajarea mea.

Își dăduse drumul. Bun. Justiția își intra în atribuții. Hans-Olof respiră ușurat.

Mâna în care polițistul ținea pixul se opri șovăitoare pe formular, ca și cum tânărul nu ar fi fost hotărât dacă era competent pentru acest caz.

– Pot afla întâi numele dumneavoastră?

– Andersson. Hans-Olof Andersson, declară Hans-Olof repede și hotărât. Sunt profesor la Institutul Karolinska. Nu ar strica să fie clar acest lucru de la început.

În acel moment, pe ușa din fundul încăperii intră un alt polițist. Avea într-o mână mai multe mape cu documente și în cealaltă mână un măr, din care tocmai mușca cu poftă. Fără a acorda atenție la ce se întâmpla la ghișeu, se îndreptă către o altă ușă, ce dădea într-o încăpere în care se putea privi printr-un geam mare și care, după cum arăta părea, să fie destinată interogatoriilor.

Hans-Olof încremeni cu senzația că i se scurseseră toate puterile și că se va deschide pământul și îl va înghiți.

Ochii mult distanțați unul de altul, ochii de pește! Polițistul nu era nimeni altul decât bărbatul care încercase să îl mituiască.

CAPITOLUL 8

El era, fără nici o îndoială. Hans-Olof privea buimac cum bărbatul deschise ușa, o închise după el și cum aruncă documentele pe o masă. Ce însemna asta? Un polițist? Vorbea cu cineva care nu putea fi văzut de la ghișeu și mușca mai departe din măr. Un polițist. Bărbatul care îi oferise bani, care afirmase că era doar un intermediar era polițist.

Nu îl descoperise încă pe Hans-Olof, dar asta putea fi o problemă de secunde. Era suficient să întoarcă doar capul, nimic mai mult.

Hans-Olof pricepu că poliția nu îl va putea ajuta. Cei care se aflau în spatele acestor lucruri reușiseră să penetreze poliția din Stockholm. De aici nu putea aștepta ajutor. Era de unul singur.

– S-a rezolvat, murmură el și scoase mâna din buzunar.

– Poftim? întrebă tânărul polițist.

Hans-Olof se retrase încet un pas.

– Eu... hmm... m-am răzgândit. Scuzați deranjul.

Se întoarse, se îndreptă spre ușă și abia se reținu să nu o ia la fugă.

– Alo, nu merge atât de simplu...

Ușa era blocată. Încuiată. Hans-Olof înțelese că ușa se deschidea numai dacă cineva de la ghișeu apăsa un buton. Era prizonier!

– Trebuie să plec, strigă și zgâlțâi mânerul masiv al ușii. Dați-mi drumul afară!

Tânărul polițist spuse:

– Ascultați, nu merge așa. Șantajul este o infracțiune gravă. Suntem obligați să clarificăm indiciile.

Omul cu ochi de pește se uitase încoace? Nu. Termină mărul, se răsuci și azvârli cotorul probabil într-un coș de gunoi.

– Nu am indicii, spuse Hans-Olof. M-am înșelat. Pur și simplu m-am înșelat. Deschideți ușa!

Tânărul rămase amabil, dar și insistent:

– Îmi pare rău, mă tem că nu pot face asta.

În acel moment cineva deschise ușa din exterior, un polițist gras, diform, cu mustăți ca de morsă și cu o privire tâmpă. Hans-Olof reacționă pe loc și se repezi pe lângă polițist.

– Ei, ce atâta grabă? îl îmbrânci acesta surprins, cu legitimația codată încă în mână, dar îi dădu drumul și Hans-Olof se strecură pe lângă el fără a-l învrednici măcar cu o privire.

În spatele lui izbucniră strigăte, un talmeș-balmeș de voci. „Să nu te oprești, se avertiză singur. Și să nu fugi!"

Pași, chemări, scârțâit de tocuri pe marmura goală. Uite un colț, după care ar putea să cotească. Ca la comandă – și o ușă. O toaletă. Intră. Înăuntru era întuneric beznă când închise ușa după el, se rezemă de perete așteptând și sperând că pașii care se auzeau vor trece de el.

Dar pașii nici nu se apropiară.

Hans-Olof trase cu urechea, dar nu auzi nimic. Era posibil ca pereții să fie atât de groși și ușa să izoleze fonic atât de bine? Nimic. Doar liniște și întuneric, și propria lui respirație.

Pipăi după întrerupător și îl apăsă. Două tuburi de neon pâlpâiră scoțând din întuneric două chiuvete, faianța albă și pereți despărțitori cenușii. Pe interiorul ușii era lipit un bilețel, pe care scria cu litere mari: *Rugăm nu stingeți lumina!* Și dedesubt, cu litere ceva mai mici: *Dragi colegi, aprinderea și stingerea tuburilor luminiscente consumă mai multă energie decât se consumă lăsându-le aprinse tot timpul, și în plus le scurtează și durata de viață. Gândiți-vă la mediul înconjurător și menajați acest întrerupător!*

Hans-Olof se privi în oglindă. Se sperie de modul în care arăta. Cerule, avea cincizeci și unu de ani! Nu mai avea vârsta unor asemenea întâmplări.

Afară era liniște deplină. Ce putea să însemne asta? Îl așteptau la ușă ca să îl prindă la ieșire? Erau pregătiți să folosească arme de foc?

Puse mâna pe clanța ușii și o deschise ușor. Nu era nimeni.

Ba nu, se auzeau pași grăbiți. O femeie cu pantofi cu toc cui venea pe coridor, cu privirea ațintită pe display-ul telefonului mobil. Se părea că citea un SMS, dar oricum zâmbea reținut. Când trecu pe lângă el, îi aruncă doar o privire fugară, dezinteresată și își continuă drumul.

Ușa toaletei îl împingea ușor de la spate, ca și cum ar fi vrut să îl expulzeze. Hans-Olof întinse absent mâna către întrerupător, dar se gândi apoi la mediul înconjurător și lăsă lumina aprinsă. Liniștea brusc lăsată îl irita. Era mai neliniștitoare decât ar fi putut să fie orice urmărire în stil vânătoresc. Părea să indice că lucrurile rele se întâmplă în altă parte.

Brusc începu să bănuiască unde. Dumnezeule, și ce bănuială!

Trebuia să iasă rapid de aici. Coborî scara în grabă, până la parcare, la mașină. Porni motorul cu mâinile tremurânde și, când coti în stradă, auzi zgomot de frâne și claxonări furioase în urma sa. Fără să arunce măcar o privire în urmă conduse mai departe, trecu pe galben la intersecții, cum în viața lui nu mai făcuse – doar cu o excepție. Dar nu voia să se gândească acum la asta, voia doar să conducă, și încă repede. Poate că mai avea o șansă de a-și repara greșeala.

Iată școala. Clădirea mare, din cărămidă galbenă era înspăimântător de liniștită și părăsită, cu uriașele ferestre întunecate ca niște ochi stinși, nu se vedea nici un copil. O privire aruncată ceasului îi arătă că orele se terminaseră. Dar niciodată la această oră locul nu fusese atât de gol.

Hans-Olof parcă pe locul pentru handicapați, chiar lângă intrarea principală, lăsă portiera descuiată și urcă în fugă treptele late și joase. În holul de la intrare era întuneric și liniște ca într-un mausoleu și mirosea asemănător, a praf și chimicale. Se grăbi spre secretariat și împinse ușa fără a mai bate.

O femeie aflată la biroul ei și care punea niște lucruri în geantă tresări speriată.

– Doamne, m-ați speriat!

Ea îi aruncă o privire supărată și ridică de pe podea o carte care îi căzuse din mâini.

Hans-Olof privi în jur. Dulapuri cu documente, rafturi, cutii de corespondență și două scaune goale în fața biroului lung care despărțea încăperea.

– Unde este fata mea?

– Fata dumneavoastră? întrebă femeia cu o privire întunecată.

– Kristina. Kristina Andersson.

– Ce este cu ea?

Vorbea neclar, ca și cum pentru fiecare cuvânt inteligibil rostit i s-ar fi reținut bani din salariu.

– Trebuia să mă aștepte aici!

– Aici nu așteaptă nimeni.

O senzație rău prevestitoare, care în ultimele minute se localizase undeva adânc în zona stomacului, se răspândi în tot corpul și se transformă într-o adevărată panică.

– Cum așa, nu așteaptă? strigă el și simți că vocea îi tremura. Doar am telefonat și v-am rugat să îi spuneți fiicei mele că...

– Pe mine m-ați rugat? interveni femeia. Cu siguranță nu pe mine. Eu am fost până acum la dentist. Își pipăi bărbia. Încă mai sunt sub influența anesteziei. Din cinci în cinci minute trebuie să mă asigur că maxilarul meu se mai află la locul lui.

Hans-Olof o privi consternat.

– Și eu cu cine am vorbit la telefon?

– Habar nu am.

– Trebuie totuși să știți cine v-a ținut locul!

Ea reușise să strângă toate lucrurile și închise geanta.

– Chestiunea asta a organizat-o doamna rector. Dar ea nu mai este aici. Profesorii sunt astăzi după-amiază la niște cursuri de perfecționare.

Hans-Olof simți că îl iau căldurile.

– Nu se poate așa ceva!

Celălalt telefon. Femeia cu care el vorbise la telefon ridicase celălalt telefon și de el uitase complet.

Plecă fără a-i mai adresa vreo vorbă secretarei și reveni la mașină.

Kristina putea fi acasă. Deoarece nu i se transmisese nimic, ea putea să se fi dus acasă, fără să bănuiască nimic. Da, desigur că așa era. Poate. Așa spera.

Se aruncă în mașină și apăsă pe accelerație. O femeie, care la o sută de metri în față se pregătea să treacă strada cu câinele ei, făcu în grabă un pas înapoi și trase cu putere de lesă, nu fără a-l sancționa cu o privire urâtă când trecu prin dreptul ei.

Îi era indiferent. Nu avea decât să îl urască.

Ajuns acasă, se sperie de cât de lipsită de viață arăta casa. Sau doar așa i se părea lui? Chiar și cei câțiva mesteceni din jurul casei păreau mai golași decât de obicei.

Coborî. Încă mai era totul posibil. Încă totul putea fi doar o închipuire. Încă. Ezită să vâre cheia în broască, pentru că asta ar fi însemnat certitudine, dar o făcu totuși.

Întoarse cheia, și cu asta stabili că Kristina nu se afla în casă.

Stăpânit de o senzație jalnică, scoase cheia din broască și intră. Peste tot era o tăcere de moarte – normal, dacă ea nu era acasă. De obicei, când venea acasă, funcționa unul dintre aparatele de făcut gălăgie – instalația stereo, televizorul, radioul din bucătărie – și încă cu volumul dat la maximum.

Totuși, se duse în camera ei, unde totul era la fel de tăcut și vraiște cum lăsase ea lucrurile de dimineață.

Mai exista o posibilitate. Parcurse lista cu numerele de telefon ale colegilor ei de clasă, se duse la telefon și formă numărul Sylviei Wiklund, colega ei de bancă și cea mai bună prietenă. Întrebă dacă Kristina nu era la ea.

– Nu, de ce? răspunse aceasta.

Hans-Olof încercă să acționeze calm, nu cu adevărat îngrijorat deoarece – spuse el – în urma modificării programului zilei, Kristina trebuia să vină acasă cât mai curând.

– Dar nu este acasă și m-am gândit că s-ar putea să fie la tine. Din câte știu eu, uneori vă faceți temele împreună, nu?

Fata chicoti, ca și cum el ar fi pronunțat un cuvânt-cheie, care desemna niște activități de care el nu trebuia să ia la cunoștință. Băieți, probabil.

– Da, răspunse ea, dar nu astăzi. Astăzi nici nu avem teme.

– Știi pe unde ar putea să fie?

– Nu, de fapt voia să se ducă direct acasă.

Hans-Olof trebui să se așeze.

– Ești sigură? Nu ar putea fi la o altă prietenă?

– Nuu... nu cred, spuse fata nepăsătoare. Poate cel mult la Annika, dar cu ea se certase.

O sună pe mama Annikăi și află că Kristina nu era nici acolo. Se așeză în holul apăsător de liniștit al casei și ore în șir privi fix în față. Se simțea amețit. Nu mai știa nimic. Ce ar trebui să facă acum?

Dar natural că știa ce să facă. Luă telefonul cu el în camera de zi, îl puse pe măsuța din fața sa și privi afară la iarba pricăjită și la pomii veștejiți din fața terasei, așteptând telefonul care trebuia să sune.

A trebuit să aștepte foarte mult timp. După-amiaza tăcută era pe trecute, umbrele mestecenilor se întindeau peste

tufișurile de la marginea curții, și cerul se colorase deja într-un oranj-roșu atunci când sună telefonul.

– Andersson.

– Bună seara, profesore. Era aceeași voce, care suna de parcă posesorul ei suferea de faringită acută. Era aceeași engleză din topor. Astăzi era cât pe-aici să faceți o prostie, de aceea a trebuit să acționăm mai rapid decât intenționam. Și regretăm. Chiar foarte mult, dar din păcate nu ne-ați lăsat de ales. Urmă o scurtă pauză. După cum vă puteți închipui, acum baza noastră de negociere nu o mai reprezintă banii.

– Cum se simte fiica mea? întrebă Hans-Olof pe un ton neutru.

Primele ore de așteptare le petrecuse savurând cele ce avea el să le reproșeze răpitorilor Kristinei, cuvintele cu care le va exprima disprețul lui, dar la un moment dat creierul începuse să îi funcționeze în gol și nu mai rămăsese nimic din mânie și disperare, doar o oboseală nesfârșită.

Vocea căpătă o nuanță de căldură:

– Nici o grijă, Kristina se simte bine.

– Aș vrea să vorbesc cu ea.

– Bineînțeles. Dar trebuie să vă previn că nu va trebui să încercați să obțineți de la fiica dumneavoastră indicii asupra locului unde se află. Suntem oameni rezonabili, profesore Andersson. Dacă și dumneavoastră sunteți rezonabil, nu va exista nici o problemă.

– Am să fiu rezonabil. Dați-mi-o!

Fără nici un comentariu, receptorul fu dat mai departe și în momentul următor el auzi vocea tremurată, dar inconfundabilă a fiicei lui:

– Papa?

– Kristina, eu sunt. Trebuia să îi transmită sentimentul, siguranța, că totul se va termina cu bine. Cum te simți? Ești bine?

– Nu știu... Și ea se străduia să nu izbucnească în plâns, asta se simțea. Îmi este teamă.

– Ți-au făcut ceva?

– Nu, dar toți poartă măști și... Și nu pot să plec... spun ei.

– Știu. Vor ca eu să fac ceva anume, și imediat ce eu voi face acest lucru, ei te vor elibera. Desigur că voi face ceea ce vor ei, nu îți face griji. Fii curajoasă. Totul se va termina cu bine.

Doamne, ce prostii spunea! Dar ce putea face, când doar acest subțire fir telefonic ducea la unicul lui copil, putea doar să vorbească, în loc de a-l strânge în brațe, cum ar fi trebuit!

Un ușor suspin. Lacrimi pe care trebuia să și le rețină.

– OK, spuse ea.

Apoi dispăru și în urechile lui răsună din nou vocea răgușită:

– Așadar, profesore Andersson, regulile jocului sunt următoarele. Nu veți scăpa nici un cuvânt despre chestiunea aceasta, nici poliției și nici față de altcineva. Mâine-dimineață anunțați la școală că Kristina nu va veni pentru că este bolnavă, pentru a nu crea acolo suspiciuni inutile. Apoi veți lua parte la Adunarea Nobel și veți vota ca doamna profesoară Sofía Hernández Cruz să fie laureata premiului Nobel din acest an pentru medicină și fiziologie, unica laureată, nu alături de altcineva. Asta este tot. Dacă respectați aceste reguli, vă veți revedea fiica sănătoasă. Dacă nu, nu. Este limpede?

– Da, confirmă Hans-Olof Andersson. Absolut clar.

– Totdeauna mi-a făcut plăcere să am de-a face cu oameni care pricep repede, spuse necunoscutul.

În clipa următoare legătura se întrerupse. Pusese receptorul în furcă fără să mai spună un cuvânt.

CAPITOLUL 9

La început nu putuse să adoarmă în acea noapte, apoi dormi buștean și la primii zori ai zilei se trezi într-o casă mult prea liniștită. Rămase așa mult timp, incapabil să se miște, privind cum cenușiul semiîntunericului ceda în fața culorilor palide ale dimineții de toamnă, și în cele din urmă coborî din pat cu senzația că este complet dărâmat. Îi răsuna în urechi zgomotul făcut de propriii pași, dar reuși să se spele, să se bărbierească, să ia micul dejun și să îmbrace cel mai bun costum, pe care îl purta întotdeauna în această zi specială.

Dar astăzi nu mai era o zi a mândriei. Era ziua înfrângerii. Astăzi era ziua în care răul triumfa.

Înainte de a pleca, sună la școala Kristinei. De data aceasta se asigură că vorbea cu adevărat cu secretara școlii, căreia îi spuse că fiica lui era bolnavă și trebuia să nu iasă din casă câteva zile.

– Este în regulă, am notat, răspunse secretara.

Ea știa că el era medic. Nu îi va trece prin cap să îi pună la îndoială cuvintele. Nu lăsă să se remarce nici faptul că i-ar fi dat de gândit comportarea lui de ieri.

Probabil că uitase de mult. Sau poate că nici nu observase că era panicat.

Când ajunse la sediul fundației Nobel, ploua. Vremea proastă și prezența oamenilor de securitate îi făceau pe ziariștii prezenți să fie surprinzător de reținuți, iar Hans-Olof putu să intre în clădire fără a fi copleșit de întrebări. Cei de la televiziune

abia se încălzeau. Tradițional, premiul Nobel pentru medicină și fiziologie era primul asupra căruia se decidea. Văzu oameni în impermeabile care întindeau cabluri între o mașină a televiziunii și o intrare laterală prin care se ajungea la auditoriul Wallenberg din partea din spate a clădirii. În această sală, cel mai devreme la ora 11.30 va avea loc conferința de presă în care comitetul Nobel făcea cunoscut numele laureatului ori laureaților.

Mulți dintre ceilalți profesori erau deja acolo, în foaier, în mici grupuri, discutau, glumeau. Lui Hans-Olof nu îi ardea de glume. Se duse tăcut la garderobă, puse pardesiul pe unul dintre umerașele înșiruite unul după altul și remarcă indispus urmele umede lăsate de pantofii lui pe podea, ca și cum ar fi fost urmat de o umbră care aștepta să îl dea de gol.

Fără să fie deranjat de nimeni, ajunse la scara ce urca la balconul susținut de coloane suple. Fereastra înaltă și îngustă din blocuri de sticlă își vărsa asupra lui lumina prevestitoare de rău, în timp ce urca treptele și se simțea vinovat. Dar pentru ce? Că doar cu mult timp înainte ca această nenorocire să se fi abătut asupra lui luase hotărârea de a vota pentru Sofia Hernández Cruz! Faptul că i se ordona să facă acest lucru acum nu schimba cu nimic situația, căci nu făcea decât să își exprime libera lui alegere inițială. Nu săvârșea nici o inechitate. Nu se lăsase mituit și nici nu trăda măcar spiritul lui Alfred Nobel, pentru a-și redobândi fiica nevătămată.

Căci despre aceasta era vorba. Despre Kristina. Ea era în pericol din cauza lui. Din vina lui trecea prin toate acestea. Cum își petrecuse ea oare noaptea? Cum se simțea acum? Cum va trece peste acest eveniment?

Oare răpitorii chiar nu îi făcuseră nimic? Unei fete foarte drăguțe, de 14 ani?

Dacă ar fi acționat cu ceva mai mult cap, și să o fi luat imediat de la școală...!

„Și pe urmă? continuă fatalistul din el. Pe urmă ei ar fi venit noaptea, ar fi pătruns în casă și te-ar fi înfrânt sub amenințarea armelor. Acești oameni, așa cum au demonstrat-o, erau decișii să facă orice, și nu s-ar fi dat înapoi de la nimic."

Stătea în balcon, privind în foaier. Dispoziția înălțătoare care pusese aici stăpânire pe el în fiecare dintre anii trecuți nu îl mai cuprinse. Astăzi totul i se părea absurd, ca într-o piesă de teatru insignifiantă, în care era obligat să joace un rol secundar. Și nu era așa? O procedură de fapt profană, un ritual monoton de acordare a aproximativ șaisprezece milioane de coroane suedeze unuia ori mai multor oameni.

Bani. Oare nu banii fuseseră aceia care acordaseră de la început aureolă premiului Nobel? Banii acordați în primii ani reprezentaseră pentru fiecare premiat salariul pe douăzeci și cinci de ani al unui profesor universitar – o sumă de neimaginat. Atât de inimaginabilă încât toți se înclinaseră în fața voinței decedatului Nobel: Academia Suediei, parlamentul norvegian, Institutul Karolinska. Chiar și regele Suediei se lăsase implicat în ceremonii, fără ca nimeni să își pună astăzi întrebarea de ce.

Bani. Trei colegi de-ai lui Hans-Olof, cu care el nu avusese niciodată de-a face, trecură pe lângă el fără să îl bage în seamă. Din câteva crâmpeie prinse din discuția lor rezulta că aceștia vorbeau despre cursul acțiunilor și despre performanțele înregistrate de niște fonduri de investiții. Se părea că pe lumea aceasta nu mai existau alte teme de dezbătut.

Se îndreptă către locurile unde din experiență știa că se servea cafea. Când ajunse în hol, auzi câțiva oameni discutând despre votarea ce urma pe un ton atât de plictisit, de parcă nu ar fi fost vorba despre ceva grandios, istoric, ci despre o formalitate lipsită de importanță, absolut banală. Să se oprească? Nu. Nu ar suporta să se întâlnească cu acești colegi.

Deci se întoarse. Deodată avu senzația că de peste tot se înghesuiau către el fragmente de discuții în care era vorba

numai despre bani, afaceri, de cât costa un iaht sau o mașină, sau o casă. Privi chipurile celor din foaier și citi pe ele doar banalitate, stupiditate, lipsa de interes pentru moștenirea ce li se încredințase.

De ce trebuia să i se întâmple lui? De ce nu unuia dintre ceilalți? Oricare dintre ei ar fi acceptat banii, își spunea el, și nimeni nu ar fi avut de suferit.

Kristina, gândi el, am să fac ceea ce vor ei. În seara aceasta vei fi din nou acasă.

Era încă prea devreme ca să se ducă în sala unde avea loc adunarea, dar nu mai suporta să stea afară. Nu era datoria de a fi punctual, nici măcar nerăbdarea, era nevoia unui loc în care să se retragă. Prin ușa deschisă se vedea încăperea, ai cărei pereți de un roșu-închis arătau ca rana deschisă de o operație proaspătă – nu era o privelițte care să îl înspăimânte pe un doctor. Hans-Olof se opri la pupitrul de la intrare și semnă pe locul corespunzător de pe lista de prezență. Printr-o a doua semnătură pusă pe un formular, confirmă că era la curent cu obligația ca cincizeci de ani după votare să păstreze tăcerea asupra modului în care a decurs aceasta. Apoi intră, și trăi în fine acel simțământ plăcut cu care alții pătrund într-o biserică, dar care pentru el va rămâne pentru totdeauna legat de științele naturale. Aici intra în Olimpul lor, și se consolă la gândul că, în ciuda tuturor celor întâmplate, mai era în stare să îl trăiască.

Centrul încăperii era ocupat de o imensă masă rotundă din lemn de cireș, special concepută pentru sala adunării, cum de altfel era conceput tot mobilierul forumului Nobel. Cu toate acestea, aici nu luau loc nici măcar jumătate dintre cei care aveau drept de vot. La masă stăteau, de regulă, cei cinci membri permanenți ai comitetului și cei zece membri coordonatori, unii dintre cei mai în vârstă și mai renumiți colegi, ca și alți câțiva, care din diferite motive erau mai egali decât alții. Lideri de opinie. Leii evenimentului. Oameni cu legături

influente în industrie. Conducătorii de haită existenți în fiecare grup.

Hans-Olof nu stătuse niciodată la masa Adunării Nobel. O luă pe lângă scaunele tapițate așezate de-a lungul pereților și citi numele scrise pe niște cartonașe. Pe trei dintre scaune, cineva pusese fotografiile înrămate ale celor trei profesori morți, fiecare ornat cu câte o bandă neagră. Își găsi scaunul în rândul cel mai puțin atractiv, aflat sub tapiseriile de perete în alb și negru, care împreună alcătuiau o operă de artă purtând titlul *Granița dintre întuneric și lumină.* Pe undeva se potrivea.

Hans-Olof se așeză și simți din nou acea presiune în piept ce părea că îi înconjura inima. Angină pectorală? Alfred Nobel suferise de așa ceva în ultimii ani ai vieții, și – ca o ironie a istoriei universale – a trebuit să se trateze cu nitroglicerină, acea substanță pe a cărei utilizare ca exploziv se sprijinise opera lui de întreprinzător. Abia cu câțiva ani în urmă, cei trei savanți americani Furchgott, Ignarro și Murad fuseseră onorați cu premiul Nobel, deoarece descoperiseră că la substanța EDRF, care asigură hormonului acetilcholina capacitatea de a dilata rețeaua sanguină, nu era vorba de nimic altceva decât de monoxid de azot, astfel explicându-se pentru prima dată în ce consta acțiunea antispasmodică a nitroglicerinei.

Hans-Olof închise ochii, simți o sudoare rece pe frunte și pe spate, așteptă, și în cele din urmă durerile încetară de la sine.

Intrau și ceilalți pe rând, mai puțini la început, apoi într-un aflux neîntrerupt, după care din nou mai rari. Ultimul intră în încăpere Ingmar Thunell. Un om de la pază închise ușa după el.

Președintele comitetului Nobel nu se așeză.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor, spuse el și aruncă o privire încruntată asupra tuturor. Propun ca mai întâi să ne ridicăm și printr-un minut de tăcere să cinstim memoria colegilor noștri, care au murit atât de neașteptat săptămâna trecută.

Foşnete, murmure, ridicări, apoi cei patruzeci şi şapte de membri ai colegiului rămaseră în picioare, cu mâinile încrucişate pe abdomen, cu privirile plecate, şi se făcu linişte.

– Mulţumesc, spuse Thunell după o perioadă ce putea sau nu putea să fie de un minut.

Începu ritualul adunării. Membrii comitetului prezentară candidaţii desemnaţi de ei în cadru restrâns. Avură loc câteva intervenţii, printre care, ca de fiecare dată, cea a lui Knut Hultmann, profesor la facultatea de chirurgie, care în fiecare an încerca de unul singur să impună candidaţi din Africa sau Asia, pur şi simplu pentru că erau din Africa sau din Asia, un criteriu străin acestui comitet.

– Nu suntem la premiul Nobel pentru literatură, Knut, îi reaminti şi de data aceasta Ingmar Thunell stârnind câteva zâmbete.

Hans-Olof aproape că nu mai asculta. Brusc se simţi nespus de obosit. Noaptea scurtă se făcea resimţită. Pe lângă aceasta, ieşise soarele care lumina ferestrele din faţa lui, care i se păruseră dintotdeauna nişte lăcaşuri de tragere late. Lumina îl orbea. Lăcaşurile de tragere. Aici fuseseră totdeauna meterezele, bastionul rezistenţei în faţa forţelor distrugerii, decăderii şi întunericului.

Exact acele forţe care acum erau gata să găsească un acces secret în bastion şi să îl cucerească din interior. Şi el, tocmai el era cel care le deschidea poarta cetăţii.

Tresări cu putere atunci când vecinul lui, un cercetător specializat pe cancer, Lars Bergkvist, îi atinse uşor cotul.

– Începe! îi şopti acesta.

Da, desigur, votul. Hans-Olof se îndreptă şi inspiră adânc. Ingmar Thunell dădu citire numelor de pe lista cu propuneri şi rugă ca votarea să se facă prin ridicarea mâinilor, iar secretarul de şedinţă se pregăti să noteze voturile numărate.

– Profesor Mario Gallo.

Favoritul. Personalitate eminentă în domeniul cercetării celulare. Un cercetător asupra căruia aproape toți cei din sală își exprimaseră deja preferința.

Se ridicară cinci mâini rătăcite.

– Cinci voturi pentru Mario Gallo, rezumă Thunell, ridicând din sprâncenele albe și nu fără o urmă de surprindere în glas.

– Mario Gallo, repetă Thunell, cinci voturi.

Actualul președinte era cunoscut pentru obiceiul lui, la care ținea foarte mult, de a citi candidații în ordinea alfabetică a numelor, și nu în ordinea listei cu propuneri a comitetului.

– Profesor Sofía Hernández Cruz.

Hans-Olof Andersson ridică mâna.

Și își puse în sfârșit întrebarea pe care ar fi trebuit să și-o pună de la bun început: La ce folosește asta de fapt?

Era de necrezut că nu se gândise până acum la asta. Doar era la mintea cocoșului. Ce i-ar folosi cuiva, ca din tot forumul de aproape cincizeci de votanți, să fie mituit ori șantajat numai el? Nu ar fi folosit la nimic. Pentru ceea ce avea de gând acel cineva era nevoie de mult mai multe voturi. La alegerea laureatului era suficientă majoritatea simplă, dar pentru siguranță trebuia controlată jumătatea membrilor adunării.

Hans-Olof Andersson ridică mâna și nu-i veni să creadă când văzu cum douăzeci și patru de alți membri ai adunării făcură același lucru.

Chiar și Bosse Nordin.

CAPITOLUL 10

Ingmar Thunell privi peste toată adunarea cu sprâncenele ridicate într-un semn de adâncă mirare.

– Douăzeci și cinci, stabili el. Ridică mâna, pentru a se scărpina cu degetul mic în frunte, la rădăcina nasului. Continuă: Luând în considerație că numărul nostru e mai mic decât în alte dăți, aceasta reprezintă majoritatea absolută, dacă văd bine?

Secretarul confirmă. Thunell mai privi o dată în jur la mâinile ridicate, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Ridicând din umeri, concluzionă:

– În acest caz nu mai este necesară continuarea votului. Votul exprimat este, de data asta, de o claritate îmbucurătoare.

În anii trecuți, se ajunsese de mai multe ori la egalitate de voturi pentru candidați diferiți, și hotărârea definitivă fusese luată doar după discuții aprinse între liderii de opinii. O dată s-a întâmplat chiar ca ziariștii veniți la conferința de presă să fie nevoiți să aștepte decizia până în orele târzii ale serii.

Dintre cei care nu votaseră pentru Sofía Hernández Cruz, câțiva priveau consternați.

– Asta mă surprinde, se auzi clar glasul șoptit al cuiva, și urmă un val de murmure de nemulțumire.

Thunell își drese glasul, mai puțin pentru a-i reveni vocea și mai mult pentru a restabili liniștea, și anunță:

– Ca urmare stabilesc că Adunarea pentru premiul Nobel de la Institutul Karolinska a decis să acorde premiului Nobel din

acest an pentru medicină și fiziologie doamnei profesor Sofia Hernández Cruz.

Numeroși participanți dădeau din cap a mirare și nu puțini ridicau din umeri și se încruntau.

– Oricum, de data aceasta nimeni nu va putea să spună că am fi o grămadă de macho boșorogi, opină cineva cu voce tare.

Thunell ciocăni cu capătul pixului pe mapa de birou. Avea curioasa capacitate de a produce astfel un sunet asemănător cu cel provocat de ciocănelul unui judecător.

– Ședința este închisă, spuse el și adăugă cu un zâmbet strâmb: să îi comunicăm doamnei vestea cea bună.

Celebra convorbire telefonică, pe care în fiecare an, în această zi, o așteptau oamenii pretutindeni în lume, avea loc întotdeauna imediat după ședința Adunării Nobel – imediat ce se lua decizia și înainte ca presa să fie informată. De telefoanele primite din Stockholm erau legate numeroase anecdote. În ultimele decenii marea majoritate a premiilor Nobel luaseră drumul Americii, iar în SUA, la această oră, în funcție de locul unde se afla respectivul, ori era noaptea târziu, ori era dimineața foarte devreme. Nu rareori la telefon răspundea soția respectivului, cu o voce temătoare, căci soneria telefonului sunând pe la două și jumătate noaptea este în vremuri normale mai curând ceva funest. Cuvintele magice pe care cel trezit din somn le aude apoi sunt:

– Aici este Stockholmul.

Majoritatea laureaților par în primul moment nu surprinși, ci ușurați. Dar ulterior intră în rolul pe care sunt așteptați să îl joace – cel al omului complet surprins, căruia i-a picat din cer cel mai important premiu – dar, de regulă, ei știau, ori cel puțin bănuiau, că erau candidați. Toate instituțiile premiului Nobel se străduiau să păstreze o discreție absolută până în clipa anunțării laureatului, dar în lumea științei comunicarea este intensă. Din când în când este necesar să ceri o recomandare

confidențială de la unul dintre colegii nominalizatului, și în asemenea situații deseori se dovedește că noțiunea de discreție este altfel definită decât în comitetul Nobel.

Telefonul era gândit în ideea de a-i da laureatului un avantaj față de mass-media, de a-i da timp să se obișnuiască cu ideea că de acum aparține Olimpului și timp pentru a pregăti răspunsurile la întrebările ce îi vor fi puse. Convorbirea telefonică trebuia să semnifice faptul că premiul îl privea în primul rând pe laureat, și că toate celelalte – anunțarea publică, vâlva, dezamăgirile și dușmăniile – erau doar efecte secundare, perturbări atmosferice ca să zicem așa. Această convorbire nu servea obținerii acordului celui ales. Nu conta dacă laureatul era de acord sau nu cu alegerea sa. Premiul Nobel putea fi refuzat. Unii au făcut acest lucru, ca Jean-Paul Sartre, din motive asupra cărora s-a discutat mult; de fapt refuzarea premiului Nobel i-a adus mai multă celebritate decât ar fi făcut-o acceptarea acestuia. Dar și aceia care l-au refuzat erau trecuți în analele laureaților. Nu a existat nici o scăpare de la premiul Nobel.

Unii dintre cei sunați la telefon erau chiar surprinși. Uneori deoarece erau sunați din greșeală. Se mai povestește și acum istoria cu laureatul pentru chimie din 1979, locuitor al New Yorkului, Herbert C. Brown, al cărui număr de telefon comitetul Nobel l-a obținut de la informațiile telefonice și care s-a dovedit a fi al unui medic purtând același nume, care s-a simțit foarte onorat, dar care a trebuit să constate curând că nu el era cel în cauză. O altă poveste se întâmplase tot în ramura chimiei, când Hans-Olof era deja la institut. În 1992, s-a încercat zadarnic să se ia legătura telefonică cu proaspătul laureat Rudolph Marcus, și atunci a fost sunat un coleg al acestuia, în speranța că de la acesta s-ar putea afla unde se află laureatul. Colegul, un chimist cu numele de Harry B. Gray, se credea el însuși candidat la premiul Nobel, și telefonul

președintelui comitetului Nobel mai că i-a provocat bietului om un infarct.

Cel puțin în acest caz nu se va întâmpla așa ceva, gândi posomorât Hans-Olof. Mai întâi pentru că Sofía Hernández Cruz se afla în laboratorul ei din Elveția, țară aflată pe același fus orar cu Stockholm, și cu siguranță că stătea de mult lângă telefon.

În timp ce președinții comitetului și Adunării Nobel împreună cu alte persoane se pregăteau să treacă într-un birou alăturat pentru a telefona, Thunell îl luă de o parte pe Hans-Olof și, ținându-l de braț, îi spuse încet, ca să nu fie auzit decât de el:

– Consider totul foarte neliniștitor. Sper foarte mult ca acest rezultat să nu fi fost obținut totuși prin mituire.

Hans-Olof înghiți în sec.

– În orice caz nu în cazul meu, răspunse acesta, resimțind acut gustul amar al minciunii.

Thunell îl privi scrutător, dădu drumul brațului acestuia și îl lovi pe umăr râzând cam silit:

– Știu, Hans-Olof. Asta o știu.

Apoi ieși.

Minutele ce urmau votului, când disputele aprinse erau depășite și decizia definitivă și irevocabilă fusese luată, erau în mod normal marcate de o atmosferă mai veselă, mai destinsă. De câțiva ani, discuția telefonică putea fi auzită în sala adunării printr-o stație de amplificare. A trăi momentul în care un savant eminent afla că i se acordase cea mai înaltă prețuire dintr-o viață dedicată științei reprezenta ceva foarte mișcător, te făcea fericit.

– Înseamnă mai mult decât Crăciunul, spusese odată cineva.

Astăzi nu era așa. Sau poate că doar lui i se părea așa? Privi în jur și văzu fețe nemulțumite, priviri mohorâte, buze strânse, dezinteres. Unii își consultau ceasurile, ca și cum astăzi aveau de făcut lucruri mai importante decât acesta.

Telefonul sună îndelung, apoi cineva ridică cu zgomot. Era vocea unui tânăr, care vorbea germana-elveţiană, prea puţin asemănătoare cu limba germană, de care Hans-Olof îşi amintea vag din anii de şcoală:

– Laboratoarele Rütlipharm, secţia C, numele meu este Bernd Hagemann, cu ce vă pot fi de folos?

Vocea preşedintelui comitetului. Engleza lui nu era cu nimic mai prejos ca aceea a unui crainic de la BBC:

– Bună ziua, mă numesc Ingmar Thunell. Aş vrea să vorbesc cu doamna Hernández Cruz.

– Un moment, vă fac legătura, răspunse tânărul tot în engleză, bineînţeles în varianta elveţiană. Câteva măsuri sunând foarte artificial dintr-un concert pentru pian, apoi se auzi aceeaşi voce: Îmi pare rău, doamna profesor este într-o discuţie. Îi pot transmite ceva, sau reveniţi?

În sală izbucniră râsete.

Calmul lui Thunell era de nezdruncinat.

– Cred, spuse el cu o seninătate celestă, că ar fi oportun să îmi faceţi totuşi legătura cu dânsa.

– Dar este o discuţie foarte importantă, insistă tânărul.

– Sigur că da, spuse Thunell. Cine îl cunoştea bine, îşi dădea seama cât îl amuza situaţia. Continuă: dar şi acest apel este foarte important.

– Hmm... şovăi elveţianul. Şi ce să îi spun?

– Spuneţi-i că o sună Stockholmul.

– Stockholm. Se auzi un foşnet de hârtii. Probabil că tânărul căuta prin nişte liste. Şi, hmm... cine anume din Stockholm?

– Comitetul Nobel, spuse Thunell, gustând momentul.

Răspunsul se limită la un gâfâit speriat, după care se auzi din nou concertul pentru pian, care fu întrerupt brusc:

– Hernández Cruz.

O voce gravă de femeie, care emana un calm aproape incredibil. Hans-Olof, care abia acum îşi dădu seama cât de încordat fusese în tot acest timp, simţi cum brusc umerii îi

căzură parcă îngreunați de sunetul acestei voci. Fețele din jurul lui se înmuiară, frunțile se neteziră, colțurile gurilor se destinseră.

– Bună ziua, doamnă profesor Hernández Cruz, spuse președintele. Numele meu este Ingmar Thunell. Sunt președintele comitetului Nobel de la Institutul Karolinska și am bucuria de a vă comunica faptul că vi s-a acordat premiul Nobel pentru medicină din acest an. Neîmpărțit cu altcineva, adăugă el.

O clipă ce părea că nu se mai termină fu liniște. Apoi femeia spuse doar atât:

– Oh! Un simplu sunet, care exprima totuși o paletă întreagă de sentimente – bucurie, surpriză, satisfacție, veselie, dar și ceva întristare. Ce frumos, continuă ea după un moment, trebuie să spun că mă cam surprinde.

Hans-Olof era încurcat. Nu părea că se preface, deși cineva trebuie să fi fost sigur că ea va câștiga. Să nu i se fi spus nimic? Așa se părea. Și? Și ea era doar un pion într-un joc jucat de alții. Alții mai puternici. Mai lipsiți de scrupule.

Se ridică. Brusc simți că nu mai suportă să stea acolo nici măcar un minut. Urmărit de privirile mirate ale celorlalți, se duse la ușă, apăsă clanța, ieși din sală și din aerul stătut, pe balcon, unde era răcoare și liniște. Se rezemă de balustradă, trase cu urechea la murmurul ce se ridica de jos, unde ziariștii își montau camerele răbdători, privi în gol și așteptă până când senzația depresivă îl părăsi.

Jos, un bărbat cu păr blond ciufulit și cu ochelari groși cu ramă din corn traversa grăbit foaierul. Nu exista motiv de grabă, pentru că abia peste o oră începea conferința de presă. Omul nici nu lăsa impresia că s-ar grăbi, ci că așa mergea el de obicei. La jumătatea drumului simți că atrăsese atenția, privi în sus și la rândul lui îl examină pe Hans-Olof cu o privire atât de pătrunzătoare, încât acesta se retrase doi pași, pentru a nu mai fi văzut.

Mai era ceva mai mult de o oră. Hans-Olof își dădu seama că nervii îi erau tensionați la maximum. Conferința de presă însemna eliberarea. Răpitorii Kristinei au să o vadă – conferința era transmisă live de televiziune – și vor afla că planul le reușise.

Un tânăr suplu urca treptele, cu o legitimație agățată de buzunarul cămășii și cu un laptop sub braț. Omul de la pază îi permise să treacă. Hans-Olof îl cunoștea; era webmasterul, care se ocupa de pagina de internet a Fundației Nobel. Era obligația lui ca în același moment în care în sala Wallenberg se citea declarația de presă el să o publice pe internet.

Încă o oră.

De ce ar mai aștepta aici? Ar fi mai bine să se afle acasă atunci când sosea Kristina. Da, sigur. Va pleca acasă. Își făcuse datoria atât față de premiul Nobel, cât și față de fiica sa.

Totuși, nu plecă. Simțea că nu era în stare să își ia inima în dinți. Se așeză pe o canapea din balcon, ascultă ecoul vocilor îndepărtate din foaier, zgomotul unor pași singulari, ropotul averselor de ploaie pe ferestre. Mirosea a soluții de curățenie, a jilav, a cafea...

Cafea. Se ridică și se îndreptă către spațiile unde se serveau gustări. Încet. Pentru că dispunea de timp. Îngândurat, luă o ceașcă albă din teancul ce stătea pregătit pe masa frumos aranjată și turnă cafea. Se duse cu ea la fereastră, privi afară în dimineața cenușie, sorbi lichidul cu înghițituri mici, concentrându-se asupra gustului amărui. Doar ca să nu se gândească la ce se petrecuse în sala adunării. Doar ca să nu se gândească la asta.

Când cineva i se adresă pe neașteptate, se sperie atât de tare, încât tresări și vărsă pe costum jumătate din conținutul cești.

– Oh, îmi pare rău, Hans-Olof, scuzați-mă! Era Marita Alling, una dintre puținele femei care făceau parte din colegiul Nobel. O femeie robustă, în jur de cincizeci de ani, cu ochelari

cu ramă de aur, cu preferințe pentru coafura tapată, care lucra în cercetarea leucemiei. Luă imediat un snop de șervețele din hârtie și i le întinse. Ce prostie din partea mea, ar fi trebuit să bag de seamă că erați complet pierdut în gânduri. Iată, luați... Doamne, costumul dumneavoastră cel bun! Sper să nu rămână pătat. Vă plătesc curățatul, bineînțeles.

– Nu-i nimic, nu este chiar atât de rău. Dar era rău. Costumul Glencheck, ultimul pe care Inga i-l alesese; lichidul maroniu se infiltrase în fibrele de culoare mai deschisă dintre dungile mai închise la culoare, de parcă fusese acid. Hans-Olof o lăsă să îi ia din mână ceașca cu ghinion și cu un efort inutil râcâi locul cu pricina. Eu ar fi trebuit să fiu mai atent.

– Nu frecați, căci în acest mod doar o împrăștiați. Trebuie să tamponați, ca să se absoarbă în șervețel... Stați puțin, iată și șervetele curate. Goli complet suportul cu șervețele, îi luă din mână șervețelele devenite maronii și le aruncă într-un coș de hârtii cu o îndemânare care trăda o experiență de laborator de decenii. Știu eu o curățătorie în oraș, cu adevărat foarte bună. În Sergelgatan. Nici nu o să credeți câte bluze și blazere mi-au salvat mie.

De fapt era bucuros că ea bătea câmpii și el se putea limita la a șterge petele; i se oferea astfel posibilitatea să își mai revină.

– Zău că îmi pare rău. Eram prea bucuroasă că în sfârșit o femeie a primit din nou premiul Nobel, și încă fără să îl împartă cu altcineva, continuă Marita. Vă amintiți că ultima dată s-a întâmplat asta acum mai bine de douăzeci de ani?

Hans-Olof încuviință din cap.

– Barbara McClintock, 1983. Era în anul în care am venit la Karolinska.

Renunță. Cu mijloacele aflate la îndemână costumul nu mai putea fi salvat. Aruncă ultimul șervețel în direcția coșului, dar greși ținta.

– McClintock, exact. Așteptase premiul timp de treizeci de ani.

Barbara McClintock făcuse descoperirile cu privire la mobilitatea elementelor genetice într-o perioadă când nu se cunoștea nici măcar structura acidului dezoxiribonucleic.

Marita Alling oftă:

– Și acum Sofia Hernández Cruz; ea nu a așteptat nici măcar douăzeci de ani. Știți, uneori am impresia că lucrurile se îndreaptă încet către mai bine.

– Chiar așa?

Hans-Olof simți o înțepătură în piept. Da, și el se gândise la asta. La progresul din medicină, din știință și într-o zi și din restul lumii. Că va veni ziua în care se va sfârși cu bolile, cu războiul, cu nevoile și cu foametea.

În acel moment ușile sălii unde avea loc adunarea se deschiseră larg, și membrii Adunării Nobel ieșiră într-un șuvoi de vorbe și râsete bărbătești. Venise vremea conferinței de presă.

Marita lăsă jos ceașca ei.

– Trebuie să fiu acolo, spuse ea. Îl mai privi cu seriozitate: Promiteți-mi că veți duce costumul la curățătoria din Sergelgatan. La blocuri. Acolo jos, nu se poate să nu o găsiți.

Hans-Olof confirmă:

– Promit.

Privi în urma ei, cum se îndrepta către scară, apoi se privi pe sine, de sus până jos. Poate că într-adevăr va proceda așa. Costumul era încă bun, și în plus reprezenta o amintire de la soția sa.

Primele grupuri care ieșiseră se despărțiseră deja împrăștiindu-se în hol și în spațiile pentru gustări. Era timpul să dispară. Nu mai voia să vadă pe nimeni, să mai suporte buna dispoziție a altora, nu mai voia să fie antrenat în nici o discuție privind argumentele pro și contra deciziei.

Coborând, ezită cu privire la conferința de presă... Voia să mai arunce doar o privire înainte de a pleca.

Ca în fiecare an în această zi, auditoriul Wallenberg era plin până la ultimul loc. Profesorii curioși din Adunarea

Nobel, care voiau să asiste la prezentarea laureaților, se înghesuiau pe lângă pereții cu dungi galbene și sub ferestrele ca de catedrală. De-a lungul peretelui din spate era o pădure de camere de televiziune și aparate foto pe stative. În șirurile de scaune așezate pe trepte succesive, ziariști din toată lumea scriau de zor în notesurile lor sau studiau comunicatul de presă împărțit de două secretare ale biroului Nobel.

Membrii comitetului Nobel stăteau pe podiumul din lemn de cireș, cu lămpi de birou emisferice din sticlă mată între ei, ceea ce dădea scenei aerul unui show de televiziune. În fața lui Ingmar Thunell se afla un laptop conectat la un sistem de proiecție. Pe peretele din spatele lui apăruse proiectat un portret supradimensionat al Sofiei Hernández Cruz.

– ... Modul revoluționar de abordare și evaluare, care în cele din urmă a condus la experimentele ei de la Alicante devenite celebre, explică el, reprezintă o întrebare pe care și-a pus-o atunci când a început să cerceteze funcționarea narcozei. În loc de a se întreba, ca de obicei, ce este starea provocată de pierderea cunoștinței, doamna Hernández Cruz s-a întrebat mult mai mult: Ce este de fapt starea de veghe? În această întrebare ea vede sintetizată problema esențială a cercetării neurofiziologice. Nu diminuarea percepției, ci percepția însăși este enigma enigmelor.

Hans-Olof îl redescoperi pe bărbatul văzut din balcon, cel cu părul vâlvoi și ochelari groși. Exact în același moment își întoarse și acesta capul, astfel că privirile lor se încrucișară. Era unul dintre chipurile pe care le vedea an de an cu această ocazie.

– Experimentele doamnei Hernández Cruz, continuă Thunell, arată că unele fenomene, care până acum erau considerate cauze ale proceselor neuronale sunt, în realitate, consecințe ale acestora. Privi mustăcind în mulțime și continuă: Este vorba despre ceva ce nu ar trebui confundat, doamnelor și domnilor. Atunci când adie vântul, frunzele pomilor se mișcă, totuși nu ele produc vântul.

Ceea ce dădu naștere la râsete.

Hans-Olof îl văzu pe bărbat ridicându-se și rugându-i pe oamenii din rândul lui de scaune să îl lase să treacă. Ce însemna asta? Făcu un pas înapoi, în spatele unui cameraman corpolent plictisit.

Era vremea să plece. Pe undeva totul începea să îl neliniștească. Se întoarse, se îndreptă prin foaierul gol către garderobă, smulse pardesiul de pe umeraș și îl îmbrăcă în drum către ușă.

– Profesore Andersson!

Nu acum. Doar se grăbea. Pentru restul zilei voia să fie doar Hans-Olof Andersson, tată singur, răspunzător de educația unei fiice adolescente.

– Profesore Andersson, așteptați! Trebuie să vă întreb ceva.

Hans-Olof privi în jur. Era ziaristul. Părul zbârlit, ochelarii groși. Venea din spatele lui cu pași atât de grăbiți, încât se părea că nu va mai scăpa.

CAPITOLUL 11

Nu mai avea cum să scape.

– Lăsați-mă în pace, pufni Hans-Olof și mări pasul cât putu de mult.

Dar el avea cincizeci și unu de ani, pe când cel care îl urmărea avea cel mult douăzeci și cinci; era o luptă incorectă.

– De ce Sofía Hernández Cruz, profesore Anersson? întrebă bărbatul, învârtindu-se în jurul lui fără măcar să își fi pierdut răsuflarea.

În sfârșit, Hans-Olof se opri.

– Ar fi trebuit să rămâneți la conferința de presă. Menirea ei este tocmai aceea de a explica aceasta.

Bărbatul clătină din cap rânjind.

– Tocmai că nu. Acolo se va explica de ce doamna profesor Hernández Cruz a meritat premiul Nobel pentru medicină. Nu se va explica de ce a fost aleasă tocmai ea.

– Pentru că majoritatea Adunării Nobel a votat pentru ea. Foarte simplu.

– Ah, da. Rânjetul bărbatului nu mai înceta. Dar de ce a votat majoritatea pentru ea? Asta mă întreb. Vedeți dumneavoastră, ultimele luni mi le-am petrecut luând interviuri profesorilor de la acest institut prestigios, și totdeauna am fost surprins de reacțiile negative produse doar când aminteam de Sofía Hernández Cruz și de experimentele ei.

Hans-Olof simțea cum respirația i se liniștea treptat. Omul avea bineînțeles dreptate. Exact aceasta fusese atmosfera generală.

– Și chiar vă așteptați să comentez acum? întoarse el întrebarea.

Ziaristul își trecu cu mâna prin părul zbârlit.

– Așa sperasem, ca să fiu cinstit.

Hans-Olof clătină din cap.

– Știți că noi păstrăm tăcerea asupra modului în care a decurs votarea. Ceea ce dumneavoastră numiți „reacții negative" au fost pur și simplu nervii iritați de încercarea dumneavoastră de a trage de limbă interlocutorii.

Lucru pe care nici el nu îl credea, dar care suna bine. Era un răspuns corespunzător pentru cazul în care răpitorii Kristinei îl însărcinaseră pe cel din fața lui să îl supună unei probe.

– Nu a fost vorba de nervi iritați și nu am tras de limbă pe nimeni. A fost vechea afirmare a superiorității bărbătești, nimic mai mult. Bărbații aceștia în vârstă urăsc ideea ca tocmai o femeie să fi revoluționat neurofiziologia într-o manieră în care înaintea ei a făcut-o doar un Max Planck cu fizica. Veșnicul lui rânjet pierdu puțin din impertinență, și în ochii îi apăru o strălucire dură în spatele ochelarilor cu rama neagră. Mă întreb ce s-a întâmplat de le-a venit altă idee tocmai la votare.

Hans-Olof îl privi cu un sentiment crescând de neputință. Nu mai scăpa de el? Cu cât dura mai mult această discuție, cu atât mai mare era pericolul ca el să vorbească ce nu trebuia.

– Despre aceasta nu pot să spun nimic. Regulamentele ne cer tuturor să păstrăm tăcerea asupra problemelor interne.

Interlocutorul îl privi sceptic.

– Eu am senzația că se petrec niște lucruri ciudate.

– În știință contează faptele, nu senzațiile.

Bărbatul dădu gânditor din cap și apoi privi în jur, ca și cum pe undeva pe acolo s-ar afla argumente care să îl ajute.

– Poate că veți râde, dar eu m-am făcut ziarist pentru că, adolescent fiind, am văzut filmul *Incoruptibilii.* Idolii mei sunt și astăzi Bernstein și Woodward. Și dacă s-ar întâmpla ca premiul Nobel să își descopere cândva Watergate-ul lui... Îl privi pe Hans-Olof cu ochii îngustați; din rânjetul lui nu mai rămăsese nimic. De-ar fi așa, eu vreau să fiu acela care să îl descopere.

Hans-Olof decise să pună capăt discuției.

– Acum trebuie să plec.

Ziaristul îi întinse o carte de vizită.

– Luați-o. Dacă vreodată veți vrea să îmi spuneți ceva.

– Nu, se apără Hans-Olof. Mulțumesc.

Bărbatul se apropie de el și, mai înainte ca acesta să poată reacționa, îi vârî cartea de vizită în buzunarul de la piept.

– Pentru orice eventualitate, rânji acesta din nou. Niciodată nu se poate ști.

Apoi se întoarse și plecă.

Hans-Olof privi în urma lui până când acesta dispăru în intrarea forumului Nobel. După care scoase din buzunar cartea de vizită și se uită la ea.

Deci îl chema Bengt Nilsson. Reporter la *Svenska Dagbladet.* Alături de două adrese de e-mail se aflau nu mai puțin de șase numere de telefon, ceea ce din experiență însemna că la o adică nu puteai da de el la nici unul dintre aceste numere.

Hans-Olof rupse cartea de vizită în bucățele mici, pe care le aruncă în cel mai apropiat coș de gunoi. Apoi se îndreptă către mașină. Era timpul să se ducă acasă și să pregătească totul pentru Kristina.

Pe drumul spre casă făcu febril cumpărături, fără să se mai gândească la prețuri sau că multe dintre cele cumpărate se vor altera înainte de a apuca să fie mâncate. Esențialul era ca în casă să fie destul din orice.

Simți aproape o ușurare că Kristina nu ajunsese acasă înaintea lui. Asta îi acorda timp să facă ordine și să pregătească ceva, și în primul rând o cacao mare și fierbinte. Kristina bea întotdeauna cacao atunci când nu se simțea bine, și Hans-Olof nu se îndoia că după această experiență traumatizantă nu se va simți bine. Pe urmă vor prepara împreună o pizza. Kristinei îi plăcea pizza. După ea, s-ar fi mâncat pizza în fiecare zi.

În seara asta vor rămâne mult timp împreună. Vor vorbi. Poate că ea era furioasă pe el pentru că nu o păzise de cele ce se petrecuseră. Cine putea ști ce avea ea de povestit, ce i se întâmplase? Va trebui ca el să îi dea multe explicații.

Ar fi cel mai bine să o scutească la școală și pentru următoarea zi și să nu se ducă nici el mâine la muncă. După acest coșmar nu se puteau comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ar fi bine să facă împreună ceva care să îi dea ei posibilitatea să își descarce sufletul. Nu pentru că ar fi considerat cine știe cât de mult necesară această terapie, dar oricum era tatăl ei, putea să fie alături de ea, și dacă asta nu ajuta, putea să îi facă rost fiicei sale de un ajutor profesional, nu era nici o problemă.

La consecințe mai grave nici nu voia să se gândească. În acest oraș se simțise întotdeauna în siguranță, ca și în această țară; dar ca să afle că poliția era penetrată evident cu forțe criminale era un șoc pentru el.

Poate că va trebui să renunțe la postul său. Poate că numai astfel se va putea evita ca situația să se repete și anul viitor.

Dar la aceste lucruri se va gândi abia peste câteva zile. În acest moment conta numai faptul de a-i pregăti fiicei sale o primire frumoasă.

Așa că pregăti sticlele cu lapte, sucurile de fructe și dulciurile, puse cacao proaspătă în cutia cea mare și așeză melci cu scorțișoară pe capacul de la sobă, pe care să îi încălzească mai târziu. Tăie componentele pentru pizza – ceapă, ardei, ciuperci, roșii – spălă salata, rase brânză și puse totul la păstrat.

Cumpărase două blaturi congelate: unul îl scoase să se dezgheţe, ca să îi fie mai uşor în cazul în care Kristinei i-ar fi fost foame. Mai cumpărase pâine, prăjituri, chifle pentru încălzit, uscăţele, cantităţi imense de cârnaţi şi brânză şi tot felul de cutii cu peşte.

Dar în cele din urmă totul fu rânduit, turnat şi pregătit, soarele apunea afară şi Kristina încă nu revenea. Hans-Olof încetase să mai trebăluiască în bucătărie. Stătea pe canapea, nemişcat, hipnotizând telefonul, pe care îl privea cu impresia că inima îi va face explozie când acesta va suna.

Puţin înainte de ora opt sună telefonul, dar inima nu îi explodă şi el ridică receptorul.

– Bună seara, profesore. Era din nou vocea aceea guturală. Mă bucur că totul a avut loc aşa cum am discutat. După cum mi se spune, dumneavoastră aţi fost chiar primul care a ridicat mâna pentru doamna Hernández Cruz. Suntem foarte mulţumiţi de dumneavoastră.

– Unde este fiica mea? întrebă Hans-Olof, cu senzaţia că se pierdea în sine.

– Se simte bine, nu aveţi nici o grijă.

– De ce nu este încă acasă?

– De ce ar fi?

– Aşa s-a stabilit, că o veţi elibera dacă votez pentru candidata dumneavoastră.

Vocea din telefon căpătă o nuanţă metalică, nemiloasă:

– Nu, mă tem că nu aşa s-a stabilit. S-a stabilit că nu i se va întâmpla nimic, dacă cooperaţi.

– Ce? interveni Hans-Olof, gâfâind.

Îşi propusese să nu-şi exteriorizeze sentimentele, dar nu prea reuşea.

– Dar profesore Andersson, se auzi vocea, mustrătoare, puneţi-vă în situaţia mea. Ştiu că sunteţi un om extrem de moral, un om cu principii. Doar pentru a vă păstra integritatea, respingeţi o sumă, pentru care altcineva ar săvârşi o

crimă. Ce ar putea face cineva ca mine? Îmi fac doar treaba. Și știu din experiență că oamenii ca dumneavoastră sunt precum ciuma în meseria noastră. Nimeni nu este mai greu de controlat ca un om cu simțul moralei. De aceea încă nu vă pot înapoia fata.

Hans-Olof simți că începe să-i ardă ochii.

– Cum așa? Nu înțeleg. Am făcut totuși ceea ce ați vrut.

– Este așa de greu de înțeles pentru un om cu inteligența dumneavoastră? Gândiți-vă. În cei peste o sută de ani de istorie, premiul Nobel nu a fost retras niciodată. Bineînțeles că nu doresc, ca după tot efortul nostru, să se întâmple acest lucru tocmai cu premiul Sofiei Hernández Cruz. Dacă v-aș da acum fata, va trebui să îmi fie teamă că veți declanșa un tămbălău, nu? De aceea Kristina va trebui să beneficieze de ospitalitatea noastră până la acordarea premiului.

Privirea lui Hans-Olof trecu peste farfuriile și sticlele pregătite, peste melcii cu scorțișoară de pe sobă, peste masa pusă, și totul se estompă ca acoperit de ape.

– Asta... asta nu puteți face. Mai sunt două luni până atunci. Vă rog, Kristina are abia 14 ani!

– Se descurcă excelent, credeți-mă! Și așa va fi și în continuare, dacă sunteți rezonabil și colaborați.

– Cel puțin, pot vorbi cu ea?

– În seara aceasta nu.

– Dar când?

– Vă vom anunța noi. Începând de acum, ieșiți cât mai puțin posibil, și atunci veți putea schimba câteva cuvinte cu fiica dumneavoastră.

CAPITOLUL 12

După încă o noapte ca de plumb, Hans-Olof se împăcă cu inevitabilul. În timp ce a doua zi dimineața mânca melcii cu scorțișoară rămași, cugetă la ceea ce avea de făcut.

Prima problemă era școala. Două luni de absență nu puteau fi justificate cu ușurință. În nici un caz nu putea să pună pe cineva de acolo la curent cu situația; școala era o instalație de răspândire cât mai rapid posibil a noutăților confidențiale. El însuși, care evitase cât putuse orice cleveteală, știa în ce căsnicii avea loc o criză, cine cu cine avea legături și a cui firmă avea dificultăți cu plățile. Pe lângă aceasta, va fi necesar să găsească o explicație plauzibilă a absenței Kristinei față de ceilalți elevi, așa că trebuia să inventeze ceva.

Căută prin cărți de specialitate o boală gravă, ce ar putea fi credibilă pentru fiica lui, și, când găsi una, puse mâna pe telefon pentru a suna școala. De data aceasta avu grijă să vorbească personal cu directoarea școlii, și, pe un ton grav – care fără a mai mima era oricum tensionat fără nici o îndoială – îi relată că Kristina făcuse ieri febră mare, care a continuat și noaptea. La început crezuse că este o simplă răceală obișnuită în acest anotimp. Dar când se întorsese acasă seara, fiica prezenta simptome atipice, motiv pentru care în cursul nopții o dusese la spital.

– Sper că nu este nimic grav, zise directoarea școlii.

– Din păcate nu este așa, spuse Hans-Olof, gândindu-se că fiica sa era în mâinile unor criminali inconștienți și că nu mai

ştia nimic despre ea de treizeci şi şase de ore. Au stabilit că are limfogranulomatoză. Este un cancer cunoscut şi sub denumirea de sindromul Hodgkin. Trebuie să fie tratată cât mai rapid posibil.

– Dumnezeule mare!

– Va trebui să rămână în spital până la mijlocul lui decembrie, pentru primele tratamente.

– Groaznic! se auzi respiraţia grea a femeii. Colegii de clasă ai Kristinei vor fi înspăimântaţi dacă aud asta. Şi trebuie să vă spun că şi eu sunt înspăimântată. Urmă o pauză, după care întrebă: Poate fi vizitată?

Hans-Olof prevăzuse că i se va pune această întrebare.

– Momentan nu. Face o polichemoterapie care îi va slăbi enorm sistemul de apărare. Nu o pot vedea nici eu. Ceea ce nu era deloc o minciună. Orice vizită ar putea literalmente să o omoare.

– Ah, da, răspunse iute femeia. Înţeleg, dar în mintea mea este o vraişte... Mă gândesc tot timpul la ce ar avea nevoie Kristina, de asta trebuie avut grijă, ca să trăiască, nu?

Hans-Olof se gândi la gangsterii necunoscuţi şi la faptul că el nu ştia dacă aceştia nu îi făcuseră ceva Kristinei. Răspunse:

– Da, asta trebuie.

– Ce teribil! Şi cât de brusc se poate întâmpla, de azi pe mâine...

– Da. Hans-Olof tuşi. De fapt am sunat şi ca să vă întreb dacă aveţi nevoie de ceva scris.

– Cum? Oh, da, aşa este. Aveţi dreptate. Trebuie să ne gândim şi la aşa ceva, nu? Da, mă tem că am nevoie de ceva scris.

– Este suficient ca eu să vă încunoştiinţez în scris, ori aveţi nevoie de ceva scris de la clinică?

Îşi ţinu răsuflarea.

– Ar fi bine să fie de la clinică.

Hans-Olof se încruntă. Se temuse de asta, și habar nu avea cum să facă rost de un astfel de document. Poate că lucrul cel mai bun era să o tot amâne.

– Bine. Atunci am să obțin așa ceva. Probabil că va dura câteva zile, dar nu este o chestiune foarte urgentă, nu?

– Nu, nu, se simți în fine ea obligată să îi mai ușureze situația. Acum aveți alte griji. Voi avea nevoie de asta mai târziu.

Îi promise că va rezolva problema, puse receptorul în furcă și observă că mâinile îi tremurau. Spera că nu îi scăpase nimic. Că nimeni nu va avea suspiciuni.

Cea de a doua problemă se numea Aimee, și aceasta era menajera. O marocană rotofeie, cu pielea închisă la culoare și o vârstă greu de ghicit, dar oricum nu prea tânără judecând după șuvițele încărunțite. Venea de două ori pe săptămână și se ocupa de tot ce depășea aptitudinile gospodărești limitate ale lui Hans-Olof. Venea întotdeauna după-amiaza și era obișnuită să o coopteze pe Kristina la treburi, convingerea ei de nestrămutat fiind că fetele trebuiau să învețe la timp cum se conduce o gospodărie. Hans-Olof aderase la această convingere, spre nemulțumirea fiicei, dar sperând că fetei îi va prinde bine cândva.

Problema nu era că Aimee va pune întrebări incomode. Trebuia să o determine să nu mai vină. În același timp nu voia să o piardă. Și în cazul în care Kristina se întorcea acasă, ceea ce el spera dureros de intens, ar fi fost în avantajul ei să găsească lucrurile așa cum le lăsase.

Deci nu putea să o concedieze pur și simplu pe Aimee. Și nu putea nici să îi spună că Kristina era grav bolnavă, pentru că în această situație nimic în lume nu ar putea-o împiedica pe Aimee să scotocească prin toate spitalele din Stockholm și la nevoie din întreaga Suedie.

– În următoarele două luni, sora mea va locui la noi, îi explică el imediat ce o prinse la telefon. Soțul ei va fi supus unei operații dificile la spitalul Karolinska.

– Nu știam că aveți o soră, răspunse Aimee.

Aceasta era pe bună dreptate surprinsă, căci Hans-Olof într-adevăr nu avea nici o soră.

– Este... hmm... soră vitregă. Nu ne înțelegem grozav, și în mod normal nu ținem legătura. Își drese glasul: Chestiunea este că ea insistă să se ocupe de gospodărie cât timp stă aici. Nu îndrăznesc să mă opun, pentru că ar deveni insuportabilă. De aceea v-aș ruga că în următoarele două luni să nu veniți. Pe durata acestei suspendări, vă plătesc totuși jumătate din câștigul dumneavoastră, se grăbi el să adauge.

La capătul celălalt al firului se auzi un oftat de adâncă nemulțumire.

– Nu că aș fi moartă după banii dumneavoastră, dar fapt este că în următoarele două luni nu pot consuma căldura la jumătate și nu pot nici să plătesc doar jumătate din chirie. Iar cei doi puști ai mei oricum mănâncă tot mai mult pe zi ce trece.

– Da, înțeleg. Ce ați zice de șaptezeci la sută?

În final se înțeleseră pentru optzeci la sută, lucru cu care Hans-Olof era mulțumit, pentru că la nevoie i-ar fi oferit și întregul salariu – negociase cu ea numai pentru a fi mai credibil. Și știa că și Aimee era mulțumită.

După ce rezolvase în acest mod tot ce era de rezolvat, se duse ca în fiecare dimineață la institut, unde se comportă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își văzu de treaba lui cât de bine putu, în discuțiile cotidiene purtate nu lasă să se observe nimic, salută colegii întâlniți și se străduí să fie la zi cu birocrația hârtiilor. Seara pleca cât putea mai repede, cumpăra de la un supermarket aflat în drum tot ce avea nevoie și, ajuns acasă, se așeza lângă telefon. În unele seri, sunau și putea să vorbească cu Kristina, în altele aparatul rămânea mut și el aștepta zadarnic până târziu în noapte.

Din când în când mai suna câte un coleg de clasă, o profesoară sau o mamă a vreunei colege, și se interesau cum îi mai mergea Kristinei. Viața ei mai era încă în pericol, le explica

Hans-Olof. Colegii de clasă voiau mai ales să ştie dacă nu îi pot telefona.

– Din păcate nu se poate, le răspundea mereu, fără să se lanseze în explicaţii.

În institut nimeni nu bănuia nimic. Nimeni, cu excepţia lui Bosse Nordin, care îl pândise în parcare la două zile de la votare:

– Stabiliserăm să ne vedem ieri-seară.

– Ce? tresări Hans-Olof, dar în acelaşi moment îşi aminti. Ah, da, aşa este. Îmi pare rău, eu... uitasem complet.

Era adevărat.

– Chiar aşa? interveni Bosse. Sau mă ocoleşti?

Hans-Olof făcu ochii mari.

– Eu? De ce? Cum de ţi-a venit... De ce te-aş ocoli, pentru Dumnezeu?

– Poate pentru că te miri.

– Eu? Hans-Olof îl privi fix pe omul pe care îl considerase atâta timp prietenul său. Înţelese că Bosse voia să-şi justifice comportamentul de la vot. Ei, da, ca să fiu cinstit... după cum ai vorbit despre Sofía Hernández Cruz...

– Vezi tu, asta trebuie să ţi-o explic. Bosse dădu din cap şi îl luă de braţ, într-un neaşteptat gest de apropiere. Dar mai întâi trebuie să te întreb ceva.

– Da?

– Ai acceptat banii?

Hans-Olof tresări.

– Bineînţeles că nu! Doar ţi-am spus.

– Nu ţi i-au mai oferit o dată? O sumă mai mare?

– Nu.

Părea zăpăcit.

– Da? Remarcabil, observă el, încruntându-se. Şi totuşi, ai votat pentru Hernández Cruz, uite-aşa?

– Eu nu îmi modific opiniile doar pentru că apare un nebun cu o valiză plină de bani, ripostă Hans-Olof, cu satisfacţia reală că măcar acum nu mintea.

Bosse clătină din cap oftând.

– Eu sunt de vină.

– De vină? Pentru ce?

– Că te-au deranjat. Sau să zicem că eu am fost cel care a declanşat tot. Am fost întrebat cine pentru ce candidaţi ar vota şi am spus ceea ce ştiam.

Hans-Olof simţi cum îl cuprindea indignarea.

– Nu ar fi trebuit să faci asta!

– Hans-Olof...

– Cui? Cui i-ai spus?

Bosse ridică mâna.

– Stai, lasă-mă să îţi explic. Ştii cum am ajuns în situaţia asta? Ca pe vremuri, la şcoală. Când eram de 16–17 ani, în clasă s-a trasat o linie de demarcaţie între iniţiaţi şi profani. Unii făcuseră deja sex, ceilalţi nu făcuseră. Nu era numai asta, ei nici măcar nu bănuiau ce era de cealaltă parte a liniei. Unii habar nu aveau că într-adevăr exista ceva ce se numea sex.

Hans-Olof începea să se simtă tot mai jenat. După clasificarea făcută de Bosse, el se număra evident printre ultimii. Pentru prima dată făcuse sex la treizeci şi cinci de ani, cu cea care avea să îi devină soţie, şi, de când aceasta murise, sexul dispăruse din viaţa lui.

– Nu ştiu ce are a face asta cu chestiunea noastră.

Bosse îl luă pe Hans-Olof de umeri şi amândoi se întoarseră astfel încât să poată privi pe diagonala parcajului.

– Ştii maşinile colegilor tăi, nu? Ştii al cui este Mercedesul acela?

– Da, este al lui Ulrik.

– Dar Volvo acela nou-nouţ, verde, cu canapea din piele şi cu toate dotările?

– Este al lui Björn, nu?

– Exact. Şi rabla aia mâncată de rugină, acolo în spate, care acum câteva secole era un Fiat?

– A lui Lars.

– Bun. Și acum gândește-te la toți cei care au ridicat mâna pentru Sofía Hernández Cruz și vezi ce mașini conduc.

Hans-Olof făcu ce i se spusese. Cu senzația că se despica pământul sub el, recunoscu că, cu excepția lui și a Maritei Alling, practic toți ceilalți care votaseră pentru Sofía Hernández Cruz conduceau mașini noi, scumpe, pe când ceilalți erau proprietarii unor autoturisme vechi, uzate, asupra cărora anii lăsaseră urme.

– Asta nu este adevărat! exclamă involuntar.

– Este adevărat, spuse Bosse Nordin. Știi și tu. Din salariul de om de știință nu îți poți permite astfel de mașini.

Respirația lui Hans-Olof se acceleră.

– Au fost mituiți? Toți?

– Bun venit în realitate! Bun venit în clubul inițiaților!

– Dar... Bosse, cum este posibil? Tu? Ponturile tale cu bursa? Totul este o păcăleală?

– Încercări neajutorate de a reobține independența.

Hans-Olof simți că trebuie să se așeze. Nu, mai bine s-ar întinde. Pipăi în căutarea tabletelor, dar toate erau în sertarul biroului său.

– Și de cât timp merge așa?

– De ani de zile, spuse fiziologul celular. Scutește-mă de a-i număra.

– Dar cum așa? Adică, părerea mea... banii nu sunt totul. Noi suntem oameni de știință, Bosse, te rog! Cum este posibil?

– Începutul a fost absolut nevinovat. Chestiile astea încep totdeauna nevinovat, știi? Întâi te testează, sondează cam până unde ești gata să mergi și te momesc din treaptă în treaptă. Mai întâi apar invitațiile la prelegeri, absolut nevinovate, absolut corecte. Însă camera de la hotel este puțin mai luxoasă decât de obicei și biletul la avion este la clasa întâi, în loc de economic, dar așa ceva îți face plăcere, nu? Odată apari ca principalul vorbitor, te miri, dar așa este. Onorariul pentru prelegere îți taie răsuflarea, și cu totul întâmplător într-o seară

intri în vorbă cu un consilier financiar, care îți destăinuie că te comporți ca un idiot când este vorba despre impozite. Și în următoarea zi organizatorii îți propun să îți achite cea mai mare parte a onorariului cu bani peșin, fără chitanță, să ți-i investească în Luxemburg sau în Gibraltar, în diverse fonduri sau acțiuni, și așa mai departe, și tu dai din cap și accepți, cu senzația că așa este normal, că ești unul dintre aceia care știu cum trebuie să ia viața...

Lui Hans-Olof nu îi venea să creadă ce auzea.

– Și pe urmă?

– Tot timpul a mers bine. Nici o durere. Când și când o recomandare acordată la cerere, OK, dar contul din Elveția crește, deci care este problema? O mică informație, ca între prieteni? Dă-le dracului de reguli, dacă următoarea prelegere are loc în Thailanda. Bosse se opri și clătină capul sugestiv. Continuă: Floare la ureche. Eu am înțeles de la început că pe termen lung ei intenționează să cumpere un premiu Nobel.

– Ei? Hans-Olof puse întrebarea pe care intenționase tot timpul să o pună. Cine sunt ei?

– Desigur Rütlipharm. Firmă elvețiană, ca și decedata Hoffmann-LaRoche, o firmă mică în permanent pericol de a fi înghițită de către una dintre marile firme. Pfizer, Merck, Glaxco – toate în poziție de start, cu fonduri de război mai mari decât bugetele pentru apărare ale multor țări. Cu alte cuvinte, Rütlipharm avea nevoie de o strategie pe termen lung, pentru a face să-i crească cotațiile la bursă.

– Premiul Nobel.

– Eu cred că acesta a fost nucleul strategiei. Am urmărit cursul. Un plus de treizeci și două de procente de la anunțarea premiului. Socotit la capitalizarea pieții face... nu știu, miliarde în orice caz. Astfel că acum Rütlipharm stă mai bine ca oricând. Și este doar începutul.

Hans-Olof simți în adâncul lui o senzație întunecată, imensă, ce putea fi numai frică teribilă. Kristina și el erau deci

amestecați în manipulări de miliarde. Asta explica hotărârea lipsită de scrupule cu care procedaseră necunoscuții.

Și prevestea tot ce era mai rău în viitor.

– Totul are legătură cu accidentul de la Milano, nu? se asigură bănuitor Hans-Olof. Cei trei erau și ei trecuți pe lista recompenselor.

Bosse încuviință din cap.

– La o săptămână înainte de vot, brusc lipsea exact un vot sigur.

Hans-Olof își dădu la timp seama că și față de Bosse trebuia să păstreze aparențele. Nu trebuia să se destăinuie nimănui, din cauza fiicei lui era silit să păstreze un groaznic secret.

– Banii guvernează lumea, nu? spuse el într-o încercare anemică de a conduce discuția către un final. Acum ne-au înhățat și pe noi.

Colegul lui mai îndesat păru că respiră ușurat pentru faptul că el nu o lua mai în serios.

– Acesta este cursul lucrurilor. Nu are sens să te pui de-a curmezișul.

– Da, confirmă Hans-Olof, nu are sens. Aici ai dreptate.

– Ar trebui totuși să mergem să bem ceva, mai încercă o dată Bosse. Cel mai bine înainte ca eu să intru în concediu.

În fiecare an Bosse își lua concediul în așa fel, încât să revină puțin înainte de festivitatea acordării premiilor Nobel.

Hans-Olof făcu un gest de respingere.

– Lasă-mi puțin timp, ca să diger toate astea.

Pentru că simțea că Bosse nu era mulțumit, propuse să amâne seara petrecută împreună pentru una din zilele de după festivitatea Nobel, propunere cu care interlocutorul fu de acord în cele din urmă, așa că după alte câteva minute de pălăvrăgeală inofensivă fiecare își văzu de drum.

CAPITOLUL 13

Oricât de șocante fuseseră dezvăluirile lui Bosse în primul moment, ele doar confirmaseră bănuiala lui Hans-Olof stârnită de apariția bărbatului cu ochii distanțați: anume că Institutul Karolinska de mult nu mai era acel Shangri-La neatins de ticăloșia lumii, așa cum crezuse el, cum voise să creadă. Inocența era pierdută, și într-o situație normală asta ar fi fost ceva care l-ar fi întristat. Dar situația nu era deloc normală.

Zilele treceau, se transformau în săptămâni, și astfel trecu luna octombrie. În cursul zilei Hans-Olof lucra cu furia omului care căuta să uite celelalte probleme ale vieții lui adâncindu-se în muncă, iar seara și la sfârșit de săptămână pândea telefonul. Minutele în care putea să vorbească cu Kristina erau singurele în care sentimentul de apăsare îl mai părăsea puțin. Ea se simțea bine. Primea de mâncare și de băut, ca și rufărie curată, avea la dispoziție o toaletă și un duș propriu, numeroase cărți și un casetofon cu muzică, iar supraveghetorii ei erau profesioniști, nu apăreau niciodată fără cagulă. De această speranță se agăța Hans-Olof: că avea de-a face cu profesioniști, care doar își făceau treaba, și o făceau atât de bine încât nu mai era nevoie de înlăturarea unui martor.

Totuși, o răpire reprezenta fără discuție o situație psihică tensionată pentru victimă, și cu cât dura mai mult, cu atât mai grave erau consecințele. Hans-Olof remarcă schimbări în felul în care povestea Kristina și în tonul în care o făcea, la început insesizabile, dar care treptat deveneau tot mai

pregnante. Nu numai că se obișnuise cu situația ei, ci chiar începuse să o accepte. Îi spusese că, la rugămintea ei, unul dintre bărbați îi adusese o casetă cu piesele muzicale ale trupei ei preferate – Hans-Olof nu fusese în stare nici măcar să înțeleagă numele acesteia, darmite să-l mai și rețină. Îi povestea de gândurile pe care și le făcea privind situația bărbaților care o păzeau și de problemele întâmpinate de aceștia. Relativ curând nu mai folosi termenul „supraveghere", ci vorbea de faptul că oamenii aceia „se ocupau de ea". Și în cele din urmă începu să se exprime cu „noi". Bunăoară îl informă că „la noi acum noaptea este frig", ceea ce îi provocă frisoane lui Hans-Olof.

Dacă Kristina se va întoarce, el își va redobândi și fiica?

Auzise deja despre acest fenomen, putea să mai caute ceva prin cărți. Culmea ironiei, acesta era denumit în lumea psihologiei sindromul Stockholm, ca urmare a observațiilor făcute în 1973 asupra a patru ostatici, care pe timpul unei lovituri date la Sverige Kreditbanken fuseseră reținuți de jefuitori timp de cinci zile și jumătate. În ciuda tuturor așteptărilor, ostaticii s-au solidarizat în timp cu cei care îi păzeau, după eliberare au cerut clemență pentru autorii faptei, și unul dintre ostatici, o tânără, s-a logodit ulterior chiar cu unul dintre tâlhari. Acest fenomen fusese observat la multe alte cazuri de luări de ostatici, și cu toate numeroasele studii științifice și teorii elaborate, își mai căuta încă o explicație definitivă.

Telefonul se afla pe măsuța de lângă canapea, și alături de el era un calendar, pe care Hans-Olof bifa zilele. Nu se ajunsese nici la jumătatea perioadei. Peste puțin timp începea luna noiembrie, de când mai erau mai mult de șase săptămâni până pe zece decembrie, când avea loc festivitatea de acordare a premiilor.

Și Kristina se îndepărta tot mai mult, săptămână după săptămână.

În aceste zile Marita Alling îl abordase din nou, interesându-se dacă își putuse salva costumul la curățătoria din Sergelgatan și cât îl costase.

– Este un fel de fix al meu, îi spusese ea. Până la începutul săptămânii în care au loc festivitățile cu premiile Nobel, vreau să mă achit de toate datoriile.

Hans-Olof îi explică faptul că găsea această atitudine ca fiind un principiu demn de toată lauda, dar până acum nu apucase să iasă în oraș.

– Vreți să mă ocup eu? se oferi ea. Oricum, este vina mea. Dacă îmi aduceți costumul mâine, o rezolv eu.

Hans-Olof nu voia să accepte așa ceva. Nu, se va ocupa el personal.

– Dar nu o să așteptați o veșnicie. Starea petelor se va înrăutăți dacă le lăsați să se usuce timp de mai multe săptămâni.

Deoarece o putea reîntâlni oricând pe Marita Alling, căreia trebuia cu acea ocazie să îi prezinte nota de plată de la curățătorie, ca să o liniștească, în această după-amiază plecă cu câteva ore mai devreme de la birou, se duse acasă, luă costumul care în tot acest timp stătuse aruncat pe speteaza unui scaun din dormitor și se duse în oraș. Lăsă mașina în parcarea din Mäster Samuelsgatan, de unde mai erau doar câțiva pași până la Sergelgatan.

Între Sergelgatan și Sveavaegen se înălțau cinci blocuri sclipitoare, care după aspect păreau construite prin anii '70 și ale căror etaje inferioare erau unite, formând un pasaj. Acolo găsi curățătoria atât de cald recomandată de Marita Alling, care pentru el nu se deosebea cu nimic de alte curățătorii cu care mai avusese de-a face. Chiar și modul rutinat, lipsit de orice chef cu care femeia grasă din spatele tejghelei îi luă în primire costumul lăsa orice altă impresie decât una care să îl umple de încredere.

– Am nevoie de o chitanță, spuse Hans-Olof în timp ce femeia scotocea cu mâinile ei cărnoase toate buzunarele hainei.

– O veți primi când luați costumul, răspunse ea și îi vârî ceva sub nas. Iată, ați lăsat asta în costum.

Hans-Olof luă cartonașul. Era o carte de vizită. Cartea de vizită a unui anume Bengt Nilsson, ziarist la *Svenska Dagbladet.*

Uluitor. Nu o rupsese?

– Unde ați găsit-o?

Femeia cu buze groase și obraji roșii era pe punctul de a plia fiecare piesă a costumului și de a lipi pe fiecare câte un cupon numerotat. Arătă către unul din buzunarele hainei.

– Acolo era.

Își aminti că ziaristul îi vârâse cartea de vizită în buzunarul de la piept. Să îi fi pus o a doua carte de vizită într-un alt buzunar? Evident.

– Mulțumesc.

Bengt Nilsson. Rafinat tipul!

Femeia îi dădu dublura cuponului.

– Joi, îl informă ea cu indiferență.

Hans-Olof mai zăbovi puțin prin pasaj. Era arătos, cu podeaua din marmură în alb și negru, iar o Coffee-house invita la câteva momente de zăbavă, oferind prăjituri cu ciocolată și cafea la ofertă specială. De ce nu? Mai avea timp, și dacă cineva avea dreptul să își mai tragă răsuflarea, atunci el era acela. Luă o brownie dolofană și un capuccino, făcu plata la o tânără care zâmbea absent și se duse cu tava la o masă. Luă prima înghițitură și pentru întâia dată în ultimele săptămâni gustă plăcerea de a nu trebui să facă ceva anume, de a se lăsa pradă cheltuirii fără scop și fără sens a câtorva minute.

Prăjitura era bună. Hans-Olof degusta și...

Și dădu cu ochii de bărbatul cu ochii distanțați.

De data aceasta nu era în uniformă de polițist. Purta o haină gri și o șapcă tricotată, neagră, care l-ar fi făcut de nerecunoscut, dacă nu ar fi fost acei ochi inconfundabili. Traversa pasajul cu pași grăbiți, adâncit în gânduri. Nu părea să-l fi

remarcat pe Hans-Olof. De fapt nu se uita nici în stânga, nici în dreapta.

Hans-Olof se aplecă deasupra ceștii, mai luă o înghițitură, urmărindu-l cu coada ochiului în vitrina mai întunecată a cafenelei și a magazinelor de modă dimprejur pe omul care voise să îi cumpere votul cu trei milioane de coroane.

De unde naiba apăruse? Să fi fost ceva în legătură cu el? Nu părea să fie așa. Era o întâlnire întâmplătoare, și poate... o șansă! Hans-Olof așteptă până când bărbatul dispăru în gangul întunecos, apoi sări în picioare, lăsă cafeaua și prăjitura, înșfăcă fularul și plecă în urmărire.

Pașii îi răsunau în urechi peste măsură de zgomotoși, în timp ce îl urma pe celălalt. Care în orice clipă putea să se întoarcă, să îl descopere, și pe urmă...? Dar nu se întoarse. O luă glonț către ieșirea din pasaj, unde ușa glisantă se deschise automat în fața lui, lăsându-l să iasă în aglomerația umană de pe Sergelgatan.

Afară era mai ușor să îl urmărească, dar era mai greu să țină pasul cu el. Hans-Olof se împiedica de trecători, când cineva mormăia ceva spunea: *Ursäkta!* Și *Förlat!* Și bineînțeles *Tack!* – cum i se părea – fiecărui al doilea locuitor al Stockholmului, dar se grăbea cât putea, căci șapca cea neagră se tot îndepărta, și, când în sfârșit o ajunse, constată că era vorba despre o femeie voinică, cu fața buhăită.

Fir-ar să fie! Hans-Olof se opri înconjurat de lume cu pungi cu cumpărături, tineri cu căști audio pe urechi și de perechi care turuiau, fără să mai înțeleagă nimic. Ce căutase bărbatul aici? Poate ceva ce nu avea nici o legătură cu el ori cu Kristina. În definitiv au și conspiratorii, răpitorii și șantajiștii viața lor personală.

În cele din urmă decise că tot nu avusese altă idee decât să se întoarcă acasă. Păcat de cafea și de prăjitură, dar îi trecuse orice chef de destindere. Se pare că nu avea scăpare în fața celor care îl chinuiau.

Reveni la parcare, se indignă de tariful prea mare – cu bafta proprie lui, intrase cu doar un minut în jumătatea de oră socotită în continuare – și își luă mașina. Ca întotdeauna inspiră adânc când ieși din aglomerație. În etajele parcărilor de cele mai multe ori te puteai strecura doar cu greu printre mașini, iar acum îl mai și deranja pardesiul în spate. La primul stop și-l aranjă și potrivi mai bine oglinda retrovizoare...

Acolo. În mașina din spatele lui.

Omul cu ochi de pește.

Hans-Olof se cutremură. Ce însemna asta? Deci bărbatul îl urmărea? Dar nu părea. Necunoscutul telefona, striga în telefonul mobil, se agita.

Verde. Hans-Olof porni încet și simți că îi tremurau mâinile pe volan, nu mai putea să își desprindă privirea de pe oglindă. El era, nu încăpea nici o îndoială. La volanul unui Volvo roșu-închis, al cărui număr de circulație nu îl putea vedea din această poziție.

Ce se întâmpla acum? Cine pe cine urmărea? În orice caz, va merge mai încet. Nu va risca un accident. Se va mai gândi.

În timp ce circula pe Vasagatan, Volvo-ul rămase în spatele lui. Bărbatul părea preocupat în continuare. Nu era el cel care urmărea. Nici măcar nu îl remarcase. Dacă îl va determina să îl depășească, și apoi dacă se va ține după luminile lui de stop, poate că va face vreo descoperire foarte interesantă...

Bărbatul termină convorbirea telefonică și privea sumbru în gol, în timp ce circulația ce ocolea Bantorget se revărsa pe Torsgatan, de-a lungul căii ferate. Hans-Olof se ghemui, gândindu-se permanent că bărbatul cu ochii de pește îi știa cu siguranță numărul de înmatriculare al mașinii și în orice moment putea să se mire că îl avea sub nas. Dar ce apropiat de el conducea! Așa era imposibil să îi vadă numărul.

Acum. Bărbatul luă iarăși telefonul mobil, formă un număr și începu să vorbească. În loc de a-l depăși! Se apropia

St. Eriksplan, o intersecție mare, dar cel din spate nu semnalizează schimbarea de direcție, voia probabil să meargă înainte.

Hans-Olof traversă Odengatan cu un ochi pe un biciclist care pedala neîndemânatic. Observă prea târziu că în ultimul moment omul cu ochii ca de pește semnalizase stânga și cotise către Kungsholmen. Furios, lovi volanul și se miră câte înjurături își mai amintea din tinerețe.

În acea seară nu primi nici un apel. Hans-Olof rămase pe canapea până târziu în noapte, uitându-se absent la telefon și la cartea de vizită a ziaristului, pe care o pusese pe marginea măsuței, și gândindu-se.

Răpitorii făcuseră tot ce le stătea în puteri pentru a evita să atragă atenția. Nimic nu trebuia să arate că ceva nu era ceea ce părea a fi. Ei îl șantajau prin Kristina. Atâta vreme cât aceasta era la mâna lor, el va face tot ceea ce voiau ei.

Cel puțin atâta timp cât era convins că ea era sănătoasă și că se va întoarce cu bine.

Dar va fi așa? O va reprimi pe Kristina așa cum o știa? Până astăzi crezuse că nu avea alternativă, trebuia să facă jocul răpitorilor; dar poate că greșea. Poate că avea o alternativă. Amintirea ziaristului îl pusese pe gânduri, îl făcea să intuiască o altă cale – probabil singura prin care putea să o salveze cu adevărat pe Kristina – acea cale fiind vâlva publică.

Dacă ar deveni cunoscut, în țară și peste hotare, prin ziare și prin televiziune, că concernul Rütlipharm cumpărase premiul Nobel pentru unul dintre cercetătorii lui, că nu se dăduse înapoi nici de la răpirea unei fete de 14 ani pentru a-i șantaja tatăl cu privire la opțiunea de vot, cei răspunzători nu vor putea face altceva decât să i-o redea pe Kristina, pentru a micșora pagubele și a evita ce era mai rău. Dacă adevărul ar deveni public, jocul lor ar fi pierdut. Doamna profesor Sofia Hernández Cruz nu ar mai primi premiul Nobel pe data de zece decembrie, orice s-ar întâmpla.

Poate că după aceasta nu se va mai acorda vreodată un premiu Nobel. Dar nu mai era important acest lucru. Importantă era Kristina și nimic altceva.

Hans-Olof întinse mâna spre telefon, dar o retrase imediat. Nu de aici. Nu știa dacă nu cumva ei îi ascultau convorbirile. Probabil că o făceau. În locul lor, el ar fi făcut-o.

Se ridică, își puse pantofii și pardesiul, luă cheile mașinii și părăsi casa. Conduse puțin prin străzile goale ale cartierului, până când crezu că nu îl urmărea nimeni. După care se opri la o cabină telefonică aflată pe o mică înălțime, în așa fel încât putea să privească în toate direcțiile.

Studie cele șase numere de telefon aflate pe cartea de vizită: un interior în redacție, un număr pentru telefon și fax, un număr de telefon mobil, un alt număr cu prefix pentru Malmoe și în cele din urmă un număr de telefon particular și unul de fax particular. Se decise pentru numărul particular, alegere ce păru a fi potrivită, pentru că Bengt Nilsson răspunse de parcă ar fi așteptat telefonul.

– Andersson. Vă amintiți de mine?

Ziaristul scoase un sunet nedefinit, apoi răspunse:

– Profesorul Andersson? Bineînțeles că îmi amintesc. Pentru ce am onoarea a vă auzi atât de târziu în noapte?

– Vreau să vă relatez ceva.

– Nu la telefon, bănuiesc.

– Nu. Nu la telefon.

– Este în regulă, numai puțin să mă gândesc. Nu avu nevoie de mult timp și continuă: Știți localul Tarot?

– Nu.

– Un local bun în Gamla Stan. În apropiere de Stortorget. Îl veți găsi cu siguranță.

– Bine. Când?

– Mâine la prânz, la ora douăsprezece. Voi rezerva o masă la care nimeni nu va putea să tragă cu urechea. Proprietarii

sunt buni prieteni de-ai mei. Spuneți-le că aveți întâlnire cu Bengt, vor fi informați despre asta.

– În regulă, am să fiu acolo.

Hans-Olof puse receptorul în furcă cu sentimentul neclar că declanșase ceva ce nu mai putea controla.

CAPITOLUL 14

Restaurantul nu fu greu de găsit. Era situat la subsolul unei clădiri înguste, de culoare maronie, nu departe de vechea bursă, unul din multele localuri mici, pentru care orașul vechi Gamla Stan este vestit.

Și bineînțeles că, pentru a fi în acord cu denumirea, era decorat cu imagini mari ale cărților de tarot. Deasupra intrării atârna o firmă din metal, pe care era reprezentată cartea nebunului, în care un drumeț îmbrăcat pestriț, cu bastonul pe umăr, cu o floricică în mână, privind visător la cer, se îndrepta direct către o prăpastie. Deasupra mesei la care fu condus după ce întrebă de Bengt, atârna cartea care reprezenta dreptatea, ceea ce Hans-Olof luă drept semn bun. Un suveran cu privire pătrunzătoare, într-o mână cu o spadă ridicată și în cealaltă mână cu o balanță, promitea satisfacție celor ce căutau dreptatea.

Ziaristul sosi cu ceva întârziere și nu mai deborda atâta energie cum îi rămăsese în amintire lui Hans-Olof după prima întâlnire. Mai precis, arăta ca după o noapte de groază. Sau după mai multe. Și în tot acest timp nu mai ajunsese să își curețe și ochelarii.

– Să comandăm mai întâi, fu de părere Nilsson după un salut scurt și absent. Pe urmă putem vorbi.

Hans-Olof alese ceva ce promitea a fi somon la grătar cu legume. Nilsson comandă meniul zilei, șalău la grătar cu hrean ras și sufleu de cartofi.

– Și o *färsköl.*

Ceruse berea de parcă ar fi murit pe loc, dacă nu își potolea setea cu alcool.

– Am rezolvat-o și pe asta, maestru al deciziilor nocturne, exclamă Nilsson după ce comanda fu luată și își întinse brațele deasupra mesei strălucitor de curate, într-un gest de parcă ar fi acaparat tot spațiul. Ce vreți să îmi povestiți?

Hans-Olof privi sceptic în jur. Masa lor se afla într-o nișă zidită, în cel mai dosnic colț al localului, dar acesta avea clientelă multă și în acest moment era ocupat până la aproape ultimul loc.

– Ceva destinat numai urechilor dumneavoastră. Sunteți sigur că nu ne poate asculta nimeni?

– Absolut sigur, confirmă blondul ziarist. Am verificat de mai multe ori cu prietenii mei. Dacă nu urlați, la masa alăturată nu se aude nici o vorbă. Băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o cutiuță de plastic cam de mărimea unui pachet de țigări. Iar pentru indiscreții de care acustica sălii nu ne poate apăra, avem chestiunea asta. Puse aparatul în mijlocul mesei, acționă singurul ei întrerupător, și se aprinse o luminiță verde. Vedeți? Este curat. Ascunse din nou aparatul. Este o piesă absolut ilegală, cel puțin în această țară.

– După cum se vede, faceți asta des, spuse impresionat Hans-Olof.

– De câte ori este posibil, confirmă Nilsson, își trecu mâna prin părul răzvrătit și îi aruncă interlocutorului o privire provocatoare. Așadar, profesore, voiați să îmi povestiți ce s-a petrecut de fapt la votare.

– Mai degrabă ceea ce s-a întâmplat înainte.

– Presupun că ceva rău.

– S-a încercat mituirea mea.

Pe fața ziaristului nu tresări nici măcar un mușchi.

– S-a încercat? De către cine?

– Asta nu știu. Cel care a venit cu banii pretindea că este un trimis. Eu bănuiesc că în spatele acestei chestiuni se află firma Rütlipharm.

Nilsson încuviință din cap, ca și cum asta ar fi fost de la sine înțeles.

– Ați spus „s-a încercat" mituirea dumneavoastră. Deci ați respins oferta?

– Bineînțeles. Am informat imediat persoana competentă.

– Și pe urmă?

– Mi-au răpit fata.

Ziaristul se holba la Hans-Olof ca trăsnit. Pentru câteva clipe păru că nu își găsește cuvintele. Apoi izbucni:

– Dumnezeule! Nu este adevărat! Au răpit-o?

Hans-Olof se aplecă în față, pentru a putea să vorbească mai încet, și relată tot ce i se întâmplase. Toată dimineața se gândise la ceea ce trebuia să spună și se întrebase dacă putea să împărtășească secretul lui unui bărbat absolut străin. Dar după ce începuse să vorbească, cuvintele curgeau de la sine, într-un șuvoi neîntrerupt. Era ca o binefacere să se poată în sfârșit destăinui cuiva. Între timp sosi comanda, dar amândoi lăsară mâncarea să se răcească, pentru că în aceste condiții nu ar fi putut să ia nici măcar o înghițitură.

După ce Hans-Olof termină tot ce avea de spus, Nilsson luă totuși furculița și ciuguli puțin din șalău.

– De mult bănuiam ceva în acest sens, spuse el gânditor. De luni de zile umblu după conturi, viramente, declarații fiscale și așa mai departe. *Follow the money*[1], cum se spune. Cunosc pe dinafară bilanțurile celor mai mari zece firme farmaceutice. Dar, ca să fiu sincer, mă surprinde că s-a ajuns atât de departe.

Hans-Olof privea fix în față, fără să clipească.

– Mai ales pe mine.

---

[1] Urmărește banii (în lb. engleză în orig.)

– De când este răpită fiica dumneavoastră? De la începutul lunii octombrie? Sunt peste patru săptămâni de atunci.

– Aproape cinci.

– Este mult timp pentru o fată de 14 ani. Doamne, ce groaznic!

Hans-Olof încercă să scoată discuția din platitudinea la care se ajunsese.

– Deci mă veți ajuta?

– Voi face tot ce pot. Nilsson luă paharul cu bere și îl sorbi dintr-o înghițitură. Apoi se șterse la gură și îi mai ceru unul chelneriței care trecea prin dreptul lor. Dar ca să fiu corect, nu știu cât de mult vă pot ajuta. Nu mult. Dacă mi-ați fi pus întrebarea asta atunci, în ziua în care s-au comunicat premiile, v-aș fi ținut un discurs înflăcărat, combativ, idealist, naiv. Dar în ultimele săptămâni am aflat niște lucruri...

Se întrerupse și își examină unghiile degetelor de la mână.

– Lucruri... Ce fel de lucruri? întrebă Hans-Olof.

Ziaristul ridică privirea.

– Aveți o idee despre pagubele economice făcute de corupție în lume? Peste cinci sute de miliarde dolari anual este o apreciere prudentă. Adică aproape cât rezultă din comerțul global cu droguri. Este mai mult de jumătate din cheltuielile mondiale militare. Iar corupția nu este cea din nu știu care republică bananieră sau dictatură africană. Acolo este doar mai evidentă. Totuși, nu asta produce marile pagube. Corupția, cea care doare într-adevăr, are loc aici, în lumea „bună". În Japonia, în America de Nord, în Europa. Suedia nu face excepție.

Aruncă o privire întunecată celorlalți clienți.

Hans-Olof îl examină iritat pe interlocutor.

– Pe mine mă interesează numai fiica mea. Nimic altceva.

– Da, asta îmi este clar. Dar totul se întrepătrunde, înțelegeți? Răpirea fiicei dumneavoastră este în esență nimic altceva decât mită – încercarea de a vă corupe. De aici vine

cuvântul corupție, nu? V-au corupt, profesore. Nu cu bani, ci pe o altă cale mai neobișnuită, dar au avut succes. Mâna lui Nilsson mototolea șervețelul de hârtie imprimat cu simboluri astrologice. Adică, acest mod de acțiune încă mai este neobișnuit, dar mă tem că nu va mai fi așa mult timp. În ultimele decenii au apărut câteva averi inimaginabil de mari, iar cei care le controlează se consideră tot mai mult deasupra legilor. Sunt convinși că pot să cumpere tot – voturi, tratamente speciale, influență, popularitate, izolare, tot – de mult timp acest lucru li se pare de la sine înțeles. Cred că acum se află pe punctul de a pune sub semnul întrebării și ultimele limite.

– Dar pentru așa ceva există ziarele! izbucni Hans-Olof. Împinse de o parte farfuria cu mâncarea de care abia se atinsese. Nu este datoria mass-mediei să prezinte conștiinței generale asemenea anomalii? Scrieți un articol! Stigmatizați manipulațiile firmei Rütlipharm! Stârniți un scandal cum nu a mai cunoscut lumea!

Bengt Nilsson încuviință îngândurat din cap și ar fi arătat chiar încurajator, dacă fața lui nu ar fi luat o paloare atât de cenușie.

– Asta nu este așa de simplu, spuse el încet, aproape chinuit.

– Sigur că nu. Dacă ar fi fost simplu, aș fi făcut-o eu.

– Nu, nu înțelegeți. Acești oameni despre care tocmai vorbeam, ei cumpără bineînțeles și ziarele. Cumpără în ultimul timp mai ales ziare. Posturi de radio și televiziune. Servicii de internet. Orice poate influența opinia publică.

Hans-Olof clipi iritat.

– Doar nu și în Suedia.

– Dar ce credeți dumneavoastră? Normal că și în Suedia.

– La noi? Cum așa? Până de curând aici totul aparținea, mai mult sau mai puțin, statului. Te rog, în tinerețea mea Suedia era o țară cvasisocialistă.

Nilsson își aranjă ochelarii.

– Nu îmi face plăcere să o spun, dar tinerețea dumneavoastră a fost cândva. În ziua de astăzi totul se poate cumpăra, chiar state și guverne. Că poliția noastră este mână în mână cu ei ați trăit-o pe propria piele. Ce vă face să credeți că lucrurile stau altfel cu redactorii-șefi și cu miniștrii?

– Dar nu vă pot interzice să scrieți un articol!

– Mai nou se poate. Era vorba de un alt subiect, dar mi s-a sugerat asta fără ocol.

– Un alt subiect? Ce subiect?

Nilsson își trecu palma peste gură.

– Credeți-mă că nu vreți să știți.

Hans-Olof avea senzația că se prăbușea lipsit de puteri.

– Și atunci eu ce să fac? Sperasem că veți putea să mă ajutați...

– Da. Eu... nu voi lăsa nimic neîncercat, zise obosit ziaristul. Ei nu controlează încă totul, cel puțin în măsura în care îmi dau eu seama. Mai există niște posibilități. Desigur nu la ziarul meu, dar cunosc oameni care... Dar nu vreau să vă îngreunez situația. Este mai bine să știți cât mai puțin posibil.

– Deci am cuvântul dumneavoastră? întrebă Hans-Olof, tremurând.

– Aveți cuvântul meu. Voi găsi o cale de a face publică povestea dumneavoastră. Și am să o găsesc rapid. În următoarele zile. Scoase un notes. Trebuie să stabilim modul în care vă pot contacta. Pentru siguranță plecăm de la premisa că telefoanele vă sunt interceptate, ca și poșta. De e-mail nici nu mai vorbim, acesta poate fi citit oricum dacă te străduiești puțin.

– Ah, da. Hans-Olof cugeta. Era un mod neobișnuit de a pune problema. Putem stabili anumite ore, la care eu să fiu în imediata apropiere a unor telefoane. Mă gândesc la faptul că nu pot să intercepteze toate convorbirile telefonice ale institutului, nu?

– Da, și mie mi se pare improbabil. Aveți o propunere?

Hans-Olof scoase carnețelul lui cu adrese atât de dezordonat gestionat și îl frunzări:

– Iată, numărul de telefon de la cafeneaua noastră. Dau telefon câteodată acolo, ca să comand cafea, atunci când am oaspeți.

– Bun. Nilsson își notă numărul cu grijă. Puteți fi acolo mâine-dimineață la ora zece, fără ca prezența dumneavoastră să pară suspectă?

Nu era o problemă. În jurul acestei ore era oricum uneori la cafenea, îi explică Hans-Olof.

– Voi suna la ora zece, cu cinci minute mai devreme ori mai târziu și voi întreba de dumneavoastră. Până atunci să mai aveți pregătite unu-două numere de telefon, pentru a ne telefona zilele următoare.

– Înțeleg, da.

– Și până atunci, ceva foarte important: nu întreprindeți nimic pe cont propriu. Nici nu vă imaginați cât de penetrat este deja acest stat. Este chiar de neimaginat, credeți-mă. Trebuie să ne coordonăm fiecare pas.

Hans-Olof confirmă. Deși își imaginase altfel convorbirea, simți că încolțește în el un început de nădejde.

– Dacă îmi promiteți că nu uitați că este vorba de viața fiicei mele.

– Nici măcar o secundă, ripostă Nilsson și își bagă notesul în buzunar.

Se despărțiră. Pe masă, sub imaginea cărții de tarot care reprezenta dreptatea, rămâneau în urma lor două farfurii aproape neatinse și două sticle de bere goale.

În această seară putu să vorbească din nou cu Kristina. Aceasta părea împrăștiată, închisă în ea, povesti atât de dezlânat despre o carte pe care o citise, încât Hans-Olof nu pricepu nimic din ce spunea. O întrebă dacă este tratată bine.

– Da, bărbații mă tratează bine, răspunse ca prin vis Kristina, îmi fac de mâncare și mă protejează de poliție.

– Ce fac? vru să se convingă Hans-Olof de ce auzea, pătruns de un fior.

– Nu trebuie să îmi fie frică. Ea căzu într-un gen de vorbă cântată, care îl făcu pentru prima dată pe Hans-Olof să o suspecteze că era drogată. Dacă ne găsește poliția, trebuie să murim toți, dar bărbații mi-au spus că mă apără ei.

– Ce? strigă Hans-Olof. Kristina, asta este o prostie! Nu trebuie să îți fie frică de poliție; ei...

Interveni ca de fiecare dată vocea guturală, care se exprima doar în engleză:

– Destul pentru astăzi, profesore Andersson. Te vom mai căuta.

Legătura se întrerupse.

Hans-Olof puse receptorul jos cu atâta grijă, de parcă ar fi fost din porțelan. Nu se mai putea așa. Trebuia să se întâmple ceva. Și trebuia să se întâmple curând.

CAPITOLUL 15

În următoarea dimineață Hans-Olof stătea la biroul lui ca în orice altă zi, dar nu putea face altceva decât să urmărească tot timpul ceasul, așteptând să arate ora zece. Mai reușise doar să caute niște numere de telefon pe o listă și să le noteze pe o bucată de hârtie. Pe aceasta o vârî la-ndemână în buzunarul hainei, se asigură de mai multe ori că nu dispăruse de acolo, aranjă fără nici o noimă câteva teancuri cu documente pe birou, și la ora nouă și douăzeci de minute, mult prea devreme, ieși.

Cafeneaua era relativ nou amenajată și strălucea de curățenie. Își luă de la automat o cafea, plăti la casă și examină cu privirea telefonul ce atârna pe peretele cu faianță albă. Urmând o inspirație de moment, o întrebă pe femeia de la casă:

– Nu am vorbit recent cu dumneavoastră?

Casiera, mai în vârstă, cu obrajii plini de vinișoare roșii, în halat alb, îl privi iritată. El continuă:

– Sunt profesorul Hans-Olof Andersson. Cel care săptămâna trecută am primit vizita aceea neașteptată a unei delegații din Japonia.

Cu excepția numelui său, nici un alt cuvânt nu era adevărat. Dar numai numele prezenta interes.

– Cu mine nu ați vorbit în nici un caz, răspunse femeia dând din cap. Dar este vreo problemă? Să întreb cine...

Hans-Olof făcu un semn de negare.

– Nu, totul a fost în regulă. Voiam doar să vă mulțumesc că dumneavoastră și colega dumneavoastră ați fost atât de prompte. Zâmbi cuceritor, speră el. Transmiteți-i celeilalte colege doar mulțumirile mele.

Ea răspunse prudentă zâmbetului.

– Mai spuneți-mi o dată numele dumneavoastră.

– Andersson. Hans-Olof Andersson, repetă Hans-Olof.

Nu va uita curând. Luă ceașca și se așeză la o masă aflată în raza privirilor casierei. Ceasul cel mare de pe perete arăta ora zece fără un sfert.

Abia se stăpânea să nu dea cafeaua pe gât. Ceea ce nu făcea ca limbile ceasului să meargă mai repede. Trebuia să dea impresia că dispunea de tot timpul de pe lume.

Dar la zece fără zece ceașca deja era goală. Pipăi buzunarul în care pusese biletelul cu numerele de telefon. Biletelul era la locul lui.

La ora zece fără cinci se decise să mai ia o cafea. Se ridică, se asigură că femeia îl vedea că mai era acolo și că doar se ducea pentru a doua oară la automat. Când reveni cu ceașca plină ca să plătească, limba pentru minute a ceasului tocmai sărea cu un zgomot ușor la zece fără patru.

– Drăguț din partea dumneavoastră că ne-ați mulțumit, spuse casiera. Cei mai mulți consideră ceea ce facem noi ca fiind de la sine înțeles.

Lauda neașteptată și nemeritată îi împovără conștiința lui Hans-Olof. Până acum considerase și el serviciile prestate de personalul cafenelei ca de la sine înțelese și nu își făcuse probleme.

– Eh, știți ce se spune despre profesori: plutesc totdeauna în alte sfere, nu este așa?

– Așa este, confirmă cu hotărâre femeia.

În aceeași clipă sună telefonul. Hans-Olof tresări atât de puternic, că o mare parte din cafea ajunse pe podeaua cenușie.

– Oh, fir... îi scăpă.

Treptat devenea obișnuință.

– Nu este nimic, profesore, am să curăț eu imediat. Luați-vă o altă ceașcă.

Telefonul sună pentru a doua oară.

– Dar... se bâlbâi Hans-Olof.

– Nina! strigă în spate femeia. Te duci tu?

Cu o mișcare rapidă luă o găleată și o cârpă de sub tejghea.

Din spate se ivi o femeie suplă, morocănoasă, care ridică telefonul. Hans-Olof rămase pe loc, privi la casiera care ștergea pe jos și încercă să tragă cu urechea la ce se vorbea...

– Da, spuse femeia pe un ton supărat, și continuă: Nu. Nu că aș fi știut.

Sunt aici! vru să strige Hans-Olof, dar de pe buze nu îi ieși nici un sunet. Ridicase telefonul o persoană nepotrivită! Nici nu ar fi putut bănui.

– Ascultați, spuse femeia cea prost dispusă, pe pachet nu se vedea nimic. Nu știu cum de era alterat laptele praf, dar era. Da, am deschis fiecare pachețel. Toate. Se și vede asta. V-am pus unul deoparte, dacă vă interesează. Unul, da. Poftim? Bineînțeles că am aruncat restul... Pentru ce? Oricum nu le-ați mai fi putut vinde cuiva.

Hans-Olof respiră ușurat. Apelul nu îl privea pe el. Și era ora zece fără două minute.

Indispoziția Ninei se agrava cu fiecare minut.

– Deci, fiți atent, așa ceva nu vreau să aud de la dumneavoastră. Sunați-o pe șefa mea; ea este competentă pentru un rahat ca acesta. *Hejdå!*

Puse aparatul în furcă de îți era și milă de el.

Hans-Olof luă o ceașcă proaspătă de cafea, răsuflă ușurat și reveni la masa lui. Se făcu ora zece, zece și cinci, zece și zece. La zece și un sfert ceașca era goală, și numai gândul la o a treia ceașcă îi întoarse stomacul pe dos lui Hans-Olof. La zece și jumătate, casiera șterse cu o cârpă tejgheaua de inox și câteva mese din apropiere și îl întrebă:

– Să vă mai aduc una, domnule profesor?

Hans-Olof clătină din cap.

– *Nej, tack.* Ziaristul nu va mai suna atât de târziu. Evident intervenise ceva. Oricum, trebuie să plec.

Restul zilei tensiunea nu fu mai mică decât în cursul dimineții. Scria la nesfârșit o scrisoare banală, reformula mereu propozițiile și în final șterse întregul text. Sortă niște fotocopii, reașeză cărțile de pe etajeră, răsfoi niște dispoziții pe care nu le mai luase la mână de mult și plecă acasă cât putu de repede.

În acea seară nu primi nici un telefon. Rămase pe canapea comutând televizorul pe diverse programe fără să urmărească vreunul dintre ele, în așteptare. La miezul nopții se strecură afară și conduse până la o cabină telefonică, alta decât cea de data trecută. Dar Bengt Nilsson nu răspunse la nici unul dintre numerele lui de telefon.

Cu certitudine, ziaristul va încerca să sune mâine-dimineață, la cafenea. De fapt Hans-Olof nu mai era sigur dacă nu cumva îl înțelesese greșit pe Nilsson, dacă nu cumva telefonul fusese prevăzut pentru mâine. Ce ar fi putut el să facă în mai puțin de douăzeci și patru de ore? Exact. Asta era. Fusese o neînțelegere.

Așa că în dimineața următoare se duse din nou la cafenea, mai luă o cafea, și din fericire casiera era aceeași de ieri. Se așeză la aceeași masă, pentru a supraveghea ceasul și așteptând apelul. Cineva lăsase un ziar, era tocmai *Svenska Dagbladet* din acea zi. Hans-Olof îl răsfoi absent, aruncă câte o privire pe câteva articole și se întrebă câte dintre ele aveau la bază libera inițiativă a reporterului și câte erau scrise la indicația oamenilor puternici din umbră.

Cu cinci pagini înainte de ultima filă era o fotografie mare a lui Bengt Nilsson. Încadrată cu negru, în mijlocul anunțului mortuar. Redacția de la *Svenska Dagbladet* regreta colegul și

prietenul răpit vieții pe neașteptate, în floarea vârstei, de un atac de cord în noaptea de marți spre miercuri.

Hans-Olof rămase cu privirea pe această pagină, cu sentimentul că trăia un coșmar.

Bengt Nilsson era mort. Așa scria aici. Infarct? Este adevărat că omul arăta rău când se întâlniseră marți, dar inima...? Hans-Olof citi data nașterii dată în ziar și făcu o socoteală. Ziaristul cu ochelarii groși nu împlinise nici douăzeci și cinci de ani. La vârsta asta puteai să pierzi câteva nopți, puteai să bei prea mult și să fumezi, fără să cazi mort pe loc, nu?

Ca și cum...

Hans-Olof înțelese brusc, cu groază, că de la răpirea Kristinei se înșelase tot timpul în privința șanselor ei de supraviețuire. Ca și în privința propriilor șanse.

Ei – oricine ar fi fost ei – nu își puteau permite să îi lase în viață.

Era foarte simplu. Necunoscutul cu voce guturală îi explicase în seara de după vot că trebuie să o țină captivă pe Kristina până la festivitatea de acordare a premiului, pentru ca el, Hans-Olof, să nu producă o vâlvă care să conducă la un scandal până acum nemaiîntâlnit, care la rândul lui să aibă ca efect retragerea premiului Nobel. Dar pe urmă? Trebuia să rămână secret veșnic faptul că premiul Nobel al Sofiei Hernández Cruz fusese cumpărat și obținut prin șantaj, altfel prestigiul premiului se devaloriza și se pierdea avantajul pe care sperau să îl obțină cei care trăgeau sforile acestei crime. Un premiu putea fi retras și după acordare.

Din acest motiv Hans-Olof Andersson și fiica sa vor muri. Poate într-un accident tragic și lipsit de orice suspiciuni, produs puțin după 10 decembrie. Poate chiar mai devreme și mai puțin lipsit de suspiciuni, în cazul în care prin purtarea lui îi făcea pe răpitorii Kristinei să se îndoiască de buna lui credință și de tăcerea lui.

Iar faptul că Bengt Nilsson murise într-o modalitate tot atât de tragică și lipsită de suspiciuni putea să însemne că Hans-Olof Andersson deja le oferise această ocazie.

Îl cuprinse o liniște pe care o resimțea ca pe o anestezie. Împături cu grijă ziarul, îl lăsă în locul de unde îl luase, se ridică, puse ceașca pe tava cu veselă folosită și își luă la revedere cu câteva cuvinte respectuoase, totul mecanic ca un robot. Cu pași ca de robot se întoarse în birou, unde rezolvă corespondența, concepu niște articole, dădu câteva telefoane și purtă discuții cu asistenții lui: toate le făcu de parcă s-ar fi observat singur printr-o sticlă opacă, iar mișcările fantomatice mai mult bănuindu-și-le decât văzându-și-le. Și pentru că era joi și pentru că în agenda lui era notat că astăzi costumul era gata și trebuia luat de la curățătorie, termină ziua de lucru mai devreme. Nici în mașină nu îi dispăru senzația că funcționa ca programat: părea că mașina găsea singură drumul către centrul Stockholmului.

Costumul era gata și nu se mai vedea nici urmă de pată, dar îl costase un supliment la preț, pentru că fuseseră necesare prelucrări speciale. Hans-Olof plăti, puse bine nota de plată și ieși cu costumul împachetat în folie de plastic sub braț.

Involuntar privi în jur, căutându-l pe bărbatul cu ochii ca de pește. Dar bineînțeles că astăzi acesta nu se arătă. Acolo, la cafenea. Încă mai era valabilă oferta specială. Hans-Olof făcu câțiva pași în direcția din care venise bărbatul. Acolo era un fel de recepție la intrarea într-un bloc, o construcție ca o cutie direct în fața lifturilor. Două fotolii din piele maro, rotative, se aflau în fața unei tejghele impozante din palisandru, în spatele căreia trona un impozant portar în uniformă, cu părul alb, dar posedând încă statura unui boxeur.

Pe perete era o inscripție mare, care informa că această clădire era *High Tech Building*. Hans-Olof se mai apropie câțiva pași. Deasupra lifturilor erau montate ecrane, aparatură demodată de prin anii '70, care nu arătau de fel a High Tech,

și în mod ciudat lifturile, patru la număr, erau numerotate de la 2 la 5. Portarul ridică un telefon, ascultă, dădu din cap. Ușile de sticlă care dădeau în recepția unde se afla el stăteau deschise, iar pe o coloană, o tăbliță în sticlă arăta ce firme își aveau sediul în High Tech Building. Hans-Olof citi o mulțime de denumiri care conțineau termeni ca Web, sau Net, ori Data, ca și numele a numeroase persoane, consultanți în tot felul de domenii de tehnică avansată.

Conform tăbliței, întreg etajul nouă era ocupat de reprezentanța din Suedia a concernului Rütlipharm.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Vocea portarului cu păr alb și cu alură de boxeur îl smulse pe Hans-Olof din gândurile lui.

– Poftim?

Speriat, se retrase puțin.

– Aveți o programare? insistă bărbatul cu umeri largi, în uniformă maronie, cam învechită.

Hans-Olof clătină din cap.

– Nu, nu, eu... mă interesa doar cine... era din curiozitate. Nu am nici o programare.

Privirea bărbatului deveni compătimitoare.

– În acest caz, v-aș ruga să plecați și să nu mai stânjeniți intrarea...

Măi să fie!... Hans-Olof privi dezorientat în jur. Intrarea măsura mai mulți metri, și în afară de ei doi nu se vedea nimeni pe care să îl fi stânjenit.

– ... Domnule Andersson, continuă portarul.

Hans-Olof închise gura. Privirea rece a bărbatului care din motive necunoscute de el îi știa numele îl îngheță.

– OK, plec, spuse el încet.

Brusc, lui Hans-Olof îi veni ideea de a-l vizita pe cumnatul său, oaia neagră a familiei, de a cărui existență nimeni din mediul lui nu avea cum să știe. Ăl era ultima rudă în viață a soției sale decedate și voia să îi ceară un sfat.

Pe căi ocolite ajunse la închisoarea orașului Stockholm, ceru o întrevedere cu Gunnar Forsberg și aceasta i se aprobă.

O jumătate de oră mai târziu îl aveam în fața mea, povestindu-mi istoria cu o voce redusă, subțiată, nebărbătească, răvășită de panică.

CAPITOLUL 16

Îi era teamă de mine. Avea și dreptate.

Îi miroseam teama, deși era separat de mine printr-un geam și printr-un grilaj. O recunoșteam din felul în care ședea pe scaunul pliant incomod, oferit vizitatorilor de administrația închisorii orașului Stockholm. O recunoșteam în modul în care se mișca, în sunetul vocii. Și era norocul lui că simțeam această teamă, pentru că nu știu ce s-ar fi putut întâmpla dacă Hans-Olof Andersson ar fi îndrăznit să vină la mine cu o asemenea istorie fără să i se fi înmuiat picioarele, fără sudoare pe frunte și fără să îl doară burta.

– Idiotule, i-am spus după ce intervenise o lungă tăcere.

El tresări, strânse buzele, ridică fricos privirea și spuse încet:

– La ce folosește să mă insulți?

– Pentru că a fost o prostie din partea ta să te duci după acel telefon la poliție. A fost o idioțenie din partea ta să o lași pe Kristina pe mâna unei secretare care habar nu putea să aibă despre ce era vorba.

– Da, a fost o idioțenie din partea mea. Asta o știu și eu. Dar pentru Dumnezeu, era prima dată când aveam de-a face cu astfel de oameni!

– Da, uitasem. Domnul savant. Aflat deasupra pornirilor josnice și a instinctelor întunecate. Am redeschis palma dreaptă strânsă până atunci în pumn; mă dureau încheieturile degetelor și în podul palmei erau imprimate urmele unghiilor. Chiar și cel mai mare cretin din țara asta, dragă cumnate, s-ar

fi ocupat în primul rând de copilul lui. Măcar din instinct patern, orice om normal ar fi dat fuga la școală, ar fi făcut acolo scandal, s-ar fi așezat în fața copilului său și ar fi zbierat de ar fi trezit jumătate din oraș. Dar tu? Oh, nu, ce nerușinare să se poarte așa cu tine! Să te amenințe! Pe tine, membru al elitei științifice! Pe tine, locuitor al Olimpului medicinei! Pe tine, stăpân pe premiile Nobel! Era peste onoarea ta, nu? Trebuia să dai fuga imediat la poliție, să îți deplângi vanitatea rănită!

Deschise gura să spună ceva, dar din fericire se opri și o închise la loc fără să fi scos un sunet.

Mi-am reprimat sentimentul de furie care fierbea în mine. Mi-am spus că nu avea sens acum să sar în sus și să fac tămbălău. Asta ar fi dus doar la intrarea pazniculuișși la întreruperea vizitei, ceea ce nu ar fi folosit nimănui.

– Ți-am spus să ai grijă de Kristina, i-am explicat cât de calm puteam să fiu. Probabil că nici nu eram prea calm. Ți-am spus, nu?

Încuviință din cap.

– Da.

– Și că te omor dacă i se întâmplă ceva Kristinei, ți-am spus și asta, nu?

El înghiți în sec.

– Gunnar, nu am avut o clipă de liniște de la incident. Nici o clipă, așa să îmi ajute Dumnezeu...

– *Skit!* am răcnit și am sărit în picioare, am luat scaunul și l-am azvârlit în geamul de sticlă blindată care îl apăra de mine pe Hans-Olof. Tu îmi omori familia! Îi omori unul după altul, așa că să nu îmi spui că ai făcut tot ce se putea!

În spatele meu se auzi o voce sonoră:

– Gunnar, liniștește-te!

M-am întors. Gardianul. Apăruse ca din pământ. Un bărbat blond, slab, dar cu o putere de urs, cu o barbă tunsă scurt și cu o expresie care exprima un dispreț plin de plictis

față de toți deținuții, ceva de genul „Eu îmi fac aici doar meseria". Când Hans-Olof îl rugase să ne lase singuri, a părăsit încăperea amabil ca nici un alt gardian înainte, de exemplu atunci când avocatul meu îi ceruse asta.

Îl priveam fix.

– El mi-a... sora, m-am auzit gemând, și acum... întâi Inga... acum...

Nu puteam decât să bălmăjesc cuvinte fără sens.

– Gunnar, interveni gardianul, indiferent despre ce este vorba, dacă te lasă nervii, trebuie să întrerup vizita. Așa că încearcă să respiri calm, ridică-ți scaunul și așază-te pe el.

Mi-am tras sufletul, am ridicat scaunul și m-am așezat la masa din oțel prinsă bine cu șuruburi în podea.

– Să rămân? îl întrebă gardianul pe Hans-Olof.

Hans-Olof clătină din cap.

– Mulțumesc, dar este o discuție confidențială.

– Cum doriți, răspunse gardianul și se duse afară, la scaunul din fața ușii care avea o ferestruică îngustă din sticlă securizată.

Hans-Olof privea în jos, la mâinile sale, pe care și le răsucea una într-alta de parcă ar fi testat cât pot suporta încheieturile degetelor și pielea.

– Kristina nu este doar nepoata ta, ea este înainte de toate fiica mea.

Suna ca un fel de lozincă, pe care o tot repetase pe drumul încoace. Și chiar de nu ar fi sunat așa, tot nu aș fi crezut în spiritul lui de familist. Mama lui Hans-Olof locuia în Småland, și el nu se ocupa de ea, argumentând că ea oricum nu își aduce aminte de el și uită orice vizită imediat ce ieșea pe ușă. Bătrâna mai locuia în vechea ei casă, o supraveghea serviciul social, care îi aducea mâncare și altele. Mă îndoiesc că plătea cumnatul meu ceva pentru asta; în definitiv, i se reținea destul impozit, nu?

Îl uram. Și consideram motivele urii mele absolut justificate. El nu numai că îmi omorâse sora, ci o distrusese după toate regulile. Inga avusese planuri legate de viața ei, planuri minunate, dar Hans-Olof i le zădărnicise. Fusesem mândru de ea, de ceea ce realizasem amândoi după ce scăpasem cu eforturi de nedescris din sărăcia copilăriei noastre, și el distrusese tot.

Inga terminase școala mai târziu și începuse să studieze pentru facultate. Eu făceam rost de banii din care trăiam; de cele mai multe ori pe căi nu chiar legale, dar în cele din urmă nici legea nu făcuse nimic pentru noi când trăisem atât de greu. Eu procuram hrana, eu plăteam mica noastră locuință de la marginea Stockholmului, eram mândru de sora mea mai mare, care pe atunci stătea aplecată asupra cărților până noaptea târziu. Voia să devină medic pediatru, mai întâi într-o clinică, pentru a putea apoi să își deschidă un cabinet propriu. Se părea că în fine ne mergea tot mai bine.

Atunci m-au prins din nou. Eram acum prea mare, ieșisem de sub jurisdicția juvenilă și m-au condamnat la doi ani și jumătate. Între timp, acest bărbat gălbejit, gelatinos, o sedusese pe Inga, o lăsase gravidă, se căsătorise cu ea, și praful se alesese de toate planurile ei, de planurile noastre. Când am fost eliberat condiționat doi ani mai târziu, nu mai aveam familie.

La modul cum priveam eu lucrurile, nașterea Kristinei îi salvase viața lui Hans-Olof sau cel puțin integritatea mutrei lui. Inga fusese atât de fericită de fiica ei, încât nu puteam să îi fac vreun rău, iar Kristina, care slavă Domnului semăna doar cu mama ei și nici un pic cu tatăl, m-a vrăjit și pe mine. A durat un timp, dar în cele din urmă, de dragul Kristinei, am încheiat un armistițiu cu tatăl ei. De dragul Kristinei mă străduiam să discut calm cu el și să îl accept ca bărbatul pe care din motive inexplicabile îl iubea.

Nu bănuiam că bea. Inga era fericită, Kristina era fericită și Hans-Olof Andersson bea. Când s-a întâmplat, eram din nou la închisoare. Noapte, iarnă, polei pe toate drumurile din Suedia, totuși Hans-Olof nu se putuse abține să nu se bucure de oferta barului de la petrecerea la care participau. La întoarcere a intrat într-un pom. Inga a murit pe loc, el a scăpat cu doar câteva răni.

Dar bineînțeles că un membru al Adunării Nobel nu este condamnat pentru conducere sub influența alcoolului. Suspușii societății au grijă unul de altul. Un polițist cu exces de zel îi luase probe de sânge lui Hans-Olof, dar rezultatul probei nu a fost niciodată făcut public. Din cele ce auzisem despre proces, judecătorul s-a mulțumit să îi dea un avertisment ușor.

La înmormântarea Ingăi am primit învoire din detenție. Dacă nu ar fi fost trimiși doi supraveghetori și dacă ei ar fi fost mai puțin duri sau ar fi intervenit cu întârziere, l-aș fi strâns de gât pe Hans-Olof Andersson pe mormântul soției lui. În acest fel mi-am pierdut doar orice șansă la o eliberare înainte de termen.

Kristina nu a mai venit să mă viziteze după aceea. Nu știu ce i-a povestit Hans-Olof despre mine, dar îmi pot imagina.

Oricum ai privi lucrurile, acest bărbat palid, plin de nădușeală, supraponderal, aflat de cealaltă parte a geamului, îmi luase familia. Și acum venise ca să îmi spună că ultima mea rudă va muri din vina lui. L-am întrebat:

– De fapt, de ce îmi povestești mie toate astea?

Hans-Olof făcu ochii mari.

– Ce? Am crezut că este limpede. Pentru că sper că îmi poți da un sfat.

Asta îmi era foarte clar. Am vrut să știu dacă și lui îi era clar. Gândirea mea deveni brusc ca de cristal, ca și cum, printr-o explozie, accesul meu de furie mi-ar fi înlăturat anchilozările și sclerozările depuse pe parcursul anilor de închisoare abrutizantă pe spiritul meu.

– Este prima dată când îmi ceri un sfat.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

Se încruntă.

– Eh, se poate. În orice caz nu am mai fost într-o situație asemănătoare. M-am gândit că tu te pricepi mai bine decât mine la astfel de lucruri – cum să te comporți cu asemenea oameni, în astfel de... situații.

– Pentru că, în cele din urmă, și eu sunt tot un criminal.

– Mă agăț de orice seamănă cât de cât cu un pai.

– Hans-Olof, eu sunt doar spărgător. Nu am avut niciodată de-a face cu răpiri, șantaje și alte afaceri mafiote.

Făcu cu mâna un gest de indiferență.

– Spargere, sigur. Dar acuzarea ta este pentru spionaj industrial, și ceea ce petrece aici, în ce suntem amestecați eu și Kristina, nu este un șantaj normal. În spatele întregului caz se ascund interese industriale solide. Este un domeniu la care nimeni nu se pricepe ca tine. Întinse brațele în lături și continuă: Tu ai relații, cunoștințe de culise, experiență. Spune-mi ce trebuie să fac ca să o salvez pe Kristina.

L-am privit surprins. Până în acest moment aș fi pariat că lucrul cel mai sfânt pentru Hans-Olof era premiul Nobel, o valoare inviolabilă, de nezdruncinat. Trebuia să îi fie clar că această afacere, dacă devenea cunoscută, prejudicia poate ireparabil prestigiul premiului Nobel. Faptul că era gata să facă asta pentru Kristina, să fiu sincer, mă surprindea. Poate că totuși îi păsa cumva de fiica lui.

– Ar fi ceva ce ai putea să faci, i-am spus.

– Spune-mi ce.

– Să te ocupi de eliberarea mea.

I se lungi fața. Îi căzu falca, i se măriră ochii, și chiar urechile părură să se fi mișcat într-un mod ciudat, ca și cum s-ar fi ferit de niște sunete care ar fi încercat să pătrundă în ele.

– Poftim? Cu mutra asta consternată părea și mai respingător decât de obicei. Continuă: Mie îmi trebuia de fapt un sfat cu privire la ce să fac eu.

– Ceea ce trebuie făcut nu poți face tu. Eu trebuie să o fac. Dar pentru asta, logic ar trebui să fiu afară. Iar tu te poți ocupa de asta.

Scoase un sunet ca un cotcodăcit:

– Gunnar, nu te prosti! Cum aș putea face eu asta?

În ochi i se rătăci o luminiță care părea să sugereze că se afla în fața unei căderi nervoase.

M-am rezemat de speteaza scaunului, cu o scurtă privire m-am asigurat că ușa din spatele meu era încă închisă și mi-am încrucișat brațele.

– Societatea este o conspirație a celor de deasupra împotriva celor de jos. Îți amintești? Am discutat deseori despre asta. Nu ai vrut să admiți asta niciodată. Ai rămas mereu cu convingerea din copilărie, că lumea, așa cum este ea, principial este OK. Că cel mult pe ici, pe colo, ar fi niște oameni răi, care trebuie să își bage mințile în cap. Mi-am îndreptat degetul arătător către el precum o lance. Îi mai spusesem lucrurile acestea de sute de ori, dar dacă era nevoie i le voi spune și de o mie de ori. Tu afli pe propria piele că am avut dreptate. Premiul Nobel al tău nu este decât o fațadă. Nici nu știi de cât timp este manipulat. Pun pariu că de foarte mult timp. Profesoara asta spaniolă nu este decât o piesă dintr-un joc deja făcut, și tu ești la fel. Tu nu ai funcționat cum s-a dorit – nici o problemă. Pentru treburi de-astea ei dispun de oameni care rezolvă chestiunile murdare. Acum funcționezi. Pentru ei nu este o problemă să te scoată din joc, dacă altfel nu merge. Exact cum l-au scos din joc pe acest ziarist. El este mort pentru că devenise prea periculos. Chiar el îți spusese: totul este penetrat, până la cel mai înalt nivel. Nu? Nu a fost așa?

Hans-Olof confirmă vrând-nevrând:

– Da.

– Vezi acum? Crezi în sfârșit că lucrurile stau așa cum spun eu? Așa cum am spus mereu?

Confirmă din nou înclinând din cap, cu fața împietrită.

– Bine. Dar tocmai de aceea există speranță. Pentru că fie că accepți, fie că nu accepți, tu ești unul dintre cei de sus. Prin poziția ta ca profesor, ca membru al Adunării Nobel și așa mai departe, faci parte dintre ei – nu faci parte din cercul cel mai restrâns, nu faci parte dintre cei cu adevărat puternici, dar ai cel puțin acces la zona marginală. Dispui de influența pe care un om normal nu o are. Tu poți șopti ceva aici la o ureche, dincolo poți cere o favoare – iar o bagatelă precum eliberarea înainte de termen a unui criminal condamnat nu va fi o problemă.

– Nici nu îmi pot imagina asta. Cu toată bunăvoința. Îmi supraapreciezi enorm posibilitățile.

– Oh, nu, tu le subapreciezi. Pentru că încă nu ai încercat. Și nu ai încercat pentru că nu ai vrut să recunoști în ce lume trăim.

Hans-Olof deschise gura și o închise la loc de mai multe ori, arătând ca un pește gras care se zbate să respire. Apoi spuse scâncit:

– Zici că pur și simplu... Habar nu am cum ar trebui să fac asta concret. Îți este ușor să spui: „Șoptește la o ureche". La care ureche? Și ce aș putea să șoptesc? Am nevoie de niște argumente, nu?

– Cerule, nu te mai preface! În ciuda a tot ce se întâmplase, încă nu pricepuse care era jocul. Secretarul acela de stat din Ministerul Justiției, de exemplu, pe care îl cunoști din studenție. Cum se numea? Sjölander? El ar fi o astfel de ureche la care să șoptești. Argumente? Indiferent care. Spune-i că cumnatul tău este de șase ani la închisoare, ceea ce înseamnă o jumătate din pedeapsă. Ar fi un moment când pentru bună purtare se poate gândi la o eliberare înainte de termen. Sau chiar o grațiere, ce știu eu.

– Numai că tu nu ai avut o bună purtare.

– Ei na, asta este o chestie discutabilă.

Hans-Olof aruncă o privire sticloasă.

– Nu îmi pot închipui că asta va funcționa.

– Ai o bună ocazie să îți lărgești puterea imaginativă.

– Și pe urmă? Ce vei face tu, și eu nu pot să fac?

Simțeam că încep să fierb de nerăbdare.

– Hans-Olof, încerc să îmi închipui cum spargi broaște de uși, cum cobori pe coardă ziduri, cum te strecori la lumina unei lanterne prin birouri. Dar, ca să fiu cinstit, asta-mi depășește imaginația.

Mă privi din nou cu expresia aceea idioată, consternată.

– Aha, deci cam așa ceva.

Evident că, deși știa de peste cincisprezece ani ce meserie aveam, nu se gândise niciodată cam cum arăta activitatea unui spion industrial.

– Da, i-am confirmat. Cam așa ceva. Și prevăd că se vor adăuga câteva activități care și pentru mine reprezintă ceva nou. De exemplu, să conving pe cineva să vorbească sub amenințarea armei. Să omor pe cineva, dacă va trebui. M-am aplecat în față. Nu pricepi că eu sunt asul din mâneca ta, de care ei nu știu nimic? Dacă procedăm suficient de rapid, câștigăm jocul înainte ca ei să înțeleagă ce s-a întâmplat.

Mă privi sceptic.

– Ai omorî pe cineva?

– Pe răpitorii Kristinei? Fără să șovăi o secundă.

Hans-Olof își mută privirea, examinând podeaua cenușie și pereții decolorați. Murmură:

– Nu știu. Totul este ca un coșmar. De aș fi știut cum am nimerit în situația asta... Cu ce am greșit...

Începea să mă calce pe nervi. L-am întrebat brutal:

– Îți este clar de ce șovăi? Vreau să spun, în realitate. Șovăi pentru că încă nu vrei să accepți că tot timpul eu am avut dreptate, iar tu nu. Știi bine că, dacă faci ceea ce ți-am spus și

mă eliberezi, va trebui să accepți că lumea de fapt este rea, că guvernele și administrațiile sunt corupte până în măduvă, că de fapt guvernează banul și că în spatele unor fațade frumoase ca statul de drept și democrația se trag sforile. Cu alte cuvinte, ar trebui să accepți că până acum ai crezut în barza care aduce copilul și în Moș Crăciun. Și nu vrei să faci asta. De aceea șovăi.

– Da, poate că da. Inspiră adânc. Dar, știi, chiar dacă tu explici totul în acest fel și chiar dacă pentru tine este clar ca lumina zilei, mie mi se pare atât de ireal...

Mă călca pe nervi... M-am ridicat brusc.

– Gata cu discuțiile. Mie îmi este indiferent cum faci, dar vei ieși acum de aici și vei avea grijă să fiu pus în libertate ca să pot să o caut pe Kristina. Sau să nu îmi mai apari în fața ochilor, dacă ții la viața ta.

Din trei pași eram deja în fața ușii, pe care pusesem palma.

– *Hej!* Vizita s-a terminat!

CAPITOLUL 17

Am resimțit tot timpul închisoarea ca o oglindă a societății, numai că relațiile ieșeau mai clar la lumină, mai sincer și nemijlocit pentru sufletul simplu. Înăuntru, ca și afară, oamenii sunt puși să execute munci tâmpite pentru prea puțin câștig. Dar, dacă în afara gratiilor o rețea complicată și greu de pătruns de zăpăceli mediatice, legende culturale, iluzii și himere te amorțește ca să nu mai simți presiunea obligațiilor economice, în închisoare domnește forța fără echivoc a lanțurilor, a zăvoarelor, a încuietorilor și a ușilor de oțel. Există instrucțiuni și există paznici care le pun în aplicare. Fiecare nou-venit înțelege rapid, și dureros dacă e nevoie, ce primește în schimbul rezistenței și al obiecțiilor. Între zidurile închisorii mecanismele societății se dezvăluie și oricine le poate înțelege.

Înăuntru, ca și în afară, unii își caută refugiul în droguri sau în băutură, alții într-o prea aspră autodisciplină sau în violență față de ceilalți. Și ca o ironie, ți se reproșează ca viciu de caracter ceea ce este de fapt doar cedare în fața presiunii. Pentru că de ambele părți ale zidului este valabilă morala intenției, este o valoare în sine a avea o motivație nobilă, a anunța intenții binevoitoare și a apela în discursuri bine potrivite la ceea ce este bun în om, indiferent dacă vorbele sunt urmate sau nu și de fapte. Ceea ce de cele mai multe ori nu se întâmplă. Este vorba doar de a da bine.

Bineînțeles că eu mă aranjasem, am descoperit ascunzătorile pe care le prezintă inevitabil orice sistem, indiferent cât

de simplu sau complicat este, și mi le-am făcut utile. Îmi cucerisem micile mele libertăți, obținusem mici drepturi speciale, îmi creasem condițiile pentru a rezista. Gardienii, cei care dețin puterea în simulacrul nostru grosolan al lumii exterioare, sunt și ei doar oameni, deci simțitori la cuvintele prietenoase, avizi de recunoaștere, influențabili în spațiul lor de acțiune. Munca mea ca distribuitor de unelte era, chiar dacă nu o puteam numi interesantă, cel puțin nu atât de stupidă ca a acelora care lucrau cu uneltele date. În plus, mă regăseam, să zicem automat, pe listă, de fiecare dată când statul suedez considera de cuviință să mai organizeze vreun curs de specializare prin care să-și pregătească mai bine deținuții pentru viața civilă. În nouă din zece cazuri ajutorul de integrare consta dintr-un curs pentru calculatoare, așa că, excepție făcând faptul că din motive lesne de înțeles eram ținuți departe de tot ce avea legătură cu internetul, puteam ține pasul într-o oarecare măsură cu evoluția fulminantă a computerelor personale. Ceea ce, având în vedere profesia mea, îmi era de mare ajutor.

Totuși, din prima zi petrecută în celula mea, am tânjit după ultima, și cu cât se apropia aceasta, cu atât mă simțeam mai bine. Asta nu neapărat datorită dorului meu de libertate, ci din cauza oamenilor de care eram înconjurat. Căci există un motiv fatal de plauzibil pentru care structurile dintr-o închisoare sunt atât de simple și transparente. Trebuie să fie astfel pentru că majoritatea clienților lor nu ar înțelege altfel ce trebuie să facă și ce nu.

Deținutul de rând este de o idioțenie aproape de neimaginat. Chiar și cel mai mare idiot din orfelinatul în care am crescut eu – și acolo erau o mulțime de idioți – ar fi trecut în acest mediu drept un geniu posibil candidat la premiul Nobel. Căci asta este cel mai degradant la o pedeapsă cu închisoarea: te trezești brusc pe aceeași treaptă cu aceste... ființe, a căror capacitate mentală nu trece de schema simplă excitație-reacție de genul vreau să am – pun mâna, sau nu pot suferi – lovesc.

La cantină stăteam alături de bărbați cu inteligența unei viespi, și nu rareori, de dragul integrității corporale, era necesar să particip la discuții de la care Samuel Beckett ar mai fi putut să învețe câte ceva în materie de absurditate.

Deseori m-am întrebat dacă nivelul mediu de inteligență al unei închisori se datora cumva și faptului că nici poliția nu era deosebit de luminată și pur și simplu îi prindea numai pe infractorii neobișnuit de proști. Dar, Dumnezeule, atunci cum de m-au putut prinde pe mine?

După discuția cu antipaticul meu cumnat suportam mediul înconjurător chiar mai puțin ca înainte. Cenușiul rece al coridoarelor. Același miros când intrai în cantină și aceleași ornamente coloristice pseudo-frumoase și uriașe de pe pereți. Îngustimea sufocantă a celulei mele.

Bineînțeles că Hans-Olof a obținut eliberarea mea. Ce-i drept, a durat o săptămână până să fiu chemat în biroul directorului, care având în mână o comunicare scrisă și un fals surâs pe figură, m-a măsurat din cap până în picioare și m-a informat că voi fi eliberat condiționat peste puțin timp.

Am întrebat doar:

– Când?

– Pe întâi decembrie, spuse directorul.

Era un bărbat urât, cu o figură cărnoasă, ochi apoși și cu o eczemă pe piele, care vorbea nazal și avea un aspect dezordonat. Umbla zvonul că nu de mult îl părăsise nevasta, după o căsătorie de 23 de ani.

Am vrut să mă asigur:

– Asta înseamnă săptămâna viitoare?

– Da, chiar luni. Ați putea să fiți așteptat. Îi dispăru zâmbetul, de parcă nu ar fi existat niciodată. Eu nu sunt de acord, vă spun deschis. Directiva pe care se sprijină eliberarea dumneavoastră este, în ce mă privește, un pretext fals. Noua doamnă ministru vrea să economisească banii pentru

construcția de noi închisori și grațiază deținuți cu condamnare pe termen lung.

Nu am spus nimic. Era la mintea cocoșului că unul ca el așa trebuia să vadă lucrurile.

Ridică coperta dosarului meu deloc neînsemnat și zvârli în el comunicarea scrisă.

– Este scandalos că eu primesc asta abia acum. Evident că decizia luată în cazul dumneavoastră este mai veche, dar eu aflu abia în ultimul minut.

– De-a dreptul nemaipomenit, l-am susținut eu, cu un ușor surâs.

Ca întotdeauna era surprinzător cu câtă perfidie se înscenau astfel de intrigi. Decizia nu putea fi mai veche de câteva zile, dar totul se făcuse cu aerul că afacerea decursese cu totul altfel decât urmând cursul obișnuit. Camuflaje, induceri în eroare, urme șterse. Probabil că totul se făcuse așa din pură obișnuință. Semnătura puterii.

Directorul mă măsură suspicios din priviri.

– Mă luați peste picior, Gunnar?

– Nu. Mi-ar fi plăcut și mie să aflu mai de mult.

Clipi. Era clar că încă nu privise problema din acest punct de vedere.

– Ah, da. Normal.

Bătu darabana nervos cu ambele mâini pe dosarul meu, și hârtiile din el alunecară în toate direcțiile.

– După cum am spus, eu nu sunt pentru. Constat la dumneavoastră un serios pericol de recidivare. Categoric puternic. Aș putea să înșir vreo cinci – ah, nu ce spun eu – zece criminali sau spărgători de bănci a căror eliberare m-ar fi pus mai puțin pe gânduri ca a dumneavoastră. Evident că pentru el crima și spargerea unei bănci erau la fel de reprobabile. Ridică degetul arătător ca pentru a mă avertiza, ceea ce părea de-a dreptul caraghios: Sunteți eliberat doar condiționat,

gândiți-vă la asta! Cu antecedentele dumneavoastră ar trebui să o luați în serios.

Am promis că mă voi gândi la asta. Și că o voi lua în serios.

Deschise dosarul și încercă să repună în ordine documentele din el, dar nu făcu decât să le boțească și mai tare decât erau.

– Așa cum arată cazul dumneavoastră, următoarea greșeală vă va aduce după gratii pentru totdeauna. Și nu vă vor ajuta nici un fel de dispoziții dubioase ale Ministerului Justiției. Atunci când cătușele se vor închide încă o dată în jurul mâinilor dumneavoastră, nu vi se va mai acorda înțelegere, asta este sigur. Veți putea să vă alegeți locul în cimitirul închisorii.

– Înțeleg, am răspuns.

Dacă acesta era prețul salvării Kristinei, îl acceptam. Tot ce mă interesa era să nu se închidă prea repede cătușele. Nu înainte ca ea să fie liberă.

Mai culese o hârtie din dosarul vrednic de milă.

– Vă veți prezenta săptămânal la Per Fahlander, angajatul care vă supraveghează eliberarea condiționată, pe care îl știți. Nu va putea face mare lucru pentru dumneavoastră, dar cel puțin vă cunoaște.

În ce-l privește pe Per Fahlander, părerea mea era diametral opusă părerii directorului. Per Fahlander făcuse o mulțime de lucruri pentru mine. El mă coordonase în perioadele de eliberări condiționate de când fusesem prima oară condamnat în adolescență, el fusese cel care mă convinsese că spargerile mele adolescentine nu aveau nici un viitor. Apoi mă ajutase să încep cariera lucrativă de spion industrial, îmi asigurase primele comenzi și contracte și mă făcuse să îmi dau seama de necesitatea perfecționării permanente în meseria mea.

– Este în ordine, am spus.

Directorul vântură mai departe hârtiile, reușind ca din dezordinea inițială să obțină un haos complet.

– Să anunțăm pe cineva despre eliberarea dumneavoastră? Pe cumnatul dumneavoastră? Acest... ăă... Hans-Olof Andersson?

– Mulțumesc, nu va fi necesar, am răspuns, găsind foarte amuzant că eram singurul care își dădea seama de ambiguitatea răspunsului meu.

– Cum doriți. În rest, obișnuitele obligații, anunțarea poliției de părăsirea Stockholmului și celelalte pe care le știți.

– Da, le știu.

A fi eliberat din închisoare seamănă cu a fi dat afară de undeva. Ți se înapoiază obiecte pe care nu le-ai văzut de ani de zile, devenite între timp străine, trebuie să semnezi nenumărate hârtii care nu mai ai răbdare să le citești, ți se pune în mână o sumă ridicolă ca bani de eliberare și, în cele din urmă, se deschide o ușă cu gratii și o ușă de oțel după ea, și te trezești afară. În timp ce privești în jur și lumina după-amiezii târzii te face să clipești mărunt, ușa de oțel din spatele tău se închide și se aude zgomotul zăvorului blocat. Te întorci, privești ușa mare din oțel și zidul înalt, cenușiu și, deși ești fericit că te afli afară, ți se face frică de libertate. După ce ani de zile fiecare pas ți-a fost ordonat, a decide dacă s-o apuci spre dreapta ori spre stânga ți se pare copleșitor.

Am închis un moment ochii, am inspirat aerul tare și rece și am simțit cum îmi înțeapă căile nazale. Nu trebuia să mă las copleșit. Trebuia să iau decizii clare, și încă rapid. Trebuia să acționez.

Când am redeschis ochii, am descoperit că fusesem scutit de chinul alegerii. Hans-Olof era acolo, mă aștepta. Mașina lui, un Volvo gri-închis, era ceva mai încolo, pe strada care mergea de-a lungul lui Stockholm Fängelsen.

Era destul de deștept pentru a se abține a-mi face un semn observabil de toată lumea.

Am traversat strada, privind în jur, fără să descopăr nimic suspect, am luat-o pe lângă mașina parcată și în final m-am strecurat pe locul de lângă Hans-Olof.

– Te-a urmărit cineva? a fost prima mea întrebare, în timp ce înghesuiam la picioare sacoșa mea cu cele câteva boarfe.

El înghiți în sec surprins.

– Ce? Nu. Cel puțin, sper.

– Cât ești de sigur?

– Cât sunt de sigur...? Nu am idee. Fac așa ceva pentru prima oară. Își mușcă buza inferioară. Am umblat încoace și încolo prin oraș două ore, înainte de a veni aici. Am intrat într-o parcare supraterană, am făcut o buclă la parter și am ieșit din nou. Am încercat să trec ultimul pe verde la intersecții și m-am uitat dacă mă urmărește cineva. Cum vezi prin filme.

Am dat din cap încruntat.

– Este și asta ceva. Condu o bucată de drum și apoi intră într-o parcare mare.

Hans-Olof vru să riposteze, dar am dus degetul la buze și el a înțeles. Se părea că într-adevăr văzuse multe astfel de filme.

Am trecut printr-o zonă care putea fi prezentată drept muzeu în aer liber al tuturor păcatelor construcțiilor secolului al XX-lea și în cele din urmă am ajuns la un supermarket cu o parcare cât un aerodrom. L-am dirijat pe Hans-Olof într-un colț unde puteam parca oarecum neobservați printre containere cu materiale reciclabile și adăposturi pentru cărucioarele de cumpărături, am coborât și am început să verific automobilul în căutare de dispozitive de ascultare și emițătoare pentru localizare. Sunt în general un om suspicios, și am chichițele mele.

Era al naibii de frig. În câmp deschis bătea un vânt tăios și cu care nici haina mea și nici eu nu ne puteam pune. În timp ce palpam cu degetele deja înghețate locurile unde de obicei se aplicau aceste dispozitive – aripile, barele antișoc, toate locurile în care o mână iute poate fixa magneți – mă gândeam

dacă slăbirea sistemului imunitar al deținutului prin permanenta supraîncălzire a celulelor pentru ca acesta să nu mai facă față după eliberare unei ierni suedeze normale ținea de strategiile secrete ale aplicării unei condamnări.

Nimic. Nici un sistem de localizare goniometrică, nici un dispozitiv de ascultare.

– Ridică capota motorului, am cerut, frecându-mi mâinile ca să le mai încălzesc.

Hans-Olof se execută cu o mină speriată.

După motor și portbagaj am cercetat interiorul mașinii. Găsirea microfoanelor introduse profesionist într-o mașină este cel mai dificil lucru, pentru că s-a ajuns la dispozitive nu mai mari ca un excrement de muscă. Deoarece nu descoperisem nici o bucată suspectă de cablu și nici un emițător în locurile inaccesibile privirii ale exteriorului mașinii, mai exista posibilitatea existenței unui dispozitiv complet în interior, ceea ce ar fi în primul rând surprinzător de neprofesional și în al doilea rând, chiar luând în considerație progresele tehnice din ultimii șase ani, pentru niște ochi și pentru un simț tactil normal ar fi ușor de descoperit. Dar nu am găsit nimic. Omenește judecând, mașina era curată.

Ședeam iarăși pașnic unul lângă altul. În fața noastră un panou cu o reclamă mare oferea o canapea de patru locuri contra a paisprezece mii de coroane. Am întrebat:

– Deci, când ai vorbit ultima dată cu Kristina?

– Ieri-seară.

– Cum părea?

Scoase un sunet ciudat, ca și cum tocmai s-ar fi tăiat la un deget, și răspunse:

– Deloc bine.

L-am privit și am văzut că se lupta cu lacrimile.

– Asta ce înseamnă? am întrebat, străduindu-mă să par indiferent.

Trebuia să rămân calm, eficient.

Hans-Olof privea pe geam. Respirația îi tremura.

– Nu va mai suporta mult. Parcă era un copil mic. Tot timpul povestește cât de drăguți sunt oamenii aceia cu ea, dar o face ca un copil mic.

O clipă nu am știut ce ar fi trebuit să spun. Trebuia să înving o oroare ce începea să mă cuprindă și, mai înainte de toate, o furie inexprimabilă, o mânie de intensitatea unei arme nucleare. Începeam să cred că data viitoare nu voi mai fi acuzat de spargere sau furt de date, ci de crimă multiplă.

– Ai discutat și cu răpitorii?

Hans-Olof confirmă:

– Da.

– Ce impresie ți-au făcut? Bănuiesc ceva?

Privi fix înainte, evident răscolit.

– Acum, când spui tu... Cel care mă sună totdeauna, acela cu voce guturală, care vorbește doar în limba engleză, a spus de curând ceva nou: „Mai sunteți cuminte, profesore, nu? Nu plănuiți nimic care ne-ar sili să îi facem ceva fiicei dumneavoastră?" În felul acesta vorbește, nimic concret, mai curând confuz, amenințător... De fiecare dată îi explic că fac tot ce vrea, dar mai nou m-a întrebat brusc dacă sunt sigur că nu i-am povestit cuiva ceva.

– Când a fost asta?

– La sfârșitul săptămânii trecute. Cred că era vineri seara.

Deci la o zi după ce directorul îmi anunțase eliberarea înainte de termen.

– Și de atunci?

– De atunci nu a mai fost nimic. Sau în orice caz, nimic care să îmi atragă atenția. Ca să fiu sincer, am fost atent numai la ce spunea Kristina. Mă privi. Privirea i se plimbă de colo-colo. Asta ce înseamnă?

– Că trebuie să acționez cât mai repede posibil.

Hans-Olof confirmă grăbit:

– Bun. Știi deja cum vei proceda?

– Am nevoie de informații din culise. O urmă pe care să o exploatez. Mă gândesc ca mai întâi să fac o vizită la acea reprezentanță. Rütlipharm. Poate că găsesc ceva acolo care să mă ajute.

– Ah, da, e bine. Când?

– Nici eu nu știu. Trebuie să fac mai întâi câteva pregătiri, să cercetez împrejurimile și așa mai departe. Dar cel mai sigur este ca tu să știi cât mai puține lucruri.

Păru îngrozit, făcu niște ochi cât farfurioarele ceștilor de ceai.

– Ce? Ești smintit? Trebuie să știu ce faci! Trebuie să cunosc fiecare pas de al tău, să știu ce intenționezi să faci. Te rog, Gunnar, nu-mi face asta, nu suport! Sunt pe punctul să cedez și am să înnebunesc numai la gândul de a sta acasă fără să știu ce se întâmplă, ce faci, dacă mai trăiești.

– Fii rezonabil! Ar fi prea riscant să menținem contactul. Îți garantez că ei îți ascultă telefonul, îți controlează corespondența, îți supraveghează casa... Să îți fie clar că nu trebuie nici să bănuiască existența mea!

Hans-Olof dădu din cap energic.

– Da, desigur. La asta m-am gândit și eu. Se întinse până la mapa lui aflată pe canapeaua din spate și scoase din ea două aparate sclipind argintiu, pe care la prima privire le luai drept calculatoare de buzunar. Uite, două telefoane mobile. Digitale, nu pot fi interceptate, nu apar pe numele meu. Putem ține legătura prin ele.

Am luat unul din aparate și l-am privit mirat. Telefon era? Mă simțeam depășit de incredibila evoluție tehnică. În perioada dinaintea detenției trăisem apariția telefoniei mobile, chiar mă gândisem să îmi procur unul, dar pe atunci chiar și aparatele scumpe abia le puteai ține în mână. Pe lângă ele, acest aparat arăta ca un breloc. Am apăsat o tastă și aparatul prinse viață. Micul ecran se lumină și îmi ceru un cod, totul în culori!

– Aici sunt anexele, codul PIN, instrucțiunile de folosire și celelalte, îi dădea înainte Hans-Olof și îmi puse în poală un set de broșuri care atârnau de zece ori mai mult decât aparatul. Am scrise aici ambele numere de telefon, cel de sus este al aparatului meu, celălalt este al tău. Mă poți suna oricând, de acum am să îl port tot timpul cu mine, chiar dacă sunt pe WC. Dar să mă ții la curent, auzi?

– Da, da... am murmurat absent și ținând telefonul la ureche. Cum o funcționa? În această poziție microfonul se găsea direct lângă obraz, ca la înălțimea măselelor. Cum de ai ajuns la concluzia că astea nu pot fi interceptate? Este o transmisie radio. Nimic nu poate fi interceptat mai ușor decât o transmisie radio.

– Este un radio digital. Totul este codificat. În toată lumea serviciile secrete susțin că nu pot intercepta telefonia mobilă și cer producătorilor să pună pe piață tehnică de codificare mai ușor de descifrat. Mafia și alții folosesc cu toții doar telefoane mobile.

– Ah, da? Era într-adevăr o certificare a calității, dacă era adevărat. În ultimul timp cam neglijasem lectura ziarelor, iar emisiunile de televiziune nu fuseseră niciodată o pasiune de-a mea. Îmi atrase însă atenția ce spusese Hans-Olof mai înainte: Cum adică, aparatele nu sunt pe numele tău? Dar pe al cărui nume sunt?

Mă privi încordat.

– Nu am idee. Pur și simplu m-am adresat în zona pietonală unui tânăr și l-am rugat să intre într-un magazin cu telefoane și să îmi cumpere două telefoane. I-am dat banii și bineînțeles și o recompensă, el nu-mi știe numele, și nici eu nu-l știu pe al lui.

– Și a făcut el asta așa, simplu? Mă gândesc că ar fi putut s-o întindă cu bani cu tot.

– L-am așteptat în stradă.

M-am uitat mai atent la telefon. Era atât de mic, încât putea fi purtat în buzunarul cămășii. Se părea că nu exista risc. Şi nu ar fi rău ca Hans-Olof să mă poată ține la curent cu ultimele noutăți în privința convorbirilor telefonice cu răpitorul şi altele. Și plata cum se face? Adică din ce cont se decontează convorbirile telefonice? Doar nu le plătește tânărul?

– Este vorba despre așa-numitele cartele preplătite. Uite. Am cumpărat un set întreg. Îmi puse un pachețel de cartele în folie de plastic pe teancul de hârtii din poală. Se pot cumpăra de oriunde. În momentul de față ai un credit de cinci sute de coroane în aparat, iar după ce acesta se epuizează prin convorbiri telefonice, iei una dintre aceste cartele și răzuiești partea asta. În porțiunea răzuită apare un număr de cod. Acesta atrage un alt credit de cinci sute de coroane, dacă suni la numărul de telefon aflat aici și tastezi codul cifric.

Am studiat indicația tipărită foarte mărunt pe spatele uneia dintre cartele și am spus:

– Cu alte cuvinte, anonim. Ca mărcile poştale.

– Exact.

A trebuit să accept, cu oarecare aversiune, că totul nu era gândit prost. I-am aruncat o scurtă privire din lateral cumnatului meu. În definitiv, nu era un tip chiar așa de rău. Dacă aveam în vedere la ce solicitări, pentru el mai mult decât neobișnuite, semicriminale, era supus de răpirea Kristinei, trebuia să admit că ținea mult la ea.

– Bine, am zis. Mi-am desfăcut sacoșa și am băgat înăuntru instrucțiunile de folosire și restul. Telefonul l-am băgat în haină. Am să te țin la curent.

– Mulțumesc. Nici nu bănuiești ce înseamnă asta pentru mine. Se mai întinse încă o dată până la geantă și scoase ceva, de data aceasta un prospect. Am rezervat pentru tine o cameră la Nordlanden Hotel. Mai întâi pentru trei nopți, sunt deja plătite, iar dacă vrei să stai mai mult, nu este nici o problemă. Ai nevoie de bani?

Am dat negativ din cap.

– Am destul.

În acest moment aveam ceva mai mult de trei mii de coroane, banii de eliberare, dar n-avea rost să-i spun. Situația avea să se schimbe curând.

Îmi vârî prospectul în mână.

– Este aici, în centrul orașului, la Centralstationen, după colț. Un hotel foarte frumos.

– Mai frumos decât cel de la care tocmai vin, cu certitudine.

– De acolo sunt mai puțin de cinci minute de mers pe jos până la Sergelgatan.

Nehotărât, țineam în mână prospectul.

– Sper că și asta cu rezervarea și așa mai departe ai făcut-o tot anonim. Tot prin intermediul unui tânăr de pe stradă?

Hans-Olof își mușcă buzele.

– Prin secretariatul nostru. Nu va bate absolut deloc la ochi. Prin secretariat se face așa ceva de o duzină de ori zilnic, și în cazurile în care se face plata particular. Oficial ești un medic din Göteborg.

– Hmm...

Ceva mă deranja. Îmi aduceam confuz aminte de Nordlanden Hotel: o clădire enormă, destinată celor bogați, un loc de întâlnire al clasei conducătoare. Voi sări în ochi ca o știucă într-un iaz cu crapi. Pe de altă parte, trebuia să mă cazez undeva. Și astăzi aveam prea mult de lucru pentru a-mi permite o pauză pentru căutare.

– OK, am zis și am împăturit prospectul, punându-l în buzunarul hainei. Este timpul să ne despărțim. Cel mai bine ar fi să mă lași la cea mai apropiată stație de metrou.

– Nu este departe, spuse Hans-Olof și întinse mâna către cheia de contact.

Am observat că mâna îi tremura, dar m-am prefăcut că nu am băgat de seamă și m-am uitat afară, la cerul în care se concentra un cenușiu-plumburiu difuz.

CAPITOLUL 18

Pe drumul către centrul orașului mi-am dat seama că în perioada petrecută la închisoare mă depășise nu numai evoluția tehnică.

La prima vedere schimbarea era minoră. Garniturile metroului arătau mai modern decât cum îmi rămăseseră în amintiri. Stațiile, dimpotrivă, arătau tot ca niște hrube săpate în stânca nefinisată, unde după instalarea băncilor, indicatoarelor și a câtorva lămpi, cineva cu multă vopsea ieftină și cu o pensulă mare, și cu un ego pe măsură își făcuse de cap. Rezultatul se pretindea a fi artă. Eh, în ultimii șase ani nu prea fusesem răsfățat în materie de estetică, dar vestita artă din metroul din Stockholm mi se părea o mâzgăleală subvenționată de stat.

Apoi atenția mea fu atrasă de altceva. Garnitura de metrou era aproape goală, câteva stații în vagon eram doar eu și o femeie tânără, care stătea cu spatele la mine și... vorbea singură!

Mă uitam la ea. Gesticula în timp ce vorbea, dădea din cap, râdea, ca și cum ar fi purtat o discuție. Doar că lipsea interlocutorul.

O nebună? Mai vezi câteodată asemenea fărpturi, dar de regulă nu au douăzeci și ceva de ani și nici mantouri scumpe cu guler de blană. În cele din urmă femeia se ridică, se duse la ușă continuând să vorbească:

– Cobor acum. Tu unde ești? Turegatan?

Atunci am văzut că avea un fel de receptor la ureche, prelungit cu un braț-microfon fin până în dreptul gurii. Un cablu subțire dispărea în blănița gulerului de blană.

Ia uite ce marote mai au oamenii, m-am gândit eu când femeia coborî. Am înțeles că aceasta era o caracteristică a prezentului abia când la următoarea stație năvăliră în vagon o mulțime de călători și când în apropierea mea vorbeau astfel la telefon trei femei deodată.

Când am intrat eu la pușcărie, telefoanele mobile erau ceva pentru cei sus-puși, simbol al succesului, dovadă a importanței, influenței și a indispensabilității. Dacă pe atunci cineva scotea din geantă un telefon care suna, atrăgea imediat priviri admirative, invidioase, pline de respect. La fel de năucitoare erau și discuțiile telefonice. „Vindeți ABB. Cumpărați Swissair de trei sute de mii", sau „Spuneți-i lui Samuelsson că vreau raportul în seara aceasta, altfel poate să își caute o slujbă nouă". Iar seara, la obișnuita ta masă de la local, povesteai că ai văzut pe cineva telefonând pe mobil.

Dar acum fiecare avea așa ceva. Angajați cumsecade, gospodine, elevi de școală, adolescenți, toată lumea. Chiar și unei bunicuțe cu părul alb, ceva începu să îi sune în poșetă la un moment dat. Toți telefonau, de te întrebai cum de putuseră oamenii să trăiască mai demult în singurătatea și liniștea lor.

Desigur că auzisem despre astea. Uneori, când nu puteam evita vizionarea unui program TV, înregistram că actorii din seriale scoteau în orice ocazie la iveală câte un telefon mobil. Dar nu credeam orbește în așa ceva, pentru că în definitiv astfel de filme arată o lume de vis. Respectivii locuiau întotdeauna în case pe care nu și le-ar fi permis la profesia pe care pretindeau că ar avea-o (și pe care nu păreau că o exercită), în aceeași situație fiind și mașinile lor sau hainele purtate. Evident că aveau și telefoane mobile. Dar în acest caz televiziunea mai curând denaturase forța de pătrundere a acestor obiecte la populație.

Am fost bucuros când am putut coborî, pentru că îmi vâjâia capul din cauza acelor jumătăți de discuții. Devenise într-adevăr astăzi inevitabil să știi că cineva care se afla în autovehiculul de pe linia 10, la Fridhelmsplan, se va urca în mașina de pe linia 17? Trebuiau mamele să le explice din nou copiilor cum se deschide un cuptor cu microunde și cum se pune în el un aliment congelat? Soții nu mai aveau timp să cadă de acord acasă asupra cumpărăturilor ce urmau să le facă, așa că aceste discuții trebuiau purtate pe drum? În ce lume nimerisem?

Și în timp ce străbăteam Vasagatan și pentru prima oară se trezea în mine senzația de libertate, vedeam oameni telefonând din mers, dar din fericire, de data aceasta nu mai auzeam ce spuneau. Fast food-ul din colțul cu Kungsgatan mai exista încă și am investit o parte considerabilă a banilor mei de eliberare în doi hamburgeri cu cartofi prăjiți și o Cola. Natural că nici aici nu puteai să stai și să mănânci în liniște la una dintre mesele unsuroase, fără să împărtășești jumătatea dramei relaționale de la masa alăturată. „Cum de te-ai culcat cu mine, dacă nu mă iubești?" suspina în telefon o fată grăsuță de vreo șaisprezece ani.

M-am încruntat. Mai întâi: cât de tâmpit puteai fi ca să pui o astfel de întrebare? Și în al doilea rând: chiar dispăruse complet dorința, ca telefoanele în general, și în mod deosebit convorbirile intime să le porți într-un loc care să îți asigure această intimitate? Să se fi interzis sfera privată odată cu trecerea în noul mileniu și mie să-mi fi scăpat? M-am întors în mod demonstrativ către fată și m-am holbat la ea mestecând vârtos și cu sprâncenele ridicate până când ea preferă să dispară afară, pe stradă. Am văzut-o și acolo bâzâind, dar cel puțin nu mai trebuia să o și aud.

Totuși, m-am simțit ca un dinozaur, când cu burta plină am părăsit fast food-ul și am revenit pe Vasagatan. Ideea cu „locul care să îți asigure intimitatea" nu era chiar rea pentru

început. Am scos din buzunarul hainei prospectul pe care mi-l dăduse Hans-Olof și pe baza schiței din el m-am apucat să caut hotelul.

Hotelul pe care crezusem că mi-l amintesc nu era Nordlanden, ci altul, care între timp aparținea acestui lanț internațional. Nordlanden Hotel se afla lângă capătul liniei lui Arlanda Express, trenul rapid ce ducea la aeroport. De afară arăta modest, aproape ca o clădire de birouri, dacă nu ar fi avut uși rotative aurite pompos.

Prima mea impresie a fost că am intrat la o expoziție de arhitectură interioară contemporană suedeză. Peste tot în hol era mobilier extrem de ciudat, din care nu erau două piese la fel. O scară de culoare brun-închis, ale cărei trepte păreau că plutesc în aer, țâșnea în sus. Totul era alb, bleu și brun-închis, ca și uniformele angajaților de la recepție, pe care, cu oarecare trudă, am descoperit-o în planul secund.

Un angajat tânăr, cu nas ascuțit și părul pieptănat pe spate și dat cu gel, îi făcea curte intens unei colege. După ce am stat o vreme în fața tejghelei recepției și l-am privit, s-a prins că n-am să dispar, așa că se smulse din preocuparea lui și mă întrebă de numele meu.

– Doctor Forsberg din Göteborg, corect? întrebă după ce mă găsi în computer.

Am confirmat acru:

– Dacă așa scrie acolo...

Îmi examină cu privirea sacoșa, și apoi toată persoana mea, care fără îndoială nu era o apariție în ton cu ce spunea computerul.

– Acesta este tot... hmm... bagajul dumneavoastră? întrebă el prudent, adulmecând în taină a înșelăciune și neplata notei de cazare.

– Lucrez în cadrul ajutorului pentru țările subdezvoltate, am ripostat fără să mă gândesc prea mult. Acolo înveți să călătorești cu bagaj ușor.

După cum se vede, talentul meu pentru subterfugii abstruse funcționa încă foarte bine.

Dădu impresionat din cap, în același timp îngrijorat.

– Ah, da... înțeleg, spuse în timp ce mânuia cu sârg mausul și privea fix monitorul jumătate ascuns în tejghea. Numai că... Ușurarea îi ilumină fața palidă ca un fulger. Ah, da, camera dumneavoastră este deja plătită pentru trei zile. Bun, s-a rezolvat.

Gesticula respirând ușurat. Mă mai întrebă dacă vreau o cameră pentru fumători ori pentru nefumători.

– Nefumători, am replicat convins.

Șase ani petrecusem printre fumători înveterați și nu mai puteam suporta mirosul.

– Minunat. Aveți camera 206, etajul doi. Cum ieșiți din lift, pe dreapta. Îmi întinse o cartelă albă ca zăpada, din plastic, cu bandă magnetică. Cheia dumneavoastră.

Colega căreia i se dedicase înainte de a-l fi deranjat eu veni în spatele lui. Cu un zâmbet disprețuitor clămpăni pe tastatură și pe monitor apăru ceva, ce îl făcu pe tânăr să tragă înspăimântat aer în piept.

– Ah, uitasem, interveni el roșindu-se, aveți un mesaj. Un domn... hmm... Bekymmerfader[1], vă roagă să deschideți telefonul mobil.

Rânji cu o expresia care cerea scuze.

Bekymmerfader? Nici nu bănuiam că antipaticul meu cumnat avea atâta fantezie. Începeam să regret povestea cu telefonul.

– Altceva mai este? am întrebat prost dispus.

– Asta este totul, domnule doctor Forsberg. Vă doresc un sejur plăcut!

Am luat cu mine cartela-cheie.

– Vom vedea, am răspuns eu și m-am îndreptat spre lift.

---

[1] Tată îngrijorat (în lb. suedeză în orig.)

Până acolo privirea mi se opri pe un perete despărțitor din sticlă, dincolo de care păreau depozitate blocuri de gheață. Asta ce naiba mai era? Artă? O tăbliță ce se pretindea a fi luată în serios informa că instalația se numea Nordpol-Bar. Am tras cu coada ochiului printr-una dintre cele trei ferestruici și în interior am văzut mese din gheață masivă, o tejghea de bar din blocuri de gheață cioplite grosolan, pe care erau înșirate recipiente masive destinate băutului, făcute bineînțeles tot din gheață.

Deci până la urmă totuși artă. M-am întors înfiorat și mi-am continuat drumul către lift.

Camera era mai mică decât fusese celula mea, dar indecent de confortabil mobilată. Pat, birou, dulapuri, covor, totul masiv și de calitate. Baia era în faianță albă, și împreună cu prosoapele împăturite și stivuite cu grijă, de culoare bleu și brun-închis, alcătuia un logo gigantic al firmei. Din spatele unei uși de dulap putea fi coborâtă o scândură pentru călcat, și o tăbliță explica cum se procedează pentru călcat cu ajutorul service-ului pe etaj. Mai exista și o listă cu prețuri, dar am evitat să o studiez cu atenție.

Fereastra dădea într-o curte interioară mare, înconjurată în trei părți de hotel. Se mai vedeau acoperișuri cu pietriș, cu oberlihturi de culoarea fildeșului. Puteam privi în camera de hotel de vizavi, luminată din plin, care arăta exact ca a mea, și în care o femeie tocmai își scotea puloverul. Am tras perdeaua și am continuat să o urmăresc, dar ea își împături doar puloverul, îl puse în dulap și începu să aranjeze conținutul geamantanului în compartimentele dulapului. Eh, asta e!

M-am așezat pe pat, am răsturnat sacoșa și am scos ceea ce îmi dăduse Hans-Olof. Cel mai voluminos teanc de hârtii îl reprezentau instrucțiunile de utilizare a telefonului mobil. Le-am frunzărit rapid și am constatat că cu o scurtă frunzăreală nu făceam nimic; minusculul aparat era dotat cu o sumedenie

de funcții, care nu puteau fi identificate pe fugă, una dintre ele fiind simpla acțiune de a telefona.

Am luat-o încă o dată de la început, întorcând încet filele. Se începea cu punerea în funcțiune a telefonului. Ceea ce am și făcut, până când ecranul îmi ceru codul PIN. Pe care Hans-Olof îl mâzgălise pe coperta manualului de utilizare. Am introdus cele patru cifre și aparatul păru mulțumit de ceea ce făcusem până acum. Și acum? Pentru testare am apăsat pe una dintre tastele mari însemnată cu o săgeată, presupunând că o tastă atât de mare trebuia să aibă o importanță specială. Pe display apăru prompt cuvântul „bekymmerfader". Am apăsat un alt buton oarecare, fără să știu pe care și dacă era important, în orice caz telefonul începu să formeze numere. Evident, Hans-Olof avusese grijă să introducă în memorie numărul lui. Am dus aparatul la ureche și am auzit:

– Alo? Tu ești, Gunnar?

– Da, firește, am răspuns și am sărit în picioare.

Dar nu așa mi-am închipuit asta!

Privirea îmi căzu pe fereastră. Pe partea cealaltă femeia își scosese pantalonii și cu picioarele goale în fața oglinzii era pe punctul de a-și scoate și bluza.

– Unde ești? se interesă Hans-Olof. Cred că ești la hotel. Ceva nu este în regulă?

– Ah, nu, am zis urmărind cum femeia își lepăda bluza. Nu purta sutien, în ciuda pieptului impozant. Hotelul este OK, o zonă a frumosului și a bogăției. Lăsând de o parte faptul că locul meu nu este deloc aici, totul e foarte luxos.

– Bine. Mă bucură asta.

Mi-am zis că aș face mai bine să plec de la fereastră și să mă concentrez asupra convorbirii, dar nu mi-am călcat pe inimă să o fac. Fascinat, priveam cum tânăra luă din dulap un umeraș, cum își puse bluza cu grijă pe el și cum i se legănau sânii în acest timp. În treacăt i-am explicat lui Hans-Olof că era imposibil să vorbesc cu el la telefon din oră în oră.

– În acest fel nu mă pot concentra, i-am spus fără să îmi dezlipesc ochii de la fereastra luminată într-un galben-deschis, aflată de cealaltă parte a curții interioare, în spatele căreia femeia cu un păr negru și părând să aibă vreo patruzeci de ani își scotea slipul liniștită.

– Da, înțeleg, înțeleg, mă pisa Hans-Olof. Am vrut doar... Trebuie să îmi promiți că mă informezi înainte de a întreprinde ceva. Mă auzi? Îmi promiți?

Rotunjimea posteriorului ei îți tăia respirația. Sânii i se legănau și tremurau, în timp ce umbla prin cameră să lase slipul și să adune ustensilele pentru duș sau mai știu eu ce să facă.

– Da, promit.

– Mulțumesc. Nu mai vreau să te mai regulez...

– Ce? Ce-ai zis acum?

Hans-Olof șovăi iritat.

– Am spus că nu vreau să te mai rețin. Ce, este legătura proastă? Eu te aud bine.

Ea dispăru pe ușa de la baie. Aveam senzația că îmi ardea retina.

– Nu, legătura este OK. Numai că... Ei, da, nu aveam nici un chef să mă mai gândesc la asta. Ascultă, acum am de rezolvat niște chestiuni urgente. Te caut înainte de a le face o vizită prietenilor noștri despre care am vorbit.

Nu eram în stare să vorbesc deschis la un telefon, fie el digital, fie el codificat. Obișnuință adânc fixată la un om suspicios.

– Bine. Să te sun dacă vorbesc cu Kristina?

Cugetam intens. Dar concentrarea mea era făcută pulbere, și de vină nu era Hans-Olof.

– În clipa de față nu este necesar, am răspuns eu împrăștiat. Asta oricum trebuie să o facem altfel. Trebuie să mă gândesc la ceva, să vedem cum aș putea să trec neobservat pe la tine și să instalez un magnetofon.

– Un magnetofon?

– Ar fi bine dacă am putea înregistra convorbirile. Dar despre asta vorbim altă dată.

– Și cu asta ce facem?

– Nu acum, Hans-Olof. Am altceva de rezolvat.

Părea contrariat.

– OK. Dar mă suni înainte de a întreprinde ceva important?

– Da, te sun înainte de a întreprinde ceva important. *Hejdå!*

Am luat telefonul de la ureche. Nu era greu de ghicit că tasta cu receptorul roșu pus în furcă însemna încheierea legăturii. Pentru a descoperi cum se oprea complet funcționarea telefonului, a trebuit să mai consult o dată manualul, dar în cele din urmă am făcut-o și pe asta.

Bun. Era timpul să fac ceva important. Am vârât cele mai utile ustensile în haină, am ascuns sacoșa sub pat – încă un obicei de om suspicios – și am plecat.

CAPITOLUL 19

Nimic de reproșat cu privire la situarea hotelului. Tot ce aveam nevoie se găsea la distanțe mici.

Era un lucru bun, pentru că se făcuse mai frig decât la prânz și vechea mea haină nu mai făcea față. Până la Norrmalm erau aproape cinci sute de metri, dar aveam senzația că nu mai aveam pantaloni pe mine când traversam podul peste Malmskilnadsgatan. Trebuia să îmi procur urgent îmbrăcăminte mai potrivită.

Dar înainte de asta, mai presant, aveam nevoie de informații.

În acest moment tot ceea ce știam erau denumirea de Rütlipharm și ce aflasem din relatarea unui om care tremura de frică. Nu era mult, când era vorba de a salva una-două vieți. În branșa mea, informațiile sunt decisive și mă neliniștea profund lipsa lor. Niciodată nu mai abordasem vreun proiect atât de în pripă.

Pe de altă parte, niciodată nu se aflase în joc ceva atât de important ca acum.

Voiam să pătrund în reprezentanța din Stockholm a unui concern, despre care deocamdată nu știam mai mult decât denumirea și faptul că producea medicamente. În mod normal, pentru o acțiune ca aceasta aș fi luat în calcul patru săptămâni de pregătire, pe care le-aș fi petrecut în biblioteci, arhive ale unor ziare și, mai ales, în preajma clădirii respective. Aș fi citit, aș fi făcut fotografii, aș fi reflectat, aș fi tras cu urechea, aș fi urmărit mașini și după toate acestea aș fi știut

despre firmă tot ce se putea ști pe căi legale, și încă ceva pe deasupra.

Dar acum nu dispuneam de patru săptămâni. Nici măcar de o săptămână. Eram hotărât ca poimâine cel mai târziu, dar mai bine chiar mâine să fac ceva ce m-ar fi dus după gratii tot restul zilelor mele, dacă dădeam greș. Voi culege toate informațiile pe care le puteam obține până atunci, bazându-mă pe experiența mea. Care să sperăm că mai valora ceva în aceste timpuri moderne.

Cel puțin accesul la arhiva ziarului *Aftonbladet* se făcea tot așa cum îmi aminteam: o ușă de oțel îngustă, vopsită în roșu, cu ferestruici rotunde, în colțul de după intrarea principală, și coborând câteva trepte sub nivelul străzii. Aceasta scârțâi când am deschis-o, exact la fel cum scârțâise când venisem ultima dată aici. Fusese într-un alt mileniu.

Mă întâmpină o căldură moleșitoare. Rafturile cu colecțiile anuale, mesele lungi, albe, lămpile atârnate deasupra lor și aparatele pentru microfilme înșirate pe pereți – totul era ca pe vremuri. Ca și izul de praf, hârtie veche și emanațiile de ozon ale copiatorului. Doar figura de după tejghea îmi era necunoscută: pe scaun ședea o asiatică tânără, cu piept enorm, care se balansa într-un mod absolut iresponsabil sub un tricou subțire. Când am intrat, mă privi absentă, fără să se oprească din mestecatul unei gume colorate albastru-deschis.

– Anders Östlund nu mai lucrează aici? am întrebat.

– Revine imediat, spuse ea pe un ton care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că această chestie îi era absolut indiferentă. S-a dus doar să ia ceva de mâncare.

Cel puțin Östlund mai lucra aici. Nu aș fi știut cum să o conving la repezeală pe fata aceasta să facă ceea ce voiam eu. Adică arhiva de la *Aftonbladet.*

Un ziar are întotdeauna două arhive. Într-una din ele se păstrează câte un exemplar din fiecare ediție apărută, toate exemplarele strânse în volume groase ori trecute pe microfilm,

ori în ambele variante, iar această arhivă este accesibilă oricui dorește, din diverse motive, să parcurgă știrile din ziare. Cealaltă arhivă, care mă interesa pe mine, se afla doar la dispoziția ziariștilor publicației respective. Ea conține materialele care au stat la baza articolelor apărute: notele de interviu originale, note de discuții, rezultatele investigațiilor efectuate, copii, fotografii, o mulțime de materiale confidențiale.

Deci aur curat pentru cineva care activa în comerțul cu informații.

Am așteptat. În afară de mine, mai era un vizitator, unul dintre aceia care par să locuiască în arhivele ziarelor: un bătrân cu părul aspru, care avea puse pe scaunul de alături două paltoane roase. Răsfoia aproape cu evlavie un volum, făcând mereu notițe cu un creion pe care după fiecare folosire îl înmuia în gură pe îndelete.

Și mirosea – blând cuvânt – de trăsnea. Mi-am petrecut timpul în celălalt capăt al sălii, având în față ultimele numere din *Aftonbladet*, în apropierea instalației de climatizare, care susura ușor. După un timp, se mai dezgheță și picioarele mele și începură să mă furnice.

Cam după cincisprezece minute apăru și Östlund, cu o pungă mare, maronie în mână. Îmbătrânise vizibil, își lăsase și o mustață care nu îl aranja, dar avea aceeași privire binevoitoare. În douăzeci de ani nu reușise să promoveze de la arhiva ziarului, dar continua să se creadă superșmecher.

Mă descoperi imediat. Lăsă punga și își împinse pe jumătate trupul burduhănos prin ferestruica ghișeului.

– Ce faci aici? strigă el, după ce îmi strânse mâna într-un stil pentru care se inventase cuvântul „binevoitor". Credeam că mai locuiești pe cheltuiala regelui!

– Regele trebuie să facă economii, am răspuns.

Mă privi pe sub sprâncene.

– Lasă-mă să ghicesc. Nu ai venit ca să te pui la curent cu titlurile de pe prima pagină a ziarelor din ultimii șase ani.

– Ar merita?

– Deloc. Privi scurt în jur și mai coborî puțin vocea: Între timp totul s-a mai scumpit, știi asta, nu?

– Cât?

– Patru mii.

Am afișat mina de poker. Cel puțin în acest moment nu dispuneam de patru mii de coroane. Și deoarece alternativa de a renunța nu intra în discuție, mai rămânea doar posibilitatea de a negocia la sânge.

– Două mii, am spus.

Îmi suflă în față respirația de om suferind de stomac.

– Glumești? Doar nu o să îmi risc pensia pentru două mii de coroane amărâte!

– Am fost mereu un client bun, mă grăbesc și sunt strâmtorat, am ripostat. Două mii jumătate. Și nici nu este vorba de mare lucru.

Östlund începu să își frece bărbia tremurândă, ca și cum ar fi ezitat. Dar îl cunoșteam bine. Totdeauna când făcea așa ceva, decizia era deja luată.

Se întoarse către fată.

– Ann-Lee, te poți duce să îți iei ceva de mâncare.

Ea continuă să mestece guma, îl privi și spuse:

– Nu îmi este foame.

Östlund mârâi:

– Atunci du-te să îți pudrezi nasul, OK?

Ea vru să mai spună ceva, dar preferă să alunece doar din scaun și să dispară în spate bosumflată. Se auzi foșnetul unei scurte îmbrăcate și apoi o ușă închizându-se.

– OK, ce vrei să afli?

Am făcut un semn cu capul către bătrânul din colț.

– Ce-i cu el?

– Este surd ca un bolovan. Și nici o grijă, că nu se preface.

M-am întrebat totuși cum descoperise asta, dar m-am gândit apoi că nu avea nici o importanță. Am scos banii din

buzunar, i-am numărat două mii de coroane și i le-am pus în mâna întinsă.

– Rütlipharm. Tot ce poți găsi.

Ridică din sprâncene.

– Firma farmaceutică elvețiană? Unde lucrează noua laureată Nobel?

– Exact.

– Erai mai original.

– Voi redeveni imediat ce îmi voi putea permite să satisfac prețurile tale.

Se duse să își câștige banii. După un timp reveni din încăperile situate în spate, cu două mape, pe care le încredință copiatorului. Între timp mai consultă și calculatorul, de unde mai scoase câte ceva, și pe deasupra și câteva duzini de copii de pe microfilme: firma Rütlipharm părea să fi dat de lucru presei.

– Poftim, zise Östlund, întinzându-mi peste masă teancul de hârtii aflat într-o mapă uzată, legată cu un elastic. Ca să fiu cinstit, cred că ai fi putut să le obții mai ieftin.

Am luat mapa cu bănuiala că informațiile dinăuntru nu mă vor ajuta cine știe cât. O senzație de care chiar că nu aveam nevoie. Dar îmi mai veni o idee:

– Ia spune-mi, la concurența voastră, în urmă cu câteva săptămâni a murit absolut surprinzător un tânăr reporter. Bengt Nilsson, de la *Svenska Dagbladet.* Se știu amănunte? Cum? De ce?

Östlund ridică din sprâncene și mă privi condescendent, aproape compătimitor.

– Mai întâi, noi avem poate rivali, dar concurență nu avem. Și apoi: da, se știu.

– Și ce se știe?

– Bengt Nilsson era unul dintre cei care aveau idealuri mari. Ambițios cât cuprinde. Din păcate suferea de inimă, și din păcate nu le avea cu punctualitatea. Dacă mă întrebi pe

mine, a uitat pur și simplu să își ia medicamentul. Lucru care și acum câțiva ani aproape că îl omorâse, dar unii oameni nu învață nimic din greșelile lor.

– Și dacă întreb pe altcineva? Ce teorie ar putea avea?

Întrebarea făcu să apară pe fața lui un semn de nervozitate.

– Te rog, aceasta este o țară liberă. În orice caz, așa se pretinde. Dar după tot ce am auzit, Nilsson avea în buzunar o cutiuță oranj, cu pastiluțe albe în ea. În folia respectivă, lăcașurile cu pastilele pe care ar fi trebuit să le ia în cele două zile anterioare erau pline. După aprecierea mea, există și explicații mai bune pentru o teorie a conspirației.

Mi-am vârât mapa sub braț.

– Doar mă interesam.

– Cu plăcere. Din partea casei. Sper că știi să apreciezi.

– Evident, i-am zis și am plecat.

Afară frigul se năpusti din nou asupra mea, ca o fiară, și am simțit dureri în gât ce nu prevesteau nimic bun. Am intrat în prima farmacie și am cumpărat câteva pilule cu vitamine și un unguent. Și, pentru că tot eram acolo, am întrebat:

– Există un medicament pentru inimă, niște pilule albe, mici, într-o cutiuță oranj, iar foliile au compartimente pentru fiecare zi a săptămânii. Aveți idee cum se numește?

Farmacista, o femeie slabă cu cearcăne întunecate sub ochi, se încruntă:

– Poate fi RP Cardioprolol. Dacă este un medicament pentru inimă; există și un medicament pentru astmă, căruia îi corespunde descrierea.

– Îmi puteți arăta ambalajul?

– Dar ambele se dau doar pe rețetă. Nu vi le pot vinde.

Am încuviințat din cap.

– Nu, întreb doar pentru că tata face un secret din medicamentele pe care le ia. Este cam ciudat, înțelegeți? De aceea aș vrea să știu, pentru orice situație.

Mă aprobă înțelegător și scoase din sertar două cutii.

– Sunt cele mai bine tolerate medicamente de acest gen, explică ea când puse pe masă cutia cu RP Cardioprolol. Dar trebuie luate cu mare punctualitate. Pentru bătrânii care mai și uită nu sunt cele mai indicate.

– Oh, dar după tatăl meu vă puteți potrivi ceasul, nu este aceasta o problemă, am mințit eu plin de entuziasm, am luat în mână ambalajul și l-am răsucit pentru a vedea producătorul.

Rütlipharm AG, CH-4001 Basel – scria pe el. Pe undeva nu mă surprinse.

CAPITOLUL 20

Prima obligație a spărgătorului o reprezintă cunoașterea terenului pe care va lucra. Așa că m-am îndreptat către blocurile din Sergelgatan, pe drum mi-am cumpărat un notes ieftin, am căutat și am găsit High Tech Building și, în pasajul din fața intrării din sticlă descrisă de Hans-Olof, cafeneaua. Puținul rest care îmi mai rămăsese fu de ajuns pentru o ceașcă de cafea și o prăjitură, cu care m-am așezat la post, pentru a mă acomoda cu împrejurimile.

Cafeaua avea un gust fad, dar mă mai încălzi și mirosea bine. Prăjitura se termină înainte ca eu să fi observat că o mâncasem; îmi era mai foame decât crezusem. Îmi făcea bine să stau jos și să constat că încă mai aveam vechile reflexe și instincte, ca și cum nu ar fi trecut șase ani nesfârșiți de când făcusem uz de ele.

Spionajul economic este un domeniu cu o onorabilă tradiție, cel puțin tot atât de veche ca a replicii lui militare. Secretul producerii hârtiei a fost păstrat de chinezi șase secole, până când locuitorii Samarkandului l-au descoperit prin spionaj, în jurul anului 750. Apropo de China: lumea habar nu ar fi avut astăzi cum se fabrică mătasea, dacă informatori șireți nu ar fi traficat din China secretul producerii ei, împreună cu viermii aferenți.

Spionajul economic face parte dintre mijloacele indispensabile ale tuturor celor care, bazați doar pe propriile forțe, ar pieri. Indiscutabil, este imoral. Dar în lumea afacerilor

moral este ceva despre care se vorbește doar la nevoie, și nu un element aflat la baza deciziei în acest domeniu. La baza deciziei în afaceri se află ceea ce aduce foloase și care implică un oarecare risc. Nimeni nu va admite public că se sustrage de la plata impozitelor și nu va recunoaște că a obținut contracte prin mituirea factorilor de decizie. Totuși, toți cei care cred că astfel vor avea succes o fac, și anume pentru că și ceilalți o fac și pentru că nu își pot permite să piardă față de concurență, iar afacerile oneste n-au nici o șansă.

În arsenalul mijloacelor imorale, spionajul economic joacă un rol deosebit. El este arma cu care cei mici se apără de cei mari, cei proști de cei deștepți, și destul de des cei slabi de cei puternici. Mai mult de o duzină de firme din țările pe care noi le socotim disprețuitor ca aparținând „lumii a treia" își datorează practic întregul know-how tehnic eforturilor mele profesionale și astăzi dau de lucru unor regiuni întregi, care acum douăzeci de ani depindeau încă de amărâta de pomană denumită „ajutor pentru dezvoltare", prin care țările industrializate țineau în frâu concurența deranjantă. Nu aș vrea să justific astfel acțiuni à la Robin Hood; acei oameni au plătit pentru serviciile mele la fel ca oricare alții, și nu puțin. Nu am simțit niciodată nevoia să mă dezvinovățesc și mi-a fost indiferent pentru cine lucram. Am lucrat cu exact aceeași acribie pentru concerne multinaționale, ca și pentru firme mici, și am șterpelit formule, coduri sau planuri de construcții care, de nu aș fi fost eu, le-ar fi adus proprietarilor firmelor păgubite milioane. Viața era dură, și eu eram tot așa.

Desigur că la spionajul industrial se aplică aceleași reguli de concurență ca la orice altă formă de activitate profesională. Concurența este numeroasă, competiția este aspră. Hackerii – cei care pătrund în rețelele de date ale sistemelor informaționale străine, pentru a obține date interesante – sunt câtă frunză și iarbă. Au și ei dreptul la existență; în orice caz ei întruchipează imaginea pe care și-a făcut-o opinia publică despre spionul

industrial. Dar eu mă duc la fața locului, eu știu ce să fac și pot aprecia ce am în fața ochilor. Acesta este avantajul meu personal în fața concurenței.

Căci ce se întâmplă atunci când datele ce prezintă interes se află în computere care nu sunt conectate la nici o rețea? Ce se întâmplă când documentele nu se găsesc sub formă digitală, ci sunt hârtii, planuri, notițe făcute de mână? În asemenea cazuri eu sunt salvarea. Eu nu vin pe un cablu, eu pătrund pe ușă. Eu nu sparg parole, eu sparg lacăte, încuietori. Eu nu depind de existența unei căi de acces la informațiile care îl interesează pe clientul meu, eu îmi creez singur acest acces.

Sunt ironizat deseori ca fiind de modă veche, dar de fapt sunt de fiecare dată tot mai modern. Timpul este de partea mea. Multe firme care se străduiesc să se apere de atacurile hackerilor își neglijează protecția în fața oamenilor care intră pur și simplu pe ușă și sustrag documente de importanță vitală, ba chiar într-un volum care frizează absurdul. Se cheltuiesc milioane pentru firewalluri și alte chestii asemănătoare, și totuși tot mai des dau de încuietori ieftine la ușile importante, iar astăzi seifurile sunt doar niște cutii cu o tablă mai bună. Mai nimeni nu se gândește că pe panglicile de plastic ale mașinilor moderne de scris întreg textul este perfect lizibil, dar în ordinea inversă a literelor. Tocmai în birourile cu cele mai moderne sisteme de conectare la rețea se trece cu vederea cât de vulnerabilă este o simplă hârtie. Protecția rețelei interne poate fi de cea mai bună calitate; eu am nevoie doar să deschid sertare și găsesc listinguri, manuscrise, notițe, ciorne și concepte de toate felurile. Și niciodată în birouri nu s-a întrebuințat atâta hârtie câtă se întrebuințează astăzi.

Dar nu este suficient să fii un bun spărgător de încuietori și seifuri pentru a fi și bun spion industrial. Când mă aflu la fața locului și răsfoiesc documentele, trebuie să fiu în stare să deosebesc ceea ce este important de ceea ce nu este important. Altfel decât un hacker, care atunci când are îndoieli copiază

pur și simplu tot ce găsește, și apoi, în liniște, separă grâul de neghină, cantitatea pe care o pot lua cu mine dintr-un birou este limitată.

Ceea ce mai are nevoie în plus un spion industrial este o instruire vastă. Un contract peste care dai poate fi o banală formalitate sau poate fi un document exploziv, în funcție de numele care figurează în el. Deci este hotărâtoare cunoașterea acestor nume. Un spion industrial trebuie să fie familiarizat cu structurile branșei unde lucrează și să fie gata să folosească datele elementare despre firmele importante și persoanele cu funcții de decizie. Trebuie să cunoască tehnicile de bază, procesele de producție și corelațiile dintre ele, trebuie să stăpânească terminologia de specialitate. Și înainte de toate, trebuie să fie în stare să citească documentele de care se lovește.

În afară de limba suedeză, mai vorbesc doar engleza, și asta mai prost decât se cunoaște în medie engleza în această țară, dar pot să citesc în alte unsprezece limbi: norvegiană, finlandeză, rusă, franceză, spaniolă, italiană, germană, portugheză, polonă, cehă și – lucru de care sunt deosebit de mândru – japoneză.

Vă mărturisesc că iubesc meseria aceasta. Nimic altceva nu se poate compara cu adrenalina care ți-o dă pătrunderea în zone interzise, asigurate, doldora de secrete, când scotocești prin cartoteci, mape cu documente, dosare cu scrisori, în timp ce în jur este întuneric și o liniște mormântală, în care se aud și întoarcerea unei pagini, și bătăile inimii. Și brusc dai de acel document. De acel plan. De acea formulă. De secretul prin a cărui transmitere se poate modifica o întreagă ramură industrială.

Observam acel du-te-vino din colivia de sticlă cu pereți acoperiți cu lemn de tec, ce lăsa impresia de vechi. Nu toți cei care intrau la High Tech Building purtau cravată și mape cu documente, sau alte însemne care să le dovedească apartenența la clădire. Am văzut femei grase cu paltoane modeste, care urcau cu mers de rață în lifturi și care nu îl învredniceau pe

portar nici măcar cu o privire – atitudine, de altfel, reciprocă. În spatele tejghelei de la recepție, astăzi nu se mai afla uriașul cu păr alb și alură de boxeur, pe care mi-l descrisese Hans-Olof, ci un bărbat în vârstă, sfrijit, care, indiferent dacă vorbea la telefon ori se întreținea cu un interlocutor aflat în fața lui, dădea necontenit afirmativ din cap. Arăta absolut inofensiv. Se părea că trebuia doar să mă ridic și să intru defilând, fără ca cineva să mă oprească.

O impresie ce putea fi înșelătoare. Pe plafon erau instalate camere video, și nu puține. Oamenii scoteau brusc cartele codate când intrau în lift. Din locul în care stăteam, îi vedeam făcând o mișcare de trecere a cartelei printr-un cititor. Am sorbit din cafea și am încercat să fac o evaluare a situației. Rolul cartelelor codate consta în aceea că fiecare cartelă știa la ce etaj avea acces posesorul ei, și la ce etaj nu avea. Dar pentru că în aceeași cabină de lift urcau deodată mai mulți oameni, sistemul nu era sigur; puteai să intri în cabină împreună cu alți doi-trei oameni, puteai să treci prin cititor o cartelă neutră – astăzi toate aceste cartele au același format –, iar apoi puteai coborî odată cu unul dintre ceilalți posesori de cartelă, fără ca cineva să remarce faptul că se petrecea ceva neregulamentar. Cu excepția faptului că instalarea acestui sistem îl umpluse de bani pe producător, utilitatea lui era de natură pur psihologică; mai exact – fictivă.

Dimpotrivă, camerele video reprezentau o adevărată problemă. Îmi dădeam seama din nou pe ce fir subțire făceam echilibristică. Înainte de a acționa, trebuia să fac o recunoaștere a clădirii, a etajului la care se găsea reprezentanța Rütlipharm, a căilor de a ajunge acolo și a căilor de a pleca de acolo, ca și a altor aspecte. A doua zi după spargere, printre altele, vor fi vizionate și înregistrările video, pe care dacă va apărea un spărgător ca mine, cunoscut în toată țara, polițiștii vor rânji doar scurt, după care vor pleca la vânătoare după mine.

M-am ridicat, m-am întins ca unul care şezuse prea mult şi am privit în jur. Aşa cum era de aşteptat, fiecare era preocupat de propria persoană. Am ignorat afişul care ruga ca farfurioarele şi ceştile să fie înapoiate la bar – a da curs acestor indicaţii însemna periclitarea existenţei unor locuri de muncă – şi m-am îndreptat agale către intrarea din sticlă, având însă grijă să nu intru în vizorul camerelor video.

Cu spatele la vitrina unui magazin de îmbrăcăminte pentru copii, care ademenea cu anunţul că iei 3 şi plăteşti doar 2, am studiat de la o distanţă sigură tăbliţa care prezenta firmele existente în clădire, aflată lângă intrare. De fapt, întregul etaj nouă aparţinea firmei Rütlipharm; cel puţin pe tăbliţă nu mai figura altă firmă la acest etaj. Marea majoritate a denumirilor celorlalte firme nu îmi spunea nimic. Unele denumiri nici nu prea aveau vreo legătură cu High Tech; astfel, la etajul doi era o firmă care făcea negoţ cu cărbuni. La etajul opt aveau cabinete chiar şi nişte medici – un dentist, Henrik Ubbesen, un neurolog şi un ginecolog. Aceştia cum procedau? Li se trimitea pacienţilor câte o cartelă?

Am rămas pe loc aşteptând şi supraveghind ce se petrecea în colivia de sticlă sub acest nou aspect. Nu a fost nevoie să aştept mult. Dintr-una dintre ieşirile pasajului îşi făcu apariţia o femeie tânără, cu semnalmentele inconfundabile ale unei sarcini înaintate. Se opri ca să-şi mai tragă răsuflarea chiar lângă mine, se uită cu o mână ţinându-se de spate la vitrina magazinului cu haine pentru copii şi privi mai cu seamă bileţelele pe care erau scrise preţurile. Apoi se uită la ceas, oftă şi plecă clătinându-se direct către recepţia de la High Tech Building.

Priveam într-acolo încercând să par dezinteresat. Femeia vorbi cu bătrânul cu părul alb, care, ca de obicei, dădea afirmativ din cap, apoi acesta îi indică o cabină de lift ce aştepta jos şi, în timp ce femeia intra în cabină, păru că apasă pe un buton aflat în faţa lui. Am făcut câţiva paşi într-o parte, ca să

pot să văd cum se închidea ușa cabinei – femeia urca singură – și am urmărit indicatorul de etaje, care se opri la cifra opt.

Cu alte cuvinte, cine avea o programare la un medic urca cu un lift comandat de portar.

Oamenii care părăseau clădirea nu erau controlați.

Asta era ceva.

În Kungsgatan încă mai existau ceainăriile și magazinele cu dulciuri de care îmi aminteam, dar între ele se deschiseseră atât de multe magazine care comercializau telefoane, încât aveai impresia că telefonul devenise aliment de bază. Mi-am pierdut și orientarea în oarecare măsură și a trebuit să parcurg de mai multe ori partea dreaptă a străzii în sus și în jos, înainte ca printre fațadele multicolore ale magazinelor să descopăr intrarea în casa pe care o căutam. După decenii în care nu se făcuse nici o renovare, era atât de cenușie că părea aproape invizibilă.

„Biroul de avocatură Mårtensson" se afla scris pe o plăcuță din alamă, acoperită de pitoreasca patină a vremii. Alături de ea mai atârnau și alte plăcuțe cu nume de firme, printre care un cabinet de psihologie care existase și înainte și o firmă de software mai nouă.

Avizierul negru de pe ușa coridorului mai exista și el, și aș fi putut să pariez că biletelul administratorului cu ora la care se încuia ușa era același cu cel de acum douăzeci de ani, când trecusem pe aici prima oară.

De marginea de jos a avizierului cineva prinsese cu pioneze o filă fotocopiată, prin care o pensiune privată oferea cu săptămâna camere în Sodermalm, inclusiv micul dejun. „Folosirea în comun a băii și a toaletei" nu suna prea confortabil, dar prețul era extrem de convenabil.

Nu atât de convenabil comparativ cu a sta la un hotel de lux pe cheltuiala cumnatului meu. Am mers mai departe.

Scara îngustă, din lemn, scârțâia în locurile cunoscute mie. Mai domnea același iz de ceară de parchet, fum de țigară și încă ceva nedefinit și pentru un moment minunat am fost sigur că Inga nu murise, ci mă aștepta în mica noastră locuință din Södertälje.

Mårtensson mă apărase în primul meu proces ca spion industrial. Era la un an de la asasinarea lui Olof Palme, când în toate sălile de judecată domnea o nervozitate pe care aproape că o simțeai tactil. Totuși, el reușise să obțină reducerea la mai puțin de jumătate a pedepsei cerute de acuzare, din care încă o jumătate îmi fusese acordată condiționat, așa că în cele din urmă mă alesesem cu doi ani după gratii. După pronunțarea hotărârii, Mårtensson îmi spusese: „Gunnar, nu te voi mai apăra a doua oară; ești un caz fără speranță. Pur și simplu îmi nenorocești palmaresul. Poți veni la mine pentru orice ai nevoie în viață de un avocat, dar nu pentru că ai mai fost prins o dată".

Mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama câtă dreptate a avut. Căci așa cum se spune, „îmi iubesc meseria".

Biroul se afla la etajul al doilea, și timpul părea să fi rămas și aici pe loc. Sala de așteptare largă, pereții cu lambriuri din lemn, coridoarele întunecate ce se despărțeau la stânga și la dreapta, ușile masive din mahon și rafturile cu coduri de legi îmbrăcate în piele scumpă – totul era ca odinioară.

Doar secretara era nouă.

– În urmă cu ani de zile am depus aici un plic sigilat, am explicat.

Era tânără, purta un taior cu tăietură sobră, care o îmbătrânea. Fața îi rămase inexpresivă.

Am adăugat:

– Aș vrea să îl ridic.

– Numele dumneavoastră?

– Gunnar Forsberg.

– Când ați deschis depozitul?

– În 1996.

În sfârșit a ridicat din sprâncene, chiar dacă a făcut-o abia vizibil.

– Un moment, vă rog. Se întoarse către calculator. Era nou, pe vremuri în locul lui ar fi fost un notes diform. Da, am găsit o astfel de înregistrare, confirmă ea în cele din urmă, după un timp de cinci ori mai lung decât dacă ar fi verificat într-un notes.

– Asta mă liniștește, am spus, dar n-am reușit să-i smulg nici măcar o urmă de zâmbet.

În acest moment, ușa masivă din fundal se deschise și își făcu apariția Mårtensson în persoană, gras ca totdeauna, dar era evident că nici în ultimii ani nu găsise un frizer ca lumea.

– Să mă ia dracu' dacă nu este Gunnar Forsberg, mârâi el în timp ce venea spre mine clătinându-se ca o rață. Îmi întinse mâna lui cărnoasă. Ce faceți aici? Nu mă așteptam să vă văd fața veșnic morocănoasă înainte de... să zicem anul 2008.

Unul ca Tove Mårtensson nu avea nevoie de computer, capul lui era o bancă de date.

– Coroana suedeză a binevoit să mă elibereze condiționat, am replicat eu.

Gesticulă cu dosarul din mână.

– Ca să vezi! Inițiativele personale ale noului ministru al justiției. Se refereau și la dumneavoastră? Interesant!

– Găsiți?

– Este doar părerea mea personală. Căci, de altfel, ce mă privește pe mine, că doar ultima oară, din fericire, nu a trebuit să vă apăr. Ați auzit că apreciatul coleg Lindeblad a murit anul trecut?

Am mărturisit că nu aflasem și am păstrat pentru mine faptul că îmi era oricum absolut indiferent. Erik Lindeblad nu numai că îmi rasolise procesul, dar ulterior își făcuse apariția la închisoare doar o dată, și atunci cu scopul de a-mi spune că

el nu vedea rostul unui apel. Ceea ce însemnase sfârșitul relației noastre oficiale.

– Nu? Un caz tragic, deosebit de tragic. La bătrânețe se îndrăgostise de o junăă – pe deasupra și clientă – se despărțise de nevastă-sa și așa mai departe, divorțul, căsătoria rapidă cu numita fată, și trei săptămâni mai târziu: mort. Obișnuitele cercuri bine informate consideră că a fost un infarct petrecut în dormitorul tinerei perechi – ei, da, zvonurile normale în asemenea cazuri, cred eu. Mårtensson mă împinse cu dosarul în piept. Și ce intenționați acum? Sunteți gata să urmați calea respectării legilor?

Evident că nu dădea pe afară de îngrijorare. În special legată de ultimii membri ai familiei, care se zbăteau în pericol de moarte.

– Eu aș zice, am vorbit eu circumspect, ca fiecare să-și vadă ca și până acum de ale lui.

– Oh, bătrânul și bunul Gunnar, șarmant ca totdeauna, rânji Mårtensson, deloc impresionat.

Niciodată nu reușisem să îi stric buna dispoziție și nici nu cunoșteam pe cineva care să fi reușit acest lucru. El continuă:

– Eh, acestea fiind spuse, trebuie să vă părăsesc. Este ora pentru supa mea de roșii. Purtați-vă frumos. M-ar bucura să nu vă mai revăd.

Mårtensson avea obiceiuri nutriționale solide, chiar rituale. La ora zece dimineața lua o farfurie de supă de pasăre, apoi la două și jumătate o cană de supă de roșii, iar seara, după muncă – adică rareori înainte de ora nouă – se ducea de obicei la un restaurant, altul în fiecare zi a săptămânii, unde mânca cât patru.

– Încercați să gândiți pozitiv! îmi mai strigă înainte de a se face nevăzut în spatele unei alte uși nu tot atât de solide.

M-am întors din nou către secretară, care începenise cu o expresie de sfinx, nemișcată, în fața computerului.

– Putem continua, i-am zis.

– Atunci v-aș ruga să vă legitimați, spuse ea din vârful buzelor.

Am crezut că nu aud bine.

– Să mă legitimez? Ați fost de față când m-a recunoscut însuși șeful dumneavoastră.

– Se prea poate. Dar eu nu vă recunosc. Și am instrucțiunile mele.

Am scos legitimația și i-am trântit-o pe birou. O examină cu mare meticulozitate, mi-o restitui și ceru:

– Ar urma parola.

– Storuttern, am răspuns.

Dădu dezaprobator din cap.

– Nu așa. O scrieți aici, pe această hârtie.

Împinse către mine o hârtie și un pix.

Fără îndoială că așa prevedeau instrucțiunile, și nu aveam chef să îmi răpesc din timp cu bătălii colaterale, așa că am mâzgălit cuvântul „Storuttern" pe hârtie și i-am înapoiat-o. Era denumirea lacului în apropierea căruia Inga și cu mine, după ce fugisem, ne petrecuserăm cea mai frumoasă vară din viața noastră, într-o cabană părăsită. În afară de noi doi, nimeni nu mai știa asta.

Secretara în taiorul cu linie sobră, care cu certitudine că în viața ei nu pătrunsese într-o cabană de lemn părăsită, în mijlocul unei păduri, introduse cuvântul în computer. Acesta reacționă într-un mod care o mulțumi, pentru că se ridică pentru a-mi aduce depozitul, dar nu înainte de a face să dispară hârtia într-un tocător de documente. Alte câteva minute și două semnături, și eram afară, cu vechiul meu plic sigilat în buzunarul hainei.

Când am trecut prin dreptul avizierului negru, am luat, pentru orice eventualitate, unul dintre bilețelele cu numărul de telefon al pensiunii particulare.

Dar era deja prea târziu pentru ceea ce intenționam să fac cu plicul.

Începuse să ningă ușor. Fulgii de zăpadă erau mici și abia se vedeau căzând, dar după un timp străzile începură să apară ca pudrate. Cerul era de un cenușiu-închis, tern, soarele cobora spre vest în spatele caselor, ca o pată mată, cu marginile difuze, și se făcea frig, frig, frig.

Am urcat într-un autobuz care mergea în direcția Kungstradgarden, ceea ce pe moment îmi afecta sensibil disponibilitățile financiare. Cât de scump devenise totul! Gânduri sumbre privind caracterul trecător al valorilor îmi treceau prin cap, în timp ce căutam să îmi păstrez echilibrul printre mame prost dispuse cu uriașe cărucioare de copii și africani cu priviri întunecate.

Țelul meu era nu mai puțin decât luxoasa clădire a Svenska Handelsbanken, reprezentată de un bloc propriu de pe Kungsträdgårdsgatan. În amurg, și în vârtejurile de zăpadă, colosala construcție părea și mai impunătoare; acoperișul ei verde începea să se coloreze în alb, iar ușile rotative erau în permanentă mișcare: oamenii se grăbeau să intre și să iasă, iar cei care ieșeau își ridicau gulerele paltoanelor și scoteau aburi alburii de respirație.

Totuși, când am vrut să intru în sala cu ghișee, mă opri un paznic în uniformă neagră marțială.

– Închidem la ora trei, spuse el cu mâna pe bastonul din cauciuc.

Am arătat către hala în care la ghișee stăteau la rând o mulțime de oameni și unde un ceas mare de perete arăta puțin înainte de ora trei fără un sfert.

– Da, și? Mai sunt puțin peste zece minute.

– Vor ajunge pentru servirea clienților care mai așteaptă.

Ca și cum a închide ghișeul la ora trei punct era o chestiune de viață și de moarte.

– Ascultați, dacă banca se închide la ora trei, nu puteți...

– Îmi pare rău, am instrucțiunile mele, m-a întrerupt el ca un automat.

Își ascunse cu greutate un rânjet sarcastic, care ar fi arătat cât de mult ținea el la instrucțiunile lui.

– Mai merge un client, am dat-o eu pe milogeală. Este foarte important ca astăzi...

– Mâine, la ora zece dimineața. Scutură capul pătrat. Acum vă rog să plecați!

Nu îmi mai rămase nimic de făcut. M-am întors la hotel pe jos, în ciuda frigului, mai întâi pentru a economisi banii de autobuz și apoi pentru a-mi potoli furia. Aerul înghețat și marșul viguros îți schimbă gândurile, și eu aveam nevoie să mă gândesc la altceva. Aveam nevoie de un plan. Mi-am îndreptat furia către Rütlipharm, și primele idei ale unui posibil mod de acțiune prinseră formă.

Mă uitam după o cabină telefonică, lucru ce se dovedi mai dificil decât mă așteptasem. Se părea că toate cabinele telefonice pe care le cunoșteam fuseseră demontate, în timp ce mă aflam la închisoare. În cele din urmă am găsit una, am obținut de la informații numărul de telefon al cabinetului dentar al lui Henrik Ubbesen, am sunat acolo și am cerut o programare, dacă se putea pentru mâine.

Programări așa, din scurt, existau doar pentru urgențe, îmi răspunse dulce vocea feminină de la capătul firului. Am cumva dureri?

– Tocmai îmi dau seama că încep să mă încerce. Totodată am oftat într-un mod corespunzător. Știți, toate se adună deodată. Poimâine-dimineață plec cu avionul în Brazilia, mai am de rezolvat un milion de alte lucruri și sub puntea mea dentară au început durerile. Știu cum este, ca un făcut. Și bineînțeles că dentistul meu este în concediu.

Am convenit pentru ora nouăsprezece.

– Numele dumneavoastră?

– Erik, Erik Lindeblad, am spus eu dintr-un capriciu.

Pe drumul de întoarcere m-am uitat pe ofertele diverselor restaurante, dar banii nu îmi ajungeau nici măcar pentru o masă modestă. În cele din urmă am ajuns în sala de așteptare de la Centralstationen, unde m-am mulțumit cu două felii subțiri de pizza și o cola. La masa alăturată, o fată cu părul roșu flirta într-o engleză rudimentară cu un tip cu bucle lungi, dar și cu un început de chelie în vârful capului – pe care eu, de la masa mea, o vedeam mai bine decât fata – și care i-ar fi putut fi tată. Nu am înțeles nimic din ce spunea el, dar ea roșea întruna.

Nici nu voiam să știu ce spunea. Mi-am aruncat privirea prin sală. Ultima dată fusesem aici în vremuri imemorabile. Și brusc, în fața fântânii arteziene din marmură brun-roșcată am zărit o fată care semăna cu Kristina.

Am tresărit, am vrut să sar în picioare și să fug la ea, dar nu era ea, nu putea fi ea. Era o Kristina așa cum rămăsese în memorie: de opt ani, cu părul blond, lung, pieptănat neted, ținut pe frunte de o cordeluță tricotată. Purta pantofi butucănoși, cu talpă exagerat de groasă pentru un copil, stătea pe o bancă și citea o carte.

Mi-am dat seama cu durere că pe Kristina de astăzi nu o mai cunoșteam. Avea paisprezece ani. Dacă ne-am fi întâlnit pe stradă, aș fi trecut pe lângă ea fără să îmi dau seama.

Deodată nu îmi mai plăcu ceea ce mâncam. Am lăsat restul pe masă și am pornit spre hotel.

Între timp holul hotelului se umpluse de oameni în haine scumpe. Aveam senzația că toți se uitau la mine știind că nu eram de-al lor. Pe drumul către lift nu mi-a scăpat constatarea că Nordpol-Bar nu era o operă de artă. În spatele peretelui de gheață ardea lumina, și prin crăpăturile gândite ca ferestre se vedeau bărbați și femei la mesele din gheață, înfășurați în paltoane groase, sclipind argintiu, garnisite cu blană, sorbind băuturi colorate din pahare scobite în gheață, întreținându-se cu o vivacitate aproape isterică.

Lângă intrare stătea un angajat al hotelului, pe fața căruia se citea limpede că ar fi dorit să-și ocupe timpul cu altceva, nu cu supravegherea a două garderobe unde erau atârnate o mulțime de mantouri identice, purtate de clienții barului. Un anunț făcea cunoscut că pentru clienții hotelului intrarea era liberă.

Decadență autentică. M-am bucurat când a sosit liftul.

Ajuns sus, am închis ușa după mine, am făcut un duș cât de fierbinte suportam și cât de mult suportam. După care, încălzit, m-am urcat în pat și am desfăcut benzile elastice ale mapei.

Așa cum mă temusem, documentele din arhiva ziarului erau puțin relevante. Rütlipharm AG, cu sediul la Basel și cu filiale practic în toate statele OECD, reieșea din hârtii ca firmă solidă. În urmă cu câțiva ani, un calmant care trecuse până și de controlul sever al forului american FDA fusese retras de pe piață doar pentru că în urma unor teste de laborator apăruseră efecte secundare neașteptate. Au fost pierdute câteva miliarde, iar cursul la bursă coborâse enorm pentru câteva luni. Dar acum aceasta era de domeniul trecutului; Rütlipharm supraviețuise crizei și în prezent părea să stea mai bine ca oricând.

Dacă nu era doar o impresie înșelătoare. M-am uitat la ferestrele întunecate sau luminate situate de cealaltă parte a curții interioare. Cifrele din rapoartele de afaceri păcăleau deseori. Era posibil ca situația financiară reală a concernului după această lovitură să fie atât de fragilă, încât să nu-și mai permită un al doilea insucces, lucru ce putea fi tăinuit doar prin trucuri contabile.

Un detaliu interesant: institutul la care laureata premiului Nobel, profesoara Sofía Hernández Cruz, lucra de ani de zile, fusese cumpărat de concernul Rütlipharm abia acum un an. Ce însemna asta?

Interesantă era și o copie după niște notițe făcute de mână. În ea era vorba despre presupuse lupte pentru putere

în centrala concernului. Faptul că un anume Reto Hungerbühl fusese numit șef al filialei din Suedia era privit ca manevră a președintelui consiliului de conducere Felix Herwiller, menită a îndepărta un concurent inconvenabil din Basel și a-l pune pentru o vreme pe linie moartă. Hungerbühl ar fi excesiv de ambițios – notase investigatorul necunoscut și subliniase afirmația cu trei semne de exclamare. El provenea nu din branșa medicală, ci din domeniul marketingului, ceea ce era neobișnuit.

Deci pe bărbatul al cărui birou îl voi percheziționa în curând îl chema Reto Hungerbühl.

Am lăsat mapa de o parte, și pentru prima dată după mult timp m-am gândit la Lena.

Lena Olsson se numise, dar cu siguranță că nu o mai chema așa. Acum ar trebui să aibă treizeci și cinci de ani, nici nu îmi venea să cred. Dar cum de mă gândeam la ea tocmai acum?

M-am ridicat ca să trag perdelele. Stând gol în dreptul ferestrei am încercat să identific camera unde astăzi la prânz se dezbrăcase femeia, dar nu am reușit. Și nu aceasta declanșase gândurile mele privitoare la Lena, nu...

Gravida de la High Tech Building îmi atrăsese atenția. Asta era. Lena ținea morțiș să avem copii, eu nu voiam cu nici un chip. Acesta devenise conflictul fundamental al relației noastre, dacă ceea ce era între noi se putea numi relație.

Lena mă iubise fără îndoială, într-un mod liniștit, devotat – evit să folosesc expresia „cu dăruire", deși ea descrie cel mai bine situația. Ea acceptase faptul că aveam secretele mele și că trebuia să le am, că meseria mea nu era legală și că nu avea voie să întrebe unde fusesem atunci când lipsisem o noapte sau mai mult timp. Și trebuie să recunosc că nu totdeauna acest lucru avusese legătură cu munca mea. Nu sunt chiar respingător și îmi fusese uneori mai greu să rezist atracției exercitate de alte dormitoare decât farmecului birourilor străine.

Lena. O mai vedeam încă în fața ochilor așa cum era când mă vizitase ultima oară la Stockholm Fängelse. Cum apărea dincolo de placa de sticlă, palidă, cu figura îngustă, plină de o lumină reținută, care nu avea nimic de-a face cu mine. Cunoscuse pe cineva. Îi aud și acum vocea spunându-mi: „Știi, cu el nu este ca cu tine. Dar el își dorește o familie... și eu la fel. Știi, da?"

„Știu, răspunsesem. Este în ordine." Mai înțelegeam și că nu va mai veni. Fiecare încearcă să-și îndeplinească visurile cum poate; așa era în viață. Îi urasem toate bune, ceea ce se spune în asemenea situații, după care încerci să nu te mai gândești la asta.

Un tresărit aproape dureros plecat din zona șalelor și resimțit până în vârful degetelor trăda că și corpul meu își amintea bine de Lena.

Fără să mă mai gândesc mult, am ridicat receptorul telefonului și am format numărul ei. Numărul ei vechi, și bineînțeles că răspunse altcineva.

– Lena Olsson? întrebă o voce de femeie pe care nu o mai auzisem niciodată. Cine este dânsa?

– Bine, am bâiguit eu, uitați. Și eu încerc să uit.

Și am pus receptorul în furcă.

Habar n-aveam dacă înțelesese ceva.

Asta însemna că poate reușise cu celălalt bărbat. Că se căsătorise și că avea desigur și un copil. Sau mai mulți. Și, după cum se părea, ea reușise să mă uite.

Seara târziu – rămăsesem întins în pat, moțăind – sună telefonul mobil din haina mea. Hans-Olof își cerea multe scuze pentru deranj, dar tocmai sunase Kristina, scurt de tot, cu o voce care suna groaznic, cu o voce care avea nevoie de ajutor... așa că trebuia să mă sune și să mă întrebe ce aveam de gând și când voi întreprinde ceva.

Nu spunea „când în sfârșit", dar asta exprima vocea lui.

– Mâine-seară, i-am promis fără să am cea mai mică idee despre ce voi face. Mâine-seară am să îi fac prietenului nostru o vizită.

Am auzit oftatul profund al lui Hans-Olof, ca și cum s-ar fi eliberat de o mare povară, ca și cum cu asta soarta răpitorilor Kristinei ar fi fost pecetluită.

– Bine, spuse el. Dar mai exact, când?

– Este important?

– Trebuie să știu când să-ți țin pumnii, spuse el foarte serios.

Închipuiți-vă... un savant de seamă, un apărător al premiului Nobel.

– Două ore după miezul nopții. La ora două intru.

Mie îmi era indiferent când îmi ținea pumnii. Dar ora două este ora mea obișnuită. Știu că cei mai mulți dintre colegii mei preferă să acționeze între orele trei și patru, pentru că atunci „noaptea este cea mai adâncă", dar eu dispun astfel de o oră în plus. Din experiență știu că și cei mai ahtiați după muncă părăsesc birourile pe la miezul nopții, și atunci de ce aș mai aștepta?

CAPITOLUL 21

A doua zi dimineața, la micul dejun hotelul m-a dat gata.

Restaurantul unde se servea micul dejun era o sală de un lux copleşitor. Tavanul era acoperit cu elemente din lemn de cireş cu sclipiri maro-roşietice. Mese mari, lustruite, scaune cu speteaza înaltă, tapițate cu materiale scumpe. Lumina indirectă se amesteca cu cea sclipitoare a lămpilor cerâmice prinse cu fire atât de subțiri încât păreau că plutesc în aer. Și totul se afla sub supravegherea unei hoarde de oameni serviabili în uniforma lui Nordlanden Hotel.

O tânără grăsuță, cu zulufi rebeli, aparținătoare a hoardei, veni grăbită către mine când nici nu apucasem să mă orientez, și mă întrebă cu o privire ce trăda că nu ar dori să mă vadă aici:

– Numărul camerei dumneavoastră, vă rog?

Dar eram pregătit. Cam bănuisem așa ceva, şi de aceea luasem cu mine plicul în care mi se înmânase cardul folosit și drept cheie. I-am vârât sub nas această probă incontestabilă că eram cu adevărat oaspete al hotelului, și ea trebui să îmi lase cale liberă.

– Poftă bună, murmură în spatele meu.

Bufetul se întindea pe suprafața unei mici locuințe și oferea tot ce şi-ar fi putut dori vreodată cineva la micul dejun. În coşulețe erau grămezi de pâinici de toate felurile, completate cu diverse felii de pâine prăjită, pâine neagră, pâine integrală. O masă se îndoia sub greutatea platourilor cu cârnați,

șuncă, somon și alte feluri de pește și brânzeturi din toată lumea. Pe o altă masă erau oferite fructe, miere în șapte variante, zece feluri de iaurt, douăzeci și două de feluri de gemuri. Mai multe automate preparau la o apăsare de buton cafea, espresso, cappuccino și altele. O alternativă o reprezenta sortimentul amețitor de vast de ceaiuri, mai erau toate felurile imaginabile de sucuri de fructe, lapte, cacao...

Pe scurt: eram copleșit. Acum douăzeci și patru de ore încă mai stăteam la rând la cantina închisorii, pentru ca în fiecare dimineață a celor șase ani să primesc câte o ceașcă cu cafea apoasă și o farfurie din plastic zgâriat, cu două felii de pâine integrală, o bucățică de unt și o pată de gem. Singura alegere de care dispuneam se limita la a digera totul la o masă din plastic prinsă cu șuruburi în podeaua din beton cenușiu sau a renunța.

Iar acum, iată!

Mă plimbam prin fața bufetului, fără să mă pot decide. O ceașcă de cafea, bine. Mă îmbia mirosul. În cele din urmă am cedat în favoarea unui castronel cu musli; câțiva fulgi, nucă, stafide și lapte pe deasupra. De o veșnicie nu mai mâncasem așa ceva. Pe atunci Inga încă mai trăia.

Am căutat un loc mai izolat de ceilalți clienți, cu un perete în spate, lângă fereastra la care atârnau perdele lungi, în albroșu, și care blocau priveliștea către exterior. Dintr-un motiv bine gândit, am constatat când am aruncat o privire printre ele: ferestrele dădeau într-un loc îngust de trecere dintre hotel și clădirea alăturată, la care tot ce aveai de văzut era un perete din beton și un șir de containere așezate vraiște, destinate gunoiului.

În timp ce mâncam, îi observam pe ceilalți și mă surprindea nonșalanța cu care se mișcau în acest lux. Pe măsură ce mâncam mi se trezi și apetitul, o foame cumplită ce voia să înfulece tot ce se afla acolo sub lămpile pentru încălzit și pe platourile reci. M-am ridicat înghițind ultima gură de cafea și m-am dus din nou la bufet. Am luat cea mai mare farfurie pe

care am găsit-o, am umplut-o cu tot ce mi-a căzut sub ochi și, când era plină ochi, mi-am mai luat un pahar mare cu suc proaspăt stors din portocale și încă o ceașcă de cafea, și m-am îndreptat spre locul meu, balansând totul cu grijă.

Dar pe locul meu se așezase deja cineva.

O femeie bătrână, grasă, cu părul alb și privire bovină. În fața ei se afla un bărbat în vârstă, fără urmă de păr pe cap, cu aceeași privire.

M-am oprit brusc, am privit în jur și am încercat să mă orientez. Ce se întâmplă acum? Acolo se aflase totuși vesela mea, care nu putea să nu fi sărit în ochi. Cum de cei doi bătrâni se tolăniseră pe un loc străin?

Am privit în jur. Da, chiar acolo mâncasem. Nu era o greșeală.

Apoi am văzut o fată debarasând o masă la care stătuse un grup și am priceput. Era un semnal mascat. Nu așteptaseră să mă vadă plecat, săltaseră imediat vesela în care mâncasem, imediat ce mă ridicasem. Îmi dădeau de înțeles că eram nedorit aici.

În adâncul meu începu să clocotească o mânie străveche, fierbinte. Am renunțat la o confruntare cu perechea de bătrâni – nu aveau nici o vină – și am căutat un alt loc, lângă bufet, unde nu puteam fi văzut de oamenii hotelului. Am mâncat furios totul din farfurie, așteptând ca primul dintre ei să privească spre mine. Dar nici unul nu se uită. Ca să vezi cât de ocupați erau cu toții! La fel ca pe vremuri, la căminul de copii – de câte ori nu fusesem pedepsit să stau singur la colț, pentru o faptă nevinovată. Ceilalți nu aveau voie să vorbească cu mine, nu aveau voie nici măcar să îmi arunce o privire. Se pare că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Poate că exista ceva, precum karma.

În orice caz, am hotărât să nu mai rămân în acest hotel nici o oră în plus. De la început nu îmi plăcuse aici și, din câte se vedea, trebuia să învăț din nou să îmi ascult instinctele.

Am golit farfuria, m-am ridicat și am plecat. Ajuns în cameră mi-am împachetat lucrurile, plus câteva prosoape, câteva săpunuri și șampoane. Cu vechea mea geantă pe umăr am ieșit din lift, am lăsat fără un cuvânt la recepție cardul-cheie și am plecat înainte ca ei să poată să facă altceva decât o mutră tâmpă. Își vor da seama singuri că scăpaseră de mine.

Ca întotdeauna, instinctul părea să îmi funcționeze. Căci doar el fusese cel care mă făcuse să iau biletelul cu oferta de camere de pe avizierul de lângă biroul lui Mårtensson.

L-am scos din buzunar în timp ce așteptam la stop semnalul sonor pentru traversarea pietonilor. Södermalm. Era destul de central, egal unde ar fi fost pe insulă.

Din nou inutila căutare a unei cabine telefonice libere. Am găsit două, dar ocupate de persoane care vorbeau la nesfârșit. Una din ele se holbă doar prostește la mine, cea de a doua scoase limba și îmi întoarse spatele. Atunci mi-am dat seama că de fapt nu aveam nevoie de o cabină telefonică: era suficient să bag mâna în buzunar și aveam propria cabină.

Era și destul de practic, m-am gândit eu și am tastat codul PIN, care punea aparatul în funcțiune.

Ecranul se lumină, dar în locul denumirii firmei la care mă așteptasem, apăru un text care nu putea proveni de la nimeni altul decât Hans-Olof:

Te rog, nu uita să mă ții la curent. H.O.

Tipul mă călca pe nervi. Ca și cum în toată chestiunea asta despre el era vorba în primul rând! Am apăsat pe taste la întâmplare, până când mesajul a dispărut, și am putut să formez numărul de pe biletelul meu.

Răspunse o voce de femeie, ce părea îngrozitor de bătrână, obosită și absolut dezinteresată. Da, ar mai fi o cameră liberă. O puteam avea dacă plăteam chiria anticipat pe o săptămână.

Desigur, puteam să vin să o văd, dacă voiam; ea era acolo toată ziua.

I-am spus că mai aveam ceva de rezolvat la bancă, după care voi trece pe acolo.

– Cum doriți, eu sunt aici, spuse ea indiferentă și puse receptorul în furcă.

Când am intrat în bancă, nici urmă de paznic. Păcat, pentru că tocmai eram dispus să caut cearta cu lumânarea.

Marea sală cu ghișee se schimbase de când fusesem aici ultima oară. Mai multă marmură, mai mult crom, dar surprinzător, mult mai puțină sticlă blindată decât înainte. O evoluție îmbucurătoare pentru branșa mea. M-am așezat la una dintre mesele așezate mai deoparte, gândite a fi folosite pentru completarea formularelor de bancă fără să te privească toată lumea, am scos plicul ridicat de la Mårtensson și am rupt sigiliul.

Ceea ce am scos din el erau două bucăți plate din lemn puse una peste alta, legate cu un șnur. Era acoperirea; nu voisem ca cineva din biroul de avocați să palpeze plicul și să își dea seama pe loc ce conținea: o cheie de la un seif de bancă. După ce am îndepărtat șnurul, am luat cheia, am băgat restul în geantă și am plecat în căutarea ghișeului corespunzător.

Funcționarul bancar era scund, rotofei și mai tânăr decât mine. Dar privirea pe care mi-a aruncat-o când i-am prezentat cheia și mi-am exprimat dorința de a merge la seiful meu era cea a unui posac de șaizeci de ani care gândea: „Trebuia să mi se întâmple asta tocmai înaintea pensionării?"

– Aș putea să văd numărul? mormăi el.

– Evident, am răspuns binevoitor și am răsucit cheia în așa fel încât să poată să tasteze pe computer seria de pe ea.

– Ah, exclamă el, rămânând cu gura căscată în timp ce citea ceea ce arăta monitorul, seiful este pe numele de Lena Olsson, da?

– Da. A semna contractul de închiriere al seifului în locul meu fusese ultimul hatâr pe care mi-l făcuse Lena atunci când observasem că laţul se strângea în jurul meu. Dar sunt menţionat ca persoană autorizată a-l utiliza.

I-am arătat legitimaţia personală. Nici nu s-a uitat la ea.

– Chiria seifului a fost plătită în avans pentru doisprezece ani, constată el. Ridică privirea şi continuă: Este ceva neobişnuit.

Am sesizat deodată freamătul celor din jurul meu, am auzit zgomotul făcut de paşi şi voci şi mi s-a uscat gura. Complicaţii? Trebuia să am acces la seif, şi anume astăzi, imediat, altfel nu îi puteam fi Kristinei mai de folos decât dacă aş fi rămas în închisoare.

– Atunci ni s-a spus că nu va fi nici o problemă, am răspuns, străduindu-mă să par degajat.

Părea că nici măcar nu m-a auzit:

– S-a umblat la el numai o dată, la o zi după închiriere, continuă el cu privirea fixă pe monitor.

– Corect, am aprobat eu.

În acea zi revenisem fără Lena, pentru a umple seiful. O făcusem exact la timp. Când m-am întors acasă, poliţia mă aştepta deja.

Era clar că funcţionarul ajunsese la concluzia că problema nu îl mai privea, pentru că ridică din umeri şi apăsă o tastă cu arătătorul lui ca un cârnăcior. Imprimanta scoase un formular, pe care el mi-l întinse:

– Semnaţi aici.

Am semnat la rubrica arătată şi l-am urmărit cum punea foaia de hârtie lângă monitor. Asta ce mai era? M-am aplecat puţin în faţă şi am văzut pe ecran iscălitura mea de acum şase ani, pe care el o compara cu ceea ce mâzgălisem eu pe hârtie. O comparaţie care îmi fu favorabilă, căci încuviinţă din cap, semnă şi el şi dădu un scurt telefon limitat la propoziţia:

– Un client pentru un seif din zona 2.

Imediat își croi drum către noi un bărbat înalt, cu umeri largi, în uniforma pazei; spre norocul lui, nu era cel de ieri. Fără să mă bage în seamă, luă formularul și citi numărul seifului încruntând sprâncenele stufoase. Se părea că îl solicita foarte mult, căci numărul era alcătuit din șase cifre. În cele din urmă îmi făcu un semn cu capul și spuse:

– V-aș ruga să mă urmați.

Asta voiam și eu. Am înșfăcat cheia și l-am părăsit pe funcționarul băncii fără nici o altă vorbă.

Coboram. Și aici avuseseră loc modificări. Acolo unde acum șase ani ședea câte un om, acum erau instalate cititoare de carduri codificate. Însoțitorul meu a trecut un asemenea card prin cititor și a mai și tastat un cod de acces, acoperind tastatura cu spatele lui lat de vederea mea. După care ușa tezaurului, masivă și sclipitoare, se deschise. În încăperile de oțel, iluminate fără umbre, din spatele ușii, pașii noștri și clinchetul cheilor purtate de paznic la curea se răsfrângeau în pereții plini de ușițe ale seifurilor cu un răsunet ciudat. Mirosea puternic a soluții de curățenie și era frig.

Am ajuns în sfârșit la seiful meu. Cel care mă însoțea mai compară încă o dată numărul cu cel de pe formular, apoi vârî într-o broască cheia lui și făcu semn cu capul să introduc și cheia mea în broasca alăturată și să o răsucesc. Așa cum prevedeau instrucțiunile, nu atinse caseta blindată ce se ivi, ci mă lăsă pe mine să o scot și să o pun pe masa cu panouri pentru apărarea de priviri indiscrete, care se afla acolo și când fusesem ultima dată.

– Strigați-mă când terminați, spuse el și plecă.

Caseta era rece de parcă în acești șase ani zăcuse în gheața polară. Când am ridicat capacul, mi-am ținut respirația fără să vreau.

Totul era înăuntru. Pe fundul casetei se afla sub formă de bancnote întreaga mea avere dobândită printr-o muncă de ani de zile plină de pericole. Deoarece statul suedez luase hotă-

râvea fericită de a renunța la intrarea în zona-euro, bancnotele mai aveau valoare. Deasupra banilor era un carnețel cu coperți din piele neagră uzată, care dacă ar fi fost găsit asupra mea mi-ar fi înrăutățit grav situația și probabil că mi-ar fi adăugat ani mulți de închisoare. Alături mai era o trusă în suport rulat din piele, și nu m-am putut reține de la a o pune pe masă, a o derula și la a-i privi conținutul.

Conținea instrumentele mele de spărgător. Paisprezece piese din oțel pentru resort de 0,5 mm, de calitate CK 101, nichelate, ceea ce nu se mai observa din pricina folosirii asidue. Din fericire întrebuințarea nu le diminuase defel capacitatea de funcționare. Am trecut cu degetele peste ele, de care își aminteau bine. Ace-cârlig, ace-vârf, diamantul-picătură și în sfârșit „mountain-six". În plus șase întinzătoare, un extractor și patru ace extradure la care nu rezista nici o broască îngropată. Minunat! Ce s-ar mai fi bucurat procurorul dacă ar fi putut să prezinte tribunalului acest set! Am tras fermoarul buzunarului interior care conținea diverse lucruri pentru situații speciale. Totul era la locul lui.

Bătrânul meu aparat Minolta mă așteptase într-un mic buzunar din stofă. Setul compact de șurubelnițe era sub mănușile din piele subțire croite pe măsură, care erau mult superioare celor din plastic. Totul era acolo. Gunnar Forsberg intra din nou în pâine.

Mi-am deschis geanta, am înghesuit în ea sculele și caietelul împreună cu câți bani au încăput. Erau vreo cincizeci de mii de coroane. Apoi am închis geanta și caseta și l-am chemat pe paznic.

CAPITOLUL 22

În drum spre Södermalm am cumpărat o hartă actuală a orașului. Pensiunea se afla în apropiere de Zinkensdamm și, după cum s-a dovedit, era o locuință normală, din care doamna Granberg, bătrâna proprietăreasă, închiria trei camere. Ea însăși locuia în cea mai mică încăpere, bucătăria era folosită și pentru servirea micului dejun și ca sală pentru televizor, iar baia și toaleta se foloseau în comun.

– Trei sute șaptezeci și cinci de coroane săptămânal, repetă pentru a nu știu câta oară bătrâna, în timp ce mergea în fața mea prin culoarul îngust, plin până și în ultimul colțișor cu dulapuri și comode desperecheate, în care mirosea a rufe nespălate, a varză gătită și a pastile contra moliilor. Deschise o ușă:

– Aceasta ar fi camera.

Era frig, era zgomot, încăperea era plină ochi cu mobilă demodată încă de pe timpul când mă născusem eu, dar era de două ori mai mare ca aceea de la Nordlanden Hotel. Pe podea era praf peste tot, iar unul din ochiurile ferestrei era spart de ani de zile după cum arăta, căci o parte a geamului lipsea, și cineva o înlocuise cu o bucată de pungă de plastic lipită cu bandă adezivă. Plasticul foșnea la fiecare pală de vânt și nici nu era prea etanș, pentru că altfel nu ar fi mirosit atât de tare în cameră a gaz de eșapament.

Oricum camera avea un lavoar propriu.

– O iau, am spus.

– Trebuie să plătiți în avans chiria săptămânală, răspunse indiferentă doamna Granberg.

Am scos niște bani din buzunar. Camera de la Nordlanden Hotel costa pe noapte de peste trei ori și jumătate mai mult decât aceasta pe o săptămână.

– La ce oră vreți să luați micul dejun dimineața? întrebă ea în timp ce vâra bancnotele în buzunarul șorțului.

Întrebarea m-a surprins. Am mormăit ceva de genul:

– Păi asta depinde de...

Depindea de faptul dacă îmi petreceam noaptea scotocind după răpitori de copii sau nu.

– Eh, spuse ea, ridicând din umeri, eu sunt în bucătărie de la ora șapte. Dacă vreți să mâncați mai devreme, trebuie să îmi spuneți cu o seară înainte.

În acel moment se deschise una dintre ușile celorlalte două camere. Își făcu apariția un cap cu părul castaniu-deschis zbârlit, dar dispăru fulgerător și ușa se trânti după el.

– Ăsta este nebun, explică doamna Granberg cu o indiferență de parcă era vorba despre vreme. Arătă cu o mână moale către ușa celeilalte camere: Celălalt practic nu este niciodată aici. Folosește camera doar pentru aventuri sexuale ocazionale.

Și asta suna de parcă în toată viața ei nu ar fi trăit vreo emoție legată de sex.

Pentru prima oară mă măsură cu oarecare interes, ca și cum s-ar fi întrebat cu ce s-ar mai putea completa menajeria.

Am afișat zâmbetul meu liniștitor.

– Sunt sigur că mă voi simți bine aici.

Introducerea se făcuse rapid. Mi-am așezat niște lucruri pe umerașe, am atârnat prosoapele furate lângă lavoar, ocazie cu care am mai constatat că una dintre sticluțele de la Nordlanden Hotel nu fusese bine închisă și ca urmare toți banii mei se scăldau în gel de duș. Nu îmi mai rămânea altceva de făcut să trec la spălarea banilor în sensul propriu al expresiei. După care am împrumutat de la doamna Granberg fierul

de călcat și masa pentru călcat, pentru a face rost de suma care îmi era necesară zilele următoare; restul banilor i-am împrăștiat pentru uscare pe nenumăratele etajere și pe fundul numeroaselor sertare de care pentru moment nu aveam nevoie, pe care le-am acoperit cu ziare.

Bancnotele călcate arătau de fapt foarte curate și păreau proaspăt scoase dintr-un automat.

După care am ieșit și am rugat-o pe doamna Granberg să îmi dea Paginile aurii ale Stockholmului.

– Pe coridor, comoda roșie, sertarul de sus, răspunse ea fără să își ia privirea de la televizor.

Făcu un gest cu mâna, indicând aproximativ direcția, dar o făcu în așa fel de parcă ar fi alungat ceva ce o deranja. M-am așezat pe pat și cu ajutorul listei străzilor și al hărții orașului mi-am planificat următoarea etapă. S-a făcut repede ora unu, ceea ce însemna că îmi mai rămăseseră doar șase ore pentru a pregăti lovitura cea mai riscantă din viața mea.

Södermalm s-a dovedit a fi situat în zona cea mai potrivită. Într-un magazin cu îmbrăcăminte profesională am găsit o salopetă căptușită, roșie, și o șapcă pe care era imprimat LEVERANS, adică livrări. Dintr-un magazin cu articole de sport am cumpărat un trening negru precum cărbunele și un vindiac colorat țipător, dintr-un material sintetic foarte subțire, plus o pereche de pantaloni călduroși și o scurtă neagră de iarnă care nu bătea la ochi, și alte câteva nimicuri. Dintr-o prăvălioară care comercializa obiecte pentru glume, rechizită de teatru și afișe pentru filme, am cumpărat un set de machiaj ieftin și o barbă falsă. Pentru a-l induce în eroare pe patron, un bătrân cu negi pe față, am mai luat un set de decorațiuni pentru petreceri, în alegerea cărora m-am arătat deosebit de cusurgiu și pe care, după ce am părăsit prăvălia, l-am aruncat nedesfăcut în primul coș de gunoi. Am mai cumpărat o pungă mică cu cartofi și am revenit la noua mea cameră.

Arta deghizării nu constă în a-ți vopsi convingător părul cu o vopsea care iese la spălat sau în a-ți lipi barba în așa fel încât să nu îți cadă atunci când transpiri. Acestea toate sunt amănunte secundare, cum ar fi glazura de zahăr pe o prăjitură. Arta deghizării constă în modificarea a două caracteristici decisive: silueta și mișcarea.

Noi suntem capabili să identificăm persoanele cunoscute de la o distanță de la care nu putem determina cu certitudine nici măcar culoarea părului unui necunoscut. Vedem cu coada ochiului mișcarea unui braț, conturul unui corp aflat în umbră sau forma unui cap după care recunoaștem un om. Și invers, ni se poate întâmpla să trecem pe lângă cineva cu care lucrăm de ani de zile în același birou, fără a-l remarca, doar pentru că are un pansament ghipsat, pentru că un palton nou îi modifică conturul corpului sau pentru că soția l-a părăsit și el se târăște foarte deprimat pe stradă. Silueta corporală și mișcarea, acești doi factori sunt decisivi.

Am început totuși cu lucrurile mai puțin importante. O altă îmbrăcăminte. Bineînțeles că am îmbrăcat salopeta, pe care în prealabil am șifonat-o bine, am târât-o pe podea și am pătat-o pe ici, pe colo, până când arăta chiar foarte folosită. Am schimbat ușor, cu un nuanțator culoarea părului și cu un gel am dat o altă formă frizurii. Cu un tampon de vată și puțin machiaj maroniu i-am dat tenului o nuanță mai închisă, care împreună cu mustața mare îmi dădea un aer sudic. Un iugoslav, sau cam așa ceva, mă vor descrie oamenii mai târziu, dacă își vor mai aminti de mine. Ceea ce nu era intenția mea.

Important era să nu exagerezi. A arăta ca un oarecare, a nu bate la ochi, asta trebuia să obții.

Pentru a încheia apoteotic, am trecut la trucul meu preferat în ce privea deghizarea: modificarea trăsăturilor feței. Aceasta viza în special camerele video de la High Tech Building. Ca toate camerele video, și acestea erau prea sus instalate, așa că din chipul unei persoane care purta șapcă cu

cozoroc puteau surprinde în cel mai bun caz porțiunea bărbiei. Ea nu trebuia să rămână așa cum era acum; am tăiat dintr-un cartof două bucăți corespunzătoare, pe care le-am vârât între rândul inferior de dinți și obraz și, după câteva ajustări suplimentare destinate a-mi da totuși posibilitatea să pot vorbi clar, nu m-am mai recunoscut nici eu în oglinda plină de pete de deasupra lavoarului.

A urmat principalul. Am trecut în mijlocul camerei, mi-am relaxat umerii și brațele, am închis ochii și am încetat să mai fiu Gunnar Forsberg. De acum înainte eram un comisionar cu pizza, unul dintre milioanele existenți în lume. O muncă plină de stres, care în viață nu te duce cine știe unde, dar pentru care trebuie să fii în permanentă mișcare. Pizzeria – un al doilea domiciliu. Era bine să vii puțin înainte de tura ta și, înainte de a începe marea goană, să stai puțin de vorbă cu băieții de la cuptor, să te zgâiești la fata care răspunde la telefoane și să îți imaginezi cum ar fi dacă ea... Apoi vine prima comandă, să duci pizza fierbinte la cel care a comandat-o, și de acum înainte în cap vei avea doar nume de străzi și străduțe prin care te poți strecura la acea oră cel mai bine și unde vei putea găsi un loc de parcare...

M-am privit în oglindă. Mâinile îmi tresăreau cu nerăbdare, corpul era tensionat, gata de salt, plin de adrenalină. Punctual, rapid și gata permanent de salt. Bun. Bani aveam, în rest tot ce-mi mai trebuia era capul. Am deschis ușa camerei. Nu se vedea nimeni pe coridor. Două secunde mai târziu eram afară.

În fața unei pizzerii din Borgmästargatan am renunțat pentru moment la rolul jucat de mine și am încercat să arăt ca un muncitor obosit care se întorcea acasă din tură. Am intrat, am comandat o pizza Campagniola – salam și ceapă, sortimentul meu preferat – am așteptat căscând și clipind a somn până când a fost pregătită, iar când am făcut plata am întrebat:

– Nu ați putea să mi-o vindeți într-una din acele cutii din stiropor în care faceți dumneavoastră livrarea? Mai am drum lung până acasă și mi-ar face plăcere să mănânc pizza caldă.

Fata plină de acnee de la casa de marcat măsură din priviri grămada de cutii verzui-cenușii aflată lângă ușa de la bucătărie și dădu sceptic din cap:

– În mod normal, nu. Avem nevoie de toate.

– În mod excepțional. Vă pot lăsa o garanție, sau așa ceva, și mâine o aduc înapoi. Lucru care nici prin cap nu-mi trecea să-l fac. Am adăugat: Poate una care este și deteriorată puțin?

Ea remarcă faptul că nu renunțam ușor. Și nici nu aș fi renunțat, pentru că de această cutie depindeau multe.

– Trebuie să îl întreb pe șef, spuse ea și dispăru în spatele perdelei cu mărgele ce avea scopul de a face dificilă aruncarea unei priviri de către clientelă în încăperea cu cuptor și asupra secretelor de acolo.

Șeful își făcu imediat apariția; era un bărbat gras, murdar de făină, arogant, care vorbea suedeza cu accent sud-european.

– La noi clientul este rege, explică el cu o nonșalanță uleioasă și scoase de sub tejghea o cutie din stiropor crăpată lateral și care în mod evident era folosită drept coș de hârtii. Mi-o întinse. Vă rog. Și poftă bună!

– Cât vă datorez?

– Din partea firmei, răspunse el dulceag.

Am luat-o.

– Am să vă fac reclamă, l-am mințit eu, ceea ce îi smulse un rânjet de bucurie.

După care, cu cutia de pizza în mână am luat metroul și un autobuz până în Sergelgatan, fără să trezesc privirile curioase ale celorlalți călători. Am pășit grăbit prin pasaj către High Tech Building și pe ultimii metri înainte de a ajunge la recepție mi-am intrat complet în rol, încercând să fac totul ca o rutină, de parcă aceasta ar fi fost cel puțin a douăzecea pizza

livrată astăzi și de parcă mi-aș fi lăsat mașina cu motorul pornit într-un loc în care parcarea era strict interzisă.

Portarul mă privi indignat.

– O comandă de pizza? repetă el pe un ton de parcă livram deșeuri radioactive. Nu știu nimic despre asta.

Am ridicat din umeri. Eram doar un comisionar și știam doar că eram grăbit.

– Eh, asta este! I-am pus în față nota de plată de la pizzerie, pe care o completasem cu pixul într-un mod cât mai convingător. Iată: Johansson, etajul nouă, firma Rütlipharm.

Bărbatul din spatele tejghelei din lemn de tec mai parcurse încă o dată cu privirea lista consemnelor, care bineînțeles că nu conținea consemnul respectiv, la fel ca în urmă cu un minut, când o citise ultima dată.

– Pot să întreb, îi veni ideea genială.

– Dacă este posibil, repede, am făcut eu obraznic, pizzele nu se încălzesc odată cu trecerea timpului.

Ridică receptorul telefonului, formă un număr, explică cuiva situația, ascultă un timp, puse în furcă receptorul și spuse:

– Acolo nu a comandat nimeni pizza.

– Evident că cineva a comandat pizza acolo, am spus și i-am întins din nou nota. Așa scrie aici. A comandat-o unul, Johansson.

– Ei spun că nu.

Am făcut o mutră care nu lăsa nici o urmă de îndoială că eram pe punctul de a suferi un atac de furie.

– Ei, ei, ei! am urlat. Nu merge așa! Mai întâi comandă pizza, mă pune să alerg prin tot orașul și pe urmă nu mai vrea să știe de ea? Eu una vă zic: am de încasat exact șaptezeci și șase de coroane pentru o pizza Campagniola și nu plec de aici până când nu îi primesc!

Teama mea cea mai mare era ca portarul, pentru a evita eventuale necazuri pentru înalții domni de la Rütlipharm, să nu se ofere să cumpere el pizza. Pentru această situație aveam

pregătită o alternativă, dar nu eram convins sută la sută că ar avea succes. Din fericire nu am avut ocazia să verific, pentru că portarul ridică indignat din sprâncene.

– Atunci propun să mergeți sus și să lămuriți singur chestiunea cu cei de la etajul nouă. Apăsă un buton și îmi arătă liftul. Luați liftul numărul trei.

După un minut mă aflam în fața filialei suedeze a concernului Rütlipharm. O jumătate a etajului era un uriaș birou parcelat cu panouri despărțitoare înalte până la gât, de la ferestrele căruia se deschidea panorama orașului – se vedea Sergels Torg și un colț al palatului regal de la Gamla Stan –, iar jumătatea cealaltă dispunea de pereți reali, coridoare și uși încuiate. Între aceste jumătăți ședea o secretară cu trăsături aristocratice, în fața unei instalații telefonice ce arăta de parcă de la ea s-ar fi putut comanda la nevoie un război mondial.

– Am o comandă pentru pizza, i-am explicat și i-am vârât sub nas cutia de stiropor. De la un anume domn Johansson.

Strânse indispusă buzele.

– Am spus deja la telefon că aici nu a comandat nimeni pizza.

– Cum așa? La dumneavoastră nu se află nimeni cu numele de Johansson? am făcut eu pe prostul.

– Ba da, chiar sunt doi domni cu acest nume, dar asta nu înseamnă nimic. Johansson este unul dintre cele mai frecvente nume din Suedia.

Corect. Tocmai de aceea scrisesem comanda pentru pizza pe acest nume.

– Dar aici este firma Rütlipharm, nu?

Aveam mina mea cea mai debilă, în timp ce priveam în jur și îmi întipăream în minte pozițiile coridoarelor, ale ușilor, unde se aflau copiatorul și toaletele, tipul fișetelor din birou. Erau câteva dulapuri din oțel, negre, cu încuietori, pentru clasoare. Interesant. Și un sistem de coș pentru corespondență, fără încuietori, în care era distribuită poșta angajaților.

– I-aţi putea, poate, întreba pe domni dacă unul din ei a comandat pizza, am propus.

– Bineînţeles că am făcut deja asta, răspunse ea plictisită. În spatele ei sunau nişte telefoane. Lângă un automat pentru apă, două imprimante laser mari zbârnăiau agasant. Amândoi spun că nici măcar nu le place pizza.

Pe unul dintre coridoare se deschise o uşă şi cineva strigă ceva de genul:

– ... Comparativ cu cifrele ultimului trimestru...

După care uşa se trânti la loc. Ah, interesant: la capătul coridorului, o uşă cu geam securizat dădea spre scara de incendiu.

– Cum este posibil ca pizza să nu placă? m-am mirat eu şi am mai aruncat o privire. Nici o cameră video vizibilă. Judecând după design, instalaţia de climatizare era din ultima perioadă a anilor '70. Pe podea nu erau obiecte de care te puteai împiedica; toate cablurile erau trase pe sub podea. Am adăugat: Asta nu înţeleg.

– Indiferent dacă înţelegeţi sau nu înţelegeţi, eu vă pot doar spune că aici trebuie să fie o greşeală. Şi, ca să fiu foarte sinceră, continuă arogant secretara, în firma noastră nu se obişnuieşte să se comande pizza prin orice comisionar. Nici măcar după-amiaza.

Corect, limbile marelui ceas din spatele ei, care se roteau deasupra logoului decent al firmei Rütlipharm, se îndreptau către ora trei. Între timp cutia de stiropor din mâna mea se încălzise şi mirosul de oregano, roşii fierbinţi şi usturoi pe care îl emana şi care îmi ajungea la nas începu să dăuneze capacităţilor mele de observare. Doamne, mi se făcuse o foame...! Şi nu era de mirare, căci de la nereuşitul meu mic dejun nu mai mâncasem nimic.

– Bine, am spus supărat nevoie mare, am smuls nota de plată, am împăturit-o cu mişcări nervoase şi am îndesat-o în buzunarul salopetei. Atunci am să mănânc eu pizza. Dar – şi

am agitat degetul arătător – voi ține minte. La noi firma dumneavoastră va fi trecută pe lista neagră. Spuneți asta oamenilor dumneavoastră. Dacă vreodată veți mai comanda pizza, nu mai încercați la noi.

Acestea fiind zise, am înșfăcat cutia de stiropor fierbinte și mirositoare, am strâns-o sub braț și furios am pornit-o pe coridorul la al cărui capăt se afla ușa scării de incendiu.

– Stați! strigă secretara după mine. Acolo este ieșirea de urgență! Nu puteți ieși pe acolo.

Am continuat să merg, ca și cum nu aș fi auzit-o. Eram doar la câțiva pași de ușă și trebuia neapărat să văd din apropiere sistemul de închidere.

– Hei, ascultați...!

Veni în urma mea în fugă. Ajunsesem la ușă așa că am apucat clanța și am zgâlțâit-o. Aha, încuiată. Cheia de urgență se afla în spatele unui capac de sticlă, iar în fața încuietorii era un dispozitiv de alarmă.

– Ce se petrece aici? am strigat eu și m-am aplecat pentru a citi ce scria pe dispozitiv.

De inscripția de pe această casetă din metal vopsită în dungi roșii și albe depindeau o mulțime de lucruri.

Secretara era acum lângă mine, respirând cu greutate, cu fața înroșită ciudat, emanând un parfum greu, senzual, și bătea cu degetul o tăbliță avertizoare cu adevărat de neignorat.

– Spuneți-mi, nu știți să citiți? Aceasta dă pe scara de incendiu. Este numai pentru situații de urgență, strigă ea.

M-am îndreptat și am izbucnit indignat:

– Nu vă purtați așa cu mine! Știu să citesc foarte bine. De exemplu, pot să citesc foarte clar pe comanda mea High Tech Building, Rütlipharm și Johansson!

Sânii i se legănau înnebunitor.

– Am spus doar că... uitați-vă acolo, acolo sunt lifturile! Pe aici nu puteți să ieșiți.

– Lista neagră! am răcnit și i-am vânturat amenințător încă o dată degetul arătător sub nas. Spuneți-le asta domnilor Johansson!

Și am plecat.

Cincisprezece minute mai târziu stăteam pe o bancă în hala mare a Centralstationen, cu cutia de pizza lângă mine, în mână cu o sticlă de Cola cumpărată de la un chioșc și mestecam plin de încântare. Aruncasem mustața și bucățile de cartof și într-o toaletă a metroului mai redusesem din nuanța întunecată a tenului. Restul va fi desăvârșit la dușul pensiunii, unde voi și dormi câteva ore înainte de a pleca din nou. Să fi fost trasă de păr apariția mea la Rütlipharm? Speram că nu. În orice caz, acum știam ce aveam de făcut.

După a treia porție de pizza l-am sunat pe Hans-Olof.

– Dacă mai vrei să îmi ții pumnii, fă-o la noapte, i-am spus mestecând.

– La ce oră?

– Intru la ora două.

– Și ce crezi, cât timp stai acolo?

– Cel puțin o oră, poate cel mult două.

– Am să stau în pat și am să îți țin pumnii.

– Nu îi strânge prea tare, că-ți rupi degetele, am mai adăugat și am întrerupt legătura.

Îmi revenise buna dispoziție.

CAPITOLUL 23

Când mi-am făcut apariția din nou la recepția de la High Tech Building, era puțin mai devreme de ora șapte seara. Purtam un trening negru, peste care aveam scurta pestriță înfoiată, mai aveam un fular gros din lână care îmi acoperea falca și încă de departe îți puteai da seama că fiecare mișcare îmi producea durere.

Portarul nu recunoscu în mine comisionarul cu pizza.

– Îmi pare rău, dar trebuie să vă mai întreb încă o dată, se scuză el după ce din mormăitul meu repetat nu pricepu nimic. Cum vă numiți?

– Lindeblad, am zis eu pentru prima oară inteligibil. Am o programare la dentist la ora nouăsprezece.

– M-am gândit eu, spuse bărbatul cu părul cărunt și își plimbă degetul pe lista din fața lui. Ah, da, sunteți aici. Urmă apăsarea pe buton la care mă așteptasem. Adăugă: etajul opt, în stânga liftului.

Ajuns la etajul opt, fularul dispăru, ca de altfel și expresia suferindă de pe chipul meu și ținuta de om epuizat. Am aruncat o scurtă privire asupra plăcuței indicatoare de pe peretele din fața liftului, după care am luat-o către dreapta.

Cele trei cabinete medicale de la acest etaj aveau sălile de așteptare pe coridor. În dreapta și în stânga intrării erau scaune, reviste, dar lumina era prea slabă pentru a le putea citi ca lumea. În fața cabinetului ginecologic aștepta o femeie cu sarcină

înaintată, în fața ușii pentru neurologie era un bărbat cu o privire sumbră, iar în fața cabinetului dentar un tânăr nervos.

M-am așezat pe un scaun mai izolat, ca și cum asta făcea parte din rutina de zi cu zi și am început să răsfoiesc o revistă medicală, fără a o citi. Aerul era închis, mirosea a transpirație, teamă și plictiseală. Se auzeau lifturile urcând și coborând, și la fiecare câteva minute răsuna zgomotul înăbușit de clopot care anunța oprirea acestora la etajele de sus și de jos, ceea ce după scurt timp devenea enervant.

Gravida se ținea cu mâinile de burta proeminentă, privea fix la pereții goi și se schimonosea mereu de parcă nu ar fi purtat un copil, ci un crocodil care o devora din interior. Când observă că mă uitam la ea, explică:

– Plăcerea nici unui sex din lumea asta nu merită suferința prin care trec eu, credeți-mă.

Suna ca o justificare.

Nu știam ce ar fi trebuit să spun, așa că i-am zâmbit strâmb și am dat din cap, dar din fericire în acel moment fu chemată în cabinet. Era evident că abilitatea mea de a observa oamenii în mod discret se erodase remarcabil în anii petrecuți la închisoare.

Veni și rândul tânărului nervos. Asistenta care îl chemase înăuntru cercetă culoarul încruntată. Nu era greu de ghicit că îl căuta din priviri pe domnul Lindeblad.

După cum se dovedi, bărbatul cu privire sumbră aștepta o femeie cu păr cărunt, mai în vârstă, care tocmai ieșea din cabinet cu fața cuiva pe care îl chinuiau durerile de dinți. El se ridică în picioare fără să scoată un cuvânt, o luă de braț și apoi plecară amândoi. După puțin timp, pe ușa cabinetului dentar ieșiră două femei tinere, probabil asistente. În timp ce ele așteptau liftul, termină programul de lucru și personalul majoritar bărbătesc, mai vârstnic, al cabinetului de neurologie și coborâră cu toții râzând și făcând remarci indecente.

Ginecologul, un bărbat impunător cu față de eschimos, ieși din cabinet împreună cu ultima lui pacientă, căreia îi strânse mâna la plecare. După ce zâmbind dulce-amărui ea dispăru în lift, el se întoarse să stingă luminile și să încuie cabinetul.

Când mă remarcă, tresări:

– Nu la mine doreați să veniți, nu?

Pentru un moment păru că ia în serios această posibilitate de a fi uitat o pacientă în încăperile încuiate.

Am clătinat din cap.

– Nu, soția mea este acolo. Am schițat un zâmbet de scuză și am arătat către cabinetul dentar. Stăteam aici pentru că aveți reviste mai bune.

– Ah, da.

Răsuflă ușurat și păru că a și uitat de prezența mea. Pierdut în gânduri, puse pe el un palton uzat, băgă cheia în buzunar, se îndreptă fredonând către lifturi și dispăru fără să-mi mai arunce vreo privire.

Acum doar de sub ușa cabinetului dentistului Ubbesen se mai strecura lumina. Am băgat mâna în buzunar și mi-am atins cu degetele trusa din piele cu uneltele mele de spărgător. Cam așa s-ar fi simțit și un pianist, care după ani de zile se putea așeza din nou la pian: arzând de dorința de a cânta, dar în același timp îngrijorat de gândul că poate nu va mai fi în stare să cânte.

După cincisprezece minute a ieșit și el, dentistul Henrik Ubbesen. Aceeași statură, înalt, ceva cam slab, același păr blond-închis. Doar că purta ochelari cu lentile groase.

Când mă observă, se opri.

– Nu sunteți cumva Erik Lindeblad? întrebă, zăbovind cu cheia în dreptul încuietorii.

Am negat cu o mișcare a capului și am spus adevărul:

– Nu.

– Ciudat, murmură el și continuă să șovăie să încuie ușa. Era un pacient nou, de aceea întreb. În mod normal îmi cunosc pacienții. Acesta a făcut mare zarvă că trebuia să plece urgent într-o călătorie de afaceri, sau așa ceva, iar secretara mea l-a programat după ultimul pacient. Și iată că nu a venit.

– Unii oameni chiar nu au caracter, l-am aprobat eu.

– Da, dar nu mai aștept. Programarea era la ora nouăsprezece, și acum este aproape ora opt, spuse el și vârî cheia în broască.

– Nici nu vi s-ar putea pretinde, am insistat pentru a-l face să o și răsucească.

Dar nu, o scoase din nou din broască, ca să se scarpine cu ea pe bărbie.

– Știți, unii se răzgândesc în fața ușii cabinetului. Problema este dacă asta este bine. În domeniul nostru vindecările-minune sunt rare. În sfârșit, băgă cheia iarăși în broască și întrebă: Vă așteptați soția?

Am confirmat:

– Tot ultima programare.

– Ciudat, spuse dentistul în timp ce răsucea cheia o dată, de două ori. Arătă către ușa de la ginecologie: Mi s-a părut că l-am auzit încuind. În clădirea aceasta se aude totul, știți? Aproape că se aude cum gândește omul din camera alăturată.

– Într-adevăr, încuiase, am răspuns calm. Noi am ajuns puțin cam târziu. Copilul din pântecele mamei nu ține cont de programări.

Dentistul Henrik Ubbesen râse sec și băgă cheia în buzunar.

– Da, aveți dreptate. Atunci – toate bune! spuse el, îmi făcu un semn stângaci și plecă spre lift. Se opri în fața lui urmărind afișajul luminos al etajelor, până când se auzi „ping!" și ușa liftului se deschise.

După ce semnalul de închidere a ușii liftului încetă, aveam în sfârșit numai pentru mine etajul opt al High Tech Building.

O lungă perioadă din viață broaștele cu cilindru fuseseră inamicul meu. Atunci când eram încuiat în pivnița întunecoasă a orfelinatului – și asta se întâmpla deseori – broasca cu cilindru de la ușă era cea care mă împiedica să ies. Când nu mai puteam răbda foamea, noaptea, și mă strecuram până la camera cu provizii, o altă încuietoare cu cilindru mă împiedica să îmi umplu burta. Aveam un cârlig cu care deschideam și închideam încuietori simple, dulapurile celorlalți ori sertarele de prin bucătărie unde câteodată se mai găsea câte ceva de mâncare. Dar broaștele cu cilindru mă biruiau.

În noaptea în care Inga și cu mine am fugit, în cale ne stătea tot o încuietoare cu cilindru, cea de la ușa orfelinatului. Dar atunci făcusem rost de o rangă, care mi-a dat posibilitatea să o învinge prin forță.

Dar asta nu m-a satisfăcut. În micuța cabană singuratică, situată în cea mai adâncă pădure din Småland, în care Inga și cu mine ne-am petrecut cea mai frumoasă vară a noastră și cea mai grea iarnă din viață, am găsit și un atelier mic, dar bine dotat, în care am început să descifrez tainele încuietorilor cu cilindru.

În cabană pătrunseserăm printr-o fereastră prost închisă, iar Inga insistase să nu stricăm ușa încuiată de la intrare. Nu am găsit cheile ușii, așa că a trebuit să utilizăm fereastra de fiecare dată când voiam să ieșim sau să intrăm. Era incomod.

Am început ca, spărgând alte case de vacanță, să nu fur doar alimente, ci și toate încuietorile cu cilindru pe care puteam pune mâna. Cu mari eforturi le tăiam în atelier, le examinam ore întregi și încercam să îmi dau seama de secretul funcționării lor, și să descopăr cum puteau fi descuiate fără cheie. Mai întâi am inventat metode prin care se distrugea doar încuietoarea, ușa rămânând intactă. Apoi, când am înțeles legătura dintre crestături și trăgaciul zăvorului din cilindru, mi-am confecționat primele unelte – la început din simple arcuri, care totuși se dovedeau prea moi, apoi din

țepii de oțel ai unei mături mecanice pentru drumuri, din care au rezultat unelte cu care am reușit pentru prima dată să deschid cilindri fixați în menghină.

Mi-am perfecționat arta în lunile întunecate ale unei ierni în care degetele îmi înțepeneau, respirația mi se transforma în nori albi care pluteau mult timp deasupra bancului de lucru și foamea îmi chinuia stomacul. Întâmplător, am dat de la început peste materialul pe care până astăzi îl consider a fi cel mai potrivit pentru ceea ce îmi trebuia: spițele de bicicletă. Folosind ciocanul și cleștele, diferite mărimi de dălți și o lampă de sudat străveche, mi-am confecționat primul meu set de scule, care m-a slujit cu fidelitate ani de zile.

Așadar, am descoperit singur arta de a învinge cilindrii. Că alții dezvoltaseră această abilitate înaintea mea am constatat abia mult mai târziu, într-un moment în care cineva mai putea să mă învețe doar foarte puțin.

Principiul încuietorii cu cilindru este simplu: cilindrul de închidere, deci nucleul rotund din mijloc, prezintă un număr de găuri, în care se potrivesc carcasele. În aceste canale se găsesc cuie potrivite, apăsate de arcuri, și fiecare dintre aceste cuie este tăiat în două într-un anume loc. Când în broască se introduce cheia potrivită, ea ridică toate cuiele exact la nivelul la care tăieturile lor se află în linie, și astfel cheia poate fi răsucită.

Clenciul este că din exteriorul cilindrului nu se poate vedea unde este secționat fiecare cui și cât trebuie ridicat acesta. Am reușit relativ repede să depășesc primul obstacol în privința încuietorilor – profilul cheii pe axa longitudinală, care permite introducerea completă a cheii în broască, indiferent dacă o poate sau nu o poate deschide – și cu ajutorul unei sârme îndoite corespunzător, ridicarea cuielor, dar am reușit să descui cilindrul numai când formam sârma cu ajutorul conturului cheii, deci când cunoșteam cheia. Dacă nu cunoșteam cheia, era imposibil să deschid încuietoarea doar prin testare, pentru că erau prea multe combinațiile posibile.

De aceea îmi pierdusem orice nădejde, până când într-o zi – mi se pare că era ziua din ajunul Crăciunului – am descoperit că situația se schimba complet dacă de la bun început se exercita o forță de învârtire asupra cilindrului de închidere. Imediat ce procedai astfel obțineai trei lucruri: regularizarea geometriei inelului și a cilindrului, elasticitatea naturală a metalelor, ca și faptul că fiecare încuietoare, în interiorul unei toleranțe determinate, prezintă obligatoriu mici erori de fabricație.

Din punct de vedere geometric, străpungerea înseamnă intersectarea în unghi drept a unui cilindru de către un altul, respectiv cilindrul de închidere. Geometria inelului cere să existe o zonă de trecere în interiorul căreia cuiul secționat eliberează încuietoarea, chiar dacă secționarea nu este exactă sută la sută. De aceea, dacă se încearcă rotirea cu forța corespunzătoare a cilindrului de închidere a unei încuietori nedeschise, știfturile pot greși ușor intrarea în găuri. Tensionarea corectă este aceea care face ca cuiul să nimerească greșit, dar permite totuși ridicarea lui cu o unealtă potrivită numită pick.

Din cauza toleranțelor de fabricație, o încuietoare se abate obligatoriu de la idealul teoretic. Chiar dacă nu se observă cu ochiul liber, găurile nu sunt exact pe aceeași linie. Ceea ce înseamnă că cuiele acționează cu forțe diferite, și în acest fel la o încuietoare are loc un gen de succesiune naturală, în cadrul căreia saltă știfturile de închidere.

Și în cele din urmă toate metalele sunt elastice. Când se pomenește acest lucru, majoritatea oamenilor rămân uimiți. De fapt metalele nu sunt moi, dar sunt, de exemplu, mai elastice decât cauciucul: dacă două bile, una din oțel, cealaltă din cauciuc, având aceeași greutate, sunt lăsate să cadă pe o suprafață dură, bila de oțel va sări mai sus decât bila din cauciuc. Datorită acestei elasticități, de fiecare dată când un cui este împins atât de mult în sus încât linia de secționare

ajunge la granița dintre cilindrul de închidere și carcasă, se simte un șoc fin, dar sesizabil cu un simț tactil fin. Acesta provine de la despărțirea miezului și carcasei știftului. Și ce este cel mai important: dacă tensiunea de forfecare este menținută, rămân despărțite.

Cu alte cuvinte, în acest fel nu este necesar ca toate știfturile să fie în poziția corectă în același timp. Pot fi aduse pe rând în această poziție. Și imediat ce ultimul cui este corect poziționat, încuietoarea se deschide.

Acesta este principiul de bază. Sună simplu, dar este nevoie de perseverența unui tânăr chinuit pentru însușirea simțului tactil necesar. Pe atunci aveam treisprezece ani și eram obsedat de atingerea scopului meu: să înving o dată pentru totdeauna dușmanul meu de moarte mecanic. Degetele ajunseseră să îmi sângereze. Săptămâni de-a rândul visam știfturi și cilindri care se mișcau de la sine. Inga trebuia tot mai des să mă silească să mănânc, și poate că această febră care mă măcina a fost aceea care m-a impulsionat să iau decizia de a merge la Stockholm, unde să încercăm să supraviețuim.

Când am plecat, am plecat pe ușa din față, pe care am încuiat-o după noi. În perioada noastră petrecută la oraș nu a mai trebuit să mai sparg nici un ochi de geam. Găsisem secretul lui „Sesam, deschide-te!" Era la începutul anilor '80 și nu îmi rezista nici o ușă. Se prefigura cariera mea de spărgător.

Și cum am spus deja, perioada noastră modernă a electronicii este de partea mea. Astăzi dispozitivele convenționale mecanice de închidere nu mai reprezintă o afacere lucrativă. Chiar și cele mai scumpe încuietori devin tot mai inutile. Iar broasca de la cabinetul dentistului Henrik Ubbesen numai scumpă nu era. Nu a fost nevoie nici măcar să mă uit la ea. Puțină încordare, un șoc, și în cinci secunde era deschisă.

De aici, de sus, aveai o priveliște frumoasă. Astăzi după-amiază, când îmi jucam rolul de comisionar-pizza, nu am putut

să o apreciez corespunzător, dar acum, după căderea întunericului, dintr-un birou cufundat și el în întuneric, priveliștea orașului îmbrăcat în lumini portocalii-roșii și galbene era copleșitoare.

Am trăit deseori momente ca acestea. Era momentul înainte ca lucrurile să devină serioase. Orele în care trebuia să stau într-o ascunzătoare, înainte de a cuteza să îmi fac apariția din nou. Stătusem ghemuit în fișete, balansasem deasupra unor colace de closete, mă ascunsesem în instalații sufocante de încălzire, ori zăcusem nemișcat într-un cărucior sub niște rufe murdare. În această fază trebuie să rămâi calm, să lași timpul să treacă cu indiferență, să fii pregătit pentru clipa acțiunii.

Nu mișcam, respiram cu gura semideschisă. Să rămâi liniștit, despre asta era vorba acum. Am coborât pleoapele și am ascultat cu atenție. Caloriferele susurau încet, unul dintre ele parcă picura. Și trosnetul acesta de unde provenea? Am redeschis ochii și am privit în jur până când m-am dumirit că trebuia să fie de la îmbrăcămintea exterioară a clădirii, care acum, în frigul tot mai mușcător al nopții, se contracta.

Între Sergelgatan și Sveavägen se înălțau cinci blocuri înalte construite asemănător. Clădirea în care mă aflam se oglindea în mozaicul ferestrelor întunecate al clădirilor vecine. Astfel am putut să stabilesc că la etajul de deasupra mea mai ardea lumina.

M-am întors și am pășit prudent prin încăperile întunecate ale cabinetului. Un bun exercițiu. Când intrasem, mirosea pătrunzător a dezinfectant; era acel iz de natură chimică asociat automat cu cabinetul dentar și care pentru o fracțiune de secundă îți reamintea de orele de groază petrecute cu freza în gură. Dar te obișnuiai cu el. Eram sigur că nu se schimbase nimic la acest iz și nu l-am mai băgat în seamă.

În fiecare încăpere, de perete era atârnat câte un ceas mare, cu limbi groase ce puteau fi văzute cu ușurință chiar și

în semiobscuritate. Trebuia să mă silesc să nu urmăresc trecerea fiecărei secunde. Timpul trecea încet, și asta toca nervii.

Liniște? Era iluzoriu să vrei să găsești liniștea. Ce se întâmpla acum nu semăna cu o misiune normală din vremurile bune. Asta era o chestiune de viață și de moarte. Dacă în această noapte dădeam de o urmă a legăturii dintre Rütlipharm și răpirea nepoatei mele, mai devreme sau mai târziu vor muri oameni. Iar Kristina va trăi. Ceea ce se va întâmpla cu mine rămânea de văzut.

Mi-am scos la iveală mănușile din piele subțire și mi le-am tras cu atenție pe mâini. Nu strica dacă exersam puțin.

M-am uitat pe birouri, am tras sertarele, am frunzărit cartotecile și documentele. Doctorul Ubbesen era un om ordonat. Existau registre separate pentru alimentarea cu combustibil, cheltuielile cu materiale de birotică și pentru notele de plată de la restaurante. În primul sertar de jos era o cămașă împăturită cu atenție, într-o pungă de la curățătoria din Sergelgatan. Alături se mai aflau două cravate înfiorătoare, niște ochelari de rezervă și o mulțime de cărți de vizită.

Am răsfoit curios dosarele pacienților, dar am renunțat repede, pentru că înțelegeam prea puțin termenii de specialitate pentru a pricepe ceva din adnotări ca B4, GKr sau fem+6m.

Mi-au trezit interesul câteva dulapuri din antreu, prevăzute cu încuietori mai jalnice decât cea de la intrarea în cabinet. Dar nu erau decât dulapurile asistentelor. În primul se părea că se depozitau cutii de lapte condensat, în orice caz era un arsenal întreg. Al doilea adăpostea un taior complet pentru ocazii festive, împachetat cu grijă în folie de plastic, pantofi cu toc înalt, poșetuță cu make-up și lenjerie incitantă cu danteluță. Oare în ce scop? În interiorul celui de al treilea dulap erau lipite fotografii ale unor bebeluși.

În fiecare încăpere, în cuiere erau atârnate halate albe, o mulțime. Am palpat buzunarele – oamenii obișnuiesc să

poarte asupra lor lucruri a căror folosință era la modă, iar pentru un spărgător este uneori concludent să știe ce obiecte sunt la modă pe moment –, dar toate erau goale. Nici o cheie, nici o hârtiuță cu o notiță, nimic.

Înapoi la fereastră. Trag aer în piept. Las timpul să treacă.

Inima îmi bubuie.

Voi urca acolo și voi întoarce totul pe dos, fără să mă intereseze pierderile. Că Rütlipharm se afla în spatele răpirii Kristinei nu încăpea discuție. Întrebarea era doar cum a fost organizată răpirea. Față de Hans-Olof, din prudență, nu îmi exprimasem grijile, dar faptul că șeful răpitorilor vorbea doar engleza, și anume o engleză chinuită, nu îmi plăcea deloc. Dacă dispui de contactele corespunzătoare și de suficienți bani, astăzi poți să plătești fără probleme ticăloși care operează pe plan internațional și care nu se dau în lături de la nici o mârșăvie. Dacă aveam ghinion, acțiunea putea fi coordonată din centrala concernului, fără ca filiala de aici să știe ceva.

Dar acțiunea trebuia să fie coordonată de undeva. Și graba mă presa ca niciodată până acum.

În oglinda reprezentată de frontispiciul de sticlă al clădirii alăturate am văzut cum lumina de la biroul aflat pe colț deasupra mea s-a stins. Am tras cu urechea, cu gura larg deschisă, pentru a respira cu cât mai puțin zgomot. Undeva deasupra capului meu se auzeau pașii mai multor bărbați. Dentistul avusese dreptate, clădirea era într-adevăr foarte slab izolată fonic. Se auzea cum urca liftul. Un „ping!" înăbușit, un susur ce cobora, apoi brusc parcă se instală adevărata liniște. Încetase și trosnetul îmbrăcăminții exterioare a clădirii. Instalația de încălzire nu mai gâlgâia, probabil că fusese trecută pe funcționare de noapte. Până când voi termina eu, se va face frig.

Am luat scurta din cuierul pe care o lăsasem când intrasem. Era o scurtă cu două fețe. Când intrasem în clădire, o purtasem în exterior cu partea bătătoare la ochi. În lift o întorsesem cu partea pestriță spre interior și coborâsem la

etajul opt îmbrăcat cu o scurtă bej-deschis decentă. Deși scurta ținea de cald, era confecționată dintr-unul din acele materiale ultramoderne – asortat cu denumirea potrivită de High Tech – care putea fi împăturit fără efort până ce ajungea la o dimensiune care îți permitea să o bagi într-un buzunar, iar cu ajutorul unui cordon elastic puteai să o porți în jurul șoldurilor. Am controlat setul cu scule. Totul era acolo, inclusiv lanterna. Aceasta dispunea de o coardă cu care se putea fixa pe piept, avea unghiul de iluminare mic și îți dădea posibilitatea să ai ambele mâini disponibile.

Am aruncat o privire asupra ceasului. Era trecut de miezul nopții.

Se auzi semnalul liftului și apoi pași înceți și grei pe coridor. Paznicul. M-am lipit cu răsuflarea tăiată de unul dintre dulapuri, gata să mă ascund în el, nu tocmai original, știu, dar suficient în cazul în care instrucțiunile îl obligau pe paznic să bage capul în fiecare birou și cabinet, la fiecare rond.

Dar fie că instrucțiunile nu prevedeau acest lucru, fie că el nu le respecta. Merse de-a lungul coridorului și reveni, și liftul susură din nou.

Am scos din geantă o șapcă neagră, pentru schi, și am pus-o pe cap. Fusese cea mai subțire pe care o găsisem la magazinul cu articole sportive, dar curând începu să mă deranjeze pentru că era prea călduroasă. Dar era obligatorie. Faptul că astăzi după-amiază nu văzusem camere video în biroul de la Rütlipharm nu însemna neapărat că ele nu existau. Se putea foarte bine să fie din cele miniaturale. Și, ca și până acum, nu voiam să fiu recunoscut în cine știe ce înregistrări.

Am privit afară, în noapte, până când ceasul arătă ora unu. Apoi m-am pus în mișcare. De acum trebuia să am încredere în instinctele mele.

CAPITOLUL 24

M-am strecurat afară din cabinetul dentar şi m-am dus spre capătul coridorului, unde era accesul la scara de incendiu, o casă a scării întunecoasă, din beton gros.

Cum se obişnuia la scările de incendiu, aceasta era şi ea dotată cu uşi ce se puteau deschide doar din interior. Ceea ce însemna că, dacă părăseai printr-una dintre ele etajul la care te aflai, nu mai puteai să intri la un alt etaj. Asta în cazul în care nu dispuneai de o cheie. Sau, ca mine, de o modalitate de a evita încuietorile.

Pentru că scările de incendiu sunt destinate situaţiilor excepţionale, acolo unde se puteau accesa erau plasate avertizări vizibile că nu pot fi utilizate decât în situaţii de urgenţă. În plus, fiecare clanţă se află în legătură cu un aparat care declanşa automat alarma imediat ce apăsai pe clanţă şi deschideai uşa.

Există o întreagă gamă de sortimente din aceste aparate produse de diverşi fabricanţi. Aparatul instalat la High Tech Building avea o casetă metalică lăcuită, montată deasupra încuietorii, din ea coborând un cablu-laţ prins tensionat de clanţă. O inscripţie decentă te informa că aveai de-a face cu un produs Reynolds SureAlarm Professional SEC-1001.

Impresionantă denumire, nu? În realitate firma Reynolds, cu sediul în Sussex, Anglia, este de mare ajutor breslei noastre, iar aspectul exterior este cel mai profesional lucru din afacerea lor. Principiul afacerilor acestei firme este de a imita produse

ale unor firme renumite, ceea ce înseamnă că se limitează la imitarea funcțiunilor, lucru verificabil de către client. Complicata activitate internă a aparaturii, menită să le facă viața grea oamenilor de felul meu, este complet ignorată. Branșa producătorilor de dispozitive de alarmă și de siguranță este un câmp de activitate generos pentru o filozofie comercială de acest gen, pentru că majoritatea covârșitoare a dispozitivelor de siguranță comercializate nu ajung niciodată să fie utilizate, ci sunt înlocuite, după o vreme, cu altele noi. Și când totuși se întâmplă ceva, la acest ceva au contribuit atât de mulți factori, încât fie dezvinovățirea este formulată foarte frumos, fie se ajunge la procese interminabile. Chiar și ținând cont de unele despăgubiri ocazionale, firma Reynolds tot își permite să vândă mult mai ieftin decât concurența suficient de fraieră încât să dezvolte sisteme de siguranță bine chibzuite, greu și chiar imposibil de biruit. Și, pentru că serviciul extern, datorită comisioanelor exorbitante – pe care firma și le poate permite mulțumită tocmai profiturilor uriașe obținute din diferența de-a dreptul obscenă dintre costurile de producție și prețurile de vânzare –, atrage profitorii cei mai îndrăzneți ai vânzărilor ca muștele la o grămadă de rahat, vânzările cresc an de an. După cum am mai spus, timpul este de partea mea.

Dispozitivul pe care îl aveam în față ar declanșa fără îndoială alarma, dacă aș trage cu putere de cablul-lat sau dacă aș încerca să îl îndepărtez ori să îl tai. Dar dacă îl aveai măcar o dată în mână, îți dădeai seama că nu era bun de nimic. Era o copie a unui alt dispozitiv, într-adevăr solid, pe care îl puteai găsi la Reynolds numai în geanta reprezentantului: cumpărat pe ascuns, revopsit și reinscripționat ca obiect demonstrativ pentru clienți. Dispozitivul vândut și instalat nu avea de fapt o carcasă din oțel, ci una din plastic metalizat, așa cum găsiți la cele mai ieftine sortimente de robinete pentru camerele de baie. Interiorul era ca și gol, prin urmare, și simțitor mai ușor, de aceea se urmărea cu mare atenție ca el să fie montat numai

de către „personalul de specialitate" al firmei Reynolds. Iar dacă vreun spărgător care trăia în Suedia nu știa că acest dispozitiv devenea tăcut ca un pește dacă țineai la o înălțime moderată un magnet destul de puternic, atunci acest spărgător nu putea fi decât un analfabet provincial.

Din interior se auzi un zgomot ușor atunci când am fixat magnetul cu bandă adezivă și când câmpul magnetic a blocat amărâtele de componente ale mecanismului de declanșare. De acum puteam să scot lațul și să apăs clanța ușii. Acolo unde era posibil, preferam să evit distrugerile, pentru că astfel posibilitățile de ștergere a urmelor erau mult mai mari.

În casa scării era frig și mirosea a stătut ca în mormântul unui faraon. Am urcat un etaj și m-am lăsat în genunchi în fața ușii de urgență de la etajul firmei Rütlipharm.

Dispozitivul de alarmare era practic fixat pe geamul securizat cu sârmă, așa că magnetul meu putea acționa și din spatele dispozitivului. Mi-am lipit urechea de geamul rece în timp ce fixam magnetul și am auzit și aici zgomotul produs de blocarea mecanismului de declanșare a alarmei. Pentru a descuia broasca am avut nevoie cam de treizeci de secunde, după care mă aflam înăuntru.

Eram înconjurat de liniște și de mirosul tulburător al birourilor părăsite. Resturi nesesizabile de fum rece se amestecau cu emanațiile conținând ozon ale copiatoarelor, cu parfumul cafelei și cu izul veselei nespălate, cu aroma prafului ars produsă de ventilatoarele computerelor pe parcursul întregii zile. Am făcut rapid un tur prin toate încăperile, pentru a mă asigura că eram cu adevărat singur: încă un obicei de om suspicios. Luasem acest obicei după ce odată, într-un birou, mă trezisem față în față cu cineva care adormise și care fusese deranjat tocmai de zgomotul făcut de mine. A trebuit să îl dobor și să îl leg, ceea ce uram să fac.

Acest pericol nu mă mai amenința aici; eram cu adevărat singur. Poate că nu era chiar atât de epuizant să lucrezi pentru

Rütlipharm. În trecere deschideam rapid dulapurile cu mape, îmi aruncam privirea pe etichetele cu conținutul dosarelor din etajere și plimbam lumina lanternei peste documentele izolate, din pură rutină și pentru a-mi face o primă impresie. Nu mă așteptam să dau peste un dosar „Șantajarea Comitetului Nobel" sau peste un plan al orașului pe care să fie însemnat cu o cruciuliță „Locul unde este ascunsă Kristina Andersson", și nici nu am găsit așa ceva.

În cele din urmă m-am pus pe treabă serios și m-am îndreptat către biroul șefului.

În orice clădire biroul șefului este relativ ușor de găsit: din motive pe care eu nu le înțeleg, dar care par general valabile, el se află în colțul etajului și, dacă există mai multe etaje, el se află la etajul aflat cel mai sus. Nu este o chestiune de perspectivă, care de multe ori ar fi mai bună în alt loc, ci trebuie să fie un instinct adânc înrădăcinat – ca să zicem așa, o arhitectură a puterii – care determina alegerea. Indiferent de explicație, mie îmi ușurează munca. Identificarea biroului șefului este desigur o joacă de copil, căci acesta nu este doar mai mare decât celelalte birouri, dar dotările lui sunt de regulă și mai costisitoare.

Firma Rütlipharm nu era o excepție. Alături de ușa biroului din colț stătea scris Dr. Reto Hungerbühl pe o tăbliță interschimbabilă, lucru ce îl consideram foarte bine gândit, pentru că era foarte posibil ca în curând tăblița cu numele să fie schimbată. Priveliștea din birou către Sveavägen nu era spectaculoasă; în birou mai erau un covor persan și o garnitură de fotolii, scaune, canapea cu design suedez, din categoria celor scumpe. Când te așezai la biroul mare și bine ordonat, aveai în spate, atârnată pe zid, o pictură în ulei oribilă.

Iar în spatele unei uși de dulap înguste se zărea partea din față a unui mic seif blindat.

Deschiderea seifurilor blindate, pe cât posibil fără a lăsa urme, face parte dintre dexteritățile de rutină obligatorii în

branșa mea, dar firește că în lipsa posibilităților de exersare din viața civilă nu poate fi însușită pe cont propriu. Principiile fundamentale ale acesteia mi-au fost amănunțit explicate de către un coleg de celulă în timpul primei mele scurte detenții. După eliberare, timp de o săptămână am pătruns în fiecare noapte la același mic comerciant de mașini uzate, până când, în sfârșit, am reușit să îi dau de cap seifului acestuia. Nu am luat de acolo nici măcar un bănuț; totul fusese gândit doar în scop educativ.

Aici aveam de-a face cu un model elvețian. În Elveția se produc nu numai ceasuri vestite, acest popor milităros de munteni este neîntrecut și în ce privește fabricarea seifurilor blindate. Este cu adevărat dificil să le deschizi. Spre deosebire de broaștele cu cilindru, cu unele seifuri o dai în bară. Iar cel din fața mea era un astfel de candidat.

Era un WA-60 Forte EN3, un produs Waldis Tresore GmbH Rümlang, ale cărui mici seifuri se numără printre cele mai rezistente din lume. Prescurtarea EN3 reprezintă gradul de rezistență după normele europene, care erau pe punctul de a înlocui clasificările VDMA și VDS cunoscute de mine: cel puțin pentru seifurile de această dimensiune însemna categoria a doua.

Cu alte cuvinte, domnul doctor Reto Hungerbühl avea într-adevăr ceva de ascuns.

Dar nu este obligatoriu ca taina decisivă să se afle în interiorul unui seif. Planificările întâlnirilor, agendele, notițele luate în timpul unei convorbiri telefonice, adnotările făcute pe alte documente de pe birou sunt deseori adevărate mine de informații cu privire la nume, numere de telefon sau planuri. Mai scosesem la iveală din computere chestii interesante și, în măsura în care putusem urmări evoluția lucrurilor, șansele mele crescuseră în ultimii ani: între timp un calculator devenise indispensabil pe masa de lucru a unui șef, iar funcțiunile

de căutare ale sistemelor actuale erau parcă făcute pentru oamenii din branșa mea.

Așa că am pornit calculatorul lui Reto Hungerbühl și pe cel al secretarei lui. Mi-au trecut prin mână și documentele de pe birourile lor, calendarele și celelalte. Am găsit interesantă colecția de tablete-vitamine, capsule cu ginseng și ceaiuri medicinale pe care femeia o adăpostea în sertarul ei: nici unul dintre acestea nu provenea de la firma Rütlipharm.

Interesant, dar fără importanță. Nici calendarele nu conțineau nimic care să mă ajute ori care să mă pună pe vreo direcție. Când monitorul se lumină, m-am ocupat de computer, care solicita o parolă pentru accesul la serverul central.

Bineînțeles că nu cunoșteam parola. M-am uitat în locurile în care oamenii care nu aveau încredere deplină în memoria lor își notau de obicei parola – pe dosul tastaturii, pe un bilețel aflat în sertarul de sus, printre documentele de pe masă, în dreptul numărului de telefon notat în agendă –, dar nu am găsit nimic.

Era supărător, dar nu surprinzător. De obicei secretarele au o memorie prea bună pentru a mai avea nevoie de astfel de trucuri. Poate că voi reuși cu calculatorul șefului.

Dar nici acolo nu am avut noroc. După cum se părea, Reto Hungerbühl era un om prevăzător.

Așa cum am mai spus, eu nu sunt un hacker. Totuși, mă pricep suficient la computere, pentru ca în astfel de cazuri să nu mă descurajez. Oricum serverul nu mă interesa în mod special; interesul meu era orientat către hard-discul calculatorului lui Hungerbühl.

Am scos discheta pe care o aveam în mica mea trusă cu scule: o dischetă de sistem cu sistem de funcționare MS-DOS 5.0, mică, demodată. Subțiasem în așa măsură programul de sistem, încât îi adaptasem și un program de căutare, care nu era nici pe departe atât de confortabil ca o funcțiune de căutare modernă, dar nu era mai puțin eficient. Tot ce aveam

de făcut era să pornesc din nou calculatorul, cu discheta mea introdusă în lăcaşul respectiv, şi nici un secret nu îmi mai rămânea ascuns.

Dar, spre imensa mea consternare, acest computer nu avea acel lăcaş. Şi nici locaş pentru CD-ROM.

Nu-mi venea să cred. Cum Dumnezeu obţineau oamenii aceştia informaţiile din aparatele lor? M-am dus în birourile vecine; peste tot era la fel. Aha, internetul! Comunică nu numai în interiorul biroului, ci şi prin reţeaua externă. Astăzi nu se mai trimit dischete prin poştă. Singurul computer care dispunea de un astfel de locaş era probabil serverul, care dracu' ştie pe unde era. Şi nu avea nici o importanţă; accesarea serverului depăşea cu mult cunoştinţele mele de hacker.

Fir-ar să fie! Am închis calculatorul şi m-am afundat în fotoliul de piele; priveam diversele fotografii de familie înrămate de pe biroul lustruit şi după un timp am observat că abia mă stăpâneam să nu dau de perete cu una dintre ele.

Deci, seiful. Ar trebui cel puţin să încerc, dacă tot eram aici.

Fără prea mari speranţe, m-am aplecat în faţa dulapului în care era seiful. Având în vedere sarcina atât de solicitantă intelectual, este important ca poziţia corpului să nu fie obositoare, cu atât mai mult cu cât atenţia este oricum slăbită din pricina îndoielii. Seiful prezenta o uşă care se închidea fără a lăsa nici o crăpătură, partea cu balamale fiind asigurată suplimentar, deci nu oferea un punct de atac pentru daltă ori pentru altă unealtă. În plus, încuietoarea era una electronică, cu cifre, de grosimea unui deget. Cu bătrânul stetoscop nu făceam nimic aici. Şi ca să pătrund încă o dată aici, cu scule grele, era riscant chiar dacă aş fi reuşit să şterg urmele. Mai ales că nici nu le aveam.

Aproape că n-aş fi băgat de seamă. Dacă nu aş fi stat pe jos, nu aş fi avut nici o şansă s-o descopăr. Şi aşa privirea mi-a căzut doar accidental pe marginea subţire a unei bucăţi de

hârtie aflată deasupra seifului, în spațiul îngust dintre partea superioară a seifului și raftul de jos al dulapului.

Bingo! Am extras-o și mi-am dat seama ce găsisem. Nu mă înșelam, era codul seifului, notat pe spatele unei cărți de vizită, probabil a tehnicianului care îl montase.

De partea mea nu era doar timpul, ci și comoditatea umană.

Seiful conținea tot felul de hârtii, dintre care unele fără importanță. De exemplu, de ce naiba păstra Reto Hungerbühl la el în seif un teanc de chitanțe ale unor plăți făcute cu cărți de credit? Aproape toate erau note de plată de la hoteluri, totdeauna pentru o noapte, la același interval de aproximativ două săptămâni, toate din Uppsala. O amantă misterioasă? Aș paria pe asta. Cineva cu o asemenea poziție profesională era dator să aibă o amantă. Probabil una drăguță, tânără, care se lăsa impresionată de un titlu și de un portofel doldora. Pentru ce altceva era bună o astfel de funcție?

În seif mai erau și alte mape: evaluări profesionale ale angajaților, cu unele comentarii usturătoare, state de plată, corespondență cu centrala din Basel privind probleme de personal și de buget. Asta era mai interesant. Am examinat atent documentele, dar insolența nu era chiar atât de mare, încât să-i treacă pe răpitorii Kristinei direct pe statele de plată; fără excepție fiecare nume de pe stat figura și în organigrama oficială. Va trebui să sap ceva mai adânc.

O altă mapă, în piele verde de bună calitate, conținea comunicări confidențiale ale centralei concernului către conducerea filialelor. Aha! Am potrivit mai bine raza de lumină a lanternei de pe piept, și m-am adâncit într-o lectură interesantă.

Așa cum era de așteptat, majoritatea documentelor scrise se refereau la faptul că unul dintre savanții concernului va fi distins anul acesta cu premiul Nobel pentru medicină. Suna de parcă totul era surprinzător pentru Rütlipharm, de parcă nici gând să-i fi trecut cuiva prin cap o asemenea posibilitate.

Ei, da. În locul lor și eu aș fi lăsat să se creadă asta.

O serie de comunicări se ocupau tot mai detaliat de la săptămână la săptămână de festivitățile organizate de concern în cinstea laureatei, după înmânarea premiului la Stockholm. Urma să aibă loc o festivitate cu reprezentanții firmei, pentru care fuseseră angajate staruri pop, apoi recepții la care erau invitate personalități ale economiei și ale politicii – obișnuitele ritualuri de autotămâiere ale celor din conducere.

Una dintre hârtii prezenta viața și opera doamnei profesor doctor Sofía Hernádez Cruz și era gândită ca un fel de material documentar pentru șefii de filiale, dacă vor organiza conferințe de presă pe tema premiului. Corect: o a doua foaie de hârtie, cu aceeași proveniență, era o listare de informații despre premiul Nobel. Printre altele era explicată cu exactitate procedura de atribuire.

Interesant faptul că era necesar așa ceva. Am pus filele pe grămada documentelor pe care voiam să le iau spre o studiere mai atentă. Poate că va fi edificator de stabilit ce se menționa în ele – și ce nu!

Multe documente priveau doar chestiuni medicale și de strategie ale firmei – ce testări au avut loc, cu ce rezultate, ce medicamente noi, cum și când trebuiau lansate pe piață, în ce țări existau dificultăți cu autoritățile de sănătate și la ce medicamente se semnalaseră noi efecte secundare. Parțial textele erau fascinant de directe; erau amănunțit scoase la iveală succesele concurenței, erau prevăzute contramăsuri și nu rareori erau însoțite de avertismentul „Această informație nu este destinată publicității", deși pe fiecare pagină în parte era tipărită cu roșu observația că tot conținutul era confidențial.

Îmi făcea plăcere să citesc asemenea hârtii, în special atunci când nu îmi erau destinate mie.

O întrebare care mă frământa încă de la apariția neașteptată a lui Hans-Olof la închisoare nu își găsea răspunsul nici după lecturarea acestor circulare interne. Întrebarea era: ce

însemna premiul Nobel pentru Rütlipharm? Făcând abstracție de faimă și onoare, și de ridicarea prestigiului și a cursului la bursă, lucruri de care este normal să se bucure orice firmă farmaceutică – de ce le trebuia tocmai acest premiu Nobel și de ce tocmai acum? Ce îi presa să ia măsuri atât de drastice? Nimic din ceea ce citisem nu răspundea la aceste întrebări.

Existau informații cu caracter mai secret decât aceste circulare confidențiale? Între „confidențial" și „strict secret" sunt, în definitiv, câteva trepte. Am răsfoit teancul de hârtii și am dat de două plicuri cartonate, din inscripționarea cărora rezulta că fuseseră transportate prin curier – de la Basel la Stockholm, era o metodă birocratică de-a dreptul costisitoare – cu mențiunea că trebuiau înmânate exclusiv destinatarului, care se va legitima.

Cunoșteam acest gen de curieri; încercasem de mai multe ori să mituiesc câte unul dintre ei, dar fără succes. Știind asta, plicurile erau cu atât mai interesante.

Am deschis unul și am scos conținutul – două fascicule a vreo douăzeci de pagini fiecare, prinse în clame. Când le-am privit mai îndeaproape, am rânjit. Se părea că Rütlipharm apelase la serviciile unui spion industrial, pentru a spiona marele concurent Pfizer.

Pfizer este unul dintre cele mai mari concerne farmaceutice din lume. După o lungă și plicticoasă viață în anonimat, departe de opinia publică, în urmă cu câțiva ani firma a ieșit la rampă prin descoperirea, mai curând din întâmplare, a primului medicament cu adevărat eficient pentru potență: Viagra. Am citit textul. Era vorba despre o nouă serie de medicamente, desemnate cu denumirile de cod RASPUTIN -1 până la RASPUTIN – 29. Erau listate tot felul de efecte secundare, unele dintre ele trecute cu roșu de cineva și marcate cu semnul exclamării. Spații largi erau destinate unor constatări neurologice, pe care le înțelegeam doar pe jumătate.

În acest domeniu se înregistraseră progrese serioase în ultimii ani, eu fiind depășit serios.

Nu conta, hârtiile le luam cu mine. Le-am pus peste celelalte din grămadă. O ocazie bună de a-mi dezvolta cunoștințele.

Urmau pagini tipărite mic, care la prima vedere păreau extrase din reviste de medicină. Privind însă mai atent, mi-am dat seama că textele aveau doar forma respectivă, era evident că nu fuseseră publicate. Era vorba despre ceva denumit JAS, sau Juveniles Aggressions-Syndrom.

Nu mai auzisem despre el, așa că și aceste documente îngroșară teancul pentru luat cu mine.

Nu mică mi-a fost mirarea când în plic am găsit și o dischetă. O dischetă normală, de 3 și 1/2 țoli, un produs no name, pe a cărui etichetă era scris „JAS". Ce făcea cineva cu o dischetă într-un birou în care nu existau cititoare de dischete? Misterios și, în orice caz, o captură bună.

Celălalt plic era gol.

Ceea ce m-a descumpănit oarecum. L-am întors și am verificat data. Conform acesteia, plicul fusese primit la sfârșitul lunii septembrie, cu două săptămâni înainte de răpirea Kristinei. Dacă nici asta nu era suspect, atunci nu mai știam ce ar putea fi.

M-am mai asigurat încă o dată că fiecare filă din seif îmi trecuse prin mână, am privit un timp la întregul haos și am cugetat asupra a ceea ce mai trebuia să fac. Pentru că nu mi-a venit nici o idee, m-am decis să pun mai întâi bine prada de până acum. Am împăturit copiile și am vrut să le vâr sub partea superioară a treningului meu, unde, prudent, consolidasem un buzunar încăpător pentru astfel de lucruri.

Dar mă cam pripisem, căci nu prinsesem corect unul dintre acele de siguranță și un colț al buzunarului atârna în jos, fără ca eu să fi observat asta până acum. M-am ridicat pentru a-mi îndrepta hainele și să-l prind mai bine. Cum stăteam așa pipăindu-mi interiorul treningului și cu ochii ațintiți la

priveliştea lipsită de spectaculos a Sveavägen, am văzut o maşină a poliţiei apărând după colţ.

Ceea ce nu m-a neliniştit la început; în definitiv era normal ca poliţia să patruleze noaptea pe străzile nesigure ale Stockholmului.

Dar maşina a fost urmată de o alta.

Ambele opriră jos, la nici douăzeci de paşi de High Tech Building. De după colţ mai apăru o a treia maşină alb-albastră inconfundabilă; inscripţia POLIS era lizibilă până şi de aici, de sus.

Fir-ar...! Eram într-un mare rahat.

CAPITOLUL 25

Un moment am rămas paralizat. Nu pentru că ar fi fost pe punctul de a mă împresura – încă nu puseseră laba pe mine. Jocul abia începea. Mai trecusem prin astfel de situații destul de des, și lucrurile nu decurseseră totdeauna în favoarea mea. Dar de câteva ori se întâmplase și altfel. Ceea ce mă nedumerea nu era faptul că poliția apăruse, ci faptul că o făcea abia acum.

Să fi declanșat eu o alarmă, fără să observ, în ciuda atenției cu care lucrasem și a metodelor folosite? Se putea, bineînțeles. De șase ani nu mai practicasem meseria asta. Era posibil să se fi introdus tehnologii noi, de care să nu fi auzit încă nimic.

Dar dacă era așa, de ce veneau abia acum? M-am uitat la ceas. Mai era puțin până la ora trei. Îmi făceam treaba de două ore, o oră o petrecusem doar în fața seifului. Dacă aș fi declanșat alarma la intrarea în birou ori la deschiderea seifului, era de-a dreptul scandalos faptul că poliția apărea abia acum.

Ca totdeauna, urma retragerea. Nu aveam nici un motiv de panică. Mi-am luat prada la subsuoară, am pus la locul lor câteva obiecte, în așa fel încât biroul să arate neatins, am încuiat seiful și, răutăcios cum eram, am pus înăuntru și cartea de vizită cu combinația cifrică de deschidere. Am băgat în buzunar lanterna și am revenit la fereastră ca să admir surpriza.

Erau în total patru mașini ale poliției, și asta era doar ceea ce puteam să văd eu. Fără nici o îndoială că se îndreptau către clădire venind din toate părțile. Cel puțin eu așa aș fi procedat.

Nu aș fi așteptat nici ore întregi după declanșarea unei alarme.

Ceea ce este prost la un bloc este faptul că de regulă are o singură ieșire sau în orice caz numai câteva foarte ușor de supravegheat. În majoritatea cazurilor este suficientă o mână de oameni pentru a le asigura pe toate și a pune întrebări penibile oricui voia să intre ori să iasă. Ca să nu mai vorbim și de alte chestiuni.

Am aruncat o privire plină de invidie asupra schelei care acoperea partea frontală a clădirii unei firme de asigurări aflate pe partea cealaltă a străzii. Bare, scări înguste, totul acoperit cu folii grele de plastic, care ici și colo fluturau în vântul care sufla de-a lungul străzii Sveavägen. De pe partea superioară a schelei, cum se putea vedea în lumina gălbuie a iluminatului stradal, pleca un cablu de alimentare gros, negru, și dispărea undeva în întuneric. O clipă m-am gândit dacă nu cumva cablul ducea pe acoperișul clădirii High Tech Building, și dacă nu aș putea să scap folosindu-mă de el pentru a trece în cealaltă parte a străzii. Aș fi avut de parcurs vreo optsprezece metri.

Bineînțeles că era doar ideea unui creier înfierbântat. Una dintre acelea care funcționează doar în filme, nu și în realitate. Să atârni de un cablu, deasupra unei străzi intens circulate, la treizeci și cinci de metri înălțime, pe un ger cumplit? M-am străduit să uit cât mai repede o asemenea idee și să mă gândesc la ceva cu adevărat realizabil.

Fereastra aceasta oare se deschidea? Nu părea. M-am uitat în jos la copertina de sticlă a pasajului, aflată sub mine la șase-șapte etaje. Nu era chiar utopic să cobor pe peretele exterior pe ea; mai făcusem așa ceva, chiar deseori. În multe

cazuri este o tehnică standard pentru a pătrunde undeva. Dar pentru asta este nevoie de dotări mai complexe decât dispuneam. O coardă lungă și rezistentă, ca să dau numai un exemplu.

Am privit în jur, dar fără mari speranțe. Astfel de lucruri nu se găsesc prin birouri.

Am trecut fără zgomot în zona biroului-recepție. Aici era întuneric; luceau roșu și verde doar câteva diode ale unor aparate de pe mese. Indicatoarele de etaje de deasupra ușilor lifturilor răspândeau o lumină albă, calmă. Oricum, până acum lifturile nu se mișcaseră. Dar era posibil să fie o problemă de minute până când să înceapă dansul cifrelor.

Cu ochii la acele cifre, am scos brusc șurubelnița. Mai dispuneam de câteva minute; probabil că acum îl sculau din pat pe administratorul clădirii ori cam așa ceva.

O posibilitate reală de a scăpa – cel puțin așa credeam – o reprezenta sistemul de aerisire. Ca în filme. În funcție de mărimea, genul de construcție și anul construcției, conductele de aerisire ale clădirilor au uneori dimensiuni care permit unui adult să se strecoare prin ele. Acestea sunt gândite așa nu pentru a ușura viața unora ca mine, ci din simple rațiuni tehnice: cu cât o clădire este mai mare, cu atât are nevoie de mai mult aer și cu atât mai mari trebuie să fie conductele, dacă se dorește evitarea unor fenomene care apar odată cu modificările de presiune. Aerul care se află sub presiune într-o conductă și iese din ea face de exemplu zgomot, zgomot pe care nu-ți dorești să-l asculți de dimineața până seara. Pe lângă asta, în acest mod el se răcește, și încă bine de tot – nu degeaba modul de funcționare al frigiderului are la bază acest principiu. Nu chiar ce îți dorești când vine vorba de încălzirea unei clădiri. De aceea, conductele de aerisire sunt dotate cu secțiuni care să asigure o circulație lină și silențioasă a aerului.

Am tras o masă lângă perete, m-am urcat pe ea și am deșurubat grilajul conductei de aerisire. Acesta era mare, lat,

și cele patru șuruburi din colțuri nu opuseră nici o rezistență. Dar când l-am tras din soclu și l-am pus lângă mine, privirii mele i s-a înfățișat o conductă cu mult mai îngustă decât mă așteptasem. Nu era imposibil să intru în ea, dar era oarecum... inconfortabil. Am scos lanterna și am luminat adâncul întunecat din care venea către mine aerul rece. Nu se vedea bine la mare depărtare. Se zăreau câteva table de fixare, de care nu se putea trece fără zgomot; acestea ar trebui demontate. Iar în continuare urma o conductă abruptă. Aici aș fi avut nevoie iarăși de o coardă care îmi lipsea.

Și dacă m-aș ascunde pur și simplu în conductă? Și să stau fără să fac nici un zgomot până când ei plecau? Grilajul putea fi ținut dinăuntru, iar șuruburile de prindere care lipseau nu le puteau atrage atenția... Dar dacă aveau cu ei un câine, ideea de a te ascunde tocmai în conducta de aerisire era proastă.

Nu, nu avea sens. Problema era ce știau polițiștii. Știau sigur că era cineva în clădire? Sau era vorba doar de o bănuială, de o alarmă al cărei declanșator trebuia mai întâi identificat?

Un sunet de clopot foarte îndepărtat, dar totuși mai puternic decât bătaia inimii mele, îmi atrase atenția. Unul din lifturi se pusese în mișcare și acum îl urma cel de al doilea.

Nu le era teamă că aici îi putea aștepta cineva hotărât să scape folosind chiar arma?

Am renunțat la ideea cu instalația de aerisire – oricum nu-mi plăcuse în mod deosebit – și am agățat grilajul la locul lui. Am sărit de pe masă, am pus-o la locul ei, am vârât șuruburile în buzunarul pantalonilor și imediat mă aflam în fața ușii de urgență și a scării de incendiu.

Dintr-un simț de prevedere lăudabil, proptisem ușa cu o bucată de lemn, ca să nu se închidă. Așa că a fost nevoie doar să trec prin ea și să o trag după mine, fără să îmi pese de alarma ce s-ar fi declanșat dacă foloseam clanța. În timp ce auzeam jos pașii a cel puțin cinci bărbați care urcau treptele, am îndepărtat magnetul și m-am refugiat în cabinetul

doctorului Henrik Ubbesen, unde de fapt nu mai intenționasem să revin.

De data asta deschisul încuietorii nu a durat nici cinci secunde.

Planul meu era o variantă a celui cu aerisirea: mă ascundeam și așteptam până ce ei plecau. Clădirile cu multe etaje sunt ușor de blocat, dar percheziționarea lor este dificilă. Mai ales când căutarea trebuie să înainteze, iar obiectivul căutat nu dorește să fie găsit. Cel mai târziu atunci când mâine-dimineață primii angajați se vor prezenta la locurile lor de muncă, vor fi nevoiți să înceteze. După care am să reușesc cumva să dispar fără să fiu văzut.

M-am așezat pe podea, lângă ușă, cu spatele rezemat de zid, am lăsat capul pe spate, am închis ochii și am ascultat. Urma iarăși așteptarea. Să las timpul să treacă. Să nu mă gândesc la faptul că nu doar viața mea era terminată dacă mă înhățau.

Am sărit în picioare când am auzit zgomote și am privit ceasul. Trecuse o oră și jumătate fără să îmi fi dat seama.

Am tras cu urechea. Nu suna a bine ce auzeam. Erau încă acolo și, după câte se părea, percheziționau clădirea etaj cu etaj, cameră cu cameră. Auzeam cum doar câțiva pereți mai încolo erau deschise ușile dulapurilor și apoi reînchise. Era cu adevărat o clădire cu izolare fonică foarte proastă și mă bătu gândul că intervenția poliției ar putea avea vreo legătură cu asta. Era posibil că în clădire să mai fi fost cineva care să mă fi auzit.

Se închiseră din nou uși. Pe coridor se auzeau pași grei. Care se apropiau de cabinetul dentar.

Trebuia să îmi vină o idee.

CAPITOLUL 26

Bjorn Orrenius ura turele de noapte. Şi mai ales ura că trebuia să întreprindă acţiuni fără sens, în loc să citească ziarul sau să bea o cafea. Tipul plecase de mult, ar fi putut paria. Dacă nu cumva cineva avusese halucinaţii. Dar şeful umbla să facă impresie. Din această cauză trebuia ca într-o echipă de patru, inclusiv administratorul acesta greoi să cotrobăie fiecare etaj al clădirii, de sus până jos. Jos stăteau de veghe câţiva din tură şi, după toate probabilităţile, va mai dura totul până spre dimineaţă.

Nu era de mirare că îi eşuase căsătoria. Fosta lui avea acum un tip nou, un funcţionar administrativ. Acesta precis că nu făcea ture de noapte, fir-ar să fie! Oricum, acum nu mai trebuia să o întreţină, asta tot era ceva. Doar că i-ar fi plăcut să ştie când avea şi el să-şi găsească pe cineva.

Etajul opt. O sumedenie de cabinete medicale, şi asta tocmai într-o clădire ca High Tech! Rotofeiul administrator era neobosit, îl şi impresionase profund pe şef. Deschidea fiecare uşă. Şi se uitau şi în dulapuri. Pericol latent? Numai să nu ia şeful plasă. Dacă vreunul dintre chiriaşi s-ar prinde că proprietatea i-a fost violată fără un ordin de percheziţie legal, şi dacă ar reclama – văleu! Mai ales dacă nu găseau pe nimeni.

Încă un cabinet medical, dentar. De neconfundat, chiar dacă nu ar fi fost inscripţia de pe uşă. Trebuia doar să deschidă uşa şi să tragă aer în piept. Groaznic era mirosul acesta! Chiar era necesară dezinfectarea? Sau foloseau substanţele doar ca

să bage spaima în copii? Orrenius se străduí să inspire cât mai puțin.

Probabil că și acesta, ca toți medicii, avea mii de dulapuri aici. Dar în loc de a se pune pe treabă, pentru a ieși repede din cabinet, administratorul rămase în ușă, se întoarse și zise:

– Mă tem că aici deranjăm.

Vru să facă stânga-împrejur și să închidă ușa, dar Orrenius îl opri:

– Stai. Asta ce înseamnă?

Administratorul se dădu la o parte pentru a putea privi și polițistul.

– Uitați-vă.

Orrenius se uită. Oh! Nu era nevoie de o echipă de criminaliști ca să îți dai seama ce se întâmplase aici. Aveau în față locul unde o pereche se dezbrăcase fără a mai ține cont de ordinea pieselor de îmbrăcăminte. Piese dintr-un elegant taior bordo erau aruncate în dezordine peste pantofii zvârliți la întâmplare. Un pantalon mototolit era încolăcit pe o bluză boțită. Șosete, ciorapi lungi și chiloții unui bărbat atârnau ca niște confetti, iar de lampa de birou abia se mai ținea un sutien bleu, dantelat.

– Măi să fie! exclamă Orrenius.

– Auziți? întrebă administratorul.

– Ce să aud?

– Ei, asta!

Orrenius ascultă. Hopa! Ori era concretizarea a ceea ce se auzea, ori avea el halucinații auditive cauzate de excesul de hormoni.

– Da, aud!

– Este vorba despre o pereche, nu?

– Așa cred și eu.

– Și aș zice că... tocmai sunt în curs de...

– După cum se aude... Măi să fie, precis executau un număr pe scaunul dentar, ceva pervers. Chiar asta pare să fie.

– Ar trebui să o ștergem înainte de a se prinde că am intrat.

– Ei, nu! spuse Orrenius, și pentru prima dată în această noapte avu chef de lucru. Nu așa repede. Șeful a spus să verificăm totul. A accentuat cuvântul „totul". Nu? Nu putem lăsa să ne scape ceva, aș zice eu.

– Da, dar nu puteți... adică vreți să intrați și...?

– O luăm ușor. Îi lăsăm să termine. Pe urmă intervenim. Poate că mai este ceva de văzut, nu? N-are ce să strice. Se întoarse către ceilalți, care rânjeau cu toții de parcă era Crăciunul. Ei?

– Neapărat, răspunse unul gras din echipă.

– Astea sunt dispozițiile! îl sprijini cel brunet, care toată noaptea nu scosese o vorbă.

– Of, omule! oftă al treilea dintre ei, abia venit în echipă, și i se înroșiră urechile.

– Asta este! continuă să rânjească Bjorn Orrenius către administrator. După cum vedeți, sentimentul datoriei a învins. Așteptăm.

– Dacă așa considerați... răspunse acesta și își lărgi gulerul care începea să îl strângă.

Orrenius își imagină cum ar fi să faci sex pe un scaun dentar.

Așteptau. Femeia se excita încet. Uneori i se tăia respirația, și atunci se auzea bărbatul gemând. Apoi ea o lua de la început, țipa: „Da, da, da!" sau striga de te treceau apele, fir-ar să fie! Orrenius își mușca buzele.

În cele din urmă ea termină.

Apoi și el. Gâfâia de parcă se sufoca.

După care se făcu liniște brusc. Orrenius privi în jur, la fețele ce ilustrau penibilul. Cel mai tânăr dintre ei arăta de parcă își dăduse drumul în pantalonii de la uniformă. Asta era, ordinul era ordin, asta conta. Iar esența percheziției era să nu îți scape nimic.

Tuși. Asta era meseria. Măcar de nu ar da de necaz.

– Alo! strigă el. Este cineva aici? Suntem de la poliție.

Se auzi un strigăt ascuțit, speriat, și un moment nu se mai întâmplă nimic. Apoi se auzi lipăiala unor picioare desculțe pe podea.

– Așteptați, vin imediat! strigă o voce destul de surprinsă.

În ușă își făcu apariția un bărbat dezbrăcat, care se lupta simultan cu niște ochelari întunecați cu ramă de corn și cu un halat alb și din cauza nervozității nu reușea să rezolve nimic cu nici unul din cele două obiecte. Era slab, doar pielea și osul, pe pieptul scheletic avea tuleie de păr și – drăcia dracului, membrul îi era ud leoarcă.

– Ce este? Ce poliție? S-a întâmplat ceva? Ascultați... spuse bărbatul, nereușind să o scoată la capăt cu mâneca halatului alb care atârna răsucit în jurul lui, desfăcut larg în față și expunând sfrijitul organ strălucind umed. Ascultați, eu sunt, ei, da... căsătorit. Cred că nu este necesar ca soția mea să... privind acest... incident, doar nu sunteți obligați să treceți asta pe undeva prin procesul-verbal, nu?

Bjorn Orrenius își smulse privirea de pe organul sexual al celui din fața lui și încercă să alunge imaginea locului în care acest penis flasc tocmai acționase îngroșat și penetrant. Încerca să răspundă și întrebării, ce dracu' putea găsi o femeie care se îmbrăca atât de șic la un tip atât de jigărit cum era acesta.

– Hmm... da, spuse el, își frecă mâinile și, privind înainte, își atrase în gând atenția să nu greșească cu ceva. Deci noi căutăm un spărgător. Acesta a fost văzut sus, la etajul nouă, de către cineva dintr-o clădire vecină și noi am blocat imobilul, așa că el trebuie să fie pe undeva, în interior.

– Întâmplător, nu ați observat ceva? întrebă agitat administratorul, cu fața încă roșie.

În sfârșit, bărbatul reuși să-și acoperea goliciunea cu halatul. Se înfășură strâns cu acesta, își potrivi ochelarii, privi cam strâmb și zise:

– Mda, ca să fiu sincer... nu. Eram... hmm... preocupat cu altceva.

– Înțeleg. Da, bine.

Administratorul încuviința din cap cu zel.

Orrenius îi puse acestuia mâna pe umăr. Omul părea să fi uitat cine era polițist aici.

– Va trebui totuși să vă rugăm să vă legitimați, zise el.

– Oh, vă înțeleg. Așteptați.

Omul se întoarse, căutând pe podea ceva, probabil o piesă de îmbrăcăminte. În acest timp scotocea cu degetele prin buzunarele halatului, de unde scoase triumfător, brusc, câteva cărți de vizită. I le întinse lui Orrenius.

– Pentru moment. Henrik Ubbesen este numele meu, acesta este cabinetul meu, și așa mai departe...

Bjorn Orrenius răsuci nehotărât cartea de vizită, îl privi pe bărbat și sutienul bleu de pe lampa de birou, pe urmă reveni la bărbat. Situația devenea tot mai penibilă.

– Îmi pare rău, dar mă tem că nu ajunge, spuse cu senzația că treptat se îndepărta de acea atmosferă obiectiv-neutră asupra căreia fusese mereu atenționat la cursurile de polițist. O carte de vizită nu este un document.

– Natural, înțeleg, confirmă dentistul jumătate gol și adulterin. Legitimația mea trebuie să fie pe aici pe undeva, un moment...

– Și orice alte persoane pe care le ascundeți acolo, în spate, trebuie să se legitimeze.

Tipul, Henrik Ubbesen, păru că și-a înghițit limba.

– Vă rog, numai asta nu! imploră acesta. Vă rog, nu faceți asta!

Și continuă pe un ton șoptit și aproape neinteligibil, afirmând că „dama" face parte din cercurile cele mai influente și că, dacă acest fapt ar deveni public, ar rezulta un scandal, ar cădea capete, s-ar pune capăt unor cariere... După cum

se comporta, aproape credeai că pe scaunul de dincolo se afla principesa moştenitoare.

Privirea lui Orrenius poposi din nou pe sutienul cu dantelă. Înghiţi jenat. Te pomeneşti că nu-i plăcea neapărat dentistul, cât mirosul din cabinet? Există tot felul de ciudăţenii.

Bărbatul cu halat alb încă mai turuia, în timp ce scotocea în biroul lui:

– Cred că pe cartea mea de vizită aveţi numărul meu de telefon şi restul. Aţi putea, de exemplu, să mă găsiţi mâine şi, dacă aşteptaţi numai un moment, pe undeva trebuie să fie şi legitimaţia mea...

Orrenius se adresă administratorului:

– Cred că dumneavoastră îl cunoaşteţi.

Acesta îşi umflă obrajii:

– Da... din vedere. Da, figura mi se pare cunoscută. Dar, vedeţi dumneavoastră, eu lucrez pentru toate cele cinci clădiri de aici, şi când să ne şi întâlnim? O dată pe an. Aruncă o privire jenată bărbatului pe jumătate gol şi se uită imediat în altă parte. Şi, în afară de asta, era îmbrăcat cu ceva.

Nervosul dentist găsise în cele din urmă ceva în sertar şi îi întinse lui Orrenius cartonaşul. Era permisul cu fotografie, pentru acces la biblioteca universitară. Fotografia înfăţişa un Henrik Ubbesen cu mult mai tânăr, dar fără prea multă fantezie puteai recunoaşte în ea pe bărbatul jumătate gol.

– Da, da, spuse Orrenius restituindu-i legitimaţia şi făcu un semn cu mâna. Bine. Aş zice că este suficient. Îl împinse pe administrator şi îi puse în mişcare şi pe colegi cu câteva gesturi. Haideţi, mai avem câteva etaje de verificat.

Detaliul decisiv, de asta sunt sigur, fusese penisul meu umed. Poate că tipii nu sunt conştienţi, dar acesta a fost motivul pentru care mi-au înghiţit povestea. Am putut să văd asta în privirile lor, parţial amuzate, parţial sesizând penibilul, parţial invidioase. Fără îndoială că şi ei ar fi preferat să facă

sex, în loc să umble după un spărgător. Și fără îndoială că ar fi insistat să vorbească cu femeia, dacă nu i-ar fi surprins membrul meu ud.

Femeia care nu exista.

Căci pur și simplu nu fusese decât scuipat. Mă dezbrăcasem în grabă, scuipasem vârtos în podul palmelor și frecasem cu ele temeinic penisul înainte de a fi apucat halatul și ochelarii, cu care luptându-mă dramatic îmi făcusem apariția.

Trebuie să mărturisesc că reprezentația mea acustică a orgasmului feminin a avut și ea contribuția ei. În această privință mă puteam baza pe un exercițiu de ani de zile, care în copilăria mea, când aveam altă voce, suna și mai convingător. Amuzasem deseori întregul orfelinat, cu excepția desigur a directorului, în ale cărui „ore proaste" de după-amiază, cum îl auzisem o dată că le numea el, erau exemplu și material didactic al dramelor mele cu gâfâieli și suspine. El petrecea aceste după-amiezi cu o femeie mai în vârstă, îndesată, care venea anume din oraș cu mașina și pleca după aceea imediat. Din câte îmi amintesc, ea făcea parte din consiliul de supraveghere a orfelinatului; în orice caz, niciodată nu a obiectat ca eu să petrec nopți întregi în pivnița rece, pentru că imitam atât de perfect strigătele ei de satisfacție din acele după-amiezi.

După ce au plecat, m-am îmbrăcat în grabă, am aranjat în dulap îmbrăcămintea luată cu împrumut și am îndepărtat celelalte urme. Apoi am părăsit cabinetul dentistului și m-am ascuns în cel al ginecologului, de la ale cărui ferestre am urmărit activitățile poliției până când, pe la orele cinci, aceasta s-a retras.

CAPITOLUL 27

Am dormit până după ora zece, apoi m-am ridicat din pat, mi-am vârât capul sub apa rece până când am putut să gândesc clar și l-am sunat pe Hans-Olof.

– Alo, cumnate!

– Oh! Ia uite! Tu? Asta este...

Părea absolut surprins să îmi audă vocea. Sau poate că l-am sunat într-un moment absolut nepotrivit.

– Deranjez? Ești în vreo ședință?

– Nu, nu, nici o problemă. Stau la birou și mâzgălesc hârtii. Oftă adânc și continuă: Dar este drăguț că mă mai suni. Ca să fiu sincer, nu am închis un ochi azi-noapte.

– Ah, da? Ia întreabă-mă pe mine!

Pauză.

– Asta nu sună bine, spuse Hans-Olof prudent.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic deosebit.

El înghiți în sec.

– Înțeleg. Nu ai descoperit nimic.

– Se poate spune și așa. Când eram în toiul activității, a apărut poliția. Așa că singurul lucru pozitiv a fost că s-a comportat atât de bătător la ochi, încât am observat-o la timp. Altfel acum te-aș fi sunat dintr-o celulă și te-aș fi rugat să îmi faci rost de un avocat.

Scoase un sunet nearticulat, care pentru un moment mă făcu să cred fie că a suferit un atac de cord, fie că cineva îl strângea de gât.

– Fir-ar... oftă el în sfârșit. Nu poate fi adevărat. Fir-ar să fie! Respiră de câteva ori adânc, apoi adăugă: Cum de s-a putut întâmpla asta?

– Asta mă întreb și eu de șapte ore. Și nu am idee. Părerea mea este că nu era un birou bine asigurat. Și cu o mână în ghips aș fi reușit să intru și să ies, fără să declanșez vreo alarmă.

– Dar poliția nu apare așa, din senin, nu? Și nu cu întăriri.

– Evident. Cică aș fi fost văzut dintr-o clădire învecinată. Dar pariez că nu s-a întâmplat așa. Zău că nu fac asta pentru prima oară.

– Și apoi? Cum ai scăpat?

– Oh, este o poveste lungă. Și nu prea glorioasă. Nu, am decis, n-am să-i spun. Nu tatălui nepoatei mele. Mă tem că va trebui să aștepți să îmi scriu memoriile.

– Așa cum stau lucrurile, nu voi supraviețui până atunci.

– Iar eu nu voi apuca să le scriu.

În vocea lui se strecură o nuanță acidă:

– Nu asta voiam să aud acum.

Cât pe-aici să mă scuz în fața lui. M-am oprit însă gândindu-mă la Inga și la faptul că, fiind beat, intrase cu ea într-un pom.

– Voi continua ceea ce știi tu, am spus.

– Scuză-mă, mă simt sfârșit. Deci a fost pe muchie de cuțit, nu? Gunnar, ești ultima speranță a Kristinei, nu uita!

– Asta o știu prea bine, poți să fii sigur.

– Și ce vrei să faci acum?

M-am uitat la fereastra care era atât de mată și prăfuită, de parcă nu mai fusese ștearsă de ani de zile.

– Încă nu știu exact. În orice caz, nu mai pot acționa atât de pripit.

Pauză de partea cealaltă.

– Asta a fost? Pripeală?

– Nu ar fi un cuvânt complet nepotrivit, cred. Da.

– Din cauza aceasta să fi venit poliția?

– Nu, a trebuit eu să admit. Mi-ar fi mai ușor dacă ar fi fost asta. Cel puțin aș fi știut ce am făcut greșit.

– Eu cred că... Nici nu mă pot gândi la asta. Gunnar, te rog! Pentru Kristina este importantă fiecare zi, fiecare oră. Nu se poate ca brusc să acționezi conform instrucțiunilor și manualului.

Ideea unui manual de spionaj industrial părea în acest moment ceva atât de absurd, că am izbucnit în râs fără să vreau.

– Pe acesta ar trebui ca mai întâi să îl scrie cineva, liniștește-te. Iar singura instrucțiune pe care o știu este aceea de a nu te lăsa prins. Mai ales eu. Dacă îmi petrec restul zilelor mele în închisoare, nu voi mai fi de folos nimănui, nici Kristinei și nici ție.

– Aici nu este vorba despre mine.

– Nici nu ți-aș susține ție cauza, dacă vrei să știi. Era grosolan spus, dar făcea bine. Pur și simplu trebuie să fiu atent. La poliție există unii cărora nu le miroase a bine faptul că sunt liber și care abia așteaptă să greșesc pe undeva, să încalc una din condițiile eliberării, sau... Brusc îmi aminti ceva. *Skit!* Ce este astăzi? Miercuri?

– Da.

Mi-am consultat ceasul. Unsprezece fără un sfert.

– Trebuie să fac frumos într-o jumătate de oră la cel care supraveghează eliberarea mea condiționată. Și Fahlander poate deveni al dracului când este treaz. Așa că dă-i înainte cu hârtiile, te anunț eu dacă apare ceva nou.

Am întrerupt convorbirea și m-am îmbrăcat repede.

De când îl cunoșteam – și îl cunoșteam de mult timp – Per Fahlander era cel mai bun client de la SYSTEMBOLAGET. Pentru a se comporta oarecum normal, avea nevoie de cantități de alcool care pe alții i-ar fi omorât. Dar cu adevărat

beat nu l-am văzut niciodată. Eu cred că se îmbăta doar în singurătatea locuinței sale.

Normal că în calitate de asistent social nu câștiga suficient. De aceea își șantaja asistații și dobândise o surprinzătoare dexteritate în a lăsa impresia că nu era vorba de șantaj. Pe mine, de exemplu, nu mă amenințase deschis că va invoca pretexte false pentru a mă trimite înapoi în închisoare. Și nu știu pe nimeni față de care să se fi comportat astfel. Dar fusesem întotdeauna convins că putea să facă asta, și chiar ar face-o dacă opuneam rezistență.

Dar oricum nu voiam să-i opun rezistență. Aveam șaptesprezece ani când am avut de-a face cu el pentru prima dată, iar lumea spionajului industrial în care m-a introdus m-a fascinat încă de la început. Mereu mi-a dat de înțeles că își voia partea lui.

Și în ce îi privea pe alți protejați de-ai lui, el înțelesese să le încurajeze talentele deosebite în mod asemănător, rareori în direcții legale. Logic, Per Fahlander avea pe departe cea mai slabă cotă de recidivă dintre toți asistenții sociali. Singur acest fapt ar fi trebuit să dea de gândit că era ceva în neregulă, și probabil că chiar atrăsese atenția – dar fără consecințe. Deși sistemul vorbește cam mult despre asistență și sprijin, în realitate societății îi este indiferentă soarta unor oameni evident inutili; n-aveau decât să se asiste și să se sprijine singuri.

Am întârziat patru minute, lucru pe care nu l-a mai comentat. Avea același birou ca acum douăzeci de ani, o cameră mică, îngustă, cu pereți inutil de înalți, cu vedere la niște clădiri cenușii, cu ferestre cenușii, în spatele cărora se aflau probabil camere la fel de cenușii. Dar, spre surprinderea mea, mobilierul întunecat și cojit dispăruse, ca și mirosul permanent al pastilelor mentolate, înlocuit cu mobilier de culoare deschisă, ce acționa benefic. Pe pervazul ferestrei erau chiar câteva plante, care nu arătau deloc veștejite; pentru mine era ceva nou faptul că Fahlander știa ce să facă cu apa.

– Nu m-aș fi gândit că te voi revedea atât de repede, spuse Fahlander după ce ne așezaserăm și scosese considerabilul meu dosar din dulap.

– Repede nu este neapărat cuvântul la care m-aș fi gândit fiind vorba de o perioadă de șase ani, am ripostat eu.

– OK. Nu mi-a venit altul în gând.

Se schimbase. Totdeauna purta părul strâns într-o coadă de cal, iar ultima dată când îl văzusem începuseră să îi apară primele șuvițe cărunte. De atunci încărunțise complet și se tunsese scurt, ceea ce, paradoxal, îl întinerea. Fahlander era acel tip bătător la ochi, de care își amintește oricine, indiferent unde. Nu era de mirare că trebuise să își atragă colaboratori; el însuși nu se potrivea cu o carieră infracțională.

Parcurserăm împreună procedura reînregistrării. Își notă noua mea adresă, introduse foaia de hârtie în dosar, mă privi și remarcă privirea mea în așteptare. Făcu un semn.

– Uită asta. Nu mai activez în branșă.

Clar. Iar mai nou, luna era alcătuită din telemea.

– Nu cred un cuvânt din ce spui.

– Atunci s-o lăsăm așa. Mișcă din umeri ca pentru a-i mai destinde. Chiar dacă tu nu-ți poți imagina asta, oamenii încearcă să își schimbe viața. Să se schimbe ei înșiși.

– Și mai exact, ce s-a întâmplat? Ți-a glăsuit Domnul?

Fahlander dădu din cap obosit.

– Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Am făcut eu o introspecție. Și am constatat ce viață mizerabilă duc. Și că eu însumi sunt vinovat de asta. Și dacă te analizezi cinstit, asta nu va rămâne fără urmări. Arătă către mobilierul nou, datorită căruia biroul părea de două ori mai mare decât mi-l aminteam eu. De aproape doi ani nu mai beau, dacă te interesează.

Am ridicat din sprâncene.

– Asta chiar că este o noutate.

– Nu trebuie să cauți cu disperare o remarcă spirituală, între timp le-am auzit pe toate. Scoase la iveală un alt registru,

cu coperte roșii. Hai să ne apucăm de treabă. Trebuie să-ți găsim o slujbă. De data aceasta trebuie să fie ceva legal.

Deschise registrul. În el erau trei-patru file, deși loc ar fi fost pentru o sută douăzeci, după cum îmi spunea experiența mea profesională în materie de registre cu documente.

– Nu te mai strădui. Ai cu certitudine clienți care au nevoie de această vastă ofertă mai mult decât am eu.

Fahlander privi supărat.

– Sunt adevărate, nu sunt slujbe de doi bani.

– Mulțumesc. Am de rezolvat întâi câteva lucruri și acestea mă preocupă de fapt acum.

– Hmm... mormăi el și se lăsă pe speteaza scaunului cu o figură foarte gânditoare. Sper că nu este vorba despre lucrurile la care mă gândesc eu.

– Nu este. În definitiv eram într-un domeniu absolut nou pentru mine, combaterea activităților de răpire. Am adăugat: Per, te rog, nu te mai da combatant fanatic pe tărâmul dreptului și al legii, da? Nu tu.

– Departe de mine acest gând. Voiam doar să te atenționez că, așa cum văd eu lucrurile, nu îți mai poți permite. Câtuși de puțin. Ai ieșit din detenție condiționat, asta ar însemna o dată cei șase ani, la care s-ar adăuga noua pedeapsă, care dacă privim optimist ar fi cel puțin la fel de mare ca pedeapsa anterioară; cu asta ajungem la optsprezece ani. Pe care va trebui să îi execuți până la ultimul minut; despre o eliberare condiționată nici nu poate fi vorba. Deci când vei ieși, vei avea șaizeci de ani. Dar mai probabil este că vei primi o pedeapsă mai mare, pentru recidivă și foarte posibil circumstanțe agravante. Cu alte cuvinte, dacă ești prins cu documente care nu te privesc, vei părăsi închisoarea în sicriu. Cred că îți este clar lucrul acesta.

– Clar ca lumina zilei. O să îmi aduc aminte de asta de trei ori pe zi.

– Nu este un motiv de bășcălie, după părerea mea.

– Nu fac băşcălie. Ori crezi cumva că ard de nerăbdare să ajung din nou acolo de unde tocmai am ieşit?

Fahlander scoase un mormăit indispus:

– Niciodată nu am ştiut ce gândeşti, iar acum sunt prea bătrân pentru ghicitori. Aşadar, pentru moment nu ai nevoie de un loc de muncă, dacă am înţeles bine? La confirmarea mea, ridică din umeri şi continuă: Mda... atunci am terminat. Cred că putem trece peste pălăvrăgeala obişnuită. Îi cunoşti conţinutul şi îmi stă şi mie în gât.

Nu m-am ridicat.

– Mai am o întrebare, la care mi-ai putea răspunde.

Se opri la mijlocul mişcării de ridicare de pe scaun şi mă privi sceptic.

– Dă-i drumul.

– Am lucrat vreodată pentru Rütlipharm?

Fahlander se încruntă şi pe frunte îi apărură din nou cutele care pe vremuri o brăzdau permanent.

– Nu.

– Dar chestiunea aceea din Anglia? Când a fost asta? Cred că prin 1991, în august. La Glaxco. Şi el un uriaş în domeniul farmaceutic.

Figura lui Fahlander rămase inexpresivă.

– Se poate. Dar ceea ce ai făcut tu a fost la cererea unei firme de computere. Era vorba despre oferte pentru o reţea nouă a firmei, după cum poate îţi aminteşti.

Îmi amintii exact în timp ce el vorbea. Am confirmat:

– Da, aşa este. Şi mi-am mai amintit ceva, aşa că am adăugat: În anul următor m-am ocupat de o mică firmă belgiană. Bilanţuri, debite ascunse, profiluri ale angajaţilor, reţete de preparare a medicamentelor şi aşa mai departe. După câteva luni a fost cumpărată de Rütlipharm.

Fahlander scoase batista şi se şterse pe faţă pe îndelete.

– A fost o întâmplare.

M-am lăsat pe speteaza scaunului.

– Desigur că nu m-ai minți.

– Dacă te-aș minți? repetă el și privi gânditor un moment, ca și cum răspunsul la întrebare i-ar fi cerut o meditare mai amplă. Nu știu, dar eu nu te-am mințit niciodată. Poate că nu ți-am spus întotdeauna totul. Asta este altceva. Dar nu te-am mințit niciodată.

Trebuia să accept, pentru că era adevărat. Mă condusese spre o carieră infracțională și câștigase o mulțime de bani de pe urma mea, dar de mințit nu mă mințise niciodată. El păstrase mereu discreția asupra celor pentru care lucram, dar asta era ca de la sine înțeles. Pentru că, în definitiv, voia să continue afacerile în branșă.

– OK. Era doar o întrebare care mă preocupa.

– Ei, atunci mă bucur că am putut să contribui la liniștea ta sufletească. Fahlander închidea și deschidea nehotărât coperta mapei. Cum rămâne cu birocrația? Ne vedem săptămâna viitoare? La aceeași oră?

Săptămâna viitoare, la aceeași oră, voi fi omorât deja cel puțin doi oameni și voi fi smuls din labele lor o fată de paisprezece ani.

– Trebuie?

Oftă.

– Știi bine. Trebuie să bifez pe listă – a venit, a avut loc discuția și așa mai departe. Și, ca urmare, tu beneficiezi de un întreg pachet de ajutoare de la stat, nu uita asta.

Am acceptat, amintindu-mi de ce posibilități dispunea Fahlander dacă îi stricam buna dispoziție. Mi-a mai spus câteva cuvinte încurajatoare, după care am plecat.

La întoarcere am luat-o prin Vasaparken, unde am găsit o bancă izolată puțin atractivă și emanând frig. M-am așezat totuși și am scos notesul: odată reprezenta un tezaur de informații, dar acum conținutul i se învechise considerabil. L-am răsfoit până am dat de telefonul cuiva care putea să știe

ce mai făcea Dimitri. Mi-am scos telefonul și am sunat. Practic. Puteam să văd totul pe cel puțin cincizeci de metri în jur și puteam să mă asigur astfel că nu eram ascultat.

Omul se numea Leonid și era un tip sedentar, cel puțin așa se explică cum l-am putut găsi la vechiul lui număr de telefon. La început a fost bănuitor. Înainte de a obține o informație de la el, a trebuit să îi răspund la câteva întrebări referitoare la Dimitri, în chestiuni cunoscute doar de un cerc foarte restrâns. Dimitri fusese nevoit să se dea la fund, mi-a povestit el, pentru că se reluase mai agresiv căutarea lui. Mulți ani fusese liniște, pentru că poliția rusă fusese ocupată cu alte probleme. Dar, din cine știe ce motiv, își amintise de el cu puțin timp în urmă, și solicitase oficial ajutorul autorităților suedeze, pe care acestea se grăbiseră să îl acorde, de parcă celelalte solicitări asemănătoare nu ar fi fost niciodată ignorate pur și simplu.

– Dar cu siguranță se află în Suedia, nu? am întrebat.

– Desigur, dar nu știm unde. N-a mai dat nici un semn.

Dimitri era căutat în Rusia pentru infracțiuni de natură informatică, de dimensiuni politice. Se refugiase în Suedia, mai întâi pentru că Suedia se bucura de mult de un bun renume în materie de politică a refugiaților și de azil și în al doilea rând, acesta fiind și motivul real, pentru că era înnebunit după femeile scandinave. O înclinație care, din câte știam eu, îi fusese răsplătită prea puțin satisfăcător. Și Dimitri nu se învățase minte. Ba, dimpotrivă. În ciuda tuturor necazurilor, visa cu o încăpățânare de admirat la o soție cu păr lung și blond.

– Este chiar mai bine că nu dă nici un semn, continuă Leonid. Constatăm tot timpul că suntem supravegheați. De data asta pare să fie ceva serios.

– Hmm...

S-ar putea ca povestea din Rusia să nu fie adevăratul motiv. Eu știam despre Dimitri câteva chestiuni de care Leonid probabil că habar n-avea. De când trăia în Suedia, nu

încetase să facă chestii ilegale cu computerele. Din ceva trebuia și el să trăiască. Iar unele dintre aceste activități stârniseră, în mod evident, nemulțumirea autorităților.

Am încheiat convorbirea telefonică, mi-am pironit privirea în cenușiul zilei de noiembrie și am înjurat cu foc. Dimitri era cel mai bun hacker pe care îl cunoscusem vreodată. Era chiar genial. Aveam al naibii nevoie de ajutorul lui.

Dar, bineînțeles, dispăruse. Ca de atâtea ori în viață, lumea mi se punea împotrivă.

Am rămas un timp așa nehotărât, lăsându-mă în voia unor gânduri tulburi, când, cine știe de ce, mi-am amintit de Reto Hungerbühl. Dacă mă gândeam bine, acesta avea în seiful lui o mulțime de lucruri cel puțin ciudate. Te puteai întreba, desigur, ce s-ar mai putea afla despre el.

Am pus din nou mâna pe telefon, dar m-am gândit imediat că era totuși mai sigur să apelez acum de la o cabină telefonică. Redacțiile ziarelor dispun de centrale telefonice moderne, și aș paria pe orice că înregistrarea numărului apelantului devenise între timp o chestiune standard.

Am găsit o cabină telefonică din care cartea de telefoane nu fusese furată. Ceea ce nu avea nici o importanță, pentru că numărul de la *Aftonbladet* mai era încă cel vechi.

– La arhiva ziarului, vă rog, cu Anders Östlund, am cerut centralistei.

Mi s-a făcut legătura, dar vocea care îmi răspunse nu era nici a lui Östlund și nici a practicantei lui leneșe și cu piept voluminos.

– Anders Östlund nu mai lucrează aici, mă informă o voce ursuză de femeie.

– Nu se poate, am fost la el ieri la prânz și mai lucra acolo.

Adică făcând ceea ce înțelegea Anders Östlund prin a lucra.

Ea tuși îndelung.

– Eu știu că și-a dat demisia de la sfârșitul acestui an și până atunci este în concediu. Ieri a fost ultima lui zi de muncă.

Demisia? Anders Östlund, care mai avea doar câțiva ani până la pensie? Nu putea fi decât o minciună.

Am pus telefonul în furcă cu senzația că nu era vorba de o întâmplare.

CAPITOLUL 28

Când am ajuns la pensiune, televizorul din bucătărie se auzea încă de pe culoar. Am închis ușa de la intrare după mine. Televizorul mă deranjează; mă face nervos și îmi tulbură somnul. Probabil că trebuie să fii obișnuit din copilărie cu schimbarea rapidă a imaginilor, iar eu am fost lipsit de acest antrenament. Tocmai voiam să mă strecor în odaia mea, când din vârtejul de cuvinte au țâșnit vorbele: „... profesorul Hernández Cruz..."

Trebuia cel puțin să arunc o privire.

La masa din bucătărie, uitându-se la micul ecran alb-negru al televizorului așezat pe frigider nu se afla, așa cum m-aș fi așteptat, proprietăreasa, ci un bărbat slab cu o barbă mare, stufoasă, de o nuanță maronie-închisă. Purta o cămașă albă cu pieptul ca acelea care se poartă la smoching și cu vârful degetelor mânca ceva, ce abia la privire mai atentă și folosindu-mă și de miros le-am identificat a fi felii de gulii.

– Laureata premiului Nobel, spuse el în loc de salut, și arătă către ecran.

– Ah, da? am spus și m-am uitat la imaginea televizată.

Un moderator care mi se părea vag cunoscut și o femeie cu părul negru, înaltă și nu tocmai tânără stăteau la o masă triunghiulară și discutau în limba engleză. Discuția era subtitrată în suedeză și, evident, nu era o transmisie live.

Femeia tocmai spunea, făcând un gest calm:

– V-ați întrebat vreodată cum ia naștere atracția sexuală?

Lume întoarsă pe dos. Nu era sarcina celui care lua interviul de a pune întrebări, și nu era sarcina persoanei intervievate să răspundă la întrebări? Dar moderatorul rânji doar tendențios și intră în joc.

– Deci, normal că pot vorbi numai din proprie experiență, dar la mine atracția sexuală începe totdeauna când întâlnesc o femeie frumoasă...

În studio izbucniră hohote de râs.

Bărbosul de la masa din bucătărie își șterse mâna de pantaloni și apoi mi-o întinse.

– Sunteți noul chiriaș, nu? Eu mă numesc Tollar. Am camera de lângă a dumneavoastră.

Am șovăit, dar apoi i-am întins și eu mâna.

– Gunnar Forsberg. Am arătat către ecranul televizorului. Despre ce este vorba?

– Un interviu mai vechi. Tollar mai luă o felie de gulie. Acum vreo cinci ani, ori cam așa ceva, ea a primit o distincție în Anglia. De atunci este interviul. Săptămâna viitoare vine la Stockholm.

– Da, înțeleg.

– Vă cred pe cuvânt, zâmbi femeia cu părul negru atunci când râsetele din public încetară. Dar vreau să ajung în altă parte. Adică, v-ați întrebat vreodată cum apare atracția sexuală în viața dumneavoastră? Gândiți-vă la copilăria dumneavoastră. Când erați copil, găseați că fetele sunt respingătoare. Priveliștea unei femei goale era stranie, chiar dezgustătoare. Simplul gând al unui sărut cu limba vă oripila. Desigur că vi se întâmpla încă de pe atunci ca uneori membrul să vi se întărească, dar ideea de a-l vârî în această stare în corpul altui om v-ar fi părut dezagreabilă. După cum spuneam, asta vi se întâmpla când aveați opt sau poate zece ani. Câțiva ani mai târziu, dimpotrivă, totul arăta diferit...

– Da, confirmă rânjind moderatorul, îmi amintesc acum foarte clar.

Se alese cu râsete izolate. Se părea că nu lua prea în serios discuția.

– Nu-i așa? continuă Sofía Hernández Cruz. Și acum eu vă întreb: Ce s-a petrecut?

– Are legătură cu hormonii, cred.

– Fără îndoială, dar mai exact cum? Cum funcționează asta? Problema este pe ce cale influențează acești hormoni gândirea noastră – pentru că nu fac nimic altceva. Intervine pubertatea, și brusc găsim interesante, fascinante, irezistibile, persoane ale sexului opus care cu un an în urmă nu reprezentau nimic pentru noi – pur și simplu pentru că aparțin celuilalt sex! Dar cum funcționează asta? Cum ne determină o substanță chimică – pentru că hormonul nu este nimic altceva decât o substanță chimică cu o structură complicată – să gândim într-un mod complet nou? Să simțim noi necesități? Și ce ne spune asta despre natura conștiinței noastre? Acesta este domeniul activității mele.

– Așa cum descrieți dumneavoastră hormonii, sună de parcă am vorbi despre niște droguri periculoase.

Sofía Hernández se sprijini de speteaza scaunului și zâmbi cu subînțeles, ca și cum s-ar fi amuzat că în sfârșit interlocutorului i se aprinsese beculețul.

– Da, nu-i așa?

Tollar sări în picioare și dădu volumul mai mic pentru că începuse un pachet de reclame.

– Ce ziceți de asta? vru el să știe.

– Interesant, am spus și gândul mă duse la hârtiile pe care le găsisem în seiful lui Reto Hungerbühl.

– Și altceva nimic?

– La ce vă așteptați?

– În fața ochilor dumneavoastră se află soarta umanității, și tot ce aveți de spus este „interesant"?

– Și nu este interesantă soarta umanității? am întrebat.

Omul era clar cam dus cu pluta, doar că încă nu-mi dădeam seama cât de departe.

În orice caz, am considerat că era mai potrivit să trec sub tăcere faptul că soarta umanității îmi era indiferentă. Ceea ce prezenta interes pentru mine era soarta unui anumit om.

Arătă către ecranul mut și spuse, mestecând vârtos:

– Știu interviul. L-au mai transmis de câteva ori de când a primit premiul. Va explica acum cum a lucrat. Că le măsura nivelul hormonal și activitățile cerebrale unor studenți neavizați, în timp ce le arăta materiale pornografice.

– Sună de parcă ar fi fost un experiment amuzant.

– Este un experiment cu conștiința umană. Despre asta este vorba. Cu ajutorul practicilor sexual-magice, se va pune sub control conștiința umană. Tollar începu să respire agitat și să mestece tot mai nervos. Gesticula cu mâinile în direcția televizorului. Ceea ce aplaudă aici oamenii nu este altceva decât satanism.

– Ah, da?

Asemenea afirmații mă paralizează de-a dreptul. Era evident că era dus cu pluta, dar dimensiunea nebuniei mă lăsa fără cuvinte.

– Doar așa, ca să înțeleg corect, am întrebat după un timp, modul în care femeile umblă îmbrăcate prin oraș în primele zile când dă căldura este tot satanism?

Ridică din sprâncene. Sub barba încâlcită nu se putu desluși grimasa afișată pe chip.

– Vă bateți joc, constată el. Vă distrați pentru că nu înțelegeți planul aflat în spatele acestor lucruri.

– Dar dumneavoastră îl înțelegeți, sunt ferm convins.

– Nici nu este greu. În definitiv Satana se distrează făcându-ne cunoscute fără echivoc intențiile lui.

Făcea parte din acel soi de smintiți care în nebunia lor introduc un adevărat sistem. Am tras un scaun și m-am așezat și eu.

– Păi, atunci spuneți-mi cum arată planul. Mereu am vrut să aflu asta.

Îmi întinse farfuria cu gulii și mă invită să mă servesc. Probabil o dovadă enormă de încredere din partea lui. Am luat bucata cea mai mică, pentru că aș minți să spun că guliile crude fac parte din plăcerile mele culinare.

– Ați amintit femeile îmbrăcate ușor, se apucă Tollar să-mi explice cum stătea treaba. Dar ia gândiți-vă, cine le îmbracă? Creatorii de modă. Fuste tot mai scurte, decolteuri tot mai ample, apariții tot mai aţâţătoare. Planul este sexualizarea societății. De ce? Mai întâi pentru a amplifica natura noastră animalică, pentru a ne comporta cât mai mult ca animalele – asta i-a plăcut mereu Satanei. Cu toată bunăvoința, Tollar nu arăta ca unul care să fi făcut măcar o dată în viață sex, ca să nu mai vorbim de alte experiențe mai deosebite. Și în al doilea rând pentru a pregăti terenul pentru experiențe ca acestea. Societatea noastră este sexualizată de decenii. Valorile noastre au decăzut complet. De aceea i s-a acordat acestei femei chiar premiul Nobel, în loc de a fi alungată din cauza experiențelor ei!

– În spatele acestor chestiuni se află de fapt Satana? mi-am dat eu cu presupusul.

– Normal. În ce privește societatea, asta este ca să zicem așa canonizarea acestei femei. Acum ea poate să își continue și să-și desăvârșească experiențele ei cu binecuvântarea tuturor, iar Satana este mai aproape ca oricând de atingerea scopului său, acela de a stăpâni conștiința oamenilor.

– Dar de ce este asta atât de important pentru el? Eu cred că oricum controlează lumea destul de bine. N-ar fi prea plictisitor să nu mai poată urzi intrigi, ci doar să apese pe un buton?

– Acesta este un mod prea uman de a privi lucrurile. Noi vrem distracție, amuzament, *action*, și din această cauză suntem foarte vulnerabili. Dar Satana vrea ca noi să-l alegem

în mod conştient şi, dacă o facem, atunci îi aparţinem pe veşnicie. Atunci el va câştiga.

– Aha, atunci într-adevăr miza este mare.

Tollar confirmă cu mina serioasă pe care o adoptă orice agent de asigurări.

– Totul, vecine, spuse el, miza înseamnă totul.

O asemenea abundenţă de informaţii cutremurătoare trebuia mai întâi digerată, lucru pentru care Tollar avea toată înţelegerea. Când i-am spus că voiam să mă retrag în camera mea pentru a cugeta, el a zâmbit doar atoateştiutor şi cu o mişcare a capului mi-a acordat permisiunea să plec.

Chiar trebuia să cuget. Am scos prada de noaptea trecută de după dulap unde, suspicios cum eram, o ascunsesem, am pus totul pe pat şi am încercat să mă dumiresc ce găsisem. Dar nu prea mă puteam concentra. Dormisem prea puţin, nu mâncasem nimic toată ziua, iar prin cap îmi treceau tot felul de alte gânduri.

De exemplu, mă gândeam la perioada petrecută cu Lena. Mai ales la nopţi. Că tot fusese vorba de sexualizare: da, corpul meu ardea de nerăbdare să dea în sfârşit frâu liber naturii lui animalice. Aşa de tare ardea, că durea. Şi apoi am citit că seriile de teste efectuate sub denumirea de RASPUTIN au avut ca scop obţinerea nu doar a unui produs destinat creşterii potenţei, ci şi a excitabilităţii sexuale. Cum de îi putuse cuiva veni ideea nebună de a dezvolta un produs care să ne facă mai dornici de sex decât eram de la natură? Ceea ce se căuta cu insistenţă nu era oare eliberarea pornirilor sexuale? Atracţia sexuală dintre sexe nu era oare ceva care ne tortura şi ne chinuia, excepţie făcând puţinele ocazii în care puteam ceda pornirilor?

Era imposibil să analizezi raţional lucrurile astea; aşa cum era imposibil să schimbi prin meditaţie ceva din situaţia în care mă aflam. Îmi dădeam seama destul de difuz, şi totuşi îmi

era clar că legătura dintre Lena și mine nu ar fi mers pe termen lung, deși mi-aș fi dorit să fie altfel. Mi-aș fi dorit ca ea să fie aici. Mi-aș fi dorit... încă ceva, dar nu puteam să spun ce anume.

Am scos notesul și am căutat în el numărul de telefon al unei vechi prietene a Lenei. Am găsit-o, aceasta m-a recunoscut și mi-a dat noul număr al Lenei.

– Acum se numește Novitzky și are un fiu de trei ani, Sven.

– Și cum îi merge?

Ea șovăi, apoi zise:

– Ca să fiu sinceră, ne-am cam înstrăinat. Familia ei, fiul, au acaparat-o... Dacă vrei s-o suni, fă-o cel mai bine între patru și cinci. Mai înainte este pe drum cu copilul, după care vine acasă soțul.

Dar am sunat-o imediat. La numărul format a răspuns robotul. O voce antipatică de bărbat informa că era vorba despre telefonul familiei Novitzky. Novitzky, ce nume o mai fi și acesta?

Am citit despre viața laureatei premiului Nobel, profesorul Sofía Hernández Cruz, dar nu m-am putut concentra, am făcut un duș, am citit mai departe, dar tot nu reușeam să mă concentrez. Vedeam cum folia de plastic de pe fereastră era periodic umflată de vânt...

Mă gândeam la Kristina. Poate că acum ședea într-un loc ca acesta. Pentru ea era mai rău, deoarece eu puteam oricând să mă ridic și să plec, pe când ea nu putea.

Cumva aceste hârtii trebuiau să mă pună pe urmele ei.

Am luat următorul pachet de documente. Juveniles Aggression-Syndrom, prescurtat JAS. Nu mai auzisem de așa ceva, dar suna impresionant și îmi redeștepta amintiri din copilărie la care aș fi vrut să renunț. Nu numai pentru acum, ci pentru tot restul vieții mele. Încăierări crunte pe podeaua de piatră, purtate cu o îndârjire feroce. Rânjete demonice pe fețele unor băieți mai mari și mai puternici, lucru pe care îl

făceau simțit. Străluciri de lame de cuțit în lumina soarelui, teama violentă ce te cuprindea din când în când, teama de ce te putea aștepta la sfârșitul zilei.

Atunci când lași la o parte ochelarii roz ulteriori, copilăria este o perioadă groaznică. Cea mai oribilă parte a vieții. Aș fi acceptat să mai am o dată douăzeci de ani. Dar doisprezece? Încă o dată opt ani? Niciodată.

Teancul de hârtii conținea ciornele a mai multor articole pe tema JAS, pline de termeni de specialitate, note de subsol, formule, grafice și fraze încâlcite. Din ce înțelegeam, din noile cercetări rezulta că agresivitatea anumitor adolescenți nu avea nimic de a face cu caracterul ori cu mediul de viață, ci era o boală cauzată de dereglări hormonale. Dacă acestea se puteau echilibra în corpul unui tânăr la pubertate era un fapt determinat genetic. Cei la care dereglările continuau să existe sufereau de JAS și aveau nevoie de terapie medicamentoasă corespunzătoare.

Totul reprezenta o descoperire relativ nouă. Ceea ce aveam în față era un plan asupra modalității în care lumii să îi fie adusă la cunoștință această descoperire.

Cineva copiase un calendar al anului viitor, pe care marcase de mână termene pentru publicarea diverselor articole, pe care ulterior le barase sau le alăturase câte un semn de întrebare. Printr-o notă la data de 20 octombrie firma Rütlipharm invita la un simpozion cu tema JAS la Acapulco, pentru care promitea acoperirea cheltuielilor de masă, logistică și transport. Pe marginea liberă a copiei, ceva mai palid, se notase conținutul unei convorbiri telefonice din 16 octombrie, din care rezulta contramandarea simpozionului.

Printre faxuri era o filă simplă dintr-un notes, gălbuie, cu linii roșii fine, pe care cineva – probabil Reto Hungerbühl – făcuse un gen de listă to-do în limba germană:

JAS!!!

De insistat la P că trebuie menținută buna dispoziție la RK.

Rezultate iulie-septembrie:

– nesatisfăcătoare, insuficient de selective

– de analizat: alte proceduri de testare? Unde? Cum?

– cum procedez până la urmă cu Basel?

F trebuie să preia o seară pe SHC, P și cu mine trebuie să mergem la RK.

De clarificat întâlnirea cu SHC!

Am citit notița cu acea mâncărime plăcută și familiară în stomac, căreia îi dusesem atâta timp dorul. Note scrise de mână de către alți oameni: nu există nimic mai fascinant. Este ca și cum ai putea să arunci o privire direct în mintea lor.

Hungerbühl făcuse aceste note numai pentru el, pentru a-și pune gândurile în ordine și a nu uita nimic, pentru a-și rândui corect prioritățile decizionale. Faptul că eu, ca nespecialist, abia înțelegeam despre ce era vorba făcea totul și mai fascinant.

P, F, RK și celelalte erau prescurtările unor nume, clar. Eu aș putea să scriu un manual despre descifrarea unor astfel de note personale, și unul dintre primele principii ar fi că numele de persoane se prescurtează aproape totdeauna cu majuscule.

JAS înseamnă Juveniles Aggressions-Syndrom. Evident, Reto Hungerbühl, șeful filialei din Suedia a firmei Rütlipharm, efectuase aceste serii de teste, de care era nemulțumit. Și, evident, centrala concernului nu trebuia să afle. El avea secrete față de șeful lui suprem, era clar.

Iar SHC – îmi trecu mie prin minte – nu puteau fi decât inițialele laureatei cu premiul Nobel, Sofía Hernández Cruz.

Ea îl deranja. Tare mi-ar fi plăcut să știu de ce!

Între timp trecuse de ora patru. Am mai sunat încă o dată la Lena.

– Novitzky, se prezentă ea la telefon.

Era cât pe aici să închid, dar am spus totuşi:

– Alo, Lena. Sunt Gunnar.

Am auzit cum trăgea aer în piept.

– Gunnar? Vocea parcă îi tremura. Gunnar, ca să vezi... De unde suni?

– Sunt din nou liber. De alaltăieri.

– Frumos. Pentru tine. Eu... Ştii, nu? Că m-am căsătorit şi aşa mai departe?

– N-aveam cum să nu aflu, am spus şi am simţit în vocea mea ceva vibrând, ceva insesizabil speram. Ia spune... ne-am putea totuşi întâlni? Scurt?

– Să ne întâlnim? repetă ea. Nu ştiu. Este puţin cam brusc... Se auziră din fundal zgomote, apoi scâncet de copil. Sven? strigă Lena spre interiorul casei. Ce faci acolo? Scoase un oftat care sugera epuizarea. Un moment, da?

M-am lăsat pe spate, pe saltea, şi am auzit-o vorbindu-i copilului care urla. Ce făceam? Nu se va culca cu mine. Lena nu o va face. Avea familia pe care şi-o dorise totdeauna; nu o va risca pentru nimic în lume.

O uşă se închise şi ţipetele copilului slăbiră în intensitate. Paşi, apoi ea reveni la aparat.

– Gunnar? Mai eşti la telefon?

– Lasă-mă să ghicesc. Bărbatul tău ar fi împotrivă.

– Da. Nu. Ba da, natural, oftă ea. Dar oricum nu merge. Sven este bolnav şi trebuie să stau cu el acasă. În altă situaţie aş fi spus că ne-am putea întâlni într-o zi la o cafenea sau... Ştii, în mod normal nu are probleme. Când mă întâlnesc cu vreo prietenă şi este cu mine, are nevoie doar de o carte cu poze şi de o suzetă şi este cel mai cuminte copil din lume.

M-am încruntat. Ce idiot eram! Ea nu gândea ca mine. Eu nu eram dispus să stau la o cafea, debitând platitudini de faţă cu micuţul ei mai mult ori mai puţin cuminte.

– Bine, am spus, încercând să duc discuţia la sfârşit.

Ce idee proastă am avut! Dar la ce să te aștepți de la cineva ieșit de două zile din închisoare și care se simte cam dezorientat?

– Hmm... da, înțeleg, murmură ea cu gândul în altă parte. Gunnar, mi-am amintit că mai am revistele tale. Ți le-aș putea trimite? Ce să fac cu ele?

Am rămas încremenit.

– Ce reviste?

– Ei, abonamentele tale, răspunse Lena mirată tocmai când și eu îmi aminteam de ele ca de ceva de acum o sută de ani.

Atunci când arestarea mea devenise iminentă, nu numai că o târâsem pe Lena după mine la bancă, pentru seif, dar o mai și rugasem să continue abonamentele mele la revistele de specialitate privind tehnica de siguranță și supraveghere. Era vorba despre o revistă germană și două reviste americane greu de obținut și care nu se găsesc în bibliotecile din Suedia, excepție făcând poate biblioteca poliției. Numerele mai vechi practic nu mai puteau fi obținute, dar deseori tocmai de ele aveai nevoie. Pe atunci mă gândisem că cu ajutorul acestora mă voi putea pune rapid la curent cu noile cerințe ale branșei mele.

– Chiar le-ai păstrat pe toate?

– Da, nici nu sunt chiar așa de multe. Patru numere anual din cele americane, și cam subțirele dacă te gândești la preț.

– Dar tu te-ai căsătorit și ai un copil și așa mai departe...

Aproape că mă bâlbâiam.

Vocea ei era moale, domoală.

– Îți promisesem.

– Da, am spus.

– Este vorba despre o cutie plină, Gunnar. Dacă îmi dai adresa, ți le trimit.

Eram atât de uimit, că am fost de acord. Da, să mi le trimită. Îmi dădeam seama că acum nu dispuneam de timpul

necesar pentru a le citi, dar ce o fi, o fi... I-am dat adresa pensiunii mele, ea o notă, o repetă ca să fie mai sigură și nici o lampă de avertizare din capul unui bărbat de obicei suspicios nu se aprinse.

După convorbire am mai rămas un timp așa, privind telefonul mobil din mână și încercând să înțeleg ce mi se întâmpla.

Nu aveam idee. Am luat din nou hârtiile din tezaurul lui Hungerbühl, le-am răsfoit și am început să înjur. Fir-ar să fie, aveam nevoie de informații suplimentare! Aveam nevoie de Dimitri!

Și mai aveam nevoie de ceva de mâncare. Stomacul meu era complet gol. Cel mai bun lucru era să dau fuga la localul chinezesc pe care îl văzusem la vreo două străzi distanță, să iau câteva porții din ceva cu orez, plus ceva de băut. Tocmai voiam să mă ridic și să iau portmoneul, când sună telefonul. L-am înșfăcat:

– Ce este?

Hans-Olof, bineînțeles. Neinteligibil. Suspina, ofta, bombănea.

– Ascultă, nu înțeleg nici un cuvânt, l-am întrerupt. Ia-o de la capăt, și te rog, mai rar!

– Tocmai a sunat Kristina, țipă el. Este într-o cabină telefonică din Södertälje! Trebuie să o iau!

CAPITOLUL 29

– Să o iei? Pe Kristina? am strigat fără să vreau. Asta înseamnă că este liberă?

– Da! Este liberă. A scăpat de ei! gâfâi Hans-Olof. Din fundal se auzeau trântindu-se uși și pași pe pietriș. Ce să fac acum? Plec la Södertälje, nu? Este în cabina telefonică de la intersecția Persikragränd cu Högloftsvägen. Trebuie să mă uit pe ghidul orașului... Să te iau de la hotel?

– Nu mai sunt la hotel, am răspuns cu gândul în altă parte.

Mă surprindea și pe mine violența reacției mele fizice la această modificare a situației. Inima parcă voia să îmi iasă din piept rupându-mi coastele. Urechile îmi vâjâiau. În capul meu se învârteau gânduri și sentimente.

– Nu mai ești la hotel? repetă Hans-Olof. Dar de ce?

Vocea predominantă în tot acest haos era cea a neîncrederii. Cum era posibil?

– Hans-Olof, nu înțeleg. Nu înțeleg ce înseamnă asta.

– Este liberă, Gunnar! strigă el. Se trânti portiera unei mașini și vocea lui răsună inconfundabil din interiorul unei mașini. Mă așteaptă Kristina! Mă așteaptă să o iau, s-a sfârșit coșmarul!

Dar cum de au eliberat-o răpitorii tocmai acum? Ce se petrecea în spatele culiselor? Sau poate că a reușit să evadeze? În acest caz...

– Du-te cât de repede poți, i-am spus. Ia-o, urc-o în mașină și pleacă oriunde. Dar nu acasă! Mă auzi, Hans-Olof? În nici un caz nu te duce cu ea direct acasă!

– Ce?

– Dacă a fugit, o vor urmări, mă înțelegi? Așteptați-mă undeva până când vin și eu.

– Ah, da. Așa fac. Unde?

– Nu are importanță. La un hotel, ce știu eu... Vom lua legătura telefonic. Acum du-te, omule! l-am grăbit eu, pentru că încă nu auzeam zgomotul unui motor.

El porni motorul și am auzit zgomotul făcut de pneuri pe pietriș.

– Și tu? Tu nu vii acolo?

– Ba da, dar înțelege că nu trebuie să fim văzuți împreună. Poate că totul nu este decât o capcană. Poate că ei bănuiesc ceva. Probabil că știu că cineva a pătruns azi-noapte la Rütlipharm.

Și era posibil ca ei să știe mai multe despre rudele lui Hans-Olof decât ne-ar fi plăcut nouă.

Era posibil ca de la Kristina să știe, îmi trecu prin minte.

– Aha! Circulația este dificilă. Cred că trebuie să închid telefonul.

– Da, să nu faci vreun accident acum. Du-te acolo și înșfac-o! Îmi mai veni o idee: i-ai dat numărul tău de mobil?

Se bâlbâi:

– Ăăă... nu. Nu m-am gândit la asta.

– Bine, bine că nu te-ai gândit.

Păru că înțelesese ce voiam să spun. Am închis telefonul.

Acum se răzbuna faptul că nu îmi procurasem mai de mult o mașină.

Am sărit în pantofi. Un taxi – m-am gândit în timp ce umblam la șireturi. Cât ar costa? Până la Södertälje erau douăzeci de kilometri buni. Cinci sute de coroane, dacă nu mai mult. Cu siguranță că nici tarifele la taxi nu mai erau aceleași ca înainte de a fi intrat eu la închisoare. Am înghesuit documentele în ascunzătoarea lor și am luat la mine un pumn

plin de bani, vreo două mii de coroane, în bancnote de câte o sută și de câte cinci sute.

Am ieșit ca un fulger pe stradă. Se lăsase de mult întunericul. Un vânt rece ca gheața ridica câțiva fulgi rătăciți pe străzi, ce scânteiau în luminile farurilor ca niște insecte grațioase. Mă treceau fiori gândindu-mă la Kristina, care probabil că își aștepta tatăl îmbrăcată în haine potrivite pentru mijlocul lui octombrie. Din nou mi-am dat seama că mi-o imaginam ca pe o fetiță de opt ani cu coadă de cal. Dar între timp împlinise paisprezece ani; poate că îi va trece prin cap să se adăpostească undeva.

Nici un taxi, nimic. Pe străzi se scurgea un râu de cutii metalice, zdrăngănind, mirosind, dar printre ele nu se afla nici un taxi. Am alergat de-a lungul lui Rosenlundsgatan, căutând din priviri și înjurând. Am zărit o stație de taxiuri. Dar era goală. Doi bărbați cu genți-diplomat așteptau cu gulerele paltoanelor ridicate.

Puteam să uit de taxi. Mai erau doar câțiva pași până la stația Södra. La cum se circula, mai curând ajungeam pe jos – și în orice caz dacă foloseam metroul.

În timp ce cumpăram un bilet, am auzit jos zgomotul metalic al unei garnituri care tocmai sosea. M-am năpustit pe scări și în ultima secundă am sărit în ultimul vagon, a cărui parte din spate era goală. Ce este drept, asta se datora unui nenorocit care sforăia și care făcuse pe el în așa hal, că se bălăcea într-o băltoacă de urină, al cărei miros bestial deveni și mai pregnant după ce ușile se închiseră și vagonul bine încălzit se puse în mișcare. Am preferat să suport înghesuiala dintr-unul din celelalte vagoane, pline de perechi care se certau, de tineri agresivi și bătrâni cicălitori.

Imediat ce garnitura ieși din tunel la suprafață, se goli puțin câte puțin la fiecare dintre stațiile enervant de numeroase. La un moment dat am găsit un loc la fereastră și am putut să văd în întunericul de afară cum luminile provenind

de la garniturile ce treceau în sens invers alunecau pe povârnișurile acoperite de nea și peste pinii sfrijiți. La fiecare câteva minute verificam dacă telefonul meu mobil era în stare de funcționare, că avea semnal, că Hans-Olof nu îmi trimisese nici un SMS în timp ce fusesem în subteran. Nu îl sunam, în orice caz nu îl sunam acum. Probabil că era încă blocat în trafic. Dacă nu era așa însemna că era ocupat. Nu, acum nu, deși obiectele acestea erau practice în asemenea situații. Când se încerca eliberarea nepoatei din ghearele răpitorilor care lucrau cu poliția.

Cu puțin înainte de Ronninge telefonul sună și l-am dus la ureche cu rapiditatea cu care un erou de western își scotea arma.

– Da? Era Hans-Olof. Ce este?

– Nu știu ce să fac.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Avea un tremurat ciudat în voce:

– Nu mai suport, nu mai pot... Gunnar, te rog...

În timp ce vorbea, parcă vedeam în fața ochilor o fotografie de ziar în care o fetiță zăcea într-un lac de sânge, cumplit maltratată. Nu mai este o fetiță! m-am corectat, dar m-am stăpânit cu greu să nu fac ceva, de exemplu să lovesc peretele cu pumnul. Am inspirat adânc și m-am străduit să par ca un psihiatru care zice:

– Hans-Olof! Acum te rog să îmi spui ce s-a întâmplat. Ai găsit-o?

Pauză.

– Nu, spuse.

Speranța care se trezise în mine împotriva oricărei rațiuni era acum la pământ.

– Unde ești acum? am întrebat fără nici o intonație.

– Dar ea a fost aici, spuse el.

– Ce?

– Aici, în cabina telefonică. A fost aici.

Suna groaznic. Era pe punctul de a-și pierde autocontrolul.

– Hans-Olof, unde ești? În Södertälje?

Urmă un moment de liniște în care am crezut că legătura se întrerupsese, apoi el răspunse:

– Da.

Nu era bine. Poate că trebuia să mă îngrijoreze nu numai situația Kristinei, ci și cea a tatălui ei.

– Vin cu metroul, am spus. Era riscant, era o încălcare a propriilor mele măsuri de siguranță, dar trebuia. Poți să ajungi la gară?

Răspunsul lui veni de foarte departe și nu aș fi putut spune dacă era un fenomen tehnic:

– Da. La gară, clar.

Garnitura mergea tot mai încet, pe măsură ce se apropia de Södertälje, cel puțin așa mi se părea mie. Mă mutasem de mult în fața ușii și încercam să deslușesc ceva în întunericul străpuns de luminile felinarelor stradale. Nu mai trecusem tare de mult prin aceste locuri. De pe vremea când eu și Inga locuiam aici. Deseori avusesem mulți bani în buzunarul de la piept al scurtei mele și pe ultimii kilometri abia mai răbdam să stau jos. De cele mai multe ori fusesem toată ziua în Stockholm, unde pătrunsesem prin efracție în tot felul de locuințe – în timpul zilei puteam opera într-un mod mai puțin suspect decât în timpul nopții – și vândusem prada unui tăinuitor. Era o metodă primitivă de a obține bani, dar pe atunci nu știam alta mai bună. Cărasem după mine tacâmuri de argint, tablouri periculos de mari și banale aparate de radio, fără să bănuiesc că aș fi putut obține cu ușurință însutit sau înmiit aceeași sumă, dacă în loc de podoabele soției aș fi luat calendarul cu întâlniri al soțului și l-aș fi vândut celor interesați.

Eram tânăr și decis să-mi caut norocul. Norocul nostru. Acum știam că acele vremuri fuseseră cele mai fericite din viața mea. Aș vrea să fi știut asta și atunci.

Gândul că Kristina, nepoata mea și ultima mea rudă în viață, ar putea fi dintre toate locurile din Suedia captivă tocmai aici îmi întina amintirile. Tocmai din acest motiv mi-am jurat că va plăti cineva.

În cele din urmă garnitura ajunse pe peron. Am coborât primul și m-am simțit străin când am privit în jur. Nu mai fusesem de mult aici, dar nu mă așteptasem ca totul să se fi schimbat atât de mult, încât să mă simt ca un străin. Linia ferată era înconjurată de un loc mare, cu pietriș pe jos, arbori recent plantați se luptau cu frigul mușcător, iar din vechea gară mai rămăsese doar micul ghișeu alb, la care probabil că și acum se cumpărau biletele, și câteva din băncile pentru cei care așteptau. Am ridicat privirea către malul aflat de cealaltă parte a văii, din care nu se vedeau decât felinarele. Acolo undeva fusese casa noastră. Noi așa îi spuneam, deși a noastră era doar mica mansardă compusă din trei camere, bucătărie și baie. Am încercat să nu mă gândesc la faptul că Inga, după ce se măritase, mai venise acolo doar o singură dată.

Volvo-ul gri staționa ciudat de liniștit lângă bordură, nu departe de ghișeul stației. Când am coborât, Hans-Olof abia se zărea. Era în spatele volanului și ținea ceva în mână.

O cordeluță – mi-am dat seama după ce ochii mi s-au mai obișnuit cu întunericul. Pe ea erau brodați doi elani stilizați.

– Este a Kristinei? am întrebat.

Hans-Olof confirmă:

– Era în cabina telefonică.

– Și Kristina?

El încerca să-și stăpânească lacrimile, nu voia cu nici un chip să piardă bătălia cu ei.

– A plecat. Nu mai era aici. Am ajuns prea târziu.

Mi-am trecut cu palmele peste față. Asta mai lipsea, ca el să cedeze.

– Asta n-ai de unde să știi. Probabil că totul a fost doar o șmecherie a răpitorilor, nimic altceva.

Hans-Olof se mișcă ușor.

– Crezi?

– Nu are sens s-o elibereze acum pe Kristina. Și nici prin cap nu mi-ar trece că ea ar fi putut tocmai acum să fugă, după ce două luni a fost ținută cu forța de către răpitori.

Hans-Olof ridică banda.

– Și asta?

– Asta nu înțeleg, am recunoscut. Trăgeam cu coada ochiului afară, examinând trecătorii care se îndepărtau de gară cu capul plecat. Ca să fiu sincer, sunt complet nedumerit.

Mă măsură cu o privire pe care nu am putut să o descifrez.

– Am luat toată strada în lung, am întrebat oamenii, am sunat la uși... Șovăi. Am găsit ceva la care ar trebui să te uiți.

– Ce anume?

Porni motorul și zise:

– Nu este departe.

Nu am putut să scot mai mult de la el. Trebuia să văd cu ochii mei. Așa că am încetat să mai pun întrebări. Conducea foarte tensionat, ceea ce mă enerva, dar coti într-o direcție care ne îndepărta de Södertälje „al meu", ceea ce în mod absurd mă mai liniști. Mergeam către Västergård, unde strada era mărginită de garduri vii înalte și practic nu se mai vedea țipenie de om.

I-am amintit:

– Nu trebuie în nici un caz să fim văzuți împreună.

– Clar.

Am ajuns la un fel de părculeț, mai curând o pajiște. Aici era o stație de autobuz pustie, compusă doar dintr-o tăbliță și o cabină telefonică.

– Aici a fost, explică Hans-Olof pământiu. Colțul cu Högloftsvägen.

Conduse mai departe, urcând dealul încă o porțiune, până ajunse la o stradă îngustă, Äppelgränd. Acolo trase lângă bordură, opri motorul, stinse farurile și arătă către un șir de trei case aflat pe cealaltă parte a străzii. Erau construite pe un versant și cu siguranță că ofereau o priveliște frumoasă către lacul Måsnaren, aflat la sud de Södertälje. Erau înconjurate de un zid de cărămidă de cel puțin doi metri înălțime. Pentru Suedia era o fortăreață.

– Acolo. Vezi intrarea?

– Da.

– Du-te acolo și uită-te la tăblițele de lângă sonerii, spuse Hans-Olof. Dar fii atent.

Am fost atent. Am coborât, am făcut câțiva pași în cealaltă direcție, am traversat strada într-un loc neiluminat de felinare și am pornit pe partea cealaltă a străzii, încet, cât puteam de îndelete, până am ajuns la gardul de cărămidă. În dreptul intrării m-am prefăcut că-mi aranjam pantalonii. Tăblițele soneriilor erau luminate din interior și erau inscripționate lizibil. Trei tăblițe. Trei nume străine.

Unul dintre ele era Reto Hungerbühl.

CAPITOLUL 30

Hans-Olof parcă ar fi vrut să rupă volanul cu mâinile. Degetele parcă îi erau de ceară, și mă îndoiesc că păreau astfel din cauza iluminatului stradal.

– Ce crezi, ce înseamnă asta? întrebă el cu respirația tăiată, cum mi s-a părut, și întrebarea părea că plutea în întunericul din interiorul mașinii și nu voia să dispară. Impresia mea fu că Hans-Olof nici nu mai respira.

– N-am idee, am spus în cele din urmă.

– Ea este înăuntru, nu?

Am mârâit fără să vreau:

– Nu are sens. Reto Hungerbühl este șeful filialei unui concern internațional. Chiar dacă e implicat, el este cel mult cel care trage sforile. Dar el nu ascunde în casa lui o fată răpită!

– Și de ce nu? ripostă Hans-Olof. Nu este asta vorba ta? „Dacă fiecare gândește așa"? Dacă fiecare gândește ca tine, atunci asta este cea mai bună ascunzătoare care există.

L-am privit surprins. Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat era ca Hans-Olof să folosească tocmai argumentele mele pentru a mă combate. Și avea dreptate. De fapt eram atât de ezitant pentru că mă simțeam groaznic. Nu mâncasem nimic toată ziua, eram obosit mort și țeasta îmi pocnea de parcă un batalion de pitici își făceau de lucru sub ea cu niște ciocane pneumatice.

– Ai dreptate, i-am spus și am dat afirmativ din cap, ceea ce am regretat în același moment. Cel puțin ar trebui verificat.

Hans-Olof privea fix înainte, și pe gâtul lui se mișcă ceva; erau probabil mușchii de sub țesutul adipos ca piftia.

– Dacă nu o faci tu, o fac eu însumi.

Am încercat să mi-l imaginez pe cumnatul meu suprapon-deral, cu o mască neagră de schi pe față și cu ochelari, escaladând zidul, și am izbucnit în râs:

– Tu? Și cum vrei să o faci?

Se aplecă spre mine, deschise torpedoul și scoase un obiect învelit într-un șervet cenușiu. Mi-l întinse.

– Cu acesta, de exemplu.

– Ce este acesta?

Aveam o vagă bănuială, dar parcă tot nu-mi venea să cred.

Hans-Olof mișcă scurt mâna, așa că șervetul alunecă într-o parte, dezvelind oțelul strălucitor. Era un pistol. Fir-ar să fie, avea o afurisită de armă!

Am înghițit în sec și am șoptit:

– Hans-Olof, să nu faci prostii.

– Nu voi da ocazia să se spună despre mine că nu am făcut totul pentru a o elibera pe Kristina. Nici despre tine.

– Omule!

Încă ținea nehotărât arma în mână și, dintr-un impuls, i-am luat-o.

Poate că vă va mira, dar deși lucram într-o profesie situată în afara legii, nu ținusem niciodată în mână o armă de foc. Eram surprins cât de greu atârna. Mirosea a ulei, un aparat greu, rece, cu numeroase zgârieturi în metal. Părea vechi, folosit timp îndelungat.

– Pentru Dumnezeu, de unde îl ai?

Hans-Olof răsucea indecis șervetul în care fusese arma.

– Mă gândeam... Ei, da, dacă nu aș fi reușit să te eliberez; pentru o situație extremă... Am vrut să am ceva, să pot face

ceva, pentru ca Kristina și cu mine să nu fim pur și simplu căsăpiți de ei.

– Dar de unde? De unde îl ai?

– L-am cumpărat.

– În Suedia nu se pot cumpăra arme așa simplu.

– Nu a fost simplu. Se prăbuși în scaunul lui. Am fost în port, într-unul din acele baruri groaznice de acolo. M-am interesat. Probabil că m-am purtat ca un idiot și am plătit mult prea mult, dar asta nu mă interesează. În fond, ce sunt patruzeci de mii de coroane?

– Ai intrat într-un bar, și cineva ți-a vândut un pistol?

Într-adevăr, patruzeci de mii era un preț prea mare. La banii aceștia, în cercurile corespunzătoare, primeai nu numai un pistol, ci și mâna care să tragă cu el asupra persoanei dorite.

– Am fost acolo de mai multe ori. L-am întrebat pe tipul de la tejghea și odată acesta mi-a spus să trec a doua zi, la o anumită oră, și să aduc banii. Am făcut așa, și am fost acostat încă din parcare de un bărbat care știa despre ce era vorba. Habar n-am ce naționalitate avea. Cred că era iugoslav. Sau cum li se spune astăzi.

Am răsucit pistolul pe toate părțile. Se potrivea alarmant de bine în mână.

– Funcționează?

– Cred că da.

– Asta ce înseamnă? L-ai încercat, sau nu?

– Am fost în pădure, într-o carieră veche de piatră... Am tras de trei ori, a fost prea zgomotos pentru mine. Prea... groaznic. Îndesă șervetul în compartimentul pentru mănuși, se uită la armă, apoi la mine. Ia-l tu. Ai dreptate, nu sunt făcut pentru astfel de treburi. Nu pot. Nu-mi pot apăra fiica cu o armă în mână. Dacă nu o faci tu, nu știu ce va urma.

M-am uitat mai atent la pistol. Pe o parte a țevii avea încrustată o stea mică, cu cinci colțuri, iar în partea superioară

a mânerului erau câteva litere chirilice. Alături era o pârghie, probabil siguranța; am lăsat-o în poziția în care era, cu speranța că așa era asigurat. Am reușit să-i scot încărcătorul; în el mai erau șaptesprezece cartușe. Am vârât pistolul în buzunarul interior al hainei, unde îl simțeam atârnând greu. Brusc am înțeles de ce existau hamuri pentru pistoale.

– Bine, am spus. Intru și mă uit. Dar nu acum, ci abia la noapte.

Dacă mâncam ceva, dacă luam o aspirină și mai dormeam câteva ore, poate că eram în stare de o astfel de acțiune; în momentul de față, cert nu eram.

– Tu nu știi ce fac ei cu Kristina acolo, înăuntru, spuse cu voce tremurândă Hans-Olof.

– Același lucru ca în ultimele săptămâni ori luni, cred. Asta este, Hans-Olof. Ea a așteptat atât de mult timp; va mai rezista câteva ore.

Încuviință din cap resemnat.

– Cum zici tu. Ce intenționezi să faci?

Mai ales nu intenționam să-i dau lui Hans-Olof detalii. Faptul că procurase o armă de foc de capul lui, fără să-mi spună ceva, însemna pentru mine că era capabil de orice prostie. Doar nu o să îl încurajez eu sau să-l și instruiesc...

– Ce să intenționez? Mă întorc la noapte aici, intru și văd ce și cum.

– Vreau să vin și eu.

– Nici nu încape vorbă.

– Te rog! Aș putea să țin de șase sau cum se spune. Oricum nu pot să dorm, când știu că faci așa ceva.

– Atunci ar trebui poate să nu mă mai descoși atât, i-am propus și am căzut pe gânduri.

Poate că nu era o idee chiar așa de proastă a-l avea pe Hans-Olaf afară, pentru orice eventualitate. De exemplu, pentru cazul că o găseam pe Kristina, o eliberam și trebuia să

țin pe cineva în șah: ea ar putea fugi afară și aici să se pună în siguranță, în timp ce eu gesticulam cu arma făcând pe durul.

– Bine, am spus. Ai să stai exact aici. Să zicem, la ora patru dimineața. Eu am să intru puțin mai înainte. Dacă o vei vedea ieșind pe Kristina, fugi, o iei și plecați amândoi cât de repede poți, OK? Să nu te interesezi de mine, ia-o doar pe Kristina și pleacă cu ea undeva. Dar în nici un caz acasă. Clar?

El clipi uimit și confirmă.

– Da, este clar.

– Eu vorbesc serios. Dacă voi constata că mă aștepți măcar o secundă, îți sucesc gâtul.

Hans-Olof înghiți în sec.

– OK, am înțeles.

– Să ne potrivim ceasurile. Am ridicat mâneca hainei. La mine este ora șase și douăzeci și nouă de minute.

– Al meu arată un minut mai mult, spuse Hans-Olof și își sincronizează ceasul cu al meu. Când vin să te iau?

– Nu vii. Plec singur.

– Dar cum?

– Am să închiriez o mașină. Nu-ți face griji; până acum am ajuns întotdeauna unde am vrut. Va trebui ca tu să te grăbești pentru a fi punctual.

Confirmă cu o mișcare a capului.

– Fii sigur de asta. Fix la ora patru voi fi aici.

– Nu, acum. Este timpul să te duci acasă. Poate că ei vor suna din nou. Astăzi.

Mă măsură cu ochii mari și avu nevoie de ceva timp ca să îi cadă fisa.

– Ah, da. Ar putea să sune răpitorii. Tu așa crezi.

Am pipăit arma din haină.

– Pe mine lasă-mă într-o stație.

M-a lăsat la Rönninge. Pe drum până la Stockholm am telefonat la câteva numere din notesul meu. În vremurile mele bune știam câteva firme de închiriat mașini care nu puneau întrebări de prisos și, după cum am constatat, una dintre ele mai funcționa. M-am dus acolo și am închiriat mașina cea mai puțin bătătoare la ochi dintre cele pe care le aveau, un autoturism japonez vișiniu, mic, ca o cutie, de genul celor folosite de obicei de meseriași. M-am întors cu ea la Södermalm, am căutat un loc de parcare în apropierea pensiunii și l-am găsit în fața unei cârciumi turcești. Un semn ceresc. Am intrat în local fără să șovăi, am comandat cea mai mare porție de kebap cu cartofi prăjiți și salată de varză și cu tot ce se mai dădea, plus o bere scumpă foc, și am ras tot, cu o senzație de satisfacție indescriptibilă. Când am împins farfuria din fața mea și am stors ultima picătură din sticla de bere, am remarcat că mă simțeam foarte bine și că durerea de cap dispăruse. Am plătit și am plecat acasă.

Era cam neplăcut că cel de al treilea chiriaș își alesese tocmai această seară pentru a folosi camera lui. De văzut nu l-am văzut, dar el și femeia care îl însoțea erau gălăgioși nevoie mare și puși pe treabă cu o vivacitate de invidiat.

Am fixat deșteptătorul la ora trei fără un sfert și m-am întins în pat. Femeia scotea niște zbierete ascuțite care probabil că sculau din somn jumătate din oraș. El mai gâfâi de câteva ori ca un taur înjunghiat, după care se așternu în sfârșit liniștea.

În clipa următoare mi se rupsese și mie filmul.

Și pentru prima dată în viață am dormit prea mult.

M-am trezit brusc în întuneric beznă, cu senzația clară că era ceva în neregulă, că dădusem greș cu ceva. Nu știam ce mă trezise; era o liniște deplină, nu se auzea zgomot nici măcar de pe stradă. Am pipăit după întrerupătorul de lumină, m-am uitat la ceas și mi-am dat seama ce nu era în regulă: limbile ceasului arătau ora patru fără zece. Mai mult de o oră

întârziere. Dormisem ca o valiză. Nu îmi puteam nici măcar aminti dacă ceasul deșteptător sunase, dar butonul pentru sonerie era apăsat, deci soneria era decuplată.

Era dramatic? Mi-am pus întrebarea cu inima bătând puternic. Peste zece minute, cumnatul meu aflat în pragul demenței va lua poziție în Södertälje și va aștepta tensionat la maximum ca eu să îmi fac apariția din casa managerului firmei Rütlipharm, pe cât posibil cu unica lui fiică în brațe.

Cel mai simplu lucru din lume ar fi fost să îl sun pe telefonul mobil și să-l lămuresc. Cel puțin ar fi fost cel mai simplu pentru cineva care nu-și petrecuse ultimii șase ani într-o închisoare, departe de evoluția tehnicii și a altor domenii. În ce mă privea, în cele trei zile de când mă aflam în libertate, cunoștințele mele privind existența și posibilitățile de folosire a telefoanelor mobile nu se transformaseră încă într-o obișnuință care să mă facă să-l sun pe Hans-Olof. Reacția mea a constat într-un demodat sărit din pat direct în haine, însoțit de îndemnul rostit cu respirația tăiată și lipsit de orice perspectivă: „Acum, repede!" După trei minute ieșeam din casă coborând treptele în fugă.

În timp ce alergam, am verificat dacă aveam la mine tot ce îmi trebuia: sculele, cheia de la mașină, pistolul. Acesta, mare și greu, mă lovea în piept la fiecare pas. A dracului situație... era ceva de amator. Și tocmai la începutul a ceea ce probabil reprezenta cea mai riscantă spargere din cariera mea! Dar în fața ochilor îmi juca o singură imagine: Hans-Olof așteptând în spatele volanului, în timp ce minutele se dilatau în veșnicie, strângând înverșunat volanul... Eram sigur că era deja acolo, că plecase de acasă mai devreme. Cât va suporta așteptarea? Cât de mult va suporta să nu se miște? Deoarece nu stabilisem să ne întâlnim întâi, va crede că eram de mult înăuntru. Și eu abia acum ajung la mașină. Când ceasul arăta ora patru, demaram riscant de-a lungul străzii Hornsgatan cu

speranța că nu aveau loc controale ale vitezei tocmai în această noapte și că nu voi atrage atenția poliției.

Când am lăsat Stockholmul în urmă și am putut să apăs legal pe accelerație, mă trezisem suficient pentru a-mi aminti de telefon. L-am scos din buzunar, l-am pus în funcțiune și am apăsat tasta care permitea apelarea automată a lui Hans-Olof. Mi-am dat seama ce periculos era: nu mai condusesem un automobil de șase ani, și oricum nu condusesem niciodată atât de repede, iar în viața mea nu telefonasem și condusesem în același timp.

O voce artificial feminină mă informă că persoana apelată tocmai telefonează sau nu poate fi accesată din alte motive și îmi propuse să las un mesaj pe căsuța poștală. Bip!

Acum și asta... De ce telefona cumnatul meu la ora asta? Poate tocmai încerca să mă sune. Nu stabilisem așa și mă îngrozea numai gândul că, în timp ce mă strecuram noaptea într-o casă străină, începea să îmi sune telefonul din buzunarul pantalonilor, dar în starea actuală îl credeam în stare de orice. Cu prima ocazie va trebui să am o discuție serioasă cu el, ca să îl fac să priceapă ce era permis și ce nu era.

Pentru că habar nu aveam cât de răbdătoare cu mine va fi această căsuță poștală, i-am înșirat lui Hans-Olof chestiunile esențiale: mă trezisem mai târziu, eram în drum spre Södertälje, tocmai treceam prin Fittja și să nu facă ceva necugetat. Apoi am pus telefonul lângă mine, pentru cazul că mă va suna. Nu aveam idee când îi va parveni mesajul meu. Din lectura instrucțiunilor de folosire a telefonului îmi aminteam că imediat ce el va termina discuția aflată în derulare și va fi pe recepție, telefonul îl va atenționa că primise un mesaj.

Pe alocuri erau porțiuni de șosea cu polei, din când în când în lumina farurilor dansau câțiva fulgi de zăpadă, dar eu conduceam ca un apucat. Telefonul tot suna. Nu mai aveam curaj să mai încerc să vorbesc o dată, mi se părea o pierdere de timp. Treceam prin Salem și în sfârșit urma Södertälje.

Încă câteva minute. Va avea și Hans-Olof atâta răbdare. Iată și tăblița indicatoare a localității, am trecut în viteză pe lângă ea, am traversat centrul liniștit și am luat-o în direcția Västergård. Doar câteva clipe. Răbdare, cumnate!

Dar am văzut de departe că se întâmplase ceva. Lumina albastră se vedea noaptea de la distanță, și printre arbori și pereții caselor clipea al naibii de multă lumină albastră.

CAPITOLUL 31

Am oprit, am coborât din mașină și m-am apropiat pe jos de ceea ce presimțeam a fi o catastrofă. Era atât de frig, că doar după câțiva pași îmi reveniră durerile de cap. Dar am înregistrat asta doar colateral; toate gândurile mele se învârteau obsesiv asupra a ce i-ar mai fi putut trece prin cap lui Hans-Olof să facă, unde se afla acum, ce dracu' se întâmplase? Idiotul! Chiar dacă nu ar fi primit mesajul meu, chiar dacă fierbea de nerăbdare, ar fi trebuit să plece de la premisa că mă aflam încă în clădire și că tot ce întreprindea el ne punea fără discuție în pericol atât pe mine, cât și eventual pe Kristina.

Și ce ar fi putut el să întreprindă? Pistolul i-l luasem – și l-am pipăit ca să mă mai asigur o dată. Ce resurse mai avea? Nici nu puteam gândi bine cu loviturile acestea surde din sinusurile frontale, cu nasul care-mi curgea și ochii care-mi lăcrimau.

Am rămas la o distanță sigură, în spatele unui gard viu, de unde urmăream ce se petrecea. Ca întotdeauna când era vorba despre cineva bogat și puternic, cu alte cuvinte când era vorba despre un om important, poliția își desfășurase întregul program: o armada de mașini de intervenție, care îmbrăcau cartierul în lumină albastră. Peste tot erau bariere din capre și benzi de plastic care fâlfâiau. Proiectoare. Câini. Lunetiști cu căști de protecție și veste antiglonț. Spectacol. Nu mi se părea recomandat să mă apropii având un pistol în buzunarul hainei.

Casa lângă a cărei sonerie descoperisem numele lui Reto Hungerbühl era luminată din plin. Lumina ardea la toate ferestrele, ușile erau deschise și în fața lor oameni în pantaloni de pijama și paltoane se adunaseră și discutau revoltați cu polițiștii în uniformă. Ce se petrecuse acolo? Am clipit, am tras aer în piept și am încercat să mă lămuresc. Unde era Hans-Olof? Nu părea ca într-una dintre mașinile de intervenție să fie interogat cineva. Două mașini ale salvării stăteau de o parte, dar în măsura în care se putea distinge ceva prin geamurile mate, în ele nu se petrecea nimic; echipajele lor îmbrăcate în alb stăteau căscând din când în când în cabinele încălzite ale șoferilor și așteptau să se întâmple ori să nu se întâmple ceva.

Între timp primii oameni erau conduși din casă către autobuzele poliției. Nu păreau a fi tratați ca niște arestați, ci aspectul era mai curând al unei evacuări. Bărbați mascați, în lesă cu câini care adulmecau de zor, roiau în jurul casei.

Fantezia mea producea cele mai cumplite scenarii. Să-și fi procurat Hans-Olof și vreo carabină și mai ilegală decât ilegalul pistol? Să fi luat cu asalt casa urlând și trăgând în jur și să se fi baricadat cu ostaticii în locuința managerului de la Rütlipharm?

Prostii, mi-am zis. Cumnatul meu n-ar face asta. Hans-Olof Andersson era un laș, și asta nu avea cum să se schimbe nici cu cea mai mare grijă manifestată față de fiica lui. Ca să nu mai vorbim de grija față de mine; eu nici măcar nu existam pentru el.

O mașină rulă prin fața mea și opri în dreptul primului blocaj al poliției. Din ea coborâră doi bărbați în scurte vătuite, în care puteai recunoaște reporterii și fără să vezi aparatura corespunzătoare: grăbiți și insolenți, dar de fapt plictisiți de moarte, plecară pe jos spre casă și se opriră doar obligați de un polițist în uniformă și cu vestă antiglonț. Fu agitat un microfon și polițistul făcu un semn către cineva din spate. Cei

doi bărbați se despărțiră. Cel cu microfonul plecă probabil în căutarea cuiva de la care să obțină o declarație oficială, cel de al doilea scoase un aparat și începu să fotografieze locul faptei, oamenii care stăteau înghețând printre mașini, scoțând pe nări aburi alburii, polițiști cu arme de foc așteptând și privind crunt.

Fotografiind fără încetare, urca cu spatele pe stradă, străduindu-se probabil să facă fotografii de ansamblu. Am ieșit din umbra gardului viu la marginea străzii, sub conul de lumină al unui felinar, în așa fel ca el să mă remarce.

– Salut, spuse el, aruncând o scurtă privire laterală. Spuneți-mi, știți ce se petrece aici?

– Habar n-am, am răspuns. Dacă dumneavoastră nu știți, am să aflu în această dimineață din ziare, nu?

Încetă să mai fotografieze.

– În orice caz nu în această dimineață, ziarele de dimineață sunt deja la distribuitori. Cel mai curând în ziarele de seară, dacă este vorba despre ceva important.

– Și dumneavoastră ce știți, este ceva important?

– De-asta întreb și eu, zise el. Avea umerii lați, probabil și din pricina hainei, iar fața îi era plină de riduri. Locuiți în zonă? Nu este cam devreme pentru plimbare? Și este și frig.

– Frigul nu mă deranjează. Locuiesc acolo. Am făcut un gest larg cu brațul către centrul localității și am adăugat: Am lucrat ca brutar. De atunci mă trezesc automat la ora două și jumătate, orice aș face.

– Da, este supărător, spuse el dezinteresat, în timp ce umbla la aparatul de fotografiat. Poliția afirmă că este vorba despre o amenințare cu bombă. Dumneavoastră ce credeți, așa e?

M-am uitat mai atent la ce făcea. Am constatat că aparatul lui părea să fie visul oricărui fotograf, putând să redea pe loc imaginea fotografiată, pe un ecran mic situat pe spatele

aparatului. Un aparat de fotografiat digital. Auzisem despre așa ceva, dar nu văzusem nici unul până acum.

– O amenințare cu bombă? am repetat eu. Ciudat! Pentru că aici este o zonă rezidențială absolut normală.

Lăsă de o parte aparatul cu o mutră nemulțumită și îmi aruncă o privire.

– În casă locuiește un manager al concernului farmaceutic la care lucrează laureata premiului Nobel din acest an. Poate că stă cuiva ca un ghimpe în ochi faptul că aceasta sosește mâine la Stockholm.

– Ah, da? am făcut eu pe prostul. Dar decernarea premiului are loc abia peste o săptămână.

– Evident, dar dacă obții premiul, vrei să guști asta. Laureații vin întotdeauna cu câteva zile mai devreme.

– Înțeleg. Am dat din cap rânjind idiot. Se țin lanț petrecerile. Și eu aș proceda așa. L-am privit încruntat: Dar de ce o bombă?

Ziaristul își ridică gulerul.

– Bună întrebare, nu? De jos, de la mașină îi făcea semne cu mâna celălalt reporter. Dacă aflu ceva, veți citi cel mai târziu poimâine, în *Dagbladet*. Noapte bună!

Și plecă grăbit.

Am plecat încet în urma lui, cu mâinile în buzunarul scurtei. Cu o mână țineam pistolul din buzunarul interior lipit de piept, ca să nu i se vadă conturul prin material. Ca și până acum, strada era înecată în lumina albastră intermitentă, enervantă, în lumina farurilor automobilelor și a felinarelor galbene intermitente ale barajelor, iar când am trecut prin dreptul unei străzi laterale îmi atrase atenția un alt semnal luminos. M-am uitat mai atent, și am recunoscut mașina lui Hans-Olof!

– Slavă Domnului! se auzi din întuneric vocea lui plângăreață, atunci când m-am apropiat de mașină mirat la culme. Credeam deja că totul s-a terminat.

În noapte am văzut doar o pată rotundă, spălăcită, în spatele geamului lateral coborât.

– Mulțumesc de întrebare, mă simt groaznic, am răspuns. Sper că în mașină la tine este cald.

Bineînțeles că mașina lui dispunea de un sistem de încălzire în timpul staționării, și acesta funcționa. Poliția apăruse pe la vreo patru și douăzeci, brusc, povesti Hans-Olof, în timp ce mă instalam alături de el. Aș fi preferat să mă ghemuiesc în spațiul de la picioare, cel mai bine încălzit.

– Așteptam pe stradă, în locul în care oprisem ieri. Era întuneric și liniște peste tot... Și deodată au apărut din toate direcțiile, cu lumini, sirene și celelalte. Trase adânc aer în piept. Mă gândeam că au pus mâna pe tine. Că ai declanșat o alarmă conectată direct la poliție.

Am dat involuntar din cap.

– Nu eram înăuntru. I-am povestit că mă sculasem mai târziu. Am încercat să te sun de pe drum, dar tu tocmai telefonai.

– Telefonam? Nu am telefonat. Scoase din buzunar telefonul și aruncă o privire pe ecran. Aici nici nu am semnal, asta trebuie să fi fost. Fir-ar...! Îl vârî înapoi în buzunar. Nu știam ce să mai fac. M-am retras aici cu mașina și... Am așteptat pur și simplu să văd dacă scapi. Apoi ai apărut brusc acolo, în față, pe stradă, vorbind cu cineva. Un reporter, nu?

– Da. Zicea că era vorba despre o amenințare cu bombă.

Hans-Olof făcu ochii mari.

– O amenințare cu bombă? Asta explică niște lucruri.

– Nu explică nimic, dacă vrei să știi părerea mea, am ripostat morocănos.

Capul îmi bubuia de parcă niște pitici făceau găuri ca să iasă afară. Dar mi-am dat seama ce aveam de făcut.

– Poți să anunți mâine la serviciu că ești bolnav și să rămâi acasă? l-am întrebat.

Să se învoiască pe motiv de boală. Dacă ar fi mers, aș fi făcut-o și eu.

– De ce? se miră el.

Îmi masam tâmplele, ceea ce păru să mai liniștească puțin piticii dinăuntru.

– Trebuie să luăm lucrurile sistematic. Vin la tine deghizat în angajat al firmei care îți face service-ul la instalația de încălzire sau așa ceva.

Hans-Olof clipi.

– De ce? Ce-ai de gând?

– Cred că pe la unsprezece sunt la tine. Vezi să nu atragi atenția.

Nu aveam chef de alte discuții, și cu atât mai puțin să fac pe psihiatrul pentru stările de panică ale lui Hans-Olof.

La Stockholm am făcut un ocol în căutarea unei farmacii cu serviciu de noapte, care să îmi poată vinde ceva mai puternic decât aspirina, și am ajuns la pensiune complet dărâmat. Mi-ar fi plăcut să dorm fără întrerupere douăzeci de ore, în loc de cele două-trei câte mai rămăseseră din această noapte. Aș fi vrut să nu mă simt atât de febril, epuizat și întors pe dos. Mi-aș fi dorit tare mult un moment de liniște, ca să pot medita temeinic, în loc să fiu hăituit de la o alarmă la alta.

Când am deschis ușa de la intrare, am văzut o femeie goală strecurându-se de la toaletă pe coridor și dispărând în cea de a treia cameră. În urma ei rămase un abia șoptit *„Förlåt!“*, adică scuze, speriat, și un iz pătrunzător de sex.

Am aruncat ce aveam la mine, am pus deșteptătorul ceva mai departe de pat și m-am ghemuit sub pătură. M-am culcat îmbrăcat, pentru că pătura era subțire, iar încălzirea nu făcea față geamului spart și cârpit, pe unde toată căldura se scurgea afară. De data asta am avut parte de un somn neliniștit, plin cu sirene ale mașinilor poliției, lumini intermitente albastre și

câini care adulmecau după explozivi, somn din care m-am trezit scăldat în sudoare.

Oricum nu deșteptătorul fusese cel care mă trezise, ci o ceartă zgomotoasă pe coridor. O voce cicălitoare de femeie, o voce bărbătească ce se milogea, și cearta nu mai contenea. Mi-am aruncat ochii pe ceas. Fir-ar să fie, nu dormisem nici două ore! Mi-am tras pătura peste cap, dar degeaba. În cele din urmă m-am rostogolit din pat prost dispus și am ieșit – oricum mă culcasem îmbrăcat – greoi pe coridor.

Nu se certau cei doi acrobați ai sexului. Când am deschis ușa, m-am trezit exact între doamna Granberg, proprietăreasa, și Tollar, vecinul meu bărbos din camera alăturată, cel care era la curent cu planurile Satanei.

– Scuzați-mă, am spus, și pentru că asta nu ajută la nimic, am ridicat mâna și am repetat cele spuse, dar de data aceasta mai tare.

Doamne, ce dureri de cap aveam!

Cei doi certăreți se opriră. Era bine. Am întrebat ce se întâmplase și dacă problema trebuia discutată neapărat aici și acum.

– Îmi pare rău, domnule Forsberg, spuse neînduplecată proprietăreasa, dar totul va lua sfârșit când domnul Liljekvist își va face bagajele și va părăsi pensiunea mea.

– Dar unde să mă duc? se jelui Tollar.

Ochii i se roteau în cap, și asta în combinație cu barba lui îi dădeau un aer de Rasputin.

– Ah, da? am zis, masându-mi tâmplele. Dar de ce?

Nu mai înțelegeam. El fusese cel care astă-noapte...?

Din fericire doamna Granberg îmi readuse fără întârziere încrederea în capacitatea mea de a „citi" oamenii.

– Domnul Liljekvist îmi datorează chiria pentru patru săptămâni. Patru săptămâni! Îmi pare rău, dar este prea mult. Eu nu sunt firmă de binefacere. Mie îmi trebuie banii.

Un nou chiriaș? Era ultimul lucru de care mai aveam nevoie acum. Și ca să pună capac la toate, deșteptătorul meu începu să sune, ceea ce îmi agravă durerile de cap.

M-am dus să opresc soneria deșteptătorului, am luat câteva bancnote și m-am întors pe hol.

– Despre ce sumă este vorba?

În mod normal eram bun la socotit, dar acum nu mai eram în stare de funcționare căci capul îmi pocnea de durere.

– Doar nu vreți să plătiți pentru acest om? se miră femeia. Vă avertizez că nu vă veți mai vedea banii în vecii vecilor.

– Vă mulțumesc pentru informație. Deci, cât vă datorează?

Ea pufni nemulțumită.

– După cum am spus, chiria pe patru săptămâni. Asta înseamnă o mie cinci sute de coroane.

I-am dat suma și am mai adăugat patru sute de coroane:

– Pentru săptămâna viitoare.

Peste o săptămână avea loc festivitatea decernării premiului Nobel. Până atunci voiam să am liniște. Ce se întâmpla pe urmă nu mă mai interesa.

Doamna Granberg șovăi, dar în final luă banii.

– Veți regreta, mormăi ea.

Era evident că ar fi preferat să scape de el.

Tollar mă privea cu ochii mari.

– Mulțumesc, șopti el. Domnul vă va răsplăti, credeți-mă.

– Bine, am oftat și i-am făcut semn să tacă când dădu să continue. Nu mă mai țineau nervii să-i explic ce părere aveam despre Domnul lui. Acum aș vrea să mă duc la baie, dacă se poate, am spus în loc de cele de mai sus.

Am făcut un duș zdravăn, și, când am ieșit din baie, liniștea se lăsase în întreaga casă. Ceea ce nu îmi displăcea. Încă obosit, mi-am luat micul dejun în bucătărie, compus din două chifle uscate, miere, și din câtă cafea puteam să bag în stomac înainte ca acesta să protesteze. Cu burta pusă la cale,

durerea de cap începu să mai slăbească. M-am îmbrăcat din nou cu salopeta roșie, mi-am luat ustensilele, un teanc de bani, cheile de la mașină și am plecat. Urmând un impuls, am mai luat și discheta din seiful lui Hungerbühl. Pistolul l-am lăsat acolo unde – nu prea original – îl lăsasem: sub saltea.

Ca urmare a unui telefon dat seara trecută, descoperisem că un anumit magazin cu electronice din Stuvsta încă mai exista. Faptul că acesta deschidea la nouă și jumătate îmi permitea să trec și prin Södertälje și să mai arunc la lumina zilei o privire asupra locului unde avuseseră loc evenimentele de azi-noapte.

Vorba vine lumina zilei. Soarele se ivea ostenit și cenușiu la orizont în timp ce ieșeam pe drumul E20, iar câțiva fulgi coborau nehotărâți din cer și erau zdrobiți sub cauciucurile mașinii. Prea puțini pentru a da de lucru ștergătoarelor de parbriz, prea mulți pentru a-i lăsa pe parbriz. Am pornit căldura la maximum. Îmi era frig și eram frânt de oboseală.

La radio se spunea ceva despre o amenințare cu bombă. Adresată șefului filialei din Suedia a concernului farmaceutic, care în acest timp se afla în străinătate. Interesant. Acest lucru putea să însemne că Hungerbühl plecase în Elveția, pentru a o aduce personal pe laureata Nobel în Suedia.

Cu alte cuvinte: era posibil ca el să nu știe că îi lipseau documente.

Cu atât mai bine. Buna mea dispoziție crescu. Nu mult, deoarece pentru asta ar mai fi fost necesare alte premise fizice, dar totuși crescu.

În Äppelgränd mai fâlfâiau încă benzile folosite la baraj și în fața casei se afla o mașină a poliției cu doi polițiști înăuntru. Unul din ei căsca cu atâta dăruire încât nu m-am mai putut uita la el, celălalt sorbea încruntat dintr-o cafea. Am trecut încet pe lângă ei, până la capătul străzii, am întors și am oprit la distanță în spatele mașinii lor, în așa fel încât să pot vedea

casa. Cu geamul lateral coborât – pentru a auzi ce se petrecea afară – răsfoiam notesul și mă prefăceam că telefonez.

Se părea că locuitorii casei reveniseră. În spatele unei ferestre ardea lumina și era mișcare. La primul etaj am crezut pentru un moment că văd o femeie care îmi atrăsese atenția în timpul nopții, o blondă, cu o coamă incredibil de lungă și de deschisă la culoare. Sau era o halucinație cauzată de surplusul de hormoni? Azi-dimineață, la ora patru și jumătate, purta un capot verde-neon care îi expunea vederii toate calitățile atât de bine, încât concluzia nu putea fi decât că îi ținea fantastic de cald. Am mai așteptat câteva minute cu privirea fixată pe fereastră, dar nu a mai reapărut.

Să încerc să aflu ceva mai multe de la polițiști, folosind un pretext oarecare? Să mă dau drept un meseriaș care caută o adresă? Era riscant. După amenințarea cu bomba probabil că nervii le erau la pământ. Vor vrea să mă legitimez, și asta m-ar fi terminat. Și mai eram și în afara Stockholmului, ceea ce însemna o încălcare a condițiilor eliberării mele. Mai bine nu. Chiar dacă Kristina se va fi aflat în această clădire, acum cu siguranță nu mai era aici.

Am ridicat geamul portierei și am plecat mai departe.

În centru am trecut prin fața unui magazin cu computere, care tocmai deschidea. Un tânăr cu barbișon rar, cu un tricou decolorat inscripționat IBM tocmai ridica grilajul vitrinelor care gemeau de exponate.

Am parcat vreo cincizeci de metri mai departe, m-am asigurat că aveam discheta și trusa cu ustensile, am coborât și am intrat în magazin.

Tânărul mă salută:

– Hei! Eram primul și până acum singurul client și, după cum mă privea, nu contase pe clienți așa de matinali ca mine. Doriți ceva anume?

– Nu, am răspuns și am încercat să arăt că aveam la dispoziție tot timpul din lume. Vreau doar să mă uit. Poate că găsesc ceva ce mi-aș dori de Crăciun.

– OK. Dacă găsiți ce căutați, eu sunt în birou.

Arătă către o trecere îngustă aflată în spatele casei de marcat, ce da într-un spațiu nu mai mare decât o cabină telefonică, plin ochi cu hârtii și comenzi. Ah, da, mai pâlpâia acolo și un monitor. Iar ceea ce pâlpâia pe el arăta a femeie goală.

Trebuie să fi fost acel celebru internet cu ale lui milioane de oferte de sex, de care auzisem atâtea în ultimii ani. Evident îl stânjeneam pe tip în timpul unei plăceri matinale.

– Sigur, am spus și m-am îndreptat către un computer deschis. Aș vrea să văd cât de rapid se desfășoară programele, chestii de astea...

– Bine. Trebuie doar să vă logați, la toate computerele parola este „Client".

Păru bucuros de faptul că dispărusem după rafturi, iar eu eram mulțumit că eram lăsat în pace. Ca toate magazinele de computere, și acesta fusese organizat de cineva lipsit de orice urmă de simț estetic. Am căutat un computer aflat în cel mai îndepărtat și greu de supravegheat colț și am folosit pentru testat un ac din trusa mea.

Comercianții de computere nu vedeau nici pe vremuri cu ochi buni clienții care încercau să citească dischete pe aparatele lor și nu exista nici un motiv ca între timp să se fi schimbat ceva. Pe o astfel de dischetă putea fi orice, un software ilegal, viruși, ceva scandalos. Și, într-adevăr, mecanismul era blocat cu o bucată de plastic aflată în deschizătură, asigurat cu o încuietoare pe care am neutralizat-o într-o clipă, fără măcar să mă uit la ea.

M-am logat și în timp ce imaginile se desfășurau pe ecran, am introdus discheta lui Reto Hungerbühl. Trebuia să aștept. Asta remarcasem și la cursurile de computere din închisoare: se relatau cele mai grozave povești despre rapiditatea celor

mai noi aparate, dar în realitate aceste aparate erau doar tot mai diverse, iar din momentul în care le porneai dura tot mai mult până când în cele din urmă începeau să lucreze.

În sfârșit începu. A trebuit să scotocesc nițel până când să mă dumiresc ce era pe dischetă. Era un fișier, o evidență, ce purta denumirea clară de JAS.DOC. Am dat un clic, a pornit un program, care însă mi-a cerut introducerea unei parole.

Skit, ce deranjant! Era treabă de hacker. Am încercat cu parolele uzuale. Cea mai frecventă parolă este „Parolă", cei cu mai multă fantezie aleg numele sau prenumele propriu, mulți pe cel al soției, ale copiilor, nepoților sau ale animalelor de companie. Bineînțeles că pentru asta știam prea puțin despre viața privată a lui Reto Hungerbühl. Am mai încercat alte câteva parole întâlnite frecvent în cariera mea – „secret", „strict secret", „root", „Admin" și așa mai departe –, dar fără rezultat. Am întrerupt programul și am căutat altul, un editor în stare să afișeze cartoteca direct. Am găsit unul, dar conținutul lui JAS.DOC se compunea doar dintr-o vorbărie de neînțeles. Fișierul era codificat și nu putea fi decodificat rapid. Eu oricum nu puteam să fac asta.

Am scos discheta, m-am delogat și am plecat. Tipul din chichineața lui nici nu mă mai băgă în seamă. Cinci minute mai târziu eram pe drumul E20 și mă îndreptam spre Stuvsta.

Magazinul de acolo, în care lăsasem mulți bani pe vremea mea, se afla într-un colț de bloc, avea ferestre uriașe, și după cum era construit, ar fi fost mai potrivit pentru o cafenea sau ceva asemănător. Pe firmă scria „Articole pentru radioamatori și pasionați de electronică". Din stradă se vedeau doar rafturi din metal, înalte până la tavan și atât de pline de produse, încât lumina zilei abia dacă mai pătrundea înăuntru. Iluminatul interior funcționa toată ziua, chiar și în timpul verii.

Singurul lucru care se schimbase era proprietarul. Fiul vechiului proprietar, pe care mi-l aminteam ca un adolescent

obraznic, ședea în spatele tejghelei, surprinzător de maturizat și activ. Și-a amintit totuși de mine atunci când m-am aplecat și am șoptit că aș avea nevoie de ceva special; dădu din cap fără ca mina afișată să i se schimbe cu ceva, exact ca tatăl lui, și mă invită în cămărușele din spate.

Dulapurile scorojite și încuiate de acolo erau aceleași. Nou era doar ecranul pe care supraveghea magazinul în timp ce eu alegeam. Tatăl său se bazase numai pe auz.

O jumătate de oră mai târziu, mai sărac cu câteva mii de coroane, părăseam magazinul cu o cutie mare, cu aspect neutru, dar cu simțământul de a fi mai bine dotat împotriva uriașelor pericole ale acestei lumi.

Următoarea destinație a fost un atelier auto cu vopsitorie proprie, în Enskede, pe care îl găsisem în „Pagini aurii", în timp ce luam micul dejun.

Pe drum am oprit la magazine cu articole foto, copiatoare și altele asemănătoare, până când am găsit un automat care făcea cărți de vizită. După cinci minute eram în posesia a douăzeci de cărți de vizită proaspăt tipărite, surprinzător de arătoase, conform cărora mă numeam Mats Nilsson, și eram Production Designer la firma Columbia-Warner Entertainment, cu sediul în Beverly Hills, Los Angeles.

– Asta trebuie să rămână absolut confidențial, i-am explicat puțin mai târziu șefului atelierului auto, după ce îi înmânasem una dintre cărțile de vizită. Speram că din tonul meu răzbătea o anumită grabă. Filmăm exterioarele pentru noul film cu James Bond, în afara orașului.

Omul făcu ochii mari:

– Noul Bond? Chiar așa?

– Vă rog, am insistat eu, simulând nervozitatea. Ceea ce nu îmi era greu, pentru că reacția lui mă făcu să cred că nimerisem un fan care știa probabil de sute de ori mai multe despre filmele cu James Bond decât mine. Dacă răsuflă ceva, îmi pierd slujba.

– Spuneți-mi, vă rog, cine joacă rolul lui James Bond?

– Dumneavoastră ce credeți?

– Pierce Brosnan, nu?

Numele nu îmi spunea nimic, dar am ridicat din sprâncene.

– Dumneavoastră ați spus-o, nu eu.

– Și el este în Stockholm? Acum, în acest moment?

– Da, am confirmat și am folosit momentul lui de confuzie ca să îl surprind: tocmai avem o problemă, și sper că ne puteți ajuta. Ca să fiu cinstit, dacă nu o rezolvăm, întreaga filmare este în pericol.

– Eu? Eu să îl ajut pe James Bond?

Evident că pentru moment trăia într-o altă lume, ceea ce îmi convenea. Am dat afirmativ din cap și am spus:

– Vedeți dumneavoastră, problema noastră este că din recuzita sosită cu vaporul din State lipsește o mașină. După cât se pare, au uitat s-o încarce. Am arătat pe fereastră către mașina mea vișinie. Am cumpărat la repezeală o mașină asemănătoare, dar am avea nevoie de o anumită inscripționare pe ea, care trebuie făcută până astăzi la ora douăsprezece.

Interlocutorul meu reacționă rapid:

– Mister Bond va conduce mașina asta?

– Așa este.

– Spuneți-mi de ce aveți nevoie.

I-am spus de ce aveam nevoie. Imediat se năpusti afară, de parcă soarta lumii libere se afla pe muchie de cuțit, și își mobiliză oamenii:

– Lăsați totul baltă! Avem o prioritate absolută.

Nu a durat mai mult de o jumătate de oră.

– Puteți trimite nota de plată la adresa de pe cartea mea de vizită? am întrebat pe deplin mulțumit de priveliștea oferită de Toyota.

Bărbatul gesticulă negativ.

– Ei, n-am nevoie de bani pentru asta. Avu o străfulgerare în privire și adăugă: Dar dacă îmi puteți lua un autograf de la Pierce Brosnan ar fi formidabil.

– Bine, i-am răspuns. Dați-mi cartea dumneavoastră de vizită. Voi avea grijă să primiți nu numai un autograf, ci și o invitație la premieră imediat ce filmul va rula în Suedia.

– Adevărat? Oh! Va fi prezent și Pierce Brosnan?

– Pariez că vă va strânge mâna, i-am spus, ceea ce aproape că îl scoase din minți.

Se despărți de mine literalmente cu lacrimi în ochi și, în timp ce mă îndepărtam fără a avea cea mai mică intenție de a respecta măcar una dintre promisiuni, el mi-a tot făcut cu mâna până când a dispărut din câmpul meu vizual.

Nu încetează să mă uimească magia exercitată de cărțile de vizită.

CAPITOLUL 32

Când am ajuns la Sundbyberg era ora douăsprezece și treizeci de minute. Obositul soare al iernii suedeze apunea când parcam în fața proprietății familiei Andersson, o casă izolată, vopsită într-un maroniu-deschis, cu două coșuri. Partea dinspre stradă, cu două ferestre la etaj, sub care era o ușă lată, întunecată, făcea ca totul să semene cu o figură surprinsă. Pe acoperiș era zăpadă, și un pin bătrân, aplecat de vânt, se ridica deasupra lui din spate.

Cei care îl supravegheau pe Hans-Olof priveau fără îndoială de undeva, dar nu aveau nici un motiv să vadă în mine altceva decât ceea ce certifica noua inscripție de pe mașina mea, respectiv un tehnician al unei firme de instalații termice, chemat pentru o reparație urgentă.

Abia coborâsem, când Hans-Olof și deschise ușa, privindu-mă de parcă mă vedea pentru prima dată în viața lui. Pe drum îl sunasem și îl instruisem și, contrar la ceea ce mă așteptasem, și-a jucat rolul foarte bine.

– În sfârșit! strigă el. Suna foarte real. Mi s-a spus că veniți la ora unsprezece. Acum este trecut de ora douăsprezece.

Ei bine, și eu puteam să joc:

– A durat mai mult intervenția la ultimul client. Câteodată nu poți să prevezi.

Am intrat amândoi. Casa îmi părea mai posomorâtă decât o păstram în amintire. Când fusesem aici ultima dată, Inga încă mai trăia. Acum pereții erau plini de fotografii înrămate

ale ei, de copii mărite ale unor fotografii făcute în concedii, în care ea zâmbea ori se strâmba. Îmi făcea rău să o văd așa.

Dar, ia stai! Am privit mai atent. Nu în toate fotografiile era Inga. Într-unele era mult prea... tânără!?

Kristina? am întrebat mut, arătând către un grup de fotografii. Hans-Olof confirmă printr-un gest, strângând din buze.

Kristina. Era de necrezut cât semăna cu mama ei. Deodată deveni de două ori mai insuportabil să o știu în mâinile unor criminali. Era ca și cum dorul după sora pierdută se transforma în teama pentru nepoata mea. Simțeam cum îmi tremura maxilarul. Probabil de furie.

M-am îndepărtat de perete și am încercat să îmi recapăt autocontrolul. Atâta timp cât nu cercetasem casa, trebuia să plecăm de la ideea că cei care îl supravegheau pe Hans-Olof nu numai că auzeau tot ce se discuta înăuntru, dar puteau și să ne vadă.

– Pe nota mea de comandă scrie „zgomote la instalația de încălzire", am spus pe un ton plictisit-profesional, sau așa speram eu. La ce vă referiți?

Hans-Olof confirmă supărat:

– În timpul zilei nu supără, dar noaptea mă înnebunește, spuse el, comportându-se ca și cum nu i-aș fi șoptit acest dialog doar în urmă cu o oră. Cine îl auzea acum chiar credea că problema îl chinuia de zile întregi. Nu auziți? Pocnetele astea și șuierăturile? Peste tot, de parcă acum-acum se dărâmă casa.

Am privit pereții din care nu se auzea nimic, gândindu-mă unde aș fi pus eu microfoane. Nu îmi puteam reține o oarecare admirație pentru modul în care Hans-Olof respecta indicațiile mele seci. Chiar speram ca cineva să vadă ce se petrecea, pentru a nu se pierde în zadar atâta artă interpretativă.

– Da, acum aud, am zis. Hmm... Cât de veche este casa?

– Cred că a fost construită prin 1960.

– Înțeleg. Trebuie să vă spun de la început: s-ar putea să fie nevoie să vă sparg un perete.

– Glumiți, sper!

– Am spus s-ar putea. Mai întâi trebuie să văd toate caloriferele. Dar înainte de asta voi aduce niște scule din mașină.

Gata, spectacolul s-a încheiat. Prezența mea în casa Andersson speram că acum era suficient motivată pentru eventualii ascultători clandestini. Am adus cutia cea mare luată de la magazinul de electronice din Stuvsta și am început să despachetez.

Bineînțeles că domeniul vast, fascinant, al interceptărilor nu îmi este străin. Per total, jumătate dintre spargerile făcute de mine nu aveau ca obiectiv procurarea de documente, ci pregătirea unei „supravegheri audio", cum i se spune în cercurile specialiștilor.

Este de la sine înțeles că o astfel de pătrundere trebuie să se desfășoare fără a lăsa cea mai mică urmă. Când portarul deschide dimineața ușile, nu are voie nici măcar să miroasă ceva, chiar dacă o astfel de acțiune are legătură și cu el. Biroul președintelui consiliului de administrație trebuie să arate ca în oricare altă dimineață. În sălile de ședințe ale directorilor nici cea mai mică fărâmitură nu trebuie să dea impresia că s-ar fi schimbat ceva. Birourile din compartimentele de dezvoltare trebuiau să arate la fel de nevinovat. Și așa mai departe.

Cel mai ades scopul este interceptarea discuțiilor confidențiale, iar cel mai important instrument folosit în acest scop este cel cunoscut sub uzuala denumire de „ploșniță". Ploșnițele sunt combinații de minuscule microfoane și emițători care transmit mai departe aparatelor de recepție ceea ce aud microfoanele. Distanțele de până la o jumătate de kilometru între ploșniță și receptor nu reprezintă o problemă. De cele mai multe ori închiriam o cameră în apropiere de clădirea firmei supravegheate sau, dacă nu dispuneam de așa ceva,

foloseam un microbuz care nu bătea la ochi, pe care normal că trebuia să-l parchez în fiecare zi în alt loc.

Ploșnițele pot fi practic ascunse oriunde. Microfoanele sunt atât de sensibile, încât funcționează și acoperite și captează cu o surprinzătoare calitate a sunetului chiar discuții purtate la distanțe mai mari față de ele. Practic problema nu o constituie adăpostirea ploșnițelor, ci alimentarea lor cu curent. Ploșnițele alimentate de la baterii sunt mai mari și sunt utilizabile doar o perioadă limitată. De aceea ele se instalează de preferință acolo unde există curent electric – în corpurile lămpilor, în interiorul prizelor, acolo unde există un loc imens, sau clasic în telefoane. Oricum acestea sunt și locurile în care un specialist al serviciilor secrete le va căuta mai întâi.

O altă problemă este utilizarea suprafețelor rezonante. Un microfon aflat sub placa unei mese mari ori într-o ușă își mărește considerabil eficacitatea.

A supraveghea și video o încăpere este mai dificil, cel puțin pentru cineva care nu are acces la arsenalul unui serviciu secret. Pe piața liberă se pot cumpăra camere video de toate dimensiunile, dar aparatele cu adevărat mici sunt extrem de scumpe – și totuși nu sunt suficient de mici pentru majoritatea scopurilor. O cameră video gândită să supravegheze în secret babysitter-ul să nu bată copilul imediat ce iese din casă este inutilizabilă dacă este vorba despre supravegherea unei săli de consiliu.

Aici trebuie să te ajuți cu un truc: pretextezi înființarea unei clinici particulare și comanzi la firmele medicale de specialitate instalații pentru endoscopii – este o procedură absolut lipsită de suspiciuni. Endoscopul este un instrument destinat cercetării optice a interiorului corpului, fie prin utilizarea deschiderilor naturale ale corpului, fie procedând la incizii minuscule. Pentru spionii industriali au devenit interesante endoscoapele cu fibre optice flexibile și cu înalt grad de manevrabilitate, disponibile în ultimul timp. Optica lor nu

este mai mare decât vârful unui pix cu pastă. Ele pot fi montate în rame de uși, panele ale plafoanelor, lămpi ori sesizoare de fum și pot spiona printr-o crăpătură aflată în rostul dintre podea și perete sau printre gratiile unei instalații de aerisire. Adevărata cameră video, împreună cu emițătorul, se află la capătul celălalt al cablului flexibil format din mii de fibre de sticlă extrem de fine, mult mai departe de raza de acțiune a detectorilor normali. Ea trebuie doar să fie destul de mică pentru a avea loc în ascunzătoarea ei și, având în vedere modul cum sunt construite clădirile moderne, asta nu mai reprezintă o problemă.

Dimpotrivă, microfoanele ploșnițelor sunt destul de mici pentru a fi insesizabile. În zilele noastre, un diametru de cinci milimetri este considerat deja ceva grosolan. În perioada în care activam, citisem despre dispozitive de ascultare ce puteau fi integrate într-un card-cec și care puteau să intercepteze prin pielea portofelului și prin stofa costumului discuții purtate la distanțe de mai mulți metri. În orice caz, o astfel de tehnologie este de domeniul serviciilor secrete, și pentru cineva ca mine, care are de-a face numai cu cetățeni normali, naivi, nu este necesară.

O chestiune nu lipsită de importanță o reprezintă procurarea unor astfel de jucării. Pentru majoritatea infractorilor care lucrează pe cont propriu, construirea lor le depășește capacitățile și trebuie să recunosc că și eu sunt depășit din acest punct de vedere. Nici măcar organizațiile mari, ca Mafia, Yakuza sau Triadele nu dispun de un compartiment de dezvoltare tehnică, după câte știu eu. Și nici nu au nevoie de așa ceva – minunată este lăcomia – pentru că mai toate astfel de aparate pot fi astăzi cumpărate. În SUA, case de expediții specializate îți trimit, fără nici o problemă, tot ce îți dorește inima. În Anglia există chiar magazine cu articole de spionaj, în care poți face cumpărături într-un anonimat deplin. Cel puțin teoretic. În practică trebuie să pleci de la

premisa că în aceste stabilimente ești supravegheat exact cu tehnica pe care dorești să o cumperi.

Acest punct de vedere este important, pentru că datorită lui știam ce fel de aparatură trebuia să caut. Marile servicii secrete, în frunte cu CIA, pot bineînțeles dispune de o tehnică în fața căreia eu să nu am nici o șansă. Dar aici n-aveam de-a face cu marile servicii. Aveam de-a face cu gangsteri, care făceau cumpărăturile în aceleași magazine ca mine.

Primul aparat pe care l-am despachetat a fost un așa-numit sweeper. Semăna puțin cu un detector de mine și chiar funcționa în mod asemănător acestuia – numai că nu era pentru metale. Un sweeper este destinat localizării semiconductorilor, componente indispensabile oricărui gen de emițător.

Am început pe coridor. Într-o cutie aflată în etajera pentru pălării a cuierului am găsit o mulțime de scrisori, cărți poștale împodobite cu abțibilduri și multe mici cadouri adresate Kristinei, fără îndoială primite de la colegii de clasă. Ploșnițe nu am găsit. Am continuat în camera de zi – tot nimic. La bucătărie nici un indiciu.

Ciudat. Prima mea bănuială era că sweeperul nu funcționa. Din cutia mare am mai scos o altă cutiuță. „Ascunde asta în spatele unei cărți oarecare" – am scris pe clapa cutiei, am scos aparatul din ea și i-am întins ambele obiecte lui Hans-Olof.

El făcu ochii mari, îmi luă pixul și scrise dedesubt: „Asta ce este?"

„O ploșniță", am scris eu. O cumpărasem pentru orice eventualitate.

Hans-Olof dădu din cap în semn că a înțeles și își făcu de lucru cu ea la o etajeră. Apoi am trecut cu sweeperul de-a lungul șirului de cărți – cu excepția câtorva cărți de specialitate medicale, a unui lexicon în două volume și a unui atlas al lumii, erau aproape numai romane polițiste, sute – și am găsit ploșnița din prima.

– Remarcabil, am constatat și am împachetat-o la loc. Reversul unor indicații de montaj oferi loc pentru continuarea în scris a conversației noastre. „Se pare că nu te ascultă."

„Este posibil?"

„Totul este posibil." M-am lăsat în genunchi în fața unui calorifer, ca și cum l-aș fi verificat, dar m-am uitat pe stradă pe deasupra lui. Nimic. Totul părea pustiu. Nici urmă de camionetă. Am luat pixul. „Asta poate însemna că nu te cred în stare să le opui rezistență."

Mai putea însemna și altceva. Există metode de a asculta ce se petrece într-o casă și fără a instala ploșnițe. Există microfoane direcționale de o sensibilitate mai mare decât vă puteți imagina, microfoane cu care de la o sută de metri distanță se poate trage cu urechea prin ferestrele închise. Există așa-zise microfoane de rezonanță implantate în pereți, pe care îi folosesc ca suprafețe de rezonanță. Mai există metode absolut fantastice, ca de exemplu îndreptarea oblică asupra ferestrei a unei raze laser invizibilă, care se reflectă și se deformează eliptic. Această reflectare este recepționată de un aparat special. Dacă cineva poartă o discuție în această cameră, geamul ferestrei va vibra foarte puțin ca urmare a zgomotului, vibrația este preluată de raza laser, care va începe să vibreze la rândul ei. Folosind secțiunea ei verticală eliptică, receptorul poate transforma aceste unde în vibrații ale membranei difuzorului. Și astfel se aude ce se discută în spatele acelei ferestre.

Și așa mai departe. Dar acestea sunt metode folosite de serviciile secrete. Cu astfel de tehnici CIA ascultă un agent KGB sau invers.

Scriu mai departe: „În perioada de când a fost răpită Kristina ai primit vizite? Ți-a făcut cineva vreun cadou ori a uitat la tine cineva un obiect?"

Erau metode preferate pentru a te pricopsi cu ploșnițe introduse în pixuri, calculatoare de buzunar, tablouri, vaze de flori și alte obiecte.

Hans-Olof se gândi și dădu negativ din cap. Ca să fie mai sigur, își consultă și calendarul cu întâlniri. „Oricum nu sunt prea vizitat", scrise el pe foaia goală a zilei de astăzi.

M-am hotărât să merg la sigur. Obicei de om suspicios. Am luat aparatul meu și am început verificarea lămpilor, prizelor și a altor locuri din camera de zi. Nimic. Era curat și telefonul. Nimic sub masă, nimic în ușă, nimic după tablouri.

Biroul tău – am indicat direcția de atac. Apoi camera Kristinei.

Biroul lui Hans-Olof era mai ordonat, mai aranjat – dacă era posibil așa ceva – decât mi-l aminteam eu. Omul era un pedant cum nu mai văzusem. Cel mai de prisos obiect din toată încăperea era coșul de hârtii. Hans-Olof nu arunca nimic. Totul era păstrat, dispărea în mape etichetate ingenios. Acel arhivar al cărui loc de muncă îl vizitasem într-o noapte ar fi avut de învățat o mulțime de lucruri de la cumnatul meu.

Și după cum a rezultat, biroul era curat nu numai în ce privea praful și teancurile de hârtii.

În camera Kristinei era durere. Camera unei fete de paisprezece ani, aflată de două luni în mâinile unor bărbați, care cine știe unde o țineau închisă și cine știe ce făceau cu ea. Patul era făcut, pe birou era curat. Prima încăpere din casă unde nu exista o fotografie a Ingăi. Pe pereți atârnau postere care reprezentau tineri cântăreți pop cu priviri visătoare, pe care eu nu îi mai văzusem niciodată, sau cai. Un amestec bizar.

– În mod normal aici nu este atâta ordine, spuse Hans-Olof. Stătea în ușă și mă privea cum verificam totul cu sweeperul și șoptea cu o voce frântă: Eu am făcut ordine. Ea este foarte dezordonată. De multe ori ne-am certat din cauza asta. Cred că ultimul lucru pe care i l-am spus a fost că va trebui să facă în cele din urmă ordine în camera ei. Se opri, privi fix cadrul ușii și scurmă cu unghia în el. Adăugă: Am strigat la ea. Ultima dată când am văzut-o.

Mi-am dres vocea:

– Nu folosește la nimic, dacă te chinuiești.

Ce imprudență să vorbim așa, înainte de a fi siguri sută la sută că nu există microfoane.

El încuviință din cap, strânse buzele și continuă să tot dea din cap. În sfârșit, se întoarse și coborî scările.

Am simțit nevoia să mă așez. Privirea mi-a căzut pe o mică fotografie înrămată, care atârna deasupra biroului și în care era o căsuță din lemn vopsită în roșu sângeriu, aflată într-o grădină plină de flori. Aș fi vrut să știu ce fusese în mintea Kristinei când înrămase tocmai această fotografie, pe care o atârnase în locul unei fotografii a mamei.

De fapt trebuia să recunosc că n-o cunoșteam deloc.

Cunoșteam o fetiță care își pansa păpușile și animalele din pluș și cărora le lua temperatura. Cunoșteam o fetiță care se cățăra prin pomi și care depășea limita strengăriilor făcute în grădină. Cunoșteam o fetiță care se temea să adoarmă pe întuneric și care avea rău de mașină. Dar oare câte dintre acestea se mai regăseau în Kristina cea de paisprezece ani? Din fotografiile aflate jos, pe coridor, se vedea că îi crescuse și pieptul. Probabil că începuse mai de mult să se fardeze, ca să îi înnebunească pe băieții din clasă.

Am pus sweeperul din nou în funcțiune și mi-am văzut de treabă, deși știam că nici aici nu am să găsesc nimic.

Era mai mult o acțiune disperată decât una rezonabilă. După cum se desfășurau lucrurile, doar o minune îi putea reda Kristinei viața normală. Iar eu nu credeam în minuni.

Am cercetat toate încăperile casei. Între timp se făcuse aproape ora două și afară începuse să se întunece, așa că, fără să trezesc suspiciuni, puteam să cobor storurile. Nici urmă de microfoane. Nici urmă de camere video. Nimic. Părerea mea profesională – de care eu țineam seama – era că locuința familiei Andersson era curată. Era un mister.

– Este posibil, am formulat eu ultima ipoteză la care m-am gândit, ca ei să se mulțumească să-ți asculte doar telefonul. În

acest caz, interceptarea se poate face oriunde de-a lungul firului. Lucrul acesta nu îl pot stabili fără să trezesc suspiciuni cuiva care supraveghează casa.

Hans-Olof dădu din cap resemnat.

– Și acum ce vrei să faci?

M-am dus la cutia mea de carton, din care am scos un casetofon și o jucărie electronică.

– Am să cuplez asta la telefon. Când răpitorii Kristinei vor suna, tu doar apeși tasta și convorbirea va fi înregistrată.

Am pus mâna pe șurubelniță și am început să scot șuruburile carcasei telefonului.

Hans-Olof mă privea sceptic.

– Și asta la ce este bună?

– Dacă cu ajutorul unor mijloace tehnice corespunzătoare reduci vocea și amplifici zgomotele de fond, poți auzi uneori ceva interesant. Ceva care ne poate oferi un indiciu asupra locului unde se află Kristina.

– Și tu poți face asta?

– Eu nu pot. Dar cunosc pe cineva care poate.

– Așa da.

Hans-Olof păru impresionat. Nu i-am mai oferit informația că acela care se pricepea la asta dispăruse de parcă îl înghițise pământul.

În timp ce fixam jucărioara în interiorul telefonului și o conectam la casetofon, am început să discutăm despre Sofía Hernández Cruz. Am zis în treacăt că nici acum nu știam sigur ce cercetări făcuse aceasta de fapt.

Mai bine aș fi tăcut din gură, pentru că imediat Hans-Olof începu să peroreze. Mai întâi îmi descrise structura creierului într-o modalitate de parcă avea în față pe cineva tocmai apărut din junglă. După care băgă de seamă că nu eram complet tâmpit și începu să mă toace cu termeni de specialitate ca talamus, hipotalamus, amygdala, trecând la fraze conținând

numeroase latinisme despre un proces de învățare ce s-ar desfășura pe undeva.

– Nu există percepții senzoriale neutre, concluzionă el, pentru că toate percepțiile trec mai întâi prin amygdala și prin talamus, înainte de a fi transmise mai departe.

– Nu mai spune, am zis eu în timp ce aranjam legăturile telefonului în așa fel încât toate apelurile să treacă prin interceptorul meu, înainte de a fi transmise la telefon.

– Se știe de mult, continuă Hans-Olof, că creierul este atât de legat de corp, încât nu are sens să tratezi aceste două părți separat. Pe de o parte, există sistemul nervos autonom, simpatic și parasimpatic, care coordonează funcții vitale ale corpului; și invers, funcțiunea neuronilor se află în acțiune reciprocă cu procesele hormonale din corp. Se opri, probabil ca să respire, respirația nefiind nici ea tocmai neesențială pentru corp. Și apoi conchise: Asta a cercetat Sofía Hernández.

– Ce? Hormonii?

– Nu hormonii în sine, ci modalitatea în care interacționează cu sistemul nervos. Până acum se cunoșteau doar legăturile supraordonate. De exemplu, când nivelul adrenalinei din sânge este mare, devii irascibil și te înfurii ușor. Chestii de genul acesta. Dar cum se petrece asta exact, unde intervine hormonul, ce face el și așa mai departe nu se știa.

Se părea că totul trebuia să funcționeze, deci am început să montez la loc carcasa telefonului.

– Se spune că cercetările ei ar fi fost contestate. Ce s-a întâmplat de fapt?

– Pentru că ea nu a cercetat modalitatea de funcționare a adrenalinei, spuse Hans-Olof și tuși, ci modalitatea de funcționare a hormonilor sexuali.

– Sună amuzant, am zis eu și am vârât șurubelnița în spațiul destinat șuruburilor carcasei.

– Mai ales în Spania catolică. Acum mai bine de douăzeci de ani. A ieșit scandal.

În timp ce răsuceam șurubelnița, am întrebat:

– Și cum să îmi imaginez asta? A organizat orgii, după care le-a luat probe de sânge participanților?

Hans-Olof tuși din nou și își frecă bărbia și nasul căutând cuvintele. Nu părea prea sigur pe el.

– Eu cred, spuse el în cele din urmă, că trebuie să-ți explic mai întâi cum se desfășurau cercetările.

Am fixat ultimul șurub și am pus telefonul la locul lui. Părea în ordine. Desigur că trebuia verificat, dar de arătat arăta bine.

– Sofía Hernández utiliza PET, aceasta este prescurtarea de la Positron Emissions Tomography. Această metodă de diagnostic permite măsurători în domeniul milimetric și în perioade de timp mai scurte de un minut, ceea ce este foarte bine. Dar cere ca craniul persoanei cercetate să rămână fix. Persoana cercetată stă pe un scaun, toată aparatura de măsură – un aparat colosal – se află în spate, iar capul este fixat ca într-o menghină. Nu poate fi mișcat nici un milimetru.

Încercam să-mi imaginez situația. Din nu știu ce motiv gândul mă duse la frizerul închisorii; cu siguranță că i-ar fi făcut plăcere să aibă un asemenea obiect. Se enerva teribil de fiecare dată când capul cuiva se mișca într-un moment nepotrivit.

– OK, și pe urmă?

– În mod normal, la asemenea teste, în fața persoanei respective este poziționat un ecran pe care apar, de exemplu, cuvinte ce trebuie reținute. În timp ce omul face acest lucru, îi sunt măsurate activitățile din creier. Acest lucru s-a mai făcut deseori, și oficial setul de teste realizate de Sofía Hernández era o completare la un șir de prelegeri. De fapt ea construise o instalație de măsură care nu înregistra procesele din creierul mare, ci procesele de profunzime din creierul mic, din talamus, din amygdala.

– Nu mi se pare condamnabil.

– Măsurătorile care o interesau le făcea atunci când aranja așa-zisele sonde pe capul persoanei testate. Hans-Olof își frământa mâinile. Se părea că se simțea penibil. Trebuie să știi că ea era singură cu fiecare student. Astfel de măsurători au loc în spații aflate la subsol, izolate de orice factori perturbatori. Studentul stă pe scaun, cu capul bine fixat, în așa fel încât nu prea poate să aleagă încotro privește. Așa cum am spus, în fața lui se află ecranul pe care apar combinațiile de litere. Se dă drumul la test, dar după câteva minute Sofia Hernández spune că este ceva în neregulă și că trebuie să așeze din nou sondele. Vine din spatele mașinăriei ca să facă acest lucru, timp în care se apleacă deasupra studentului în așa fel încât el în mod obligatoriu privește în decolteul halatului.

Se opri.

– Și?

– Ea nu purta nimic pe dedesubt.

Îl priveam fix pe Hans-Olof, așteptând să spună că făcuse o glumă, dar părea că vorbise serios.

– Nu poate fi adevărat, am zis.

Ridică din umeri.

– Lângă capul studentului era montată o cameră video minusculă și un monitor. Ea putea să vadă cu precizie ce se afla în câmpul lui vizual și își putea coordona mișcările.

Am scuturat capul.

– Și pentru așa ceva se primește premiul Nobel?

– Rezultatele au fost fenomenale. Există înregistrări video în care se poate urmări simultan ce se petrece în laborator și activitatea din talamus. Se mai poate vedea bine cum în momentul în care ea se apleacă asupra studentului au loc procese chimice, cum sistemul hormonal și sistemul nervos se excită reciproc.

Am izbucnit în râs fără să vreau.

– Da, asta o cred pe necontrolate. Dar ce a făcut cu studentele?

– Nimic. A făcut teste numai pe studenți.

– Dar ăștia trebuie să fi fost entuziasmați.

Hans-Olof își frecă bărbia.

– Mda... dacă o iei așa. Deoarece testul era ilustrativ numai dacă se baza pe surpriză, ea i-a ales în mod deosebit pe acei studenți în care credea ea că putea avea încredere, sperând că aceștia nu vor da fuga imediat să povestească. Totul a fost în regulă cu treizeci și șase dintre ei, dar cel de al treizeci și șaptelea s-a dus la rector și la presă și a ieșit un scandal perfect. Sofía Hernández Cruz a fost concediată.

– Și s-a dus în Elveția.

– Nu direct. Probabil că nu a fost o perioadă ușoară pentru ea.

Încercam să îmi imaginez totul.

– Nu pot să cred că treizeci și șapte de teste obscene sunt suficiente pentru a fi nominalizat la un premiu Nobel.

Hans-Olof făcu un semn cu mâna și zise:

– Experimentul ei a fost bineînțeles repetat de multe alte institute de cercetări din SUA, din Japonia, din Europa... Nu cu modul ei de a-și folosi trupul. De cele mai multe ori persoanele testate erau surprinse prin expunerea unor imagini erotice, dar rezultatele au fost totuși comparabile. Mulțumită experiențelor lui Hernández Cruz, interacțiunea dintre sistemul hormonal și sistemul neuronal este astăzi amplu clarificară.

Am dat din cap și mi-am luat uneltele.

– Este ceva deplasat, dacă vrei să știi părerea mea.

Nu reușeam să scap de aceste imagini. O savantă în halat alb – cu nimic altceva dedesubt – care se apleca asupra unui tânăr spaniol înfierbântat... Trebuie să recunosc că imaginea declanșa și în mine niște procese frumușele. Ceea ce i-aș fi putut spune și fără să mai fie necesare tot felul de aparate de măsură.

Mi-a venit o idee:

– Prescurtarea JAS îți spune ceva? Adică sindromul agresiv juvenil?

Hans-Olof clipi iritat și căută prin memorie.

– Îmi este vag cunoscută, dar ca să fiu sincer, astăzi există atât de multe sindroame – fiecare descoperă câte unul... Dar ce-i cu asta?

– Am găsit la Rütlipharm câteva articole despre el. Se pare că îi cam interesează.

– Hmm... Evident termenul nu îi spunea nimic. Sună mai curând pediatric, eventual legat de psihofarmacologie. Nu pot spune mare lucru, nu este de domeniul meu.

– Cum așa? Ești doar farmacolog, nu?

El tuși.

– Da, dar astăzi farmacologia este un domeniu vast. Eu lucrez de cinci ani în ramura apariției și transmiterii durerii. Și a medicației corespunzătoare. Astfel se pierde contactul cu evoluțiile din alte ramuri. Se mai gândi, dar în final clătină capul cu hotărâre: Nu, nu îmi spune nimic.

– Nu a fost decât o simplă întrebare. Am arătat către telefon: Trebuie să îl încercăm. Dar nu prea văd cum. Cred că nu este recomandabil să sunăm de pe telefonul mobil.

Hans-Olof rămăsese cu ochii pe aparatul telefonic.

– Ah, da.

Evident că nu putea oferi o soluție.

– Am să dau telefon de la o cabină telefonică, am spus în final. I-am explicat ce trebuia să facă atunci când suna telefonul. Totul era să apese pe un buton. După aceea am să te sun pe telefonul mobil, ca să îmi spui dacă a funcționat.

Hans-Olof confirmă descurajat. Nu prea îi convenea că îl readusesem la realitate din sfera activității științifice.

– Ce intenționezi să faci acum? vru el să știe.

– Cercetare fundamentală. Încă nu înțeleg de ce avea atât de mult nevoie Rütlipharm de acest premiu Nobel. În ce privește iscusita teorie a prietenului tău Bosse Nordin, cum că

ar vrea să evite cu premiul Nobel o preluare – este o prostie. Pălăvrăgeală de jucător amator la bursă. Chestiunea este gândită de prea mult timp. Dacă îi amenință o preluare, ar fi o problemă de zile, cel mult de săptămâni. În afară de asta, după toate datele văzute de mine până acum, Rütlipharm stă foarte bine. Nu, în spatele acestor lucruri se află altceva decât ceea ce bănuim noi.

Hans-Olof mă privi nesigur.

– Dacă vrei să te duci la Basel, ca să arunci o privire și asupra centralei... îți dau banii de avion.

Nu era o idee chiar așa de proastă. Era o idee la care trebuia să mă fi gândit eu însumi.

– Nu banii sunt problema, am spus încet. Nu mai fusesem acolo de cel puțin doisprezece ani. Dar ai dreptate. Poate că acolo voi găsi răspunsurile.

Un ocol prin Elveția pentru a găsi o fată răpită în Suedia? Posibil și asta.

– Nu trebuie să suporți tu toate cheltuielile, spuse Hans-Olof. Aproape că cerșea. În definitiv Kristina este fiica mea.

L-am măsurat cu privirea.

– Poate că am să revin la oferta ta. Am împachetat totul în cutia mea cea mare. Dar mai întâi trebuie să rezolv câteva lucruri.

De exemplu, să decodific conținutul dischetei. Nu-mi era clar cum aș putea s-o fac fără Dimitri, dar nu putea fi el singurul hacker din Suedia.

– Nu mai avem mult timp. Vocea lui Hans-Olof tremura: Nu mai mult de o săptămână.

– Știu.

Era puțin înainte de ora trei când am părăsit casa. Deasupra mea atârna cerul întunecat al nopții, iar iluminatul stradal scălda totul într-o lumină gălbuie. Ninsoarea încetase, dar sufla un vânt rece, tăios.

Când Hans-Olof închise ușa după mine, am avut senzația greu de descris că era bucuros că scăpase de mine. De parcă amenințarea eram eu, și nu răpitorii Kristinei. Începea să-și piardă simțul realității. Deși nu-l puteam suferi, va trebui să fiu atent cu el. Cumva. Altfel se putea că, și dacă avea loc minunea de a o găsi și a o elibera pe Kristina, aceasta să nu mai aibă un tată la care să se întoarcă.

Când am urcat în mașină, eram mort de oboseală.

CAPITOLUL 33

L-am sunat pe Hans-Olof de la prima cabină telefonică, pentru a-mi verifica instalația.

– Alo, am mormăit eu pentru eventualii trăgători cu urechea, sunt tot Johannson, tehnicianul de adineauri. Am uitat ceva, poate vă puteți uita... La aparatul pe care vi l-am adus trebuie să fie apăsate o tastă albă și una roșie. Puteți să aruncați o privire asupra lui?

Era vorba despre casetofon. Nu mă îndoiam că Hans-Olof intra în joc, dar era destul de inteligent ca să înțeleagă la ce mă refeream?

Era.

– Da, răspunse el fără să șovăie, ambele sunt apăsate.

– Acum ar trebui să se aprindă o lumină verde, am continuat eu.

– S-a aprins.

– Bine. Atunci să sperăm că totul este în ordine. La revedere.

Am pus telefonul în furcă, am scos telefonul mobil și am sunat pentru a auzi înregistrarea convorbirii noastre. Totul funcționase bine.

– Anunță-mă imediat ce ei te vor mai suna, da?

Hans-Olof promise că așa va face.

Am mai rămas în cabina telefonică gândindu-mă, în timp ce frigul mă cuprindea începând cu picioarele. Era bună ideea cu Basel? Aș fi avut nevoie pentru asta de cel puțin trei zile.

Zborul până acolo, cercetarea zonei, asigurarea retragerii și așa mai departe. Riscant. Extrem de riscant. Nu voi putea să iau cu mine în avion toate dotările de care aveam nevoie. Va trebui să procur multe de la fața locului și aveam în față sfârșitul de săptămână. Și chiar dacă descopeream ceva, era departe de Suedia.

Totul trebuia să fie bine gândit. Am introdus cartela telefonică în aparat și am sunat la aeroport. De la o femeie nervoasă am aflat care erau următoarele zboruri către Basel începând de mâine, vineri, 5 decembrie.

Am părăsit cabina cu biletelul în mână, m-am întors la mașină și mi-a trebuit mult timp ca să îmi dau seama că clădirea lungă, din cărămidă galbenă, la care priveam, era școala Bergstrom, la care învăța Kristina. Undeva, pe porțiunea dintre clădirea severă și casa aflată la mai puțin de opt sute de metri, ea fusese urmărită și târâtă într-o mașină, la lumina zilei, fără ca cineva să fi observat ceva.

Se prea poate ca cineva să fi observat totuși ceva, dar să nu îi păsat.

Unele ferestre erau luminate, copiii își vedeau de treabă zeloși. Ciudat, când cineva privește de afară o școală, i se pare că toți sunt foarte interesați de ceea ce spune profesorul.

Am aruncat o privire cercetătoare în buzunarul de la spate al genții mele cu scule. Tot ce îmi trebuia se afla acolo.

Îmi convenea faptul că în timp ce mă îndreptam spre școală a sunat clopoțelul și grupuri de copii se scurgeau către mine. Am întrebat de clasa a opta A, și o hoașcă cu mutră șireată mă lămuri:

– Aceea. Este diriginta clasei.

„Aceea" era o femeie tânără, subțire, cu bucle castanii, care nu numai că nu semăna deloc cu o suedeză, dar părea și teribil de naivă.

– Da, vă rog? întrebă ea când m-am adresat ei, privindu-mă cu ochii larg deschiși, care totuși nu păreau să înțeleagă multe din viața reală.

Am întrebat-o dacă am putea vorbi un moment și am adăugat:

– Între patru ochi.

– Da, desigur, ciripi ea veselă. Scoase cheia cu care tocmai încuiase clasa. Ați nimerit bine, tocmai am terminat orele. Așa că avem la dispoziție tot timpul. Vreți să intrăm?

Am asigurat-o că îmi convine orice loc în care putem discuta nederanjați. Descuie din nou clasa, aplecându-se, așa că am putut să îi admir fundul. Era un fund tare, care aducea cu un măr îmbrăcat în niște pantaloni strâmți. Pentru un moment m-am imaginat apucându-l cu ambele mâini, gol... Fără îndoială că măsurătorul pozitronic al Sofiei Hernández Cruz ar fi detectat în acest moment procese foarte interesante în creierul meu.

În clasă mirosea a praf, cretă și încă ceva ce putea fi parfum sau transpirație, un iz ciudat care îmi trezea amintiri. Mesele erau aranjate pentru grupe de câte patru, și noi am luat loc la una dintre ele. Pe vremuri mai stătusem la astfel de mese, pe astfel de scaune, dar mi se păruseră mai mari.

– Ei, despre ce este vorba? întrebă ea cu un zâmbet de parcă pe lume nu ar exista și rău. Încerc să îmi amintesc numele dumneavoastră, dar nu reușesc. Nu ați participat niciodată la o ședință cu părinții, așa este?

– Nu, am spus și am scos legitimația plastifiată pe care o luasem din trusa cu scule. Nu mă cunoașteți. Numele meu este Gunnar Nilsson.

– Nilsson? Dar nu sunteți tatăl lui Lars. Îl cunosc pe acesta.

Am împins spre ea legitimația, pe masă.

– Nu vă speriați, am spus cu cel mai perfect ton de conspirator. Este legitimația mea. Sunt detectiv particular. Tatăl Kristinei Andersson m-a angajat să îi caut fiica.

– Detectiv particular?

Ochii ei mari se măriră și mai mult când luă în mână legitimația. Și mai avea și niște sâni respectabili.

– Da. Există cu adevărat această profesie.

Puteam afirma cele de mai sus chiar convingător. Așa, ca și cum aș fi un detectiv particular veritabil, plictisit de mult de reacția oamenilor în această situație.

Dar nici eu însumi nu sunt sigur dacă există cu adevărat detectivi particulari, excepție făcând cei din romanele și filmele polițiste. Eu personal n-am întâlnit nici unul. La drept vorbind nici legitimația mea nu era autentică. Ca toate documentele false folosite de mine, și aceasta provenea de la o firmă tailandeză care fabrică documente false absolut legale și care le trimite oriunde în lume contra unei taxe minore – documente personale din state inexistente, diplome profesionale și așa mai departe. Dintre cele mai convenabile oferte făceau parte legitimațiile de ziarist, detectiv particular sau agent secret. Și arată într-adevăr impresionant.

Îmi restitui legitimația și era evident că acum mă privea cu alți ochi. Este un fenomen pe care l-am observat deseori când am folosit astfel de legitimații. Îți poate fi de un enorm folos dacă procedezi cum trebuie.

– Să o căutați pe Kristina? repetă ea. Nu înțeleg. Nouă ni s-a spus că Kristina are cancer și este în spital. De peste opt săptămâni.

Am luat o mină serioasă.

– Nu este așa. De fapt ea a dispărut, și credem că nu este singură.

Pentru prima dată de când eram împreună, nu mințisem.

Își duse mâna la gură. Ochii îi erau cu adevărat incredibili. Uriași, strălucitori, de un brun adânc, precum palisandrul lustruit. Trase de mai multe ori aer în piept în spatele mâinii, înainte de a putea să spună ceva:

– A dispărut? Kristina? Doamne-Dumnezeule! Ce bine! Adică vreau să spun că tatăl ei este îngrijorat, dar este totuși mai bine decât bolnavă de cancer. La o fată atât de tânără, Doamne...

Țineam legitimația în mână jucându-mă cu ea. Un tertip verificat.

– Fără îndoială, am spus. Dar tatăl ei nu a mai auzit nimic de ea de mult timp. Îi este frică să nu i se fi întâmplat ceva.

Ea dădu din cap energic.

– Înțeleg. Da, cred că eu aș muri de frică... O clipă privi cu ochi sticloși în față, fiind cu gândul în altă parte. Apoi scutură involuntar capul și zise: Dar pentru ce ne-a spus că Kristina este pe moarte? Cum poți face așa ceva? A fost un șoc groaznic pentru noi toți.

Am confirmat plin de înțelegere.

– Pentru că, fără nici o îndoială, nu s-a gândit bine când a spus asta. Și eu i-am zis același lucru. Dar vedeți dumneavoastră, nu voia cu nici un chip scandal. Fiica unică fuge probabil cu cineva... în situația lui... medicilor asemenea motivații le sunt mai la îndemână.

Ea dădu gânditoare din cap, fără să fie pe deplin convinsă, însă cu gândul tot aiurea. Am remarcat că urmărea cu privirea legitimația pe care o vânturam cu mâna, și brusc îmi veni ideea că poate ar trebui să încerc să mă culc cu ea. Nu era neapărat tipul meu de femeie, dar foarte sexy în felul ei. Dacă era doar pe jumătate atât naivă pe cât lăsa impresia, nu ar fi prea greu. Iar mie mi-ar face garantat bine.

– A fugit? repetă ea pierdută în gânduri. Kristina? Este cumva... Mă privi cercetător și continuă: Cred că știți de mama ei, nu?

Eram surprins.

– Nu, ce anume?

Mă interesa ce știa. Și încă cum...

Se lăsă puțin pe speteaza scaunului, scoțându-și mai bine în evidență sânii. Nu purta sutien, lucrul acesta se vedea foarte clar sub materialul din care era confecționat puloverul. Iar sfârcurile aveau mărimea unui bănuț.

– Cred că știți că ea a murit, nu? Acum cinci ani, cred. Un accident de mașină.

Am confirmat.

– Dar fată fiind, și mama Kristinei a fugit, relată ea cu un entuziasm nerod. A fugit împreună cu fratele ei din orfelinatul unde crescuseră împreună. Avea aceeași vârstă pe care o are acum Kristina. Ciudat, nu credeți?

– Credeți că este ceva genetic?

– Nu știu dacă așa ceva poate fi genetic. Își dădu de o parte o buclă ce îi căzuse pe față; dădea impresia că găsea totul distractiv. Continuă: Dacă da, nu o văd bine. Pentru că, din ce mi-a povestit Kristina, cei doi nu s-au mai întors la orfelinat. Închipuiți-vă că până la maturitate s-au descurcat singuri.

Fără nici o îndoială că puteam să îmi închipui asta mai bine decât ea. Era timpul să revenim la problema noastră.

– Interesant, dar cred că acest caz este total diferit. Ceea ce aș vrea să știu este dacă nu cumva v-a atras atenția ceva în zilele dinaintea dispariției Kristinei. Dacă ea nu s-a purtat cumva neobișnuit. Dacă a vorbit cu cineva străin. Dacă nu a așteptat-o vreun bărbat.

– Un bărbat? Era mirată. Credeți că Kristina ar fi putut să fugă cu un bărbat mai în vârstă?

– Încă mai investigăm, așa că pot spune doar că avem motive să credem asta, am zis. Îmi pare rău că trebuie să o formulez astfel.

Brusc totul îmi păru lipsit de sens. La cât părea de aeriană, cu siguranță că nu observase nimic ce m-ar fi putut ajuta.

Ar trebui într-adevăr să mă culc cu ea. I-ar mai stimula simțul realității – m-am gândit eu.

În acel moment se auzi un zgomot la ușă, și un bărbat cu ten măsliniu și cu o mătură în mână băgă capul înăuntru.

– Încă nu ați plecat? întrebă el cu un accent gutural.

Diriginta Kristinei tresări.

– Cum? Oh, da, da. Așteptați un moment... Se întoarse către mine: Domnule Nilsson, nu știu cum vă simțiți dumneavoastră, dar ca să fiu sinceră, mie îmi este cam foame. Iar acasă am prăjiturele proaspete. Nu vreți să veniți la o cafea cu mine? Locuiesc peste drum, în blocul de la intersecție. La nici cinci minute. Este foarte practic dimineața, adăugă ea chicotind.

O priveam înmărmurit. Acei neuroni care aparțin evolutiv mai curând părților mai în vârstă ale creierului meu i-ar fi formulat un răspuns care ar fi sunat cam așa: „Da, genial, și acolo ți-o pun, vrei, nu vrei". Totuși, neuronii encefalului meu erau calibrați în anii sărăcăcioși ai socializării după regulile societății umane, crescuți în necesitatea fățărniciei conștiente, iar votul lor avea prioritate. De aceea reacția mea s-a materializat doar într-un gest afirmativ și în răspunsul:

– Da, de ce nu? Cu plăcere.

În timp ce ne ridicam, am găsit că totul mergea super.

Pe drum către blocurile din apropiere i-am aflat numele:

– Birgitta Nykvist. Sunt diriginta clasei a opta A și predau matematica. Acum câteva săptămâni a trebuit să preiau și suedeza, pentru că o colegă a intrat în concediu maternal, îi dădea ea înainte, în timp ce urcam strada în pantă ușoară. Chiar sunt supărată pe ea, credeți-mă. Știți ce a făcut? A lăsat necorectate teancuri de compuneri. Uneori vechi de luni de zile, la toate clasele pe care le avea. Asta înseamnă că eu trebuie să corectez compuneri de peste două luni în urmă, imaginați-vă. Habar n-am când voi putea să fac asta.

Am scos un mormăit care nu însemna nimic. Grijile unei existențe lipsite de pericole. Mi-ar fi plăcut și mie luxul de a-mi bate capul cu asemenea nimicuri.

Erau două blocuri de un verde-oliv, situate pe dealul din fața școlii, de câte șase etaje, împrejmuite cu pini subțiri. Birgitta locuia la ultimul etaj, și nu exista lift.

– Gata, am ajuns, anunță ea când am ajuns sus, în timp ce descuia ușa locuinței.

Spre deosebire de mine, ea nici măcar nu respira mai greu. Cu un gest făcut, se pare, din obișnuință, își scoase telefonul mobil din buzunarul scurtei, îl închise și îl puse într-un încărcător, pe o comodă aflată lângă intrare.

Bună idee! Am băgat mâna în buzunar și mi-am închis și eu telefonul. La ce baftă aveam, m-aș fi trezit că suna Hans-Olof exact în momentul în care îi băgam femeii mâna în chiloței.

Locuința era mică și emana atmosfera unei camere de adolescente. Fiecare perete era vopsit într-o altă nuanță pastelată, totul era peste măsură de romantic, îngrijit și curat. Evident că avea mai mult decât suficient timp ca să înrămeze fotografii făcute în excursii școlare, pe care să le atârne pe pereți. Mai erau un raft îngust cu cărți și câteva clasoare cu documente lângă un mic birou, acoperit aproape în totalitate cu vaze de lut strâmbe și prost lăcuite, pline de creioane și pixuri. Pe restul rafturilor își dăduseră întâlnire ursuleți și alte animăluțe de pluș, jucării.

Un scurt tur prin hol și camera de zi. O ușă din sticlă trăda în spatele ei baia, iar ușa ce rămăsese închisă dădea în dormitor. Bine de știut. De la fereastra bucătăriei se vedea școala, firește printre o mulțime de steluțe și alte podoabe de Crăciun lipite pe geam.

Îmi arătă un loc la măsuța din dreptul ferestrei și puse de cafea.

– Doriți și zahăr? întrebă și, când eu am confirmat, aduse un hipopotam liliachiu din ceramică, cu o gaură în spinare, plin cu zahăr brun. Ei, da, el mai lipsea.

Pe o farfurie erau o mulțime de bucăți de turtă dulce maronie, fină, aspectuoase și mirosind îmbietor.

– Din păcate *lussekatter*[1] nu am preparat, zise ea în timp ce mă dota cu farfurioare, ceșcuțe și furculițe pentru prăjituri.

– Nu face nimic, oricum nu mă omor după stafide.

Am remarcat că îmi era foame. Evident că îi era și ei foame, căci deja rontăia prima bucățică de turtă dulce în vreme ce era preocupată de cafea. Filtrul părea că lăsa să treacă atomii de cafea unul câte unul.

– Am impresia că vă înțelegeți bine cu Kristina, am spus pentru ca discuția să depășească nivelul de cafea.

– Lapte? Zahăr? Arătă către filtrul de cafea. Da, cred că da, am o legătură bună cu ea. De aceea m-a și afectat așa tare povestea cu boala ei. Am avut coșmaruri. O să am ceva de discutat cu tatăl ei, când am să îl văd data viitoare...

Am tușit.

– Mi se pare oportun să mai păstrați un timp acest secret. Poate o săptămână, am spus cât puteam de serios și insistent. Pentru siguranța Kristinei.

Mă privi încruntată și mai turnă câteva picături de apă fierbinte.

– Nu înțeleg. Ce are a face asta cu siguranța Kristinei?

– Veți înțelege mai târziu, am insistat.

Nici mie nu-mi trecea prin cap o explicație plauzibilă, așa că trebuia să o țin așa în continuare. Să creadă că știu mai multe decât îi spuneam.

Un moment domni tăcerea. Pentru a câștiga, trebuia uneori s-o lași să își facă efectul.

---

[1] Prăjitură tradițională suedeză, făcută cu șofran și stafide (n.red.)

– Bine, spuse ea în cele din urmă, ridicând din umeri și se întoarse. Treacă de la mine.

Îi urmăream cu privirea spatele în timp ce își făcea de lucru cu apa și cu filtrul de cafea. Arăta într-adevăr bine. Mică, dar suplă. Cam subțirică. Un trup care se putea încolăci cu forță... Am constatat că la acest gând chilotul mi se ridică. În orice caz, sistemul meu hormonal era turat din plin și era clar că interacționa cu sistemul neuronic, ceea ce ar fi bucurat-o pe Sofía Hernández Cruz.

– Rămăsesem la Kristina, am încercat eu să îmi adun gândurile.

Birgitta Nykvist scoase filtrul și turnă cafeaua.

– Corect, spuse ea. Păi, ce să spun? Îmi face plăcere să vorbesc cu ea. Este o fată sociabilă. Foarte matură pentru vârsta ei. Neobișnuit.

– Știți ceva mai multe despre moartea mamei ei?

Aduse cestile pline cu cafea.

– A fost o poveste teribilă. Un accident de mașină. Un camion pierduse ulei într-o curbă. Șoseaua devenise alunecoasă, și era noapte. Mi-a părut foarte rău pentru familie. O cunoșteam pe mama Kristinei.

– Trebuie să fi fost o lovitură puternică pentru Kristina.

Se așeză în fața mea și începu gânditoare să amestece puțin lapte în cafeaua ei.

– Da. Pe atunci aveam sarcina de a mă ocupa de rezolvarea problemelor intervenite între elevi și școală, deci într-o măsură răspundeam oficial pentru nevoile elevilor. Kristina și cu mine am discutat mult atunci. A fost deseori și acasă la mine.

Am ridicat involuntar din sprâncene și m-am uitat în jur.

– Aici?

Dădu negativ din cap și pe figură îi apăru un zâmbet melancolic.

– Nu, nu aici. Pe vremea aceea locuiam... în altă parte.

Era ceva special în modul în care spusese asta. Ca și cum atinsesem un subiect pe care dorea să îl ocolească. Mi-am propus să revin la subiect cu o altă ocazie.

– Ce impresie v-a lăsat? A trecut peste acel moment?

– Cred că da. Kristina dispune de o forță interioară demnă de admirat. Foarte, foarte surprinzător. Cred că i-o datorează mamei. Nimeni nu îi va putea lua această forță și inflexibilitate interioară.

Mi-am înfipt dinții în turta dulce, pentru a nu urla. Femeia asta nu avea habar de viață și de ceea ce se putea întâmpla. Nu exista nimic pe care cineva să nu-l poată lua altcuiva. Nimic.

Să înghit. Să respir adânc. Nu o făcea din răutate. Era doar naivă, asta era tot. Am întrebat:

– Dacă spuneți că o cunoșteați bine pe mama ei, ce fel de om era ea?

Cumpăni cu ceașca ridicată. Mă gândeam la Inga, la cum rătăcisem zile întregi prin pădure, flămânzi și murdari, dar de neclintit în hotărârea noastră de a nu ne lăsa prinși, de a nu ne mai întoarce niciodată. Și reușiserăm. Nu ne mai întorseserăm. După ce ni se terminaseră proviziile, trăisem cu apa pârâurilor din pădure, cu boabe din pădure, cu ce găseam prin coșurile de gunoaie ale parcărilor, dar nu ne întorsesem.

Ce putea să știe o femeie, pentru care imaginea nenorocirii erau câteva teancuri de caiete pe care trebuia să le corecteze în plus despre astfel de drame ale vieții? Nimic.

– Hm... Birgitta sorbi din cafea. Dacă ar trebui să concentrez totul într-o frază, aș spune că era fericită. O femeie foarte fericită. Cumva... eliberată. Este greu de descris. Mulțumită de viață – cred că s-ar potrivi cel mai bine.

Uluitor. Da, așa fusese în final Inga. Și mă pusese în fața unui mister, pe care nu îl putusem dezlega nici în ziua de astăzi. Mi-am dres glasul:

– Și tatăl Kristinei? Îl cunoașteți și pe el?

– Da, desigur. Venea deseori la întâlnirile cu părinții și înainte de moartea soției lui.

– El cum este?

Era interesant ce va răspunde.

– Puțin cam ciudat, ca să fiu cinstită. Desigur știți că este profesor la Institutul Karolinska?

Am confirmat.

Ea ridică mâinile.

– Da, deseori este așa cum sunt profesorii. Nu întotdeauna la obiect. Cam pierdut în gânduri. Și puțin cam crispat, aș zice. Foarte... – căută cuvântul potrivit – ... încăpățânat. Iar moartea soției l-a marcat foarte mult. Cu siguranță că ea a fost un element vital în existența lui. De atunci s-a schimbat foarte mult și cu siguranță că încă nu și-a revenit. Nici nu dă impresia că s-ar gândi să se recăsătorească sau măcar să facă noi cunoștințe.

– Față de fiica sa cum se comportă?

– Este sever. Ea mai luă o bucată de turtă și îmi oferi și mie una. Mult prea sever, dacă vreți să știți părerea mea. De exemplu, îi interzice orice prietenie cu băieții. Cred că în ziua de astăzi este o concepție învechită. Odată a venit acasă cu un băiat, o chestie absolut nevinovată, era un coleg de clasă. Avea zece ani și voia să îi pună muzică... Dar tatăl ei și-a ieșit din fire. A făcut un tămbălău uriaș, și de atunci Kristina a ascuns de el toate prieteniile cu băieții. Făcu o grimasă și continuă: Ceea ce nu a fost deloc greu.

Am ciulit urechile. Să reprezinte cumva asta o urmă posibilă?

– Din ce știți dumneavoastră, în ultimul timp a existat cineva care să poată fi denumit prieten apropiat?

Dădu negativ din cap.

– Nu, din ceea ce știu eu. Eu cred că din punctul ăsta de vedere Kristina este mai curând rezervată. Mi s-a părut întotdeauna complet insensibilă la presiunea cu care se confruntă fetele de vârsta ei. Știți, acea presiune de grup, de a cunoaște anumite experiențe. De exemplu, ca la o anume vârstă să fi sărutat un băiat. Ea a ignorat mereu treburile astea.

Își umezi buzele, o privelişte care asupra mea acționă ca un șoc electric. Fir-ar să fie, mă simțeam ca o încărcătură explozivă gata în orice moment să se declanşeze. Femeia aceasta stătea la nici un metru de mine și nu bănuia că părți importante ale capacităților mele de gândire erau mobilizate numai și numai asupra imaginii virtuale a momentului în care urma să-i sfâșii îmbrăcămintea de pe ea.

Trebuia să plec. Să obțin informațiile pe care le mai doream, să închei discuția. Altfel nu mai garantam pentru nimic.

– Ea trăiește doar cu tatăl ei, am încercat să reînnod discuția. Să privesc doar ceașca cu cafea. Farfuria cu turtă. Fața de masă. Am continuat: Se descurcă? Dumneavoastră ce impresie aveți?

– În măsura în care știu, amândoi se descurcă. Ea îl respectă, dar își trăiește viața ei, iar el își trăiește viața lui. Cred că între ei nu este prea multă căldură. Poate să fi fost înainte de moartea mamei ei. Atunci și tatăl ei era mai sociabil.

Se sprijini de speteaza scaunului, își aranjă părul cu ambele mâini și rămase cu ele la ceafă. Îi scotea sânii și mai mult în evidență, o poziție pentru care femeile ar trebui să posede permis de port-armă.

Oare femeia asta știa ce făcea de fapt? Putea fi cineva atât de dus cu pluta? Simțeam cum mi se usca gura, am luat ceașca cu cafea și am încercat să îmi dezlipesc privirea de la cei doi sâni care se profilau extrem de bine prin materialul subțire al puloverului ei bleu, pe care sfârcurile amenințau să-l străpungă.

– Sociabil?! am exclamat răgușit, numai ca să spun și eu ceva.

Reprezentam un pericol pentru această femeie. Trebuia să o protejez de mine, de această alianță dintre hormoni și neuroni care în orice moment mă putea face să îmi pierd capul.

– Tatăl Kristinei a luat parte la toate sărbătorile școlare, ceea ce nu s-ar putea spune despre toți tații. Odată a scris chiar o scenetă, imaginați-vă făcând asta un profesor-medic! Și pot să spun că a ieșit bine. Chiar dacă, după gustul meu, a fost ceva cam prea polițist.

Înțelegeam. Așa vedea ea lucrurile. Închidem ochii și lumea cea rea încetează să mai existe.

Acum se va confrunta pe loc cu surpriza cea mai instructivă din viața ei.

– Nu vă place literatura polițistă? am întrebat.

– E prea violentă pentru gustul meu.

– Dar lumea este violentă.

– Da. Împinse scaunul puțin înapoi, în așa fel încât stătea cu spatele lipit de perete, și trase un picior sub ea, pe scaun. Nici nu părea să-și dea seama că așa, pe lângă sâni îmi oferea și conturul bazinului și nu numai. Dar cărțile polițiste distorsionează totul. Faptul că uneori se mai petrec lucruri reprobabile nu înseamnă că toată lumea este așa.

M-am aplecat în față. Sângele îmi fierbea în vene.

– De aceea v-ați făcut profesoară? Pentru că școala este un fel de rezervație?

– Poftim?

Ea făcu ochii mari.

Mai mult de atât nu mă mai puteam întinde de pe scaun.

– Sunteți naivă, Birgitta Nykvist. Vă păcăliți cu o lume pașnică, pentru că vă este frică de realitate și de grozăviile ei.

– Nu sunt naivă, mă contrazise cu ochi ce aruncau scântei. Doar refuz să renunț la bucuria de a trăi.

– Sunteți naivă. Sunteți atât de naivă, încât reprezentați un pericol pentru propria dumneavoastră persoană, am ripostat. Dur, dar numai loviturile dure o mai puteau ajuta. Uitați-vă numai la ceea ce faceți acum. M-ați invitat la dumneavoastră, pe mine, un bărbat străin despre care nu știți nimic. V-am spus că sunt detectiv particular, iar dumneavoastră ați crezut, doar pentru că v-am arătat o legitimație a cărei autenticitate dumneavoastră nu puteți verifica. Și acum? Acum suntem aici. Singuri. Un bărbat puternic și o femeie slabă. Pot să fac cu dumneavoastră ce vreau, nu vă este clar?

Mă privea cu ochi imenși, cu buze strălucitoare.

– Am încredere în dumneavoastră, spuse ea simplu. Nu îmi veți face nimic.

Pe la colțurile capacităților mele de percepție începea să sclipească totuși câte ceva.

– Ați greșit persoana. Eu nu sunt detectiv. Sunt un pușcăriaș. Am ieșit din închisoare acum trei zile și de șase ani nu am mai făcut sex.

Fără să vreau m-am apropiat de ea. Nu s-a clintit, dar respirația îi deveni mai profundă și pleoapele îi tremurau.

– Șase ani? murmură ea. Este o perioadă lungă...

Întinse mâna și mă atinse. Cu o mișcare de o rapiditate de nedescris alunecă de pe scaun și trase fermoarul salopetei mele.

– Dacă aici e cineva naiv, susură ea, atunci acela ești tu, dacă crezi că te-am luat cu mine fără un anumit gând.

CAPITOLUL 34

În clipa în care mi-a atins pieptul, toate stăvilarele mele au cedat și mi-au sărit siguranțele. M-a cuprins ca un demon o forță mai puternică decât mine, pe care nu o puteam controla. Am tras-o spre mine, am strâns-o în brațe cu sute de mâini care îi explorau, îi strângeau și îi absorbeau corpul. Părul ei, parfumul ei, buzele și pleoapele ei. Ea gâfâi surprinsă și exclamă:

– Oh!

Apoi carnea tare, căldura. Mâinile mele dădură de pielea moale, caldă, pielea de nedescris. Tremuram.

– Nu... suspină ea, și eu am sesizat că unul dintre multele zgomote era cel al stofei care se rupea. Nu te grăbi, avem timp, mult timp...

– Da, am răspuns ori am spus printre lacrimi sau așa ceva, pentru că vocea îmi era un gâfâit, un tremur, o alunecare de teren. Sutele mele de mâini o cuprindeau, îi trăgeau hainele, vesela zornăi când puloverul căzu undeva peste ea. Ea se agăța de mine, de mânecile salopetei, mă trase din ea când aceasta alunecă în jos, iar eu mă încurcam în ea. Într-adevăr, nu purta sutien, avea doar o cămașă, care zbură și ea, ceva căzu cu zgomot metalic, și în fața mea se expuseră acei sâni, irezistibili, atotputernici, atât de frumoși încât ar fi trebuit să mă gândesc la Dumnezeu.

– Vino! am spus eu.

Sau a spus ea?

Am ieșit amândoi din cameră. Holul. Cealaltă ușă. Dincolo de ea era întuneric, se zărea pe un perete doar o fâșie subțire de un galben palid, de la felinarele de pe stradă. Mirosea a ea, a somn, a promisiuni. Genunchiul se lovi de o pernă. Am simțit-o alunecând sub mine, trăgând de chiloții mei, care aproape că se sfâșiară.

Din păcate trebuie să spun că toată splendoarea luă brusc sfârșit în acest moment. Birgitta nici nu apucase să tragă prezervativul peste capul membrului meu, când subit țâșni un adevărat torent pulsând în gol și care părea că nu se mai oprea.

Dar totuși încetă și totul deveni rece și flasc, după care timp de o secundă interminabilă se așternu o tăcere deplină. Am rămas nemișcați în întuneric, ca două manechine într-un depozit absurd.

– Uau, ce încărcătură! am auzit-o, spunând în cele din urmă.

Eram sigur că îi era scârbă, dar că în același timp se străduia să nu se observe asta.

Aș fi preferat ca în acel moment să mă fi înghițit pământul, dar eram conștient că aici, la etajul șase, șansele nu stăteau prea bine. Mai rămânea doar fuga, pentru a pune capăt penibilei situații. M-am aplecat ca să iau chiloții și să îi trag pe mine. O fac rapid, mă îmbrac, o întind și gata. Bine că nu îi destăinuisem adevăratul meu nume. Oricum nu-i voi mai apărea niciodată în cale.

Dar nu m-a lăsat.

– Așteaptă, zise ea. Lasă, ne întindem și așteptăm o vreme. În mod sigur, peste câteva minute va fi în regulă din nou.

Am vrut să mă împotrivesc, dar corpul meu mă trădă. Brusc reapăru acea oboseală imensă. Eram pătruns până la ultima fibră de o dorință sălbatică, dar nu aș fi putut să spun dacă era vorba despre sex sau doar de perspectiva de a mă

întinde. Zăceam pe marginea patului. Îmi scoase și ce mai aveam pe mine, șosetele, chiloții și nu m-am opus.

Mai scoase ceva ce trebuie să fi pierdut din vedere și se îndepărtă de mine. Am urmat-o, mai mult bănuindu-i silueta decât recunoscând-o, și am pipăit perna. Ea trase peste noi o pătură călduroasă, grea. Patul era prea îngust pentru două persoane.

– Poți să mă îmbrățișezi, propuse ea.

Nu sunt un bărbat deosebit de talentat la îmbrățișat, lucru reclamat deseori de femeile cu care avusesem de-a face. În diversele mele aventuri, preferasem întotdeauna să o șterg rapid după ce terminam. Nici femeile cu care fusesem mai mult timp nu apreciaseră faptul că, pentru a putea să dorm, aveam nevoie de un pat doar pentru mine.

Dar acum și aici ceea ce se petrecea părea să fie cel mai firesc lucru din lume. Mi-am trecut brațul în jurul ei, și corpurile noastre se potriviră ca două piese dintr-un puzzle. Pielea ei era moale, dar în ultimele minute se răcise.

Și nu aveam de gând să adorm.

– De altfel, spuse ea după un timp, a fost grozav.

Am clipit. Nu adormisem, doar mă gândisem pentru scurt timp la altceva.

– Grozav? Cum așa?

– Felul cum te-ai năpustit asupra mea. Dragule, așa nu s-a mai repezit nimeni la mine de când mă știu.

La început nu am spus nimic. Mă gândeam, nu la ceva anume. M-am cercetat, dar în zona intimă nu era nici o mișcare.

– Ei, da, poate că am fost puțin prea furtunos.

– Eu consider totuși că a fost grozav.

Pentru că nu știam ce ar trebui să spun, am scos doar un mormăit neinteligibil. De fapt creierul meu parcă era brusc decuplat. Ca și membrul. Să fie de vină vârsta? Dar nu aveam

decât treizeci și șapte de ani. Mă apropiam de patruzeci, vârsta de la care se spune că bărbăția o ia în jos. În orice caz, niciodată nu durase mai mult de un sfert de oră până când să fiu gata de o a doua rundă. Poate cel mult douăzeci de minute.

Ea reîncepu atingându-mi brațul.

– Ce faci, dormi?

– Eu? Nu. Mă gândeam doar la ceva.

– La ce?

– La cât a trecut de când m-am culcat ultima dată cu o femeie.

– Credeam că șase ani.

– Da, o perioadă lungă. La asta mă gândeam.

– Ah, da, este o perioadă lungă.

Am privit fanta de lumină oranj-gălbuie. Părea o tăietură în întuneric. Mi se părea că clipea puțin.

– De fapt, cum te numești? am auzit deodată întrebarea, o întrebare la care se cerea dat un răspuns.

– Gunnar. Gunnar Forsberg. Kristina este nepoata mea.

O exclamație de uimire. Pielea ei se încălzise din nou, părea că se contopea cu a mea.

– Atunci, tu ești fratele? Cel care a fugit de la orfelinat cu mama Kristinei?

– Da.

– Adevărat?

– Da.

Se mișcă puțin, dar brațul meu cântărea tone și o ținea prizonieră.

– Știi ce m-am tot întrebat? Cum ați rezolvat-o cu actele și cu celelalte. Mă refer la faptul că, în mod normal, doi copii nu pot închiria o locuință unde să locuiască, să meargă la școală, să studieze... Fără documente corespunzătoare nu se pot face toate acestea.

Oh, în realitate se pot face atâtea lucruri despre care se crede că nu se pot face... Locuința nici nu a fost o problemă. Mansarda noastră din Södertälje, din Minnesvägen, din Grusåsen, cu ferestrele oblice, cu bucătăria minusculă, cu mobilierul uzat, cu dușul cu faianță albastră ni se părea a fi raiul de pe lume. Nimeni nu ne ceruse documente pentru ele. Aveam bani, bani lichizi, asta era tot ce îl interesa pe cel care ne-o închiria. Nici măcar nu știam că exista obligația de a te înregistra la poliție. Nu ne-a preocupat asta, și nimeni nu s-a preocupat de noi.

Inga insistase să mergem amândoi la școală. „Dacă nu înveți, nu răzbești în viață", spunea ea.

Aici da, am avut nevoie de documente.

– I-am urmărit pe toți cei care lucrau în administrația orașului, m-am interesat ce fac, unde locuiesc și așa mai departe. Unul dintre ei avea o amantă. L-am șantajat. Ne-a făcut rost de toate documentele de care am avut nevoie.

– Ați trăit într-adevăr din furturi?

Descuiat de broaște. Ferestre neînchise, ușor de escaladat pentru un copil. Secretul era să fii atent la instalațiile de alarmă și să lucrezi rapid. Deschizi sertarul, argintăria, aparate foto, tot ce putea fi transformat în bani – băgate în geantă și fuga.

– Eu o făceam. După-amiaza plecam în oraș, furam de la bogați, ca să avem ce să mâncăm și ceva cu ce să ne îmbrăcăm, povesteam cu vorbe care îmi ieșeau cu greu din gură. Și pentru chiria pe care trebuia să o plătim. Și am putut să o plătim totdeauna. Am putut plăti tot ce trebuia să plătim.

Da. Ne-am descurcat bine, Inga și cu mine. Ea voia să se facă medic pediatru. Și a murit. Și era cald, eram greu, și în întuneric țineam brațul pe un alt corp cald și greu, așa că nu am adormit din greșeală.

M-au trezit mâinile moi, hotărâte, care îmi mângâiau pieptul, abdomenul și penisul în erecție. O femeie aluneca pe

lângă mine, o umbră cenușie ca o bănuială în întunericul înconjurător. Părul ei mă excita pe piept, buzele ei îmi ardeau pielea. Apoi ea se ridică, se sui pe mine și își introduse penisul meu.

Mi-a trebuit ceva timp ca să îmi amintesc numele ei: Birgitta.

Aluneca în sus și în jos, mai întâi parcă pentru a simți bine membrul. Cu un oftat ușor, de durere, se aplecă în cele din urmă în față, își înfipse ambele mâini în pieptul meu făcându-mi vânătăi. Mișcările ei deveniră mai rapide și după un timp căpătară un ritm constant, mașinal.

Am privit-o ciudat de neutru. Ca și cum mă uitam la ceva ce o privea doar pe ea și membrul meu, și care nu avea nici o legătură cu mine. Ținea ochii închiși, concentrată complet asupra plăcerii pe care i-o produceam.

Sânii ei săltau ritmic, sfârcurile sclipeau negru profund în semiobscuritatea care nu era încă lumină, dar nu mai era nici noapte. Era clipa care realiza turarea la maximum a interacțiunii dintre sistemele mele hormonale și neurale. Oftă adânc. Însemna asta că îi făcuse plăcere? Nu știam, dar până la proba contrară mizam pe asta. Mie în orice caz mi-a plăcut să simt în sfârșit între degete aceste sfârcuri enorme, pline, și faptul că mi-a plăcut părul să determine membrul meu să iau parte la plăcerea dintre coapsele ei.

Ea începu să tremure din tot corpul și ieși din ritm. I-am cuprins coapsele încercând să impun ritmul meu, dar ea cuplă la o altă viteză, acceleră gemând, și într-un tempo nebunesc al bazinului mă contracară și cu o energie nestăvilită și țipete guturale ajunse la orgasm, din care nu ieși până când nu am explodat și eu.

Apoi se prăbuși peste mine gemând, udă de transpirație, și rămase așa. Am mângâiat-o fără nici un alt gând.

În cele din urmă își reveni, mă privi cercetător și se întinse pentru a mă săruta scurt pe nas. După care se ridică cu un

zâmbet cam chinuit și dispăru fără să scoată un cuvânt. Imediat am auzit dușul.

Între timp zorii zilei deveniseră evidenți. Cam îngrozit mi-am dat seama ce însemna asta: dormisem toată noaptea! De fapt nu era de mirare, dacă mă gândeam cum îmi petrecusem noaptea anterioară. Și încă eram obosit. Mai bine spus, acum eram pe bune după acest ritual.

M-am întors și m-am înfășurat în pătură. Privirea mi-a căzut pe o fotografie ce atârna la capul patului. Era singurul lucru pe care îl puteam vedea în dormitor: o fotografie în alb-negru, format mare, a unui bărbat blond, puțin peste treizeci de ani, care privea scos din fire.

Asta ce mai putea să însemne?

A trebuit să las întrebarea fără răspuns, pentru că m-am trezit când Birgitta aranjată la păr și gata îmbrăcată îmi dădu un sărut pe frunte.

– În termosul de pe masă ai cafea proaspătă, spuse ca și cum nimic nu se întâmplase. Și, dacă pleci, te rog să împingi bine ușa după tine, OK?

Am clipit.

– Cum așa, tu unde te duci?

– Sunt profesoară, scumpule. Mă duc la treabă.

Am arătat către fotografie.

– Acolo cine este?

Figura ei luă o expresie pe care nu am fost în stare să o descifrez.

– Fostul meu soț, răspunse ea și își privi ceasul de la încheietura mâinii. Trebuie să plec, pa!

Și a plecat. Am auzit ușa închizându-se, pași pe scară, după care se făcu liniște. M-am întors din nou, am examinat fața bărbatului din fotografie și am încercat să înțeleg ce se petrecea aici. Fostul soț? Cum de atârnase la capul patului fotografia unui bărbat de care era despărțită? Să fie gestul un

act bizar de răzbunare? „Ia privește tu, calm, cum mă culc eu cu alți bărbați?“

Am coborât din pat cu neplăcutul sentiment că fusesem folosit.

CAPITOLUL 35

Dar cum se zice așa frumos? Chiar și sexul făcut prost este sex bun. Mă simțeam bine când am plecat în oraș, dușat și cu micul dejun servit. Sexul, și poate chiar mai mult faptul că în sfârșit dormisem ca lumea, îmi făcuse bine, în ciuda tuturor circumstanțelor ciudate.

Nu mai ningea nehotărât. Era și simțitor mai frig decât ieri. Încălzirea mașinii mergea la maximum, dar nu reușea să facă față frigului. Un vânt persistent, neîndurător șuiera pe străzi, trăgea de scheletele desfrunzite ale arborilor de pe marginea aleilor și îți alunga căldura din trup.

Nu aș putea să jur că era din cauza vântului, dar mă simțeam proaspăt aerisit.

Îmi venise și o idee în privința locului unde puteam da de Dimitri.

Biserica ortodoxă rusă din Stockholm se află în Birger-Jarlsgatan și trebuie să știi unde să cauți, altfel nu o vei găsi. Erau ani de când îl lăsasem o dată aici pe Dimitri, de aceea știam unde era, dar a trebuit totuși să trec de două ori pe stradă într-un sens și în altul până să o regăsesc.

Biserica este în pivnița unei clădiri de locuințe aflată între un magazin de biciclete și unul cu reviste. De pe trotuar intrarea se face printr-un portal amărât, din lemn, cu un grilaj de un verde-deschis în față, mai mic decât intrarea propriu-zisă în casă, amintind al naibii de un depozit amenajat pentru

cărbuni. Deasupra a fost pictată pe tencuială, în auriu pe fond albastru, complicata cruce ortodoxă, iar lângă intrare se află un avizier cu anunțurile făcute de comunitate și cu programul slujbelor.

Am vrut să parchez direct pe locul rezervat pentru handicapați, dar mi-a luat-o înainte cineva care era la fel handicapat ca mine. Ca să vezi ce rea este lumea! Iar nevoia de locuri de parcare este mare, așa că a trebuit să plec și să parchez mașina mai departe.

Observasem că Dimitri era deosebit de religios. Chiar când se dădea la fund, simțea nevoia să meargă duminica la biserică. Cu alte cuvinte, exista șansa de a-i da de urmă aici sau cel puțin de a găsi o posibilitate să îi transmit ceva.

Am sunat la ușă și a ieșit preotul, un bărbat cu aspect ascetic, cu urechi clăpăuge și cu o barbă ce îi acoperea tot obrazul, cam jumulită, dar probabil impusă profesional. I-am explicat problema mea. După ce a șovăit puțin, mi-a spus, cu un puternic accent rusesc, că își amintea de Dimitri. Dar că nu îl mai văzuse de mult.

Mai exact, de cât timp, l-am întrebat. Cucernicul om afirmă că nu ar putea spune, dar, după ce se mai gândi, ceea ce îmi spuse corespundea cu cele aflate de la Leonid.

– Trebuie să vorbesc neapărat cu Dimitri, am spus. Este o chestiune de viață și de moarte.

Probabil că preotul îl acoperea, pentru că ochii lui de culoarea bronzului, ce priviseră tot timpul neliniștiți încoace și încolo, găsiră că pavajul grosolan al trotuarului devenise foarte interesant.

– Dar eu nu știu unde este, repetă el.

Avea un tic enervant, se scărpina în podul palmei cu degetul mare de la cealaltă mână. Voia oare să fie mituit?

– Aţi putea să îi transmiteţi ceva? i-am propus. Am scos din buzunar o bancnotă de cinci sute de coroane, pe care i-am întins-o. Pentru eventuale cheltuieli, poştă şi altele.

Preotul înţepeni şi privi bancnota de parcă nu mai văzuse una de valoarea asta.

– Sau pentru scopuri caritabile, cum doriţi dumneavoastră, am adăugat.

Luă banii cu vârful degetelor, împături bancnota cu băgare de seamă şi o făcu nevăzută.

– Îmi pare foarte rău, v-aş ajuta cu cea mai mare plăcere, dar chiar nu am nici o legătură cu Dimitri.

Ei, na!

– S-ar putea să meargă la slujbă în altă parte? La o altă biserică ortodoxă? am întrebat.

– S-ar putea, răspunse în scârbă preotul.

Evident că nu îi cădea bine ideea cu concurenţa.

L-am mai întrebat dacă are idee care ar putea fi acea biserică.

– Nu. Vă rog, scuzaţi-mă, dar am destulă treabă cu biserica mea. Despre alte biserici nu ştiu nimic.

Am scos repede notesul meu din geantă, am scris numele meu, adresa de la pensiune şi numărul de telefon de acolo, am rupt fila şi i-am dat-o.

– Pentru cazul în care apare Dimitri, îi puteţi da asta? Este cu adevărat foarte, foarte important.

Luă biletul şi confirmă cu o mişcare a capului.

– Bine. Asta pot să o fac. Dacă vine.

– Exact.

Pe drumul de întoarcere am constatat că imobilul de cărămidă roşie, mare şi marcant de la intersecţia Birger-Jarlsgatan şi Odengatan era biserică greco-ortodoxă! Era imposibil ca popa acela rus să n-o ştie; era la mai puţin de trei sute de metri de el. Atunci de ce spusese că nu ştie o altă biserică ortodoxă?

Preț de o clipă am vrut să mă întorc și să-i cer socoteală. Dar apoi mi-am spus că nu-mi va folosi la nimic. Dacă Dimitri nu se simțea în siguranță în biserica-pivniță rusă-ortodoxă, nu va căuta refugiu tocmai în această casă a Domnului ce sărea în ochi pe aceeași stradă.

Ar fi fost prea simplu.

Așadar, după o scurtă incursiune pe frumosul tărâm al viselor, coborâsem din nou pe terenul murdar al realității. Afurisită treabă, dar asta era. Am traversat strada pe roșu, și totuși nu am fost călcat de nici o mașină, ci doar claxonat, dar pe bună dreptate. Când o cauți cu lumânarea... Mi-am continuat drumul preocupat, prin fața mașinilor, la întâmplare. N-aveau decât să se uite la mine oamenii încotoșmănați în blănuri, îmbrăcați cu hanoracele lor de iarnă cu glugă, să se holbeze la mine, care eram într-o salopetă subțire, roșie, prin care vântul parcă tăia. Fir-ar să fie, ce frig era! Pielea începea să înghețe la suprafață. Mă pătrundea frigul, dar nu mă puteam opri din mers, nu mă puteam opri să străbat cu pas apăsat străzile, împins de mânia care ardea în mine, care avea nevoie de frigul din afară, pentru a nu mă mistui în flăcările ei. O mânie de neînfrânt stârnită de această lume, care voia să-mi vină de hac, o lume în care toți conspirau să mă distrugă, pe mine și familia mea. Cu Inga deja reușiseră. Se dusese, o îngropaseră și nimeni nu era vinovat. În ce o privea pe Kristina, erau pe punctul de a reuși. Mai rămâneam eu. Eu singur.

Dar cu mine nu le va fi ușor. Nu vor pune mâna pe mine, sau cel puțin nu așa de ușor. Nu fără să sângereze și ei. Voi lua pe câțiva dintre ei cu mine, asta era sigur.

Cândva, minune a instinctului, am ajuns în Humlegården, parcul din fața vechii biblioteci regale. De-a lungul spațiului

verde, acum acoperit de zăpadă, era Sturegatan, strada pe care se afla sediul fundației Nobel.

Interesant! Am zâmbit fără să vreau. Era bine când simțeam că încă mă mai puteam baza pe instinct. Fără nici o îndoială, această întâmplare frapantă voia să îmi spună ceva. Mi-am strâns brațele la piept, mi-am masat umerii și am luat-o de-a lungul străzii.

Desigur că mai văzusem fotografii cu clădirea în care se afla fundația Nobel. Cine nu văzuse? O clădire înaltă, îngustă, din piatră cenușie, în stil clasic, demn. Dar nu mai fusesem aici niciodată, nu mă mai aflasem față în față cu ea. Ciudat, cât de puțin impresionantă era când o priveai în realitate!

Sturegatan, la numărul 14. Nici o firmă, doar imaginea capului lui Nobel și un catarg cu pavilion deasupra splendidei intrări. În stânga, o agenție de voiaj marocană în culori țipătoare, iar mai încolo un cinematograf în tonuri de roșu, mare, purtând denumirea de Park. În dreapta, un mic magazin de modă pentru bărbați, alături un stabiliment, Crazy Horse Club. Bineînțeles că acești vecini nu apăreau în prospecte, în prezentările făcute an de an la televizor și nici în articolele din ziare.

M-am apropiat de clădirea fundației și am cercetat mai îndeaproape intrarea. O ușă masivă, neagră, un dispozitiv pentru citirea cartelelor situat lângă încuietoare și câteva tăbliță prin care se informa că imobilul era permanent supravegheat, cu indicarea serviciului de securitate în cauză. O scară cu câteva trepte, având în față un grilaj din fier forjat, care de asemenea era prevăzut cu dispozitiv pentru cartele codate.

Privirea îmi alunecă în sus. Cinci etaje, acoperiș extins. Reflectoare care luminau fațada în timpul nopții.

Am inspirat adânc când am înțeles. Aerul rece pătrunse în plămâni și răcori șocul. Basel era o cale greșită. Mult prea îndepărtată, mult prea nesigură, mult mai infertilă. Aici era

problema. Aici trebuia să pătrund. Trebuia să continui eu însumi investigațiile în secretariatul fundației Nobel, lucrul acesta voise să mi-l transmită intuiția mea.

Am expirat încet, scoțând un nor gros și alb de aburi. Nu va fi ușor.

Am mai privit o dată grilajul, ușa masivă, dispozitivele de decodare, de data aceasta cu privirea profesională. Cartelele și codurile. În timpul de care mai dispuneam, nu le puteam procura. Mai făcusem așa ceva, bineînțeles. Dar asta necesita o urmărire îndelungată a personalului, timp mult, cheltuieli mari. Trebuiau identificați toți cei care lucrau în clădire, trebuiau selecționați cei care reprezentau punctele slabe, era nevoie să mă concentrez asupra acestor persoane. Să le filez. Deseori aceștia aveau un cod facil, o cifră repetată, data de naștere, cifrele componente ale anului, un model geometric, cifre consecutive crescătoare ori descrescătoare sau orice altceva le-ar fi putut trece prin cap, care să îmi ușureze munca. Uneori puteai citi codul pe tastatură. De exemplu, atunci când sunt apăsate anumite taste – la calitatea mizerabilă a produselor majorității firmelor era nevoie doar de câteva luni pentru ca transpirația unei duzini de angajați să se imprime pe ele. Unde nu mergea asta, obțineam combinația cu ajutorul unei camere video și al unui teleobiectiv bun, scule instalate într-o ascunzătoare corespunzătoare. Desigur că trebuia furată cartela. Asta însemna două pătrunderi în loc de una, dar prima pătrundere se făcea la o locuință particulară, ceea ce era o joacă.

Asemenea puncte vulnerabile nu existau aici. Tastele metalice străluceau de curățenie, era o lucrătură făcută pentru eternitate.

Uneori sunt încununate de succes și încercările directe pe broască. Unele încuietori cu cod pot fi învinse fără probleme, prin legătura la cablul care trebuie să comande deschiderea.

Majoritatea acestor dispozitive sunt jucării prezentate drept tehnică de securitate.

Dar dispozitivele de aici arătau altfel. Nu recunoșteam producătorul, ceea ce era deja un semnal de alarmă. În plus, situarea lor făcea lucrul la ele dificil. Ce-mi rămânea de făcut? În timpul zilei era exclusă pătrunderea. Dar noaptea? Strada era animată și bine luminată. Trecătorii și circulația vie reprezentau o protecție mai eficientă decât cea oferită de vreun aparat.

Nu, prin față nu era posibilă pătrunderea.

Dar clădirile nu au doar fațadă. Am ridicat privirea către etajele din piatră cenușie întrebându-mă ce putea fi în spatele lor. Clădirea fundației Nobel făcea parte dintr-un grup de case, dar cum se învecina cu ele? Printr-o curte interioară? Exista o clădire lipită de ea în spate? M-am pus în mișcare pe Sturegatan, am tras cu ochiul la vitrinele magazinului cu îmbrăcăminte pentru bărbați, am studiat meniul Clubului și am ocolit agale grupul de clădiri.

Am trecut prin fața unei firme de design pentru aparatură de bucătărie, apoi pe lângă reprezentanța unei firme de securitate și mai apoi prin fața alteia prevăzută cu o intrare blindată. Mai erau niște restaurante, intrări de birouri și așa mai departe. După următorul colț, în Brahegatan, mi-am aruncat ochii prin ușile clădirii, în holurile pline de căsuțe poștale. În spate se profilau scări, unele dintre ele aveau ferestre – din păcate erau vizibile doar porțiuni mici, conductori electrici, ziduri, coama acoperișului sau cerul. Dar se părea că exista o curte interioară. Dacă era așa, de acolo trebuia să îmi croiesc drum către interiorul fundației.

Ceva mai încolo, pe Brahegatan, o poartă a unei curți era deschisă. Cineva ieșise din curte cu o mașină de livrări și lăsase poarta deschisă. Luând o mutră cât am putut de idioată,

pentru orice eventualitate, am intrat. Dacă mă interpela cineva – căutam tâmplăria Johansson.

Am nimerit într-o parcare. Am privit casele din jur. Aveau balcoane, la care erau atârnate rufe la uscat – în miezul iernii, ca să vezi! – și am încercat să mă orientez. Eram în spatele cinematografului? Acolo, sus, locuia cineva? În orice caz, aici erau câteva clădiri situate perpendicular pe cele din partea cealaltă, mai mult sau mai puțin cu ferestre către curtea interioară. Dar eram departe de clădirea fundației.

Nu mi s-a adresat nimeni, nu m-a oprit nimeni, n-am întâlnit pe nimeni. Tâmplăria Johansson rămase de domeniul pretextelor. Am terminat de ocolit grupul de clădiri și, exact când am ajuns din nou în dreptul fundației, am văzut ceva la care instinctul meu făcu „clic!" Clădirea în care era agenția marocană de voiaj mai avea o intrare, îngustă, cu o ușă neagră, aflată chiar lângă fațada fundației Nobel. Încuietoarea părea una foarte obișnuită. O inscripție decolorată, acoperită pe jumătate de graffiti și de resturile unor afișe lipite peste ea indica TILL KÖKET, „spre bucătărie".

Era ceva, dar nu știam exact ce anume. Degetele mele pescuiră deja un șperaclu. O privire rapidă împrejur: nimeni nu era atent la mine, din câte puteam să văd. Broasca nu numai că arăta ca una obișnuită, ci chiar era așa; am descuiat-o cât ai clipi.

Când am deschis ușa, aceasta a scârțâit. Izul era de stătut și mucegăit. Un coridor ducea în spatele casei. Întrerupătorul de lumină de pe perete nu funcționa. De cutia cu siguranțe atârna o pânză de păianjen ce colectase o mulțime de praf. După cum se părea, ușa nu mai fusese folosită de multă vreme.

Bun. Voi putea să aflu eventual cât de gros era peretele clădirii vecine. Am încuiat ușa după mine și am păstrat o oarecare distanță între mine și viitorul loc al acțiunii. Mă inspira. Câteva instrumente care îmi lipseau, și bineînțeles un

sac de aparate pe care trebuia să le procur... Această fază îmi place cel mai mult. Din punct de vedere intelectual este cea mai captivantă: inițierea planului, când se împletesc posibilități și intenții, când îți bați capul cu probleme delicate și descoperi ce piedici de netrecut trebuie să depășești.

Mi-am amintit că Hans-Olof ar fi trebuit să cunoască clădirea fundației. Din ceea ce îmi relatase el și din ce știam eu despre procedura de alegere, fundația nu era un punct permanent sau regulat de întâlnire, dar oricum cumnatul meu era unul dintre cei cincizeci cu drept de vot pentru premiul Nobel din medicină. Înseamnă că fusese invitat o dată sau de mai multe ori în spatele acestei fațade.

Dar nu, era prea riscant. Hans-Olof era cu nervii la pământ. Premiul Nobel fusese întotdeauna ceva sfânt pentru el, credința lui, Graalul lui. O astfel de intenție, de a pătrunde în cele mai sfinte locuri ale celei mai sfinte instituții pentru el, ar putea reprezenta picătura care să umple paharul. Nu puteam risca asta. Dacă voiam să fac ceea ce aveam de gând, trebuia ca Hans-Olof să nu știe.

Ah, da... îmi trecu prin minte... Hans-Olof!

Am căutat în geantă și am scos telefonul. Uitasem să îl mai deschid. Cu degetele amorțite am apăsat rar pe taste, pentru a nu forma greșit PIN-ul. Eram o fosilă, un vestigiu al unei preistorii întunecate, în care nu oricine purta în buzunarul nădragilor un terminal telefonic propriu.

Da, era așa cum am bănuit. Pe mailbox erau 24 de mesaje – mă informa ecranul. Cum puteam citi ce aveam pe mailbox? Instrucțiunile de folosire a telefonului erau în noptiera mea de la pensiune. Tastam înfrigurat prin meniu, până mi-am dat seama ce prostie făceam: numai Hans-Olof mă putuse suna.

Așa că am tastat apelarea rapidă și am auzit imediat cum suna. Sunetul părea înghețat, ca și cum chiar undele ar suferi din cauza frigului.

Hans-Olof răspunse imediat; era complet răvășit.

– Gunnar, în sfârșit! Pentru Dumnezeu, unde ai fost? Am încercat de o sută de ori să dau de tine, toată dimineața... De ce îți oprești telefonul?

– Calmează-te, i-am spus, străduindu-mă să degajez acea liniște și încredere care mi-ar fi prins bine și mie. Și să știi că nu m-ai sunat decât de douăzeci și patru de ori, deci nu mai exagera. Ce este? Au sunat, nu?

– Da! se văită Hans-Olof. De asta te-am tot căutat. Unde ai fost?

– Cu treburi. Doar nu era să îi spun că am regulat-o pe diriginta fiicei lui. Înregistrarea a reușit?

Un moment în receptor se auzi un zgomot ciudat, de parcă Hans-Olof s-ar fi înecat. Apoi se auzi din nou vocea lui tremurătoare:

– Tocmai asta este! Nu au sunat acasă, Gunnar. Au sunat aici, la birou. Cred că ei văd fiecare mișcare pe care o fac. Nu au spus nimic, dar sunt sigur, au sunat aici, la birou, pentru că știau de casetofonul de acasă!

CAPITOLUL 36

Mi-am spus că această presupunere era neîntemeiată, era născută de frica unui bărbat pentru situația unicei lui fiice. Totuși, am resimțit-o ca pe o lovitură de pumn în stomac. Pentru o clipă a trebuit să închid ochii, pentru că zgomotul făcut de mașinile din trafic, mirosul urât al gazelor de eșapament, claxoanele și frânele, precum și larma produsă de vocile trecătorilor, toate acestea mă loveau ca valurile unei furtuni ce se prăvăleau peste digul cheiului.

– Este imposibil, Hans-Olof, am spus cât am putut de rar și liniștitor. Cum ar putea ei să știe?

Și totuși, nu suna foarte liniștitor. Brusc mă cuprinse senzația cumplită că eșuasem. Nu mai controlam lucrurile. Îmi închipuiam că le controlam, mă comportam de parcă ar fi fost așa, dar de fapt nu controlam absolut nimic! Eram un condamnat boșorogit, o relicvă dintr-un timp trecut, șchiopătam printr-o lume pe care nu o înțelegeam și care acum urma alte reguli, mai brutale, totul avea loc mai rapid decât eram eu obișnuit.

Am făcut ochii mari. Cenușiul care mă înconjura, această lume lipsită de culori, nu mai putea fi o iarnă suedeză normală. Frigul ce pătrundea în trupul meu și îmi cuprindea inima nu mai era frigul din exterior, bunul frig al unei ierni scandinave, ci era un frig metaforic, izvorât din cruzimea oamenilor, fiecare dintre ei fiind cel mai aprig dușman al celuilalt.

Ceea ce simțeam în mine era un abis. Un abis existent acolo din vremuri imemorabile, pe care nu îl conștientizasem până acum. Acum se ridicase vălul. Aveam senzația că mă înșelasem teribil, teribil mă înșelasem.

Senzația că nu aveam nici o șansă. Absolut nici una.

Am inspirat adânc. Sunt doar himere. Coșmaruri îngrozitoare, dar coșmaruri. Fără importanță. Raționează, te rog! Gândește! Eliberează-ți rațiunea!

Hans-Olof se tânguia. Nu îl ascultasem prea atent. Îi promisesem că o salvez pe Kristina, că fac ceva, iar acum nu fac nimic, chiar nimic, doar dispar...

– Nu am mai auzit nimic de ea, se tânguia el, înțelegi? Nu am mai auzit nici un cuvânt de la Kristina, de la apelul ei din Södertälje...

– Stop! am strigat în aerul rece de iarnă. Hans-Olof, stop! Nu are nici un sens. Să le luăm pe rând. Lasă-mă să mă gândesc.

Se opri gâfâind. Apoi continuă:

– Gunnar, mă tem că din gândit nu se întoarce Kristina. Trebuie să facem ceva. Ai spus că vei face ceva.

– Dar asta nu înseamnă să mă arunc orbește în ceva ce ar putea să fie o capcană. Înainte de a întreprinde ceva, trebuie să mă gândesc ce fac și ce realizez prin ce fac.

– O capcană? Cum adică, o capcană?

Ideea i se părea absolut nouă. Era totuși un savant trăind în altă lume.

– Dacă răpitorii Kristinei ar fi știut de casetofon, i-am explicat cu toată răbdarea de care eram în stare, ți-ar fi reproșat, fii sigur. Să fi avut doar cea mai mică bănuială, și te-ar fi făcut să simți flăcările iadului.

Era bine să gândești, chiar dacă o făceai vorbind. Îți mai vine câte o idee, ca de exemplu ideea de a întreba:

– Și de fapt ce ți-au spus, exact?

Hans-Olof șovăi. Părea că îi displăcea să revină la acea discuție.

– Ei, era acela care sună mereu. Cu acea voce guturală. Dar astăzi vocea era mai ciudată, de parcă se afla în fața unei căderi nervoase. A vrut să știe dacă mai respect cele convenite. Am răspuns afirmativ și am mai spus că sper ca și ei să o facă.

– Nu știu ce ai. Când e să fie, poți să fii antipatic, mi-a scăpat fără să vreau. Și el ce a răspuns?

Hans-Olof oftă.

– I-a sărit țandăra. A zbierat la mine. Că nu sunt în poziția de a ridica pretenții și așa mai departe. Că ar fi trebuit să rămân la biroul meu și să fiu atent ca nimeni să nu devină suspicios... Te întreb eu pe tine, de unde știa că stăteam la birou?

– Hans-Olof, te rog! Unde să fii în altă parte, când cineva te sună la telefonul din birou? A presupus, foarte simplu.

– Nu părea. Nu părea deloc, crede-mă!

Era pe punctul de a ceda nervos, era evident.

– Tu de unde vorbești acum? îmi trecu prin minte să îl întreb.

Vocea lui Hans-Olof era iritată:

– Asta ți-am spus-o pe mailbox. Sunt în toaleta vizitatorilor, la ultimul etaj, și am așteptat tot timpul ca tu să răspunzi.

– Ah! am exclamat atins în mod neplăcut. Pe mailbox, da. Va trebui să văd într-un moment de liniște cum funcționează... Era momentul să schimb subiectul: De Kristina ai întrebat?

A tras adânc aer în piept.

– Bineînțeles. A spus scurt că acum nu pot vorbi cu ea. Asta a fost tot.

– Nu a spus de ce nu poți vorbi cu ea?

– Nu. A mai spus că va mai suna și a închis.

Am ridicat privirea, am cercetat Humlegården, m-am uitat în jur la arborii golași, la gazonul nins și la băncile umezite,

la clădirea de pe Sturegatan numărul 14, în care mă gândeam cum să pătrund, și creierul meu se simți de parcă îl așezasem greșit în cap.

– Ca să fiu sincer, pentru mine toate astea nu prea au sens.

– Sens? repetă Hans-Olof cu un început de râs. De așa ceva nici nu mai vorbesc. Vreau doar să se termine odată cumva...

Am ciulit urechile. Nu sunt eu dintre cei care salvează suflete la telefon, dar asta chiar nu îmi suna bine. Adică aducea periculos a suicid. Poate că era mai bine să mă ocup acum de el.

– Este posibil să ai dreptate, am spus prudent. S-ar putea să fie microfoane în biroul tău. Aiurea. Dacă nu erau acasă, la birou nu erau nici atât. Am continuat: Asta nu pot verifica. Înțelege că ei îți supraveghează casa garantat. Dar dacă tehnicianul pentru instalația de încălzire, care a fost ieri acasă la tine, apare astăzi la birou, asta îi va face suspicioși. Și nu putem risca așa ceva.

Ca să priceapă ce i-am spus, a avut nevoie de ceva timp.

– Bine. Pot să rămân pur și simplu la biroul meu. Ceva trebuie făcut. Dacă în sfârșit vei face ceva. Cu Basel cum rămâne? Iei avionul acum?

Mai bine să nu îl mint cu asta.

– Nu. Am reflectat, asta nu ne duce nicăieri. Nu cunosc limba vorbită acolo, nu mai cunosc pe nimeni în Basel... Chiar dacă totul se va desfășura ideal, nu m-aș putea înapoia până luni. Practic, nu aș mai putea organiza nimic aici.

Începu iarăși să urle:

– Dar ceva trebuie să faci, Gunnar, te rog!

– Da, liniștește-te! Intenționez să fac ceva.

– Ce anume? Gunnar, am convenit să mă informezi despre tot!

– N-am uitat. Am să te informez imediat ce voi lua o decizie.

Cu certitudine că nu eram bun de salvator de suflete prin telefon. Vocea lui Hans-Olof trăda că el era mai deznădăjduit decât la începutul discuției noastre:

– Nu știu, cred că sunt terminat. Nu mai știu ce să fac. Vreau doar să se termine, îmi este indiferent cum...

Nu ajuta la nimic să mai vorbim acum, va trebui să mă duc la el. Chiar dacă răpitorii Kristinei pe asta contau. Pentru că tare mirosea a capcană.

– Fii atent cu biroul, am spus și m-am îndreptat către mașina mea. Tocmai mi-a venit o idee. Ne-am putea întâlni undeva la voi, undeva unde să nu fim deranjați. Că doar nu puteau să monteze microfoane peste tot.

– Unde?

– Ți-aș putea aduce sweeperul meu. Aparatul pentru depistarea „ploșnițelor", pe care l-am folosit eu ieri. Acesta depistează și camerele video ascunse.

– Ah, da? Și eu să... Dar nu știu cum să umblu cu el.

„Dar vei avea cel puțin o preocupare", m-am gândit și i-am răspuns:

– Ei, asta nu este nici pe jumătate atât de dificil în comparație cu ce faci tu zilnic. Am să îți arăt cum să-l folosești.

– Bine, dacă așa crezi tu. Ia stai! Se gândi un moment și adăugă: Ne-am putea întâlni într-unul dintre laboratoarele noastre. Există acolo o sală de discuții pe care, practic, n-o folosește nimeni.

Am fost de acord.

– Pare în regulă. Mai trebuie doar să îmi explici cum ajung acolo.

Până la mașină frigul deveni chinuitor. Dând curs unui impuls, am intrat într-un magazin cu vopsele, mai întâi pentru a mă mai încălzi și apoi pentru a cumpăra o doză cu vopsea

roșie. Am rămas printre rafturi până când am simțit că mă mai dezghețasem.

La nivelul cel mai de jos al unui garaj, unde era cald, nu mai era nici o altă mașină și pe unde nu se preumbla nimeni, am șters inscripția făcută cu o zi înainte. Reușita a fost relativă, pentru că nuanța nu era cea potrivită, era de fapt o cu totul altă vopsea, ceea ce va reprezenta o problemă când voi restitui mașina, dar pentru moment îmi era absolut indiferent.

Am găsit intrarea pe care mi-o indicase Hans-Olof la Karolinska, precum și clădirea respectivă și parcarea. Clădirea arăta ca un depozit, un bloc din tablă ondulată vopsit în roșu, doar că la parter, printr-un șir de ferestre, se puteau vedea în laboratoare birouri, microscoape, mese albe, spălătoare din oțel inoxidabil, computere și etajere pline de bibliorafturi. Acolo era ușa. Neagră, cu inscripția „E 1". Exact ce căutam.

Am pus în cutie numai aparatul de detectare, dar când am sunat la ușă nu a deschis, așa cum convenisem, Hans-Olof, ci un tânăr bărbierit neglijent, cu ochelari, într-un halat alb.

– Da, vă rog? întrebă acesta și mă privi iritat.

– Serviciul de curierat, am afirmat spontan. Trebuie să fie aici un profesor, hmm... – mă prefăceam că trebuia să citesc o etichetă care de fapt nici nu exista – ... Andersson.

Cel din fața mea scutură din cap cu hotărâre:

– Atunci ați greșit. Profesorul Andersson are biroul în Eulersvagen. Făcu un pas în față și arătă de-a lungul drumului. Acolo o luați la dreapta...

Fir-ar să fie, n-ar fi trebuit să mă vadă jigăritul ăsta! Cineva care îl cunoștea pe profesorul Andersson.

– Scuzați-mă, l-am întrerupt, dar mi s-a specificat în mod special că este aici.

Mă examină cam cum examina la microscop presupușii agenți patogeni.

– Mă mir. Să dau un telefon.

– Pot cel puțin să intru? Aici îngheț.

– Îmi pare rău, aici este laborator, mă concedie el rece. Accesul este permis numai persoanelor autorizate. Era pe punctul de a apuca receptorul telefonului, dar se opri cu privirea în întunericul din spatele lui: Eh, da, văd că tocmai vine...

Apăru Hans-Olof, îmbrăcat tot cu un halat alb, cu o față ca o mască imobilă. Mă salută ca și cum în viața lui nu m-ar mai fi văzut și la rândul lui îl concedie pe zelosul cerber:

– Îl așteptam. Apoi mi se adresă: Puteți să aduceți la mine cutia?

– Face parte din service, am răspuns. Am nevoie doar de o iscălitură pentru ea.

– Aduceți-o dumneavoastră, zise Hans-Olof și îmi ținu ușa deschisă, ca să pot trece.

L-am urmat printr-un labirint de culoare înguste și joase. La fiecare câțiva pași erau uși pe dreapta și pe stânga, pe care erau inscripții ca „Laborator 15/Fredholm", ori „Laser – intrarea interzisă când lampa este aprinsă". Domnea o liniște mormântală, cu excepția zgomotului îndepărtat făcut de o mașină.

– Vinerea după-amiaza pe aici nu mai este nimic, spuse Hans-Olof cu voce reținută, când deschise în cele din urmă o astfel de ușă. Toți au plecat în weekend.

Am intrat într-o încăpere fără ferestre, în care erau doar câteva mese și scaune. Pe o tablă agățată de perete erau scrise formule chimice, dintre care am recunoscut-o doar pe aceea a acidului ascorbic.

– Nu și vigilentul paznic din față, am ripostat după ce el a închis ușa. Cine era?

Hans-Olof se prăbuși pe un scaun. Masca se topi, lăsând vederii un bărbat obosit de moarte.

– Este unul dintre doctoranzii mei. Soția lui tocmai a născut și de atunci n-a mai ieșit din institut.

– Ce nobil! Am pus cutia pe o masă și am aruncat o privire asupra pereților. Pereți despărțitori subțiri, albi, ce nu trezeau cine știe ce încredere. Dacă cineva se afla într-o încăpere alăturată, nu avea nevoie de microfon ca să audă tot ce discutam noi. Pe aici mai sunt și alți fericiți tați de familie?

Hans-Olof dădu negativ din cap.

– Altcineva nu mai este pe aici. Nu ne aude nimeni.

– Să sperăm. Am început să despachetez. În principiu funcționează foarte simplu. Trebuie ca tu...

– Ei au mai sunat o dată, mă întrerupse Hans-Olof.

M-am oprit, am așezat la loc piesa finală a sweeperului și l-am privit.

– Și?

– Nu trebuie să particip la festivitatea acordării premiului Nobel, ci trebuie să stau acasă și să aștept instrucțiuni.

– Oho!

La asta nu mă gândisem. Ca membru al academiei care acorda premiul, în mod normal Hans-Olof lua parte la festivitate și, dacă îmi aminteam eu bine, avea chiar un loc anume pe podium.

Hans-Olof adăugă:

– Au mai spus că acesta a fost ultimul telefon până miercurea viitoare.

Am avut pe loc o senzație neplăcută.

– Deci am fi putut să renunțăm la acțiunea cu casetofonul.

– Da, confirmă el absent. Crezi că Kristina mai trăiește?

Aceasta era marea problemă. Poate că deja o omorâseră. Sau poate că le scăpase, se ascundea undeva și ei o căutau cu disperare? Nu, idioată speranță! Dacă ar fi fost așa, ar fi dat un semn de viață.

– Așa ar trebui, am mormăit. Altfel cei răspunzători vor avea parte de o moarte groaznică, tot așa desigur cum pe mine mă cheamă Gunnar Forsberg!

Tâmpită afirmație! Frecție la un picior de lemn. Suna anost și în urechile mele.

Hans-Olof privea în gol. Vedeam cum un mușchi îi tresărea pe față. Mi-am dat brusc seama cât de pueril era modul în care îl încurajasem. Și cât de mare mă dădusem la început! Ca și cum totul ar fi fost o problemă de câteva ore, rezolvabilă cu câteva încuietori sparte, câteva lovituri de pumn și un revolver în mână de către un adevărat bărbat.

De fapt la șantaje mă pricepeam cam tot atât de bine ca și el. Despre așa ceva doar citisem câte ceva. Doar pentru că profesia mea era întâmplător ilegală nu însemna că eram un expert și în alte activități situate în afara legii.

Trebuie să recunosc faptul că în tot acest răstimp nu reușisem să deslușesc ce era în capul răpitorilor Kristinei. Majoritatea celor întâmplate de la eliberarea mea din închisoare depășise toate așteptările mele. Mai ales că nu era vorba despre o răpire normală. Nu era în joc o răscumpărare constând din bani, deci nu exista nici măcar speranța de a intra în contact direct cu gangsterii la predarea banilor.

– M-am mai gândit la ceva, interveni Hans-Olof în tulburele mele gânduri. Nu știu dacă este important... Când i-am vorbit lui Bosse Nordin de încercarea de mituire, el a murmurat ceva de genul: „Trebuie să îl sun". Nu am înțeles atunci, dar cred că se referea la omul cu ochi de pește. Polițistul, îți amintești?

Am confirmat.

– Este evident și corespunde instinctului meu. Te referi la faptul că cel mai bun prieten al tău, Bosse Nordin, are legături mai apropiate cu tipii decât a recunoscut față de tine?

Hans-Olof își trecu palma peste față.

– Tu ai spus asta mereu. Că lumea este rea. Că nu trebuie să ai încredere în nimeni.

– Treptat te convingi de asta, am răspuns.

Era un triumf fără importanță. Care venea prea târziu.

Hans-Olof continua să privească în gol.

– Nu voiam să recunosc. Bosse...? L-am considerat prieten. Vorbisem atât de mult despre copiii noștri! Să fi fost totul numai vorbărie goală?

– Banii, Hans-Olof. Îmi simțeam ochii uscați; desigur din cauza instalației de aer condiționat. Banii îl schimbă pe om. Atunci când intră în joc banii, orice prietenie încetează.

Încuviință încet din cap.

– Am fost orb, am fost atât de orb... Mă privi și continuă: Știi ce cred eu? Nu este o bandă măruntă. Este o mlaștină, o mocirlă puturoasă. Toți sunt de o teapă. Acțiuni de felul celei a instalării unui casetofon, a strângerii de date, de a te apropia de ei încet – nu aduc nimic. Pentru asta sunt prea bine asigurați.

– Da.

Avea dreptate. Ar fi trebuit să știu și eu asta de la început.

– Ar trebui întreprins ceva surprinzător. Ceva la care ei nu se așteaptă.

Îmi simțeam gura uscată. L-am privit cu o senzație dureroasă în piept. Ca și cum interiorul corpului meu ar fi fost o rană pe care el a turnat acid.

– Tu reprezinți încă întreaga mea speranță, Gunnar, spuse Hans-Olof, dar arăta ca și cum s-ar fi îndoit că această speranță ar fi justificată.

Am încuviințat doar din cap. De unde această lamentabilă îndoială? Pătrundea în mine ca aburii otrăvitori dintr-o grotă adâncă.

– Kristina nu este doar fiica mea, șopti Hans-Olof. Este și nepoata ta. Unicul copil al surorii tale.

Am tras aer în piept, am strâns pumnii și am alungat acea senzație paralizantă scuturând hotărât capul.

– Bosse Nordin este în concediu, așa-i?

Hans-Olof confirmă:

– Revine marți seara. La timp pentru festivitatea de a doua zi.

– Cu alte cuvinte, dacă mâine-seară, de exemplu, aș vrea s-arunc o privire la el, aș putea s-o fac nestingherit?

– De ce abia mâine-seară?

– Pentru că vreau să văd cel puțin o dată la lumina zilei casa lui și împrejurimile. Pe lângă asta, trebuie să mai fac niște cumpărături. Cumpărături care nu se pot face la primul supermarket. Nu trebuia să știe că mă refeream la dotări necesare pătrunderii la fundația Nobel. În orice caz, două acțiuni erau mai bune decât una singură. Am scos notesul și am cerut: Spune-mi adresa lui.

Mi-a spus-o și eu am notat-o. Bosse Nordin locuia în Vaxholm, ca să vezi. La o distanță măricică, dar probabil că poziția era cea mai bună, direct la mare, scumpă.

– Că tot veni vorba de adrese, spuse Hans-Olof, ai putea să îmi dai adresa ta cea nouă. Pentru orice eventualitate.

Am închis notesul și l-am băgat în buzunar.

– Nu, este mai bine să nu o știi. De altfel este neimportantă. M-am uitat la cutia cu detectorul de „ploșnițe". Cu asta ce facem? Mai are vreo importanță dacă la tine în birou se află un microfon?

Dădu din cap.

– Ia-o cu tine.

– Poate că este mai bine așa. Am pus capacul cutiei. S-ar putea să-mi mai trebuiască mie.

– Te conduc până afară. Se ridică în picioare. Și bineînțeles că nu putea lipsi inevitabila întrebare Andersson: Îmi dai de știre înainte de a intra la Bosse, nu?

Mă călca pe nervi.

– Pot să-ți deconspir planul chiar acum, i-am spus acid. Mâine, la două ore după miezul nopții, voi fi în casa profesorului Bosse Nordin. Și ți-aș rămâne îndatorat dacă în acea perioadă nu mă vei suna de douăzeci și patru de ori. Un telefon mobil care îți sună în buzunar în timpul unei spargeri deranjează enorm.

– Bine, ripostă consternat Hans-Olof. Am făcut-o doar pentru că...

– Am stabilit, da? Ai putea să mergi înainte, ca să-mi deschizi ușile.

Labirintul era tot întunecos, liniștit și lipsit de suflare. Totuși, când ne-am apropiat de ieșire s-a auzit o voce. Era doctorandul, care vorbea cu cineva la telefon.

M-am oprit.

– *Skit!* Hans-Olof, ăsta mai este încă acolo.

Cumnatul meu se întoarse.

– Ți-am spus, practic nu mai poate fi scos de aici.

Câteva fragmente de discuție se puteau desluși:

– ... O experiență importantă; trebuie să rămân până când... Va fi totul mai bine după ce voi trece examenul... Sigur că te iubesc, dar ce legătură are...

Domnul doctorand vorbea cu soția și inventa pretexte pentru a nu se duce acasă, unde bebelușul zbiera și mirosea a scutece murdare.

– Nu vreau să mă mai vadă. Ar fi ciudat ca un curier să rămână mai mult de o jumătate de oră și să mai și plece cu ceea ce adusese.

Hans-Olof se încruntă.

– Ei, și? Ce importanță are ce gândește ori ce nu gândește el?

– Este un risc inutil. Evit riscurile inutile, mai ales acum, când mă expun unor riscuri necesare. Am făcut câțiva pași înapoi. Părerea mea este că mai există o altă ușă, pe unde aș putea ieși, nu?

Nu părea prea convins.

– Da, bine, dacă tu zici... Ne-am întors, el coti la un moment dat în altă direcție, scoase din mers legătura lui de chei și în cele din urmă deschise o ușă cu două canaturi. Pe aici ieși.

În încăperea următoare era întuneric. Mirosea ciudat a grajd, a urină, a chimicale. Iar prin întuneric răzbătea o sinistră respirație pe mai multe tonuri, ca și cum undeva pândea un monstru cu mai multe capete.

– Așteaptă, aprind lumina.

Am rămas pe loc, cu cutia în brațe, în timp ce Hans-Olof căuta pe întuneric întrerupătorul; am simțit cum din cauza frigului mi se făcea pielea de găină.

În fine, trei rânduri lungi de tuburi de neon se aprinseră deasupra noastră. Acestea luminară trei rânduri lungi de mese de laborator pline cu o aparatură diversă pentru experiențe, formată din țevărie metalică, baloane de sticlă și cabluri de diferite culori. Ieșirea era în celălalt capăt al sălii, o ușă ca aceea din față, unde era fugarul doctorand.

– OK, sper să am cheia de aici...

Hans-Olof înaintă către ușă căutând cheia printre celelalte din legătură.

M-am mai uitat o dată. Am priceput imediat de unde provenea zgomotul pe care tocmai îl auzisem.

În dispozitivele pentru experiențe erau animale!

Am luat-o de-a lungul meselor, cu cutia în brațe, ca și cum ar fi fost ultimul lucru din lume de care mă puteam sprijini. Am văzut șoareci fixați pe table de aluminiu, cu lăbuțele îndepărtate prinse în șuruburi cu cătușe de alamă, cu cozile

lipite cu bandă adezivă, nemișcați, ca crucificați. Pe spinări aveau răni, locuri jilave, cu străluciri respingătoare, unde carnea ieșea la vedere. În răni erau înfipte ace metalice ascuțite, la care erau legate cabluri care plecau spre niște aparate ce bâzâiau. Pe alte spinări numai carne picurau lichide din pipete care erau alimentate din baloane de sticlă umplute la refuz. Fiecare picătură sfârâia când atingea carnea sângerândă și făcea animalul să tresară. Mustățile le tremurau, respirau precipitat și ceea ce se putea citi în ochii lor mici și roșii putea fi doar deznădejde.

– Hans-Olof, pentru Dumnezeu, ce este asta?

– Oh, asta... Hans-Olof se întoarse, preocupat încă de legătura cu chei, și trecu cu privirea peste teribilele instrumente de tortură de pe mese. Da, par cam ciudate, cred. Sunt seriile noastre de experiențe privind transmiterea durerii.

– Transmiterea durerii, am repetat ca un ecou.

– Recunosc că este doar un aspect, dar împreună cu colaboratorii mei am dezvoltat o modalitate mai promițătoare. Multă lume habar nu are că durerea este un fenomen încă în mare măsură neînțeles. Cum apare ea? Cum este receptată? Și, mai ales, cum poate fi măsurată? Dacă s-ar putea măsura durerea, s-ar realiza un mare progres. Astăzi vine cineva la medic și spune că are dureri, dar aceasta nu se poate verifica, și înainte de toate nu se poate compara cu senzația de durere a altora. Ceea ce limitează enorm precizia diagnosticului, pentru că aprecierea simptomului este pur subiectivă, înțelegi? Lovi ușor cu palma o cutiuță metalică pe al cărei ecran cu cristale lichide cifrele variau la fiecare secundă. Atunci când pentru prima dată vom înțelege bazele neurofiziologice ale transmiterii durerii, vom face un mare pas înainte.

Priveam fix la o cuvă pentru spălare din email alb, în care erau mici scalpele însângerate. Unul dintre robinete picura, și

fiecare picătură care în drumul ei către scurgere atingea lamele, se transforma într-o bandă subțire maroniu-roșcată.

– Aș vrea să ies, am spus.

– Ah, da. Normal.

Hans-Olof tuși ușor, se duse la ușă și o descuie zornăind. O pală de vânt rece dădu năvală înăuntru, și de pe mesele din dreapta și din stânga am auzit un întreg cor de jalnice chițăituri.

– Mă anunți? întrebă Hans-Olof când am pășit cu cutia mea în după-amiaza întunecată de afară.

– Da, am spus sleit.

M-am dus la mașină. Am reușit să cobor terenul Institutului Karolinska, după care a trebuit să opresc la bordură, ca să vomit.

CAPITOLUL 37

Când am ajuns la pensiune, eram complet epuizat. Raţiunea îmi cerea să mănânc ceva. Nu mâncasem nimic toată ziua, cu excepţia unei prăjiturele, de dimineaţă în locuinţa Birgittei, dar chiar şi asta zăcea într-un şanţ din Tomtebodavägen. Dar în ciuda imensului gol din stomac, îmi lipsea apetitul.

Birgitta, oh, cerule! Fusese în această dimineaţă? Mi se părea deja că ar fi fost într-o altă viaţă. Ieri îi predicasem despre ticăloşia lumii, fără ca măcar să bănuiesc adevărata dimensiune a acesteia.

Înainte de toate am făcut un duş îndelungat şi fierbinte cât am suportat. Simţeam nevoia urgentă de a mă spăla de toată sila, de a îndepărta toată depravarea strecurată în mine după toate cele văzute şi auzite. Stăteam sub şuvoiul de apă fierbinte care îmi înroşea pielea, aproape că o fierbea, şi n-aş mai fi ieşit niciodată de sub el. Când am ieşit totuşi din cadă, semiconştient din cauza fierbinţelii şi a aburului, aproape că am luat după mine şi perdeaua duşului. A trebuit să mă sprijin de lavoar şi să mă aşez pe marginea căzii, până când vălul negru din faţa ochilor mei a dispărut.

Ajuns în cameră, am dat la maximum încălzirea, dar nu am obţinut decât o creştere minoră a temperaturii, care n-ajuta cine ştie cât din pricina curentului ce venea de la fereastra jalnic astupată cu bucata de plastic. Am pus pe mine

tot ce promitea să țină de cald, m-am înfășurat cu pătura în pat, fără a avea cea mai mică idee despre ce urma să fac acum.

Am scos documentele lui Hungerbühl, am început să le citesc fără un scop anume, vedeam doar linii cenușii și litere fără sens, așa că am renunțat. Nu avea nici un rost. Îmi era imposibil să mă apuc de ceva.

Exagerasem. Și ce mă mai înfoiasem când venise Hans-Olof la închisoare cu istorioara lui! Chiar crezusem că era suficient să ies și să mă pun în mișcare, pentru a le veni de hac. Ce jalnic! Cei care se aflau în spatele acestor evenimente erau mult prea puternici și erau și obișnuiți să fie puternici. Nu te puteai atinge de ei. Formau o frăție secretă, care ținea în mâini întreaga planetă, ca o caracatiță cu milioane de brațe. Nu exista scăpare. Le făcea plăcere să mențină aparențele, și numai de asta mai trăia Hans-Olof, și poate că și Kristina mai trăia din același motiv. Dar când scopul va fi atins, amândoi vor fi striviți ca niște ploșnițe deranjante.

Se auzi un ciocănit la ușă și, fără să mai aștepte invitația, Tollar Liljekvist, trăsnitul meu vecin de cameră, se strecură înăuntru. Abia am apucat să vâr hârtiile sub saltea.

Avea ochii cât cepele. Părea un copil care, după ce a așteptat săptămâni de-a rândul, a putut să vadă în sfârșit pomul de Crăciun împodobit.

– N-am avut ocazia să vă mulțumesc, șopti el în timp ce închidea cu grijă ușa în urma lui. Avea cu el ceva ce părea o carte mare. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați salvat de la a fi aruncat în stradă. Știți, pentru cineva ca mine nu este ușor, iar ajutorul dumneavoastră a sosit cu adevărat în ultimul moment. Trebuie să vă mulțumesc, să vă mulțumesc mult.

Asta-mi mai lipsea! Tocmai când aveam cea mai mare nevoie de liniște.

– Bine, nu este nici o problemă, îmi pot permite. Eu... nu mă simt tocmai bine și aș dori...

Dar nu reușeam să fac față energiei lui năvalnice, de maniac. Dădu din cap, respinse pretextele mele cu gesturi de mână și se apropie de mine. Se mișca impetuos, aproape vibrând. Numai să mă uit la el, și mă apucau durerile de cap.

– Nu, nu, m-am prins, zise el. M-ați recunoscut. N-ați fi făcut asta, dacă nu v-ați fi dat seama cine sunt de fapt eu. Nu aveți dumneavoastră atâția bani ca să îi risipiți fără sens pe un nevrednic. Dacă ați fi avut atâția bani, nu ați fi locuit aici.

Și se așeză alături de mine, pe patul meu. Ceea ce adusese cu el era un album ca acelea folosite pentru fotografii de familie.

– Iată, spuse el punându-mi-l în poală. Asta este munca mea. Studiile mele. O muncă importantă pentru omenire, dar acest lucru îl văd din păcate doar puțini, foarte puțini.

Era o colecție de tăieturi din ziare privind asasinate oribile, torturi, violuri. Femeia care și-a omorât cei trei copii cu toporul. Nou-născut înecat. O pereche de îndrăgostiți căsăpiți pe malul mării. Părinți care își torturau cu biciul, țigări aprinse și sârmă ghimpată propria fiică ajunsă la pubertate.

I-am restituit albumul. Afară, pe stradă, cineva claxona furios.

– Bine, mulțumesc, dar nu de așa ceva aș avea nevoie acum.

– Nu, nu, trebuie să priviți cu atenție, insistă el și împinse albumul înapoi. Vocea îi era emoționată. Vorbele țâșneau din gura lui ca și cum repetase acest lucru necontenit de ieri-dimineață și nu le mai putea reține. Cu mare atenție! Trebuie să vedeți legătura. Ca să înțelegeți ce reprezintă toate acestea.

Alte pagini. Copii de doisprezece ani sugrumând o bătrână în locuința ei, pentru a face rost de bani de cinematograf. O femeie care își otrăvește nora cu otravă pentru șobolani, pentru că aceasta nu mergea la biserică. Decapitarea tatălui dintr-o ceartă. Și, printre toate crimele, ca și cum ar

ține de acestea, statistici despre escapade, informații despre deschiderea unui bar pentru homosexuali la Stockholm, afacerile unui cântăreț de rock ori crearea de medicamente pentru potență.

– Și? am întrebat. Ce semnifică asta?

Mirosea a transpirație stătută, a gulii crude. În astfel de chestiuni nu sunt neînțelegător, dar barba și părul lui încâlcit aveau urgentă nevoie de spălat. Gesticula aprig cu mâinile.

– Legăturile! Întotdeauna întâmplările au două aspecte, unul exterior, aparent, și unul interior, cel adevărat. Veți înțelege abia când veți descoperi intenția ascunsă în spatele tuturor acestora. Cunoașteți Kabbala? Numerologia? Eu am descifrat codurile. Asta a reprezentat munca mea în ultimii zece ani.

Am mai privit încă o dată filele. Abia acum am remarcat că Tollar prelucrase articolele cu pixul, cu creionul negru și cu o mulțime de creioane colorate. Încercuise cuvinte, în special denumiri de localități, de orașe, data fiecărui eveniment, trăsese linii până la marginea articolelor și între articolele lipite, făcuse socoteli complicate, sume ale cifrelor unor numere, adunări și scăderi, anulase unele dintre ele, le recolorase, le corectase și, când deveniseră ilizibile, lipise bilețele care puteau fi ridicate pentru a urmări ce era sub ele.

Pe fiecare pagină rezultatul calculelor, încercuit și subliniat, era același: 666.

– Numărul fiarei, murmură el. Vedeți? Peste tot. Dacă cunoști codul, îți apare semnificația. Numai orb să fii, altfel vezi ce semnificație au toate. Asta înseamnă că lumea este în mâna Satanei.

– Ah!

Eram atât de obosit... Aproape inconștient am răsfoit paginile mai departe, tăieturi din ziare îngălbenite, multe vechi de zece ani ori mai mult.

O adunătură de tâmpenii. Tâmpenia religioasă a lui Tollar, la care se adăuga tâmpenia lumii. Pesemne că lucrase cu o dăruire totală la această colecție; fiecare pagină era completată până la ultimul centimetru pătrat cu calcule, cu fraze ca din Biblie cu ciudate simboluri, unele astronomice, ce păreau foarte importante, dar care mie nu îmi spuneau absolut nimic.

Pe penultima pagină era un articol despre doi bărbați care răpiseră o fată de paisprezece ani, pe care în timp ce îi amăgeau familia cu apeluri telefonice și solicitări de răscumpărări, o violau cu atâta brutalitate, încât aceasta a murit din cauza rănilor pricinuite. Și nu ar fi fost niciodată descoperiți, dacă unul din cei doi nu ar fi făcut fotografii ale actelor lor de vitejie și nu ar fi dat filmul la developat la un mic atelier fotografic, care încă mai prelucra manual filmele.

Am lăsat albumul să cadă. Mi-a revenit în fața ochilor laboratorul cumnatului meu, șoarecii crucificați și acidul care picura pe ei în întuneric, lucru ce se întâmpla și acum, când eu mă aflam aici. Am revăzut scalpelele din chiuvetă și brusc am ajuns la bănuiala că omul care mijlocea moartea era un ticălos.

– Aveți dreptate, i-am spus. Lumea este într-adevăr în mâinile Satanei.

Tollar sări de-a binelea de pe fix.

– Da, da, da! Am știut. M-ați recunoscut, nu-i așa? M-ați recunoscut!

L-am privit. O clipă m-am gândit la ce fel de istorie se ascundea în spatele tristei lui existențe, ce îl făcuse să eșueze în acea febrilă concepție asupra lumii.

În același timp mă consola că nu eram singur în groaza mea. Lumea era în mâinile Satanei. Niciodată nu voi ajunge să utilizez această simbolistică, dar în principiu ea exprima exact ceea ce simțisem toată viața mea.

Totuși, acum trebuia să scap de el.

Am închis cucernic albumul și i l-am întins.

– V-am recunoscut, Tollar Liljekvist. Dar este mai bine să nu vorbim despre asta și să nu fim văzuți împreună. Pereții au urechi, spionii dușmanului sunt pretutindeni. Fiecare dintre noi trebuie să ducă lupta în felul lui.

Mă privi cu ochii larg deschiși, strânse la piept albumul și dădu din cap cu chipul strălucind.

– Aveți dreptate. Aveți perfectă dreptate. Nu m-am gândit la asta până acum, dar acum... da, da... sigur. Ridică degetul și adăugă: Fiecare în felul său. Da, exact.

Și, aruncând o ultimă privire conspirativă, se ridică, se duse la ușă și dispăru la fel cum venise.

Am închis ochii și m-am întins în pat. Pentru o clipă domni o liniște deplină, chiar și afară, pe stradă.

Mi-a fost întotdeauna ușor să o scot la capăt cu oamenii care au o doagă lipsă – ceea ce mai ales în închisoare este mare lucru, acolo genul acesta de oameni mișună. În principiu nu este greu. Cu cât sunt mai obsedați de ceva, cu atât sunt mai previzibili în acțiunile lor. Trebuie doar să descoperi ce intonație, ce cuvânt, ce imagine îi amorsează și în ce direcție, după care îi poți controla. La momentul potrivit apeși butonul și nu mai ai nici o problemă.

Dar tocmai acum m-aș fi simțit mai puțin pierdut, dacă unica ființă care cuprinsese în cuvinte trăirea mea ar fi fost un interlocutor cu adevărat uman, cu care să pot vorbi – și nu un robot stăpânit de reprezentări fixe.

Căldura care mă cuprinsese, căldură care îmi lipsise toată ziua, mă făcu greu și obosit. Nu am mai deschis ochii, ci m-am lăsat pradă unei stări plăcute de somn-veghe, în care am pierdut orice noțiune a timpului. Întunericul iernii de dincolo de fereastră, lumina tulbure a vechiului bec, zgomotul circulației stradale și foșnetul neregulat al foliei de plastic de la geam

atunci când o umfla vântul se împleteau într-un cocon de monotonie în care minutele, orele sau zilele se scurgeau fără să îmi fi putut da seama.

Un om... un interlocutor... nu îmi ieșea din cap. M-am gândit la Birgitta, la dimineața de astăzi și la ieri, la cum mâncasem împreună la măsuța din mica ei bucătărie. Astăzi i-aș fi istorisit cu totul alte lucruri despre răutatea lumii, pe care ea nu voia să o recunoască, în fața căreia ținea ochii închiși, cât putea de strânși.

Corpul meu își amintea și el de corpul ei, încă mai știa cum se simțise ea, îi mai simțea atingerile, moliciunea sânilor ei...

M-am smuls din starea de somnolență, m-am ridicat și am întins mâna după telefon. Desigur că înainte de a părăsi locuința Birgittei notasem numărul ei de telefon. Obicei de căutător de informații profesionist. Nu pleci niciodată fără să obții informații. Dintr-un loc unde te afli pentru prima oară, nu pleci niciodată cu mâna goală. Iei cu tine ceva ce te va ajuta să revii.

A sunat îndelung. Să nu fie acolo? M-am uitat la ceas. Programul la școală trebuie să se fi terminat de mult, cel puțin într-o zi de vineri.

Da, a ridicat receptorul și a rostit un „*Hej?*" binedispus.

Și din fundal am auzit un bărbat râzând adânc, tunător, plin de sine.

Mi s-a oprit respirația ca și cum cineva mi-ar fi tras un pumn în plexul solar. Carevasăzică, la ea mergea repede! Nici nu trecuseră douăsprezece ore și avea din nou ce arăta fotografiei fostului ei soț.

Nu era de mirare că colega ei avea impresia pe care o avea. În biotopul unei școli, cu siguranță că un asemenea mod de viață nu trecea neobservat.

– Alo, cine este acolo?

Am ascultat incapabil să scot un sunet. Ea a mai pus încă o dată întrebarea, apoi a închis supărată.

Am apăsat pe tasta roșie în timp ce lăsam telefonul jos. La ce mă așteptasem? Doar lumea era în mâinile Satanei.

CAPITOLUL 38

Nu mai suportam, trebuia să ies în noapte. Mai cu seamă că foamea reîncepea să se manifeste. Trupul meu mai era încă viu și, fără să-l intereseze morala, se agăța de viață.

Din cauza unui deces, localul turcesc închisese, așa că am plecat la întâmplare în căutarea altui loc unde să mănânc. Era frig, mirosea a zăpadă și în afară de mine mai umblau pe drum doar niște arătări ca din filmele de groază. La un colț stătea o bețivă, clătinându-se, înfășurată într-o scurtă jegoasă, care odată fusese roz, și la fiecare câteva minute striga cu o voce guturală că totul era de rahat. Un bărbat, probabil un drogat, care nu avea nici treizeci de ani, se ivi din umbră interesându-se dacă nu am cumva zece coroane. Duhnea a excremente și i-am dat douăzeci de coroane, numai ca să-l văd plecat de lângă mine. Am depășit o pereche care se certa; ea era grasă, purta un palton care nu o avantaja și urla de i se scurgea pe obraji tușul de pleoape. El, un individ slab, într-o scurtă de piele, i se adresa pe un ton ridicat:

– Ești grasă. Ești respingătoare. Ești proastă...

Mai mult n-am mai auzit și nici n-am vrut să mai aud.

Am dat de o cârciumă vietnameză, mi-am umplut stomacul cu un amestec ieftin de orez, legume și carne, peste care am turnat două cutii de Cola, în timp ce alături de mine câțiva tipi cam trecuți pălăvrăgeau cu voce tare despre așa-zisele lor

cuceriri recente. Televizorul mergea, aducând cele mai noi ştiri din lumea aflată la mâna Satanei: atentate teroriste, corupţie, război. După care, brusc, apăru pe ecran o femeie elegantă, cu părul negru, care cobora din avion la aeroportul Arlanda, însoţită de un bărbat cu privire vicleană şi cu început de chelie; comentariul era: „În condiţiile unor măsuri speciale de securitate, a sosit astăzi la Stockholm doamna profesor Sofía Hernández Cruz, laureata premiului Nobel din acest an pentru medicină. A fost însoţită de şeful filialei din Suedia a concernului farmaceutic Rütlipharm, în al cărui compartiment de cercetare aceasta lucrează de ani de zile. Gradul ridicat de securitate se datorează unei ameninţări anonime cu bombă făcută în noaptea de joi".

Urmară alte ştiri privind afacerile unui jucător de tenis, despre căsătoria eşuată a unui fotbalist şi prognoza meteo.

Rütlipharm. Am simţit nevoia de a mai vedea o dată High Tech Building. Să văd dacă la etajul nouă ardea lumina. Hungerbühl revenise în ţară, ceea ce însemna că între timp a putut să constate că cineva se servise din seiful lui.

Asta în cazul în care îl putuse deschide fără combinaţia cifrică de pe cartea de vizită.

La următoarea staţie de metrou, Medborgarplasten, am coborât în subteran. Garniturile plecaseră în ambele direcţii, şi mi-am omorât timpul holbându-mă la casetele roşii de pe perete, în care erau furtunurile rulate anti-incendiu.

În staţie opri un tren care circula în afara oraşului, în direcţia Skarpnak, moderat de aglomerat. M-am uitat la oamenii din interior. Frământaţi de gânduri şi griji sau moţăind cu gura deschisă, plictisiţi, discutând...

Ca să vezi întâmplare! Uite blonda pe care o remarcasem acasă la Hungerböhl. Femeia cu ciuful incredibil de blond. Ea era, fără nici o îndoială. Ţinea de mâini un bărbat care şedea în faţa ei, vorbea de zor şi părea de-a dreptul agitată.

Se auzi semnalul și ușile se închiseră cu zgomot. Garnitura o luă din loc. Am făcut câțiva pași spre ei, pentru că eram interesat să văd tipul care putea să agite o asemenea femeie. În goana trenului ce trecea prin fața mea, am aruncat o privire asupra figurii lui. Spre imensa mea surprindere, îl cunoșteam. Mai mult, l-aș fi recunoscut și în condiții mult mai defavorabile, oriunde și oricând.

Era Per Fachlander.

Nu îmi venea să cred. Omul de la asistență socială care mă supraveghea, cel care practic se conservase în alcool? Așa este, locuia în Björkhagen, dar... dar cum de se pricopsise cu o astfel de prietenă? Sau iubită, sau ce o fi fost...? Îl cunoșteam doar ca un călugăr, ca un ascet dedat doar beției.

Oare ceea ce văzusem, văzusem cu adevărat? Priveam tunelul întunecat în care dispăruseră vagoanele și nu găseam răspuns.

Sosi și garnitura mea scrâșnind metalic. M-am îndreptat către una dintre uși, dar înainte de a ajunge la ea, a fost deschisă din interior. Oamenii coborau. În spate se afla o fată cu păr lung, blond, de vreo paisprezece-cincisprezece ani, purtând o bandă tricotată pe frunte. Semăna cu Kristina și, cel puțin pentru un moment, am simțit că încremenesc. Apoi ea întoarse capul, iar eu am observat că nu era Kristina, desigur că nu era ea, însă eu nu am mai avut timp să urc.

Nu. Nu mai puteam pierde vremea. Trebuia să acționez acum, imediat.

Un sfert de oră mai târziu mă aflam în mașina mea, în drum spre Vaxholm.

Mai de mult, călătorisem pentru contractele mele în alte țări, unde văzusem în cartierele rezidențiale vile mai mari și mai luxoase, dar pentru Suedia casa lui Bosse Nordin era fără îndoială un palat. Deși din stradă se vedea puțin, deoarece cea

mai mare parte din ea era ascunsă în spatele unor tufișuri înalte, dese, veșnic verzi, întreg domeniul parcă țipa că aici erau „Bani, bani, bani!", și încă mulți.

Nu era căminul unui profesor universitar, era clar.

Am mai trecut o dată pe stradă și am parcat în cele din urmă în colțul cel mai întunecat pe care l-am putut găsi; eventualii trecători nu ar fi putut să vadă numărul mașinii. După care am coborât, am stat pe loc și am tras cu urechea.

Nimic. Strada era goală, părăsită. Era frig, deși nu atât de tăios ca la Stockholm, și mirosea a mare.

Am ridicat gulerul scurtei și am pornit încet pe lângă gardul proprietății lui Nordin. În grădina întunecată de dincolo de gardul viu se zăreau amenajări pentru jocuri, un leagăn, un tobogan și ceva negru ce putea fi o ladă cu nisip. Totul întreținut, dar nefolosit de ani. Pe stâlpii porții își expuneau splendoarea lei chinezești din piatră, cu boturile deschise amenințător, iar din întunericul în care se afla intrarea în casă răzbăteau sunetele unui joc de lamele care se loveau în bătaia vântului. Pe cutia pentru corespondență scria doar Nordin, atât.

Prefăcându-mă că umblam prin buzunare ca să caut ceva, am privit în jur. Nu era nimeni. Și celelalte case din zonă, nu mai puțin impozante, păreau goale, părăsite. O stradă a fantomelor. Nu era o problemă să zăbovești aici puțin, ca să cercetezi căile de acces și de retragere.

Acum întunericul era mai curând un dezavantaj. Din stradă nu puteam să văd nici măcar până în ușa casei, nu puteam să-mi dau seama dacă ferestrele erau ori nu prevăzute cu gratii. Rezonabil era să revin mâine-dimineață, în perioada scurtă în care mai lumina puțin soarele de iarnă.

Dar eu n-aveam timp de rezonabil. Eram aici, de ce să mai aștept? De ce să nu acționez acum, pe loc?

Desigur că existau argumente temeinice împotrivă. Dintre care cel mai important era că riscul nu putea fi apreciat. În mod normal locuințele sunt asigurate atât de prost, încât intrarea nu ar pune probleme. Lucrul nu era valabil pentru vile. Deseori acolo se aflau valori, tablouri nepreţuite sau alte colecții, seifuri cu documente, aur și valoroasele bijuterii ale stăpânei casei – lucruri ce asigurau atât pâinea producătorilor de instalații de alarmă, mecanisme de închidere, bariere infraroșu, cât și a angajaților firmelor de securitate.

Dar ce mai conta? Oricum nu mai aveam nimic de pierdut. Mai erau doar câteva zile până la festivitatea de acordare a premiilor, după care dispărea orice motivație pentru a-i mai lăsa în viață pe Kristina și pe Hans-Olof. Era evident că așa vor proceda; trei membri ai comitetului Nobel de acordare a premiului fuseseră deja uciși cu câteva zile înainte de a se lua decizia finală. Moartea unui alt membru al acestui organism înainte de acordarea premiului ar fi atras atenția. S-ar fi putut pune întrebări pe care cei interesați doreau să le evite.

Bun. Gândisem destul. M-am întors la mașină. Din instinct pusesem la plecare în portbagaj o lanternă și sculele mele. Pe ce să mă bazez, dacă nu pe instinctul meu?

Poarta din fier forjat a grădinii avea un zăvor care nu a opus nici o rezistență unui șperaclu simplu. Am verificat scurt dacă existau bariere cu infraroşu ori ceva asemănător, dar nu am descoperit nimic. Deci sus zăvorul și înăuntru.

Și fără să mă furișez! Furișatul este suspect. Pe terenul inamicului nu trebuie niciodată să te strecori fără să fie nevoie, ci trebuie să mergi degajat, hotărât, cu convingerea că a te afla aici era cel mai normal lucru. Puteam să fiu un paznic, un comisionar ori cineva care avea de lăsat ceva la ușa casei.

Procedând astfel, reușisem odată să ies din perimetrul unei firme, deși o alarmă declanșată de mine tocmai își făcea

datoria de mama focului. Peste tot se aprindeau lămpile galbene de avertizare, urlau amplificatoarele, doar eu treceam ca la plimbare prin fața gheretei paznicului, pe care chiar l-am și întrebat plin de mirare, ce se întâmpla. Nici el nu știa, dar mi-a urat o zi bună.

Ușa casei era extrem de stabilă și era dotată cu o încuietoare-cilindru de clasă. Aceasta era montată, cum scrie la carte, într-un șild care nu permitea să ajungi din exterior cu instrumentele la rozetă. A trebuit să îngenunchez, să țin lanterna în dinți și am avut de lucru la ea mai mult de zece minute până să reușesc să împing închizătorul.

În hol mă aștepta – supărătoare, dar în fond nu surprinzătoare pentru mine – o diodă luminoasă care clipea roșu și febril. Era într-o casetă de oțel cu contor numeric cu cristale lichide, care se rotea înapoi, pornit probabil de la cifra 30. Situație standard: la 30 de secunde după intrarea în casă se declanșa automat alarma sonoră.

Mai aveam 21 de secunde. În mod normal soluția era retragerea rapidă, pentru că aveam de-a face cu un produs pe care nu îl puteam neutraliza într-un timp atât de scurt, și în orice caz nu cu ajutorul celor câțiva clești și al șurubelnițelor pe care le aveam la mine. Dar, spre norocul meu, pe perete, alături, era fixat un bilet pe care scria: „Liza! Nu uita de plantele din birou. Combinația este 397."

Liza, după cum se putea bănui, era femeia care venea la câteva zile ca să ude florile. Am introdus codul, lumina roșie s-a stins, ca și fuga cifrelor pe ecran. În locul acestora se aprinse un beculeț verde liniștitor.

Era evident că dintre sarcinile Lizei nu făcea parte aerisirea regulată a încăperilor, căci aici mirosea puternic a stătut. Mi-am potrivit mai bine mănușile și am început să deschid ușă după ușă. Cei care locuiau în casă aveau o fină și costisitoare predispoziție în materie de mobilier, o

predilecție pentru ceramica și pictura pe mătase chinezească. În camera de zi era un televizor monstruos. Bucătăria era enormă, în sufragerie era loc pentru cel puțin douăsprezece persoane. Totul era penibil de la locul lui, astfel că un catalog cu bijuterii din aur de toate felurile dădea foarte bine pe o comodă din hol.

Și biroul trebuia văzut. Era în lemn negru tropical, cu draperii grele la ferestre, pe care le-am tras înainte de a aprinde lampa de birou. Aceasta părea aurită, la fel ca suportul pentru creioane, pix și un stilou scump. Domnea o ordine pedantă, atipică pentru un savant. Pe etajere se aflau cărți îmbrăcate în piele, pe masa de lângă un fotoliu greu, în piele, erau reviste de specialitate din domeniul științelor naturale, în diverse stadii de parcurgere, reviste americane despre fiziologia celulei, dar desigur și obișnuitele *Nature* și *Science*.

Când te aflai în spatele biroului masiv, aveai senzația că navigai un vas transoceanic. În fotoliul din spatele biroului chiar te cufundai. Profesorul Bosse Nordin făcea parte în mod fericit dintre oamenii din poziții înalte, care reușeau să plece în concediu fără a lua cu ei calendarul cu întâlniri. Acesta se afla în dreapta, îmbrăcat în piele de căprioară dacă nu cumva mă înșelam: un astfel de calendar de întâlniri ținusem în mână ultima dată când făcusem o vizită președintelui consiliului de conducere al unui concern producător de automobile german.

Am răsfoit agenda telefonică, mi-am scos propriul notes și mi-am însemnat nume, numere și adrese, pe care voiam să le studiez ulterior. Desigur că erau interesante și numerele conturilor, în special cele din străinătate. Practic, profesorul Bosse Nordin avea notate aici toate numerele, parolele și codurile PIN secrete. Pe noi, căutătorii profesioniști de informații, ne bucură în mod deosebit așa ceva.

Un moment am avut tentația de a lua cu mine întregul calendar, dar instinctul meu mă opri să o fac. Zilele următoare, mult, dacă nu totul, va depinde de faptul dacă cei aflați în spatele răpitorilor Kristinei vor avea sau nu vor avea bănuieli cu privire la acțiunile noastre.

După ce am terminat cu partea de adrese, m-am dedicat părții de calendar: conținea cele obișnuite – întâlniri, procurări de obiecte, seminarii, invitații la simpozioane, adrese de hotel scrise la repezeală, nume de parteneri de discuții, numere de zboruri. L-am răsfoit în sens invers și am căutat note făcute în perioada răpirii Kristinei. Dar tocmai în respectiva perioadă calendarul era lacunar. De exemplu, nu era notată festivitatea funerară; în ziua respectivă în plan era trecut Vasamuseet cu F., ora 14. Nu am găsit nici întâlnirea cu Hans-Olof, menționată de acesta, în loc de aceasta lipsea complet foaia respectivă din calendar.

Mister. M-am holbat la calendar și am încercat să mă dumiresc. Dar n-am reușit să-mi formez nici măcar o urmă de bănuială în legătură cu ce ar putea să însemne toate acestea.

Mai departe. Sertarele. Am început cu partea dreaptă. Cei mai mulți oameni sunt dreptaci și pentru ei cel mai important este sertarul situat în dreapta, sus.

Cel de aici servea la depozitarea de documente de tot felul, puse în mape mai mult ori mai puțin transparente, pe care erau lipite etichete cu numere. Deasupra era factura unei călătorii plătite cu un card de credit. Tailanda. Domnul și doamna Nordin aveau rezervări la un hotel din Bangkok și în program mai erau trecute trei „circuite speciale de neuitat".

Am pus factura la loc și am început să-mi dau seama de clopoțelul care suna alarma la mine în cap. Bun, Bosse Nordin avea un fix cu Asia, asta se vedea și din aranjarea locuinței,

dar totuși ceva mă făcea atent. Ceva mirosea a fum, a fitil care ardea...

De afară se auzi un automobil, ale cărui pneuri făcură un zgomot scrâșnit, și care m-a alarmat. M-am dus la fereastră și am privit afară. Mașina trecuse, dar am văzut altceva: începuse să ningă, și încă din belșug. Cădeau fulgi grei, era o ninsoare ca în basme. Trebuia să mă grăbesc. Cel puțin trebuia să părăsesc casa înainte ca ninsoarea să înceteze, altfel voi lăsa niște urme splendide, ceea ce nu era tocmai indicat.

M-am întors la birou și am căutat în sertarele de jos. Am găsit manuscrise ale unor studii de specialitate corectate fugar, o adunătură haotică de bilețele care arătau mai curând a știință veritabilă, a căror examinare m-ar fi atras în mod normal, dar un neastâmpăr izvorât din îngrijorarea legată de vreme mă mâna mai departe.

Alte file. Sertarele de sus. Alarma mea interioară vibră la cele mai înalte nivele când am scos cu vârful degetelor o cutie din carton alb pe care erau lipite fotografii de copii mici, în total douăzeci și unu.

Erau numai fetițe cu trăsături asiatice, cu excepția a două dintre ele ce păreau sud-americane. Nici una mai mare de șapte ani.

Sub fiecare fotografie era o dată. Nu putea fi data nașterii, pentru că datele priveau perioade situate la unu-doi ani în urmă. Lunile tuturor acestor date erau fie noiembrie, fie decembrie.

Iar dedesubt erau bifate întâlnirile...

Parcă gâtuit am înșirat fotografiile în fața mea și am privit ochii fetițelor, care priveau aproape toate speriate obiectivul aparatului de fotografiat.

Deci acesta era hobby-ul profesorului Bosse Nordin. Dădusem peste „colecția" lui. Lumea era în mâinile Satanei.

Am încercat să-mi imaginez cum stătea aici, cu un pahar de coniac scump în mână, din sticla pe care o văzusem în camera de zi, având în față trofeele pasiunii lui perverse. Cum savura amintirile aventurilor din Asia, nopțile tropicale și micile trupuri cumpărate cu câțiva dolari... Și după cum se părea, soția lui lua parte la distracție. Gustau împreună febrila bucurie anticipată a viitoarei toamne, a viitoarei călătorii, a viitorului „circuit special de neuitat"...?

Brusc mi s-a făcut așa de rău, încât a trebuit să mă sprijin de spetează, să închid ochii și să aștept să-mi treacă. Lumea se afla în mâinile Satanei cu siguranță! Și cine eram eu, ca să mă pun cu prințul întunericului?

Izul de piele, praf și aer stătut parcă mă strângea de gât. Am pus la loc cutia cu fotografii, am aranjat totul cum fusese inițial și am ieșit de acolo în noaptea rece, în munții de zăpadă în care se scufunda Suedia.

În timp ce mă întorceam la Stockholm, în mine dospea furia ca un val de energie arzătoare, de mă mir că nu se aburea parbrizul și că din tapițeria scaunului nu se ridicau flăcări.

Din cauza frigului de afară, răspundea o voce derutată din interiorul meu.

Afară domnea întunericul. Doar în lumina farurilor dansau fulgii grei și albi, căzând fără întrerupere din cer, așezându-se unul peste altul, acoperind totul. Nu se mai vedeau marcajele drumului, nu se mai vedeau indicatoarele, nimic. Mai mult alunecam decât rulam, treceam mereu pe lângă automobile rămase cu semnalizatoarele aprinse în mormanele de zăpadă. Enorme pluguri de zăpadă bubuiau pe lângă mine, luminate feeric ca niște brazi de Crăciun, împingând zăpada în pereți de câțiva metri înălțime în stânga și în dreapta carosabilului.

Țineam strâns volanul, cu o energie furioasă, ferm hotărât să nu cedez, să nu mă las învins nici de vreme și nici de aceia care gândeau că lumea și tot ce era în ea ar fi proprietatea lor personală. Voi lovi cu sete în dreapta și în stânga, cu toată puterea, și fără să țin seama de pierderi. Nu aveam nimic de pierdut, pe toți îi voi... omorî? Nu, ar scăpa prea ușor. Am să-i prind pe toți cei amestecați în treaba aceasta. Am să-i prind, chiar de-ar fi ultimul lucru ce îl voi face în viața mea.

Și în timp ce mă târam la pas spre Stockholm într-o noapte ce nu se mai termina și plină de dansul luminilor înșelătoare, adunam în mine această energie de o furie oarbă, arzând ca jarul, și o concentram către un singur obiectiv.

Fundația Nobel. Voi pătrunde acolo și voi găsi răspunsurile care încă mai lipseau.

Acest val de hotărâre mă mai stăpânea și în dimineața următoare și mă conduse ca o torpilă în pregătirile pentru lovitura mea. În ciuda mâniei, am reușit chiar să și dorm, ceea ce era un bun început. Îmi închisesem și telefonul mobil și, când după micul dejun l-am pornit din nou, nu aveam nici un mesaj de la Hans-Olof. Învățase ceva.

În timp ce făceam duș, din camera celui de al treilea chiriaș, cel pe care încă nu-l întâlnisem, se auzeau chicote pe două voci transformate, ceva mai târziu, când mă ștergeam, în suspine. Se prefigura un lung și drăgăstos sfârșit de săptămână.

Doamna Granberg, cu obișnuita ei sfârșeală dezinteresată, îmi puse în față micul dejun. În rest stătea la locul ei de la masa din bucătărie, hipnotizată de ecranul televizorului care funcționa fără întrerupere. Totuși, parcă pentru a-mi arăta că soarta ar fi de partea mea, se transmitea ceva peste măsură de interesant, anume un scurt reportaj despre laureații premiului Nobel, cum soseau ei din diferite călătorii, cum se holbau cu ochii mari la camerele video și cum răspundeau plini de voie bună la întrebările ziariștilor. Erau prezentați la coborârea din

avion, la sosirea la Grand Hotel, după care era anunțat programul vizitei lor. Astăzi, sâmbătă după-amiază, într-o sală de la Grand Hotel, printr-o demonstrație video, laureații și însoțitorii lor erau puși la curent cu modul în care va decurge ceremonia acordării premiilor. Unii dintre laureați vor folosi ziua de sâmbătă și pentru a face cumpărături, de exemplu încălțăminte de calitate și costume. Duminica va fi consacrată cuvântărilor: li se va explica detaliat cine, unde și când va vorbi, la sala de festivități a bursei, la sediul Academiei Suedeze, la Institutul Karolinska...

Am râs cu ceașca de cafea în mână. Toți, dar chiar toți, până la ultimul bărbat sau până la ultima femeie, vor fi ocupați duminică seara. Acela era momentul potrivit pentru vizita mea la sediul Fundației Nobel.

Pentru a-mi face și eu cumpărăturile în oraș am folosit metroul. Nu doar pentru că circulația era încă îngreunată de zăpada căzută, ci și pentru că noaptea găsisem un loc de parcare exact în fața pensiunii, care era ideal pentru plecarea duminică seara în Sturegatan.

Am găsit tot ceea ce căutam, și încă fără să umblu mult. O fi fost lumea în mâinile Satanei, dar simțeam că în joc mai erau și alte forțe.

Într-un magazin cu accesorii pentru motociclete am găsit o mască neagră pentru față, ca și câteva piese de îmbrăcăminte utile. Un magazin cu articole pentru alpinism și camping a fost o adevărată mină de aur: frânghii, cârlige, scripeți și așa mai departe. În sfârșit, un magazin cu electronice avea oferte atât de surprinzătoare, că am cumpărat mai mult decât îmi propusesem inițial. Mai aveam în buzunar numai câteva sute de coroane când am coborât din metrou cu rucsacul plin ochi și m-am îndreptat către pensiune.

Pe stradă, în fața casei, apăru brusc lângă mine Tollar, vecinul meu scrântit, înfășurat într-un palton uriaș verde-cenușiu, strângând la piept o geantă plină din stofă.

– Nu te duce, îmi șopti fără să mă privească, este poliție peste tot!

CAPITOLUL 39

Mă luă de braț și mă trase după el. La cât eram de înmărmurit, nu m-am opus.

– Nu privi într-acolo, mă preveni el, dar am făcut-o totuși, și într-adevăr strada era plină de polițiști în civil.

Este greu de explicat după ce recunoști polițiștii în civil – este un amestec specific de voită abatere a atenției, mutre serioase, priviri vigilente și ceva impropriu locului și momentului: când, unde și din ce motiv se adună pur și simplu atâția bărbați la un loc în același timp? Dar își făceau totuși treaba al naibii de bine. Dacă Tollar nu m-ar fi prevenit, eu aș fi fost prea adâncit în gânduri pentru a-i observa și le-aș fi căzut în cursă.

Mi-am simțit inima bătând mai repede. Cum, fir-ar să fie, m-au găsit?

– Ce s-a întâmplat? am întrebat. Au spus de ce au venit? Au motivat cumva?

Cui îi dădusem adresa? Să fi fost preotul rus? Ori Lena? Nu, nu putea fi Lena. Fahlander! El trebuie să fi dat adresa unui deținut eliberat condiționat, dacă poliția i-a cerut-o.

Dar de ce? Ce motiv ar fi avut poliția să îi ceară adresa?

– Vino, zise Tollar și mă trase după el.

Cum de îmi luaseră urma? Am trecut în revistă febril ultimele zile, căutând un incident care să îi fi alarmat. Să aibă vreo legătură cu întoarcerea lui Hungerbühl? Să nu fi observat eu vreo cameră de supraveghere video? Să fi fost instalată o

astfel de cameră în casa lui Bosse Nordin? Dar acolo nu declanșasem nici o alarmă; de ce să fi controlat cineva înregistrările?

După ce am dat primul colț, Tollar se opri și îmi dădu drumul.

Am lăsat jos rucsacul meu mare și negru, plin de material incriminator, ale cărui curele lăsaseră urme adânci pe umeri.

– OK, să le luăm la rând. Ce s-a întâmplat? Când au apărut? Ce au spus? Trebuie să fi avut un motiv!

Să fie vorba despre ceva banal? Mă luase radarul pe drumul către Vaxholm? Verificarea de rutină ar fi trezit suspiciunea că încălcam condițiile eliberării?

Sau poate că ei știau totul despre mine și veniseră ca să mă scoată din circulație?

Tollar așteptă până când două bătrâne trecură de noi și se aplecă spre mine. Niciodată nu remarcasem cu cât era mai înalt decât mine. La pensiune umbla mereu cocârjat.

– Fiecare dintre noi, spuse el, trebuie să ducă lupta împotriva Satanei în felul lui. Scruta neliniștit împrejurimile cu privirea, în timp ce ridica geanta. Uite, astea le-am salvat din camera ta.

Scoase mapa mea cu documente, pe care o vârâsem sub saltea.

– Oh! am exclamat. Era clar că atunci când el intrase ieri la mine în cameră, nu fusesem atât de abil precum crezusem. Mulțumesc.

Am verificat conținutul. Se părea că totul era acolo, inclusiv discheta.

Dar mult mai necesari mi-ar fi fost banii. În spatele sertarului noptierei erau cel puțin cincisprezece mii de coroane. Acolo mai era și cheia depozitului meu de la bancă.

Tollar mai băgă o dată mâna în geantă.

– Și de asta vei avea nevoie, spuse el triumfător.

Spre groaza mea, îmi întinse pistolul lui Hans-Olof, înfășurat într-o pereche de chiloți curați de-ai mei.

Cu asta se întoarse și plecă fără să mai scoată un cuvânt, ca un Rasputin înalt și verde-cenușiu. Fir-ar...! Am băgat și legătura albă și grea în rucsac și am tras un șut furios cu piciorul în cea mai apropiată grămadă de zăpadă.

Sala unei gări este un bun loc pentru a sta cu un rucsac plin între genunchi și a medita. Mă aflam într-un loc avantajos, lângă fântâna arteziană din marmură roșie, de unde puteam să îi observ pe ceilalți călători în stadii diferite de grabă, și puteam și să îmi ordonez gândurile. Singurul dezavantaj era mirosul cafelei ce adia dinspre cafeneaua de alături. Mi-ar fi făcut bine acum un cappuccino, dar acesta costa douăzeci și șase de coroane, sumă de care nici nu puteam discuta în actuala mea situație financiară.

Dintr-un singur foc situația mea se modificase drastic. Nu numai că nu mai dispuneam de un acoperiș asupra capului, dar practic nu mai aveam bani, și fără cheia de la seif nu mai aveam nici posibilitatea să apelez la rezervele mele. Va trebui să renunț și la mașină: când cutezasem să mai revin la colțul străzii și să arunc o privire, doi polițiști făceau de pază lângă ea.

Ce-mi mai rămăsese? Eram liber, cel puțin deocamdată. Un rucsac cu toate dotările necesare unei pătrunderi în sanctuarul național suedez. Din fericire salvasem și trusa mea cu scule; doar lanterna mea se afla în compartimentul pentru mănuși al mașinii. Și să nu uit de telefon, legătura mea fierbinte cu smintitul de cumnat.

Cam puțin.

L-am sunat și în loc de salut am zis:

– Am vești proaste.

– Ce?

Practic am auzit cum se cutremura. Dacă o ținea așa, răpitorii Kristinei nici nu mai trebuiau să pună mâna pe el: după festivitatea premierii îl va lovi damblaua.

Am lăsat capul pe spate și am privit bolta cenușie, grea de câteva tone, de deasupra mea.

– După câte se pare, acum ei știu de existența mea, i-am explicat și i-am relatat pe scurt cele întâmplate, fără însă a mai aminti de rolul jucat de Tollar, ci prezentând totul ca și cum eu mirosisem capcana. Mă gândeam că poate asta îmi va fi de folos ca el să mă mai considere un timp abil și șmecher.

Hans-Olof oftă, pufni și avu nevoie de câteva minute ca să digere noutatea.

– Și acum? întrebă el în cele din urmă. Asta înseamnă că nu te mai duci în seara asta acasă la Bosse Nordin?

– Din fericire am făcut asta azi-noapte, am răspuns și am simțit din nou furia răscolindu-mă. Știai că prietenul tău cel mai bun este un pederast?

– Un ce?

I-am relatat cu amănuntele necesare ce descoperisem în minunata vilă din minunatul Vaxholm. Lui Hans-Olof nu îi venea să creadă.

– Tu crezi că acele fotografii înseamnă că Bosse și fetele... hm...?

Am mârâit intolerant:

– Trezește-te, Hans-Olof, aceasta este cruda realitate. Care alta? Data notată este cea la care a cumpărat fata sau cum o fi decurgând asta. Iar bifările – este clar ce reprezintă ele.

El tuși înecându-se:

– Doamne! Nu concep asta. Și după ce se mai liniști, întrebă: Acum ce vei întreprinde?

– Trebuie mai întâi să mă gândesc, am mințit. Mai ai vreo veste de la Kristina?

– Nu.

– Altceva?

– Nimic.

După cum a spus-o, părea plictisit de tot. Probabil că acum se refugia total în munca sa. Ceea ce însemna mulți alți șoareci nefericiți.

Oricum n-avea să-mi fie de nici un folos.

– OK, te anunț eu dacă intervine ceva nou la mine. *Hejda.*

Am întrerupt legătura. După ce am închis mi-a trecut prin cap că aș fi putut să îi cer niște bani.

Acum tot nu mai avea importanță.

Pe la ora patru mă aflam cu tot calabalâcul în fața ușii Birgittei. Ea era acasă, dar văzându-mă nu păru deloc încântată.

– Ce vrea să fie asta? zise ea încet. Pentru că ne-am culcat împreună, ce îți închipui?

Am ridicat mâinile. Gestul celui fără apărare. Niciodată inutil în asemenea situații.

– Este vorba doar de câteva zile. Am plecat de la pensiunea în care stăteam și trebuie să înnoptez undeva.

– Dacă o să îmi spui că nu cunoști pe nimeni în Stockholm, cu excepția mea, trebuie să te și cred.

– Pe nimeni la care să trag.

Ea deschise ușa puțin mai mult, dar încrucișă mâinile pe piept într-un gest de apărare.

– Cea mai bună prietenă a mea lucrează într-o clădire care se numește hotel. Ai mai auzit de așa ceva? Acesta este gândit exact pentru situații de genul în care te afli și tu acum.

– Nu cred, am răspuns. Nu am în buzunar nici două sute de coroane.

– Asta mai trebuia.

– Birgitta, ia-ți inima în dinți. Este pentru o cauză bună.

Își luă mâinile de pe piept și le lăsă pe lângă corp. Semn bun.

– Dar să nu îți închipui nimic. Dormi pe canapeaua extensibilă din camera de zi. Ușa dormitorului rămâne încuiată.

– Sunt deschis la orice, am asigurat-o. Atât pentru nopți singuratice, cât și pentru posibilitatea de mai mult...

– Asta scoate-o din minte, se împotrivi ea, apoi oftă. Scuză-mă. Știi, te consider atractiv și așa mai departe, dar nu pot să încep o relație cu cineva atât de negativist ca tine.

– ... Și în afară de asta, am adăugat, acum trebuie să îți spun adevărul.

CAPITOLUL 40

După ce i-am spus totul, era terminată.

Stăteam din nou în bucătărioara ei, la măsuță, între noi cu platoul cu conținut decimat de alaltăieri. Afară se așternea înserarea care căpăta culoare prin reflectarea luminii gălbui a iluminatului stradal în suprafețele de gazon ninse, iar caloriferul de sub fereastră se lupta voinicește cu frigul.

– Răpită? Kristina? repetă ea, ca și cum eu aș fi pus o nuanță de îndoială în cele spuse.

– De două luni, am repetat eu.

– Pentru a șantaja acordarea premiului Nobel?

– Pentru medicină.

Își trecu mâna prin păr.

– De fapt, cine l-a obținut? Pe mine nu prea mă interesează...

– O anume Sofia Hernández Cruz. O spaniolă care trăiește în Elveția și care lucrează la un concern farmaceutic, Rütlipharm AG.

– Iar ei i-au... cumpărat, ca să zicem așa, premiul?

– Așa pare.

– Dar asta în sine este un scandal.

Am încuviințat din cap.

– Scandalurile nu mă interesează. Mă interesează viața unicei mele rude.

Am preferat să nu-mi exprim pentru moment îndoiala mea cu privire la faptul că aceasta mai trăia; Birgitta era și așa terminată nervos.

Ea sări în picioare.

– Trebuie să o văd. Trebuie s-o văd pe femeia aceasta. Intră grăbită în camera de zi. Am auzit-o pornind televizorul și schimbând programele. După un timp reveni și spuse: Nimic. Ai putea să crezi că nici nu există premiul Nobel.

Se așeză din nou, se încruntă, privi fix la masa din fața ei și clătină din cap.

– Nu pot să cred așa ceva, spuse. Ca și cum asta ar fi fost cel mai urgent lucru din lume, puse farfurii pentru fiecare din noi. Nu pot să cred, repetă ea. Kristina este... Ea este... eu am încredere în ea că ea își dă seama când este urmărită de cineva. Și că se apără. Mai ales asta. Kristina s-ar fi apărat cu mâinile și cu picioarele, din toate puterile. Îmi întinse o bucată de prăjitură și îmi aruncă o privire scurtă, cercetătoare, ca pentru a-și da seama dacă ceea ce spunea ea avea un efect asupra mea. Continuă: Știi că în școala noastră copiii sunt antrenați pentru afirmarea propriei personalități? Îi învățăm să nu se dea bătuți.

– Se prea poate, dar una este să te aperi de un unchi sau de mai știu eu ce rubedenie care are intenții imorale, și cu totul alta este să te aperi de niște profesioniști, când un copil nu are nici o șansă. Nici tu n-ai fi avut nici o șansă. Este îndoielnic și faptul dacă cineva ca mine ar avea vreo șansă.

Birgitta înghiți în sec. Rupse câteva prăjiturele, dar nu le mâncă, ci le fărâmiță în bucățele tot mai mici.

– Într-o asemenea situație, Kristina s-ar fi adresat poliției. Sunt sigură.

– Bine, dar pentru așa ceva ai prea puțin timp la dispoziție, dacă ești împins de pe trotuar într-o mașină. Ca să nu mai vorbim că poliția face parte din conspirație.

– Ce situație idioată!

– Îmi pare rău dacă îți stric imaginea despre lumea cea binevoitoare.

– Gunnar, dar noi trăim în Suedia. Nu în Columbia.

– Da, sigur, în Suedia. Cu totul întâmplător aceasta este țara în care prim-ministrul poate fi asasinat fără ca ucigașul să fie pedepsit. Am mușcat puțin din prăjitură. Și am remarcat că îmi era foame. Apoi am continuat: Îți mai amintești de investigațiile desfășurate atunci? Cât au fost de puerile și cât s-a mușamalizat? Toate astea puteau de la o poștă a conspirație. Olof Palme le stătea în cale unor oameni influenți. Unor oameni pe care el îi subapreciase. Și crezi cumva că sforăriile care au dus atunci la înlăturarea unui politician incomod au încetat să mai funcționeze? Vise! Astăzi acestea s-au cimentat într-o fortăreață socială intangibilă. Ei sunt în interiorul fortăreței, noi suntem pe dinafară. Așa stau lucrurile.

Birgitta mă privi speriată, palidă ca un perete proaspăt spoit. Îmi părea rău că trebuia să treacă prin asta, dar nu puteam proceda altfel. Mi-am spus că aceasta era ocazia de a o trezi, de a-i alunga iluziile despre o lume pașnică, fundamental prietenoasă, pe care le promova în rezervația-școală, și a o face atentă asupra a ceea ce se petrecea dincolo de culisele înzorzonate.

Și asupra amenințărilor ce puteau proveni de acolo.

– Ia un alt caz, am continuat eu. Belgia. Individul acela, care ani de-a rândul a răpit fetițe din locurile de joacă ori de pe stradă. Le-a ascuns în pivnița lui, le-a vândut unor clienți perverși sau pur și simplu le-a înfometat când îi deveneau poveri. Întrebările cărora procesul nu le-a dat răspuns ar umple o carte întreagă. De exemplu, nu a fost clarificat cine erau acești clienți. Cei cărora individul le livra fetițele. În loc de asta, din dispoziție dată de sus de tot, a fost revocat un procuror care îndrăznise să se amestece în investigația făcută de ei. Mulți martori au murit în condiții neelucidate. Și așa mai departe. Trebuie să închizi zdravăn ochii ca să nu vezi că aici sunt amestecate cele mai înalte cercuri din Belgia.

Mă privea ca un iepure hipnotizat și nu scotea o vorbă. Doar pe farfuria din fața ei se adunase o grămadă de firimituri.

– Ce să mai vorbesc de manipulările făcute de marile concerne petroliere, de comercianții de armament și de alții. Dacă ceva aduce bani sau putere, sau amândouă la un loc, nu mai există opreliște. În profesia mea, am văzut deseori asta. În sectorul de cercetare al unui concern de produse alimentare am fotografiat rețete conform cărora din sânge de vită se poate produce ceva ce se poate vinde drept cremă de ciocolată. La o firmă de colectare a gunoaielor am descoperit planuri de amestecare a uleiurilor vechi otrăvitoare cu hrana pentru găini, pentru ca să scape ușor de el. Am citit procese-verbale ale discuțiilor purtate de toți fabricanții europeni de vitamine pentru a cere pe produsele lor prețuri de sute de ori mai mari decât cele corecte. Și altele, și altele...

Birgitta scutură îndărătnică din cap.

– Toate acestea sunt numai excepții. Este evident posibil ca în anumite ramuri să ai mai mult succes dacă ești lipsit de scrupule. Dar cei care ajung sus pe aceste căi, în final ajung tot printre cei de teapa lor! Dacă tu scormonești prin birourile lor, este logic că vei da de murdăria respectivă. Dar nu poți trage concluzia că toți sunt așa. Oamenii obișnuiți, cei cu care vin în contact zi de zi, nu sunt așa. Oamenii normali nu sunt nici prea răi, nici prea buni. Ei își iubesc familia așa cum pot, și asta este tot. Nu sunt răi. Caută doar mica lor fericire, și de aceea deseori par stângaci. Gata, acesta este adevărul.

Am ridicat din sprâncene.

– Din tonul tău reține că tu crezi într-adevăr ceea ce spui.

– Firește, își întări ea spusele. Și nu numai că cred, asta rezultă și din experiența mea.

Și atunci se întâmplă ceva, ceea ce nu ai crede dacă nu ai trăi tu însuți acel ceva: exact în acest moment cineva sună la

ușă. De două ori scurt, dar a fost de ajuns ca s-o facă pe Birgitta să tresară.

– Ah, *herrje!* exclamă. Duse degetul arătător la buze. Psst! Încet!

– De ce? Cine este?

Mai sună o dată în același fel, dar într-un mod mai greu de descris, cu insistență.

– Rahat, șuieră Birgitta, precis m-a auzit. Nu mai pleacă.

– Te rog, despre cine vorbești? am întrebat din nou.

– Este vecina mea de jos. Mă calcă pe nervi. Îmi cere mereu aspiratorul de praf și, după ce că nu mi-l înapoiază cu săptămânile, mi-l mai dă și cu sacul plin de praf.

– Păi, de ce i-l mai împrumuți?

– Habar nu am. Pur și simplu nu reușesc să spun nu.

Am rânjit.

– Nici o problemă, am spus și m-am ridicat.

Până să înțeleagă a pierdut câteva secunde. Când a sărit în picioare, eu eram deja în hol.

– Stai, Gunnar! Nu! Nu se poate. Auzi? Mă ajunse în fugă și continuă șoptit: Nu te amesteca în problemele mele! Poate că ție îți place să faci pe durul, dar cu femeia asta eu trebuie să o scot la capăt, înțelegi? Mă întâlnesc cu ea zilnic pe scări, trebuie să o salut și așa mai departe. Se propti cu spatele în ușa locuinței, în slaba încercare de a o bloca. Nu o vei face, repet: nu...

Am pus mâna pe clanță.

– Poți să privești, dacă vrei.

Soneria sună a treia oară, mai insistent decât înainte. Am apăsat clanța și, cu o ultimă privire furioasă, Birgitta se strecură pe sub brațul meu și dispăru în bucătărie.

În fața ușii aștepta o femeie cu picioare lungi, cu părul decolorat și coafat furios, ținută deplorabilă, degete lungi cu nenumărate inele. Avea ochi negri, înfundați, cu care mă măsura mirată.

– Bună ziua, am spus. Ce doriți?

– Hm... Își drese glasul și adăugă: Voiam s-o întreb pe Birgitta dacă îmi împrumută numai puțin aspiratorul de praf.

– Nu, i-am răspuns. N-are să o facă. Birgitta vi l-a împrumutat destul. A venit timpul să vă cumpărați unul. Clar?

Ea făcu ochii mari, dădu capul pe spate și strâmbă din nasul ascuțit.

– Ce? Dar aveți un ton foarte nepoliticos. De fapt, cine sunteți dumneavoastră?

– Nepoliticos? Eu? M-am aplecat spre ea. Încă n-am început să fiu nepoliticos. Cu adevărat nepoliticos voi deveni abia dacă veți îndrăzni s-o mai deranjați pe Birgitta pentru aspirator. Abia atunci mă veți cunoaște, stimabilă!

Deschise gura, o închise la loc; era evident că o șocasem în așa măsură, încât rămăsese fără grai. Cu un sunet nearticulat, care probabil că voia să fie expresia indignării pentru că cineva cutezase să nu-și împrumute proprietatea, se întoarse și plecă pășind apăsat. Am închis ușa și, pe deplin satisfăcut, m-am întors în bucătărie.

– Vezi, am zis, la nivel macro este ca și la nivel micro. Trebuie să te aperi în această lume, altfel ești copleșită.

Birgitta ședea nemișcată și privea pe fereastră în întuneric.

– Totuși, nu pot să cred, spuse ea după mai mult timp și mă privi. Avea în privire o oroare care mă durea. Nu pot să cred că este adevărat.

Că lumea se află în mâinile Satanei? Am trăit brusc certitudinea că însuși faptul că acum eram împreună cu Birgitta era doar un moment de fericire trecătoare. Nici nu va rămâne așa. Era o presimțire? I-am privit ochii căprui, mari, figura speriată, pe cale de a fi scăldată în lacrimi, și m-am întrebat ce ar fi dacă pe unsprezece decembrie va fi găsită o fată moartă,

care va fi identificată drept Kristina Andersson. Sau dacă nu va mai reapărea niciodată? Cum să trăiesc eu în continuare?

N-am să pot, m-am gândit. Tăceam amândoi; eu mă gândeam la Inga și la pistolul din fundul rucsacului meu. Deodată mi-am dat seama că mai aveam nevoie de el.

Nu a trebuit să dorm pe canapeaua extensibilă din camera de zi. Birgitta se agățase de mine de parcă s-ar fi înecat, era nesățioasă, părea că vrea să uite tot, avântându-se din nou și din nou în plăcerile trupești. Trupurile noastre se potriveau ca două piese ale unui puzzle. Punea pe întuneric mii de întrebări. Spre deosebire de mine, ea era complet trează.

Întreba dacă nu mă gândisem niciodată să mă căsătoresc, să fac copii. Să întemeiez o familie.

– Ba m-am gândit uneori. Reveneau amintiri legate de acest gând. Lena. Cu ea mă apropiasem de această viață. A fi cu ea era ceva ca o reacție la căsătoria Ingăi. Dar nu am avut curajul s-o fac niciodată. În meseria mea s-ar fi terminat prost.

– Spion industrial, murmură ea și mă mângâie pe brat. Tocmai mă gândeam că învățătorii de la clasa întâi întreabă totdeauna ce profesie au părinții. Cred că cei mai mulți copii s-ar simți jenați să spună: tata este spion industrial.

– Mai ales dacă tatăl este în închisoare.

Era jenant să te și gândești la asta. În ultimele zile, gândurile mele mă purtaseră doar până la data de 10 decembrie.

Dar dacă am presupune că voi supraviețui acestei date, ce urma? Pentru a putea să lucrez în continuare, va trebui să părăsesc Suedia. Mai mult, va trebui să găsesc o țară care nu făcea extrădări către Suedia și aveam sumbra bănuială că o astfel de țară s-ar afla atât de departe de centrele economiei mondiale, încât aveam a mă teme de o serioasă penurie de clientelă.

– De fapt, cum au murit părinții voștri? întrebă Birgitta.

O altă temă, mai ușoară.

– Un accident de muncă. Cel puțin așa ni s-a spus, și cred că este adevărat. Lucrau amândoi într-o fabrică de produse chimice din Helsingborg, Helsingkemi, dacă denumirea îți spune ceva; firma nu mai există de prin anii '80. În orice caz, în octombrie 1969 acolo a explodat spectaculos o parte a fabricii. Au murit o sută patruzeci de oameni, printre care și părinții noștri.

– Ce groaznic! Îmi strânse mâna și apoi adăugă: Iar voi ați ajuns la orfelinat.

– Da. Eu aveam trei ani, Inga avea patru.

– Îți mai amintești de părinți?

Și eu îmi pusesem această întrebare de multe ori. În memoria mea rămăsese un iz, o siluetă umbrită care se apleca asupra mea, atingerea unei mâini...

– De fapt, nu. Am în cap câteva imagini, dar nu sunt sigur cât din ele mi s-au format din ceea ce îmi povestea Inga. Ea își amintea de ei.

– Și la orfelinat a fost atât de rău, încât a trebuit să fugiți?

– Am fugit pentru că așa a spus Inga. Foarte simplu. Nu știu exact de ce a luat ea această hotărâre. Pe atunci credeam în mod serios că șeful orfelinatului vrea să ne omoare și că de aceea trebuia să plecăm. Mai târziu ea a ocolit mereu subiectul acesta. Eu cred că în realitate ea voia să scape de avansurile băieților mai mari. În orfelinat au fost multe violuri, pentru că șeful orfelinatului ne lăsa majoritatea timpului de capul nostru. Ceea ce însemna că acei copii care erau mai mari îi tiranizau pe cei mai mici până la sânge, și fiecare zi reprezenta o luptă pentru supraviețuire. Iar când îl apucau năbădăile pe Kohlström – ceea ce se întâmpla cam o dată pe lună și îl ținea câte două-trei zile – nu era mai bine. Atunci ploua cu pedepse pentru orice și pentru toți, care se concretizau în lucruri înjositoare și nesănătoase, ca de exemplu să stai la colț gol pușcă, să

mănânci gunoaiele ce rămâneau de la bucătărie sau să dormi fără pătură.

Am simțit-o încordându-se.

– Kohlström? Așa îl chema pe directorul orfelinatului?

– Da, Rune Kohlström.

– Rune Kohlström... Este posibil ca el să fi scris o carte? Despre educația copiilor?

O frântură de amintire. O femeie grasă, într-un mantou albastru, aflată în ușa casei lui Kohlström, strigând: „Spuneați așa de frumos în cartea dumneavoastră..." Se poate. Dar dacă este așa, nu poate fi o carte utilă, pentru că habar n-avea de educarea copiilor. În orice caz, nu în condițiile actuale.

– Ah, nu, trebuie să fi fost o carte mai veche. De prin anii '60, nu mai târziu.

Am făcut o socoteală.

– Nu putea fi nici mult mai înainte. Astăzi Kohlström ar trebui să aibă șaizeci și ceva de ani. Asta dacă mai trăiește, dacă între timp nu l-a lichidat vreunul dintre ceilalți băieți, ceea ce, ca să fiu sincer, sper să se fi întâmplat.

– Ar fi posibil să mai fie încă în biblioteca noastră. Avem acolo îngrozitor de multe terfeloage vechi. Donație de la bătrânul nostru rector și, atâta timp cât el trăiește, nu le putem arunca.

Am mormăit somnoros:

– Evident. Voi sunteți extrem de drăguți și prietenoși cu toată lumea și mai ales cu un rector bătrân care scapă astfel de gunoaiele lui.

Birgitta mă lovi ușor cu palma pe dosul mâinii. Era desigur o lovitură drăguță și prietenoasă, la care adăugă:

– Nu vreau să mă cert, auzi?

– Aud, am mormăit. Ce ar fi dacă în cele din urmă ne-am culca?

Ea mă ignoră cu totul. Așa cum ignora tot ce nu îi plăcea.

– Dar cum de ați ajuns la orfelinat? Nu exista nici o rudă care ar fi putut să vă ia? Pe atunci familiile erau mai mari. Nu pot să îmi imaginez că nici tatăl tău și nici mama ta nu aveau rude, surori... și așa mai departe.

Se lupta din răsputeri să transforme lumea într-una mai frumoasă, mai sigură.

– În anul 1987, cu ocazia primei mele arestări, autoritățile s-au ocupat pe îndelete de găsirea eventualelor mele rubedenii, iar la scurt timp după asta au făcut-o din nou, când Inga plănuia să se căsătorească. Așa că poți de aici trage concluzia că într-adevăr eram singuri pe lume.

Birgitta se întinse sub brațul meu greu.

– Știi de ce te întreb? Trebuie să îți povestesc. Prietena mea Maja – cea care lucrează la un hotel – a fost aici ieri, împreună cu soțul ei, la cină. Mi-a relatat o poveste ciudată, petrecută pe la începutul săptămânii. Ea este un om diurn, dimineața este atât de plină de energie, că nu mai poate fi oprită. Pentru mine asta este de neimaginat. Din nebăgare de seamă a strâns masa cuiva care servea micul dejun, deși acesta se afla la bufet ca să mai ia ceva. Cineva din echipă i-a spus mai târziu că omul s-a cam supărat. Ea nu remarcase asta.

– Ah, da?! am exclamat uimit de cât de mică era lumea.

– Da, și în aceeași zi cineva a părăsit hotelul fără să facă formalitățile de plecare. A pus pur și simplu cardul-cheie pe tejgheaua de la recepție și a întins-o, deși camera era reținută și plătită pentru trei zile. Lucrul acesta a fost remarcat abia joi, închipuie-ți. Și acum toți se întreabă dacă nu cumva era același bărbat căruia Maja îi strânsese masa. Ceea ce este ciudat este că pe acest bărbat îl chema tot Forsberg, exact ca pe tine, un doctor Forsberg din Goteborg. Atunci eu m-am întrebat dacă nu s-ar putea ca acesta să fie vreo rudă de a ta, de care tu nu știi nimic.

Am privit în noapte, lăsându-mi un răstimp pentru răspuns.

– Nu, am spus simplu în cele din urmă, nu era o rudă de a mea.

– Mi-a trecut doar prin cap, murmură ea. Părea că o părăsise cheful de discuții. Deodată tonul ei deveni somnoros: S-ar fi putut...

A adormit în brațele mele. Am încercat să îmi amintesc când îmi mai adormise cineva în brațe, dar nu am reușit. Priveam în întuneric și eram atât de treaz, de parcă băusem un termos întreg de espresso.

Povestea cu micul dejun de la hotel... Parcă îmi spunea ceva. Dar nu puteam să îmi dau seama ce anume.

CAPITOLUL 41

În dimineața următoare am dormit amândoi mai mult și am luat micul dejun târziu. Noaptea ninsese din nou, totul era alb, liniștit, o dimineață de duminică înșelător de pașnică. Stăteam la căldură, priveam afară pe fereastră și aș fi putut să socotesc toate grijile ca fiind himere.

Nu știam deloc cum să încep ziua. Era posibil ca aceasta să fie ultima zi din viața mea pe care o mai petreceam în libertate, dar asta nu simplifica deloc lucrurile. Încă știam extrem de puține lucruri despre clădirea fundației Nobel. Cu alte cuvinte, în această seară va trebui să improvizez. Era foarte posibil ca totuși ceva să meargă prost.

Pe de altă parte, la ce folosea dacă îmi făceam griji? Nu aveam alternativă. Poate că aș putea să mai văd o dată clădirea la lumina zilei. Mai târziu.

L-am sunat pe Hans-Olof și l-am întrebat dacă mai avea vreo veste de la Kristina. Nu avea. Nici de la răpitori. Vorbea pe un ton fatalist, neutru, resemnat.

– Aproape că îmi fac griji pentru aiuritul acesta, am spus pentru că Birgitta mă privea întrebătoare când am pus telefonul jos.

– Ești nedrept cu el, a fost de părere ea. Hans-Olof Andersson este un bărbat cu o bogată fantezie. Este normal ca el să trăiască frica mai intens decât oamenii normali.

– Ei, atunci sunt fericit că sunt doar un buștean. Pentru că altfel nu aș mai fi suportat.

– Nu asta am vrut să spun, s-a bosumflat ea.

Armonia stabilită între noi azi-dimineață a căpătat prima lovitură.

În clipa următoare a sărit în picioare cu privirea ațintită pe ceasul din bucătărie.

– Ah, voiam... La unsprezece! Exact, asta...

Și deja era în camera de zi, de unde am auzit pornind televizorul.

Am urmat-o. Stătea în mijlocul camerei, într-o mână cu programul emisiunilor TV și cu telecomanda în cealaltă mână, iar în momentul în care intram pe ușă, pe ecran apărea figura Sofiei Hernández Cruz.

– Este o emisiune-magazin pentru femei, explică Birgitta. Ieri am văzut că tocmai îi luau un interviu.

– Aha!

Era un interviu de o banalitate zguduitoare, de genul celor pe care le fac revistele obișnuite pentru femei. Am aflat că Sofia Hernández Cruz locuia într-un apartament cu vedere la Rin, care era gospodărit de o menajeră harnică, că se ocupa personal de plantele de pe balcon, iar seara îi plăcea să stea în fața căminului, să bea un pahar de vin roșu spaniol și să citească. Persoana care lua interviul voia neapărat să știe care erau cărțile ei preferate. Romanele polițiste. M-am gândit scârbit dacă era sau nu era cazul să îi spun asta lui Hans-Olof. În definitiv toți medicii citeau cu plăcere romane polițiste? Dacă da, de ce?

Dacă cumva laureata premiului Nobel era deranjată de banalitatea întrebărilor, în orice caz nu a lăsat să se vadă acest lucru. Dimpotrivă, părea foarte bucuroasă să susțină această discuție. Am privit-o cu mai multă atenție. Părea elegantă, purta ceva în albastru și negru, era bine coafată și machiată moderat. Că nu mai era așa de tânără se vedea mai clar decât în vechiul interviu pe care îl urmărisem în bucătăria pensiunii.

Birgitta privea și asculta ca vrăjită, părea că voia să străpungă ecranul televizorului cu privirea și parcă uitase de tot ce o înconjura. M-am lăsat oftând pe canapea. Nu putea să mai dureze mult.

S-a intrat brusc pe domeniul profesional, cu întrebarea despre ce o interesa în mod deosebit în explorarea sexualității.

– De fapt nimic, a răspuns Hernández, mustăcind.

– Nimic? s-a mirat reportera. Aceasta avea o coafură care în afara studioului ar fi provocat râsul și afișa un zâmbet de plastic. Dar în urmă cu mai mulți ani a trebuit să renunțați la prima dumneavoastră catedră din Spania din cauza unor cercetări asupra reacțiilor sexuale, care în concepția opiniei publice mergeau prea departe. Unul dintre studiile pentru care miercuri veți primi premiul Nobel.

– Da, a confirmat profesoara. Dar scopul meu era cercetarea legăturii dintre sistemele noastre hormonale și nervoase. Am provocat o excitație sexuală doar pentru că aveam nevoie de o reacție hormonală cât mai puternică. Își împreună încet mâinile. Domeniul meu de activitate pe atunci era cel al modului de funcționare al narcozei.

Reportera era evident că nu mai auzise de așa ceva.

– Narcoză? repetă ea, clipi din pleoape și începu să își răsfoiască hârtiile. Dar asta este ceva foarte deosebit de sex, cred eu, nu?

Hernández lăsă puțin capul pe o parte.

– Depinde de cum privești lucrurile. Dacă vă întrebați doar de ce un narcotic creează inconștiență, da. Avea o atitudine suverană, asta trebuia să recunosc. I-ar fi stat bine ca regină. Dar problema pe care mi-o pun eu este cu totul alta. Eu întreb: Cum se face că noi suntem lucizi? Este o problemă fundamentală. Și abia după ce vom înțelege ce este luciditatea, vom înțelege ce este și narcoza.

Moderatoarea zâmbi nesigură.

– Ah, da. Revelator. Apoi decise că dăduse destul de gândit celor care urmăreau interviul. V-aș putea pune în încheiere vreo câteva întrebări? continuă ea, ca și cum până acum ar fi făcut tot timpul altceva.

– Vă rog, a răspuns viitoarea premiantă Nobel.

– Cu toate acestea, mai credeți în dragoste? Sau pentru dumneavoastră dragostea este doar un joc al hormonilor?

Sofia Hernández Cruz ridică din sprâncene și pe buze îi apăru un surâs fin.

– Da, cred în dragoste. Ceea ce explorez eu este numai modul în care se manifestă ea în corpul nostru.

– O încheiere frumoasă, se bucură moderatoarea și, vizibil ușurată, se întoarse către cameră. Și cu aceasta, dragi telespectatoare...

Birgitta opri sonorul televizorului.

– Ea nu știe, declară ea pe cât de categoric, pe atât de enigmatic.

– Cine? am întrebat, când după tăcerea relativ îndelungată nu a mai urmat nici o explicație. În fundal putea fi văzută Sofia Hernández Cruz discutând cu un tehnician care îi îndepărta microfonul de pe sânii respectabili. Cine nu știe ce?

– Ea, savanta. Nu are nici cea mai mică idee de întregul complot.

– Crezi?

– O femeie simte așa ceva, susținu Birgitta și mă privi provocator, fiecare centimetru din trupul ei strigând: Să nu îndrăznești să fii de altă părere!

Nici nu eram de altă părere.

– Se prea poate. Este și ea o piesă dintr-un joc în care este vorba despre cu totul altceva.

Birgitta se lovea ușor cu telecomanda peste bărbie.

– Te-ai gândit să te duci la un ziar cu toată povestea asta? Oare ce s-ar întâmpla dacă întregul scandal ar apărea mâine pe prima pagină a tuturor ziarelor?

– Răpitorii ar omorî-o pe Kristina, ar îngropa-o și ar înlătura orice urmă, pentru ca toți cei care i-au mandatat să poată dezminți tot, am răspuns. În afară de asta, nici nu este așa de simplu cum crezi tu. Odată, un tânăr ziarist a încercat să facă investigații în această problemă și la puțin timp a murit.

I-am relatat în câteva cuvinte istoria cu Bengt Nilsson, reporterul de la *Svenska Dagebladet.*

Birgitta închise televizorul mișcând energic telecomanda.

– Nu este posibil așa ceva! strigă ea. Nu este posibil să controleze toate ziarele. Imaginează-ți numai ce efort ar fi necesar! Plus posturile de televiziune, toate stațiile radio care există... Și cu internetul ce este? Astăzi fiecare poate pune pe internet ce vrea el. Poate răspândi în toată lumea. Fir-ar... păi tu poți afla din Honolulu orarul școlii mele, dacă vrei.

– Dacă fiecare poate face public orice, o anume informație se poate pierde în acest mare volum, am spus și m-am ridicat în picioare când ea a vrut să intervină. OK, așa este. Eu nu mă pricep la asta. Coroana suedeză nu vrea ca foștii deținuți să scrie pe mailuri și să navigheze pe internet sau cum se cheamă asta. Când spui închisoare, spui limitarea libertăților, nu? Așa că pe asta să o lăsăm de o parte. Nu ar face decât să pună sare pe rana mea.

Pentru că m-a privit ciudat, i-am povestit despre Dimitri și despre încercările mele de a-l găsi.

– Mă tem că preotul acela rus a pățit-o.

– Biserica ortodoxă? repetă Birgitta și închise ochii. Dacă nu mă înșel, în Stockholm mai există și alte biserici ortodoxe.

Am devenit atent. Era unul dintre acele momente în care căutătorul de mine din interiorul meu începea să bâzâie.

– Eşti sigură? Eu aş fi pariat că există doar ortodoxă-rusă şi ortodoxă-greacă.

– Nu, nu. Am avut o elevă...

Se duse la birou, scoase o carte groasă şi începu să o răsfoiască.

– În cartea de telefoane nu găseşti, atât de deştept am fost şi eu.

– Nu, acesta este un ghid de instituţii culturale, religioase şi altele. Special pentru profesori. Iată, mai există o biserică ortodoxă-siriană. În Hallonbergen.

În cinci minute eram deja pe drum.

Hallonbergen face parte din Sundbyberg, dar este situat pe o altă arteră a metroului, care se bifurcă la nord de Västra Skogen. A trebuit să merg şase staţii, deşi la suprafaţă distanţa era de doar un kilometru.

Am găsit imediat biserica. Trebuia doar să urc din staţie; biserica era în faţă, o clădire mare, din cărămidă albă. Pe ea scria cu litere mari din bronz Biserica ortodoxă-siriană Sf. Petru.

Era duminică, dar slujba se încheiase. Am înconjurat clădirea, am privit în interior prin ferestrele crenelate, dar nu am văzut nimic şi nici nu am întâlnit pe nimeni ca să întreb de Dimitri. Să sun la intrare? Am decis să fiu atent şi mai întâi să cercetez împrejurimile.

Din staţia de metrou se ajungea într-un centru comercial, Hallonbergen Centrum, în care, fiind duminică, nu era lume multă. M-am uitat totuşi mai atent. Structura socială a acestui cartier bătea la ochi: mărfurile expuse în vitrine erau fie produse ieftine, de masă, fie se găseau în spatele unor grilaje solide. Aici fiinţa o agenţie turistică arabă, supermarketul avea inscripţii în suedeză şi arabă, iar majoritatea oamenilor întâlniţi aveau tenul mai închis la culoare.

La etajul unu, un restaurant era deschis. În fața lui erau câteva mese, iar la una dintre ele ședea Dimitri, cu puloverul lui străvechi în dungi și cu scurta uzată din blană. Făcu ochii mari când mă văzu.

– Nu se poate! Ce faci tu aici? striga și se tot uita zăpăcit la ceas. În ce an suntem?

După mai puțin de o jumătate de oră intram în bârlogul lui Dimitri. Locuia într-un apartament cu două camere, la cinci minute de centrul comercial și de biserică, într-o clădire mare, în care pe etichetele soneriilor nu găseai nici un nume suedez.

După cum mă și așteptasem, avea în casă o duzină bună de computere mari, care funcționau toate, făceau o gălăgie imposibilă și încălzeau corespunzător. Pe lângă mesele cu computere, mobilierul se mai compunea dintr-un raft cu cărți, dintr-un fotoliu tapițat găurit într-un colț și dintr-un scaun de birou cu roți. Eu a trebuit să mă așez pe niște resturi de material spongios și de pâine.

– Pentru încălzire nu plătești mai nimic, nu? am întrebat.

– Bine ar fi. Se plătește paușal, firma care închiriază îi trage pe sfoară în mod egal pe toți chiriașii. *Svoloci!*

Deasupra fiecărui monitor era câte un milieu cu praf pe el de luni de zile, iar deasupra lui câte un cristal de stâncă. Pentru Dimitri efectul favorabil al cristalelor asupra sănătății era o chestiune certă. Pe perete atârnau icoanele: Isus în albastru și auriu, Sfânta Maria în roșu și auriu sau poate invers. Îmi explicase de nenumărate ori, dar nu am putut ține minte niciodată, iar figurile de pe icoane păreau toate la fel privirii mele ateiste.

Plutea un iz cam stătut, de bucătărie rusească proastă, cartofi, varză și un ingredient indefinibil, de care nu mi-am

dat seama niciodată de la ce provenea. De fapt nici nu mă străduisem să îl identific.

– Ai putea din când în când să mai aerisești, i-am sugerat.

– Ai idee, a răspuns el preocupat să scoată la iveală inevitabila sticlă de votcă și paharele, în semn de bun venit, cât gaz de eșapament intră, iar eu fac cancer la plămâni și mor. Așa că mai bine țin ferestrele închise.

– Poate că ar trebui să nu mai fumezi, dacă îți este teamă de cancer la plămâni.

– Mă voi gândi la asta când voi avea timp, a promis el și a umplut paharele.

Erau două pahare identice. Arăta evident mai bine decât atunci când îl văzusem ultima dată.

– Asta încă nu-i nimic, spuse după ce ne-am golit fiecare paharele, pe care le-a umplut imediat la loc. Între timp m-am făcut și cu o mașină. Un Saab vechi. Prinde o sută patruzeci la oră și consumă paisprezece litri. Poate că invers, nu l-am prea verificat. *Na zdarovie*[1]*!*

Nu știu ce găsesc rușii la vodcă. Este groaznică.

– Dar tu n-ai permis de conducere.

– Da, și? N-am nici buletin. Așa că oricum nu trebuie să mă las prins. La ce să am un permis de conducere?

Am făcut un gest de refuz când a vrut să umple paharele a treia oară. Intenționam să efectuez astăzi o pătrundere și nu aveam voie să fiu prins.

– Și cum te-ai ales cu mașina? Cred că o mașină trebuie declarată, asigurată și așa mai departe.

– Totul este în contul unei bune cunoștințe. Locuința, mașina, telefonul, totul.

– O cunoștință, da, da.

Ridică degetele ca pentru a jura.

---

[1] Sănătate (în lb. rusă, în orig.)

– Pe toți sfinții, numai cunoștință. Am cunoscut-o la biserică. Completarea lui era inutilă. Dimitri cunoscuse toți oamenii cu care avea de-a face la biserică. Nici nu este genul meu. Este una micuță, îndesată, brunetă. Este libaneză sau siriană, nu știu exact. În orice caz, trăiește la prietenul ei, și părinții nu trebuie să știe nimic despre asta. Deci oficial ea locuiește în acest apartament. Relațiile dintre noi se limitează la faptul că trebuie să-i plătesc chiria, să nu deschid la nimeni și să nu răspund la telefon. Dar pentru ultimele oricum nu aveam nici un motiv să fac altceva; la mine totul se rezolvă prin internet. Mai punem unul?

Ridică sticla.

– Nu, chiar nu mai vreau.

– Cum vrei, zise el și dădu de o parte ispita diavolului și paharele. Atunci, spune.

I-am spus și am terminat repede. Despre răpirea Kristinei nu era nevoie să știe ceva. A-i relata despre șantaj ar fi fost o imensă imprudență. Eliberarea mea înainte de termen am prezentat-o ca pe un act administrativ, care m-a surprins și pe mine. Apoi i-am povestit despre dischetă și despre proiectul JAS.

– Am auzit și eu că închisorile au devenit neîncăpătoare, confirmă Dimitri. Din păcate asta nu îi oprește din a umbla în continuare după oameni cu care să le aglomereze.

– Să nu-ți faci nici o speranță. Pe tine te vor preda rușilor cât ai zice pește. Mai mult de o noapte în stabilimentele supraîncălzite ale regelui Carl Gustav al XVI-lea nu apuci.

Încuviință îngrijorat din cap.

– Așa este. A fost o prostie din partea mea să întind coarda după ce totul a mers atâta timp bine. Recunosc, am învârtit câteva lucruri în care am cam exagerat... Îmi pare rău că nu m-ai găsit. Dacă aș fi bănuit că ieși mai devreme, ți-aș fi dat prin cineva de știre cum să mă găsești. Împinse scaunul până

în dreptul unui computer, apucă mausul și intră într-un program. Ai discheta la tine?

Am scos-o din buzunarul cămășii și i-am dat-o.

– Nu că aș fi ținut neapărat să dau de tine, ci pentru că nu am pe altcineva care să mi-o poată citi.

– Știu, spuse el și vârî discheta într-o fantă a calculatorului. Se auzi un zgomot, ca și cum ar fi fost făcută felii. JAS.DOC?

– Vezi tu altceva?

– Nu se știe niciodată.

– Tu ești specialistul, nu eu. Tu fă-o inteligibilă, și n-o să avem necazuri.

A încercat mai întâi să deschidă fișierul pe cale normală, dar a eșuat precum o făcusem și eu la magazinul de computere din Södertälje. Are parolă, zise. Nici o problemă...

Porni un program, începu să miște genunchiul ca un tic, să își muște buza superioară, mormăind sunete nearticulate.

– Este vreo problemă? l-am întrebat.

– Am programul obișnuit de decodare a parolei pentru software locale, dar nu funcționează. Neobișnuit. Ceea ce înseamnă că trebuie să utilizăm un program neobișnuit. Îmi aruncă un zâmbet fugar. Ca și cum aș fi bănuit asta, tocmai am încărcat un astfel de program, luat de la niște tineri indieni. Băieții ăștia sunt beton, poți să mă crezi...

Un vâjâit scos de difuzoare îl făcu să înlemnească. Am putut literalmente să constat cum lumea se scufunda în jurul lui, cum uita de toate, inclusiv de mine, existând pe mai departe doar el și monitorul. Probabil că pe ecran se derulau chestiuni fantastic de interesante, dar eu am rămas pe locul meu, pentru că eram sigur că oricum n-aș fi înțeles nici cel mai mic lucru.

Dimitri mai îmbătrânise, dar nu se schimbase. Lăsa aceeași impresie că ceva din corpul lui se opunea ca substanțele

nutritive să se ridice dincolo de sternul lui: tot ce se situa deasupra părea pipernicit și subnutrit. Avea umerii înguști, bubițe la tâmple, barba firavă.

Reveni la lumea materială cu o înjurătură în limba rusă și comentă:

– Fierbinte, fierbinte ca iadul. A fost codificat cu un program superprofesionist. Nu îmi amintesc să mai fi văzut așa ceva. Nici măcar la oamenii de afaceri. Nu știu cine a codificat fișierul, dar sigur avea ceva de ascuns.

Nu era exact ce așteptam.

– Și ce înseamnă asta? Îl poți decodifica ori nu poți?

– Răbdare, *moi drug*[1], bombăni el, dansând cu degetele pe tastatură. Nu pot să spun acum sigur. Dar dacă pe lumea aceasta există cineva ca să afle secretele lui JAS.DOC, acela este Dimitri Kuriakov.

Monitoarele celorlalte computere se treziră la viață. Se deschideau foldere, se porneau programe, se auzeau zgomote și după scurt timp apărură bare colorate, texte care se schimbau în ritm nebunesc, o întreagă agitație electronică inundă camera.

– Se poate ști ce faci acolo?

– Asta se numește atac brute-force, desfășurat paralel, răspunse Dimitri, ca și cum asta ar fi spus tot. Ar trebui să fie găsită soluția, dar durează.

– Aha, durează. Dar cât durează?

Ridică din umeri.

– O zi, două zile? O săptămână, două săptămâni? Un an, doi? Nu am idee. Nu se poate ști dinainte.

– Nu am la dispoziție două săptămâni. Nu dispun nici măcar de două zile.

Dimitri dădu din cap și își aprinse o țigară.

---

[1] Dragul meu (în lb. rusă, în orig.)

– Știu. Dar trebuie să dai o șansă problemei. Depinde de cât de rafinată este parola. Dacă se compune din litere majuscule și minuscule sau dacă numai din litere de un singur fel. Dacă conține semne speciale și cifre. Privi ceasul de pe perete. O parolă formată din șase litere mici ar fi deja decodificată. Arătă cu degetul la calculatorul din fața lui. În cutia asta se testează tot ce i-ar putea trece cuiva prin minte, dacă asta te mai liniștește.

– Nu știu dacă mă liniștește.

Mi-am amintit între timp ce noapte albă mă așteaptă. Am schițat ce intenționez pe cât posibil de vag și precis cât este necesar.

Dimitri inspiră adânc.

– Vrei să pătrunzi în sediul Fundației Nobel? Oare mai poți fi salvat?

– Trebuie, am spus fără a detalia de ce trebuia. Prea exact nu știam nici eu. Am arătat către calculator: Poți intra pe schița clădirii? Mi-ar face plăcere să arunc o privire pe ea, ca să am o imagine asupra a ceea ce voi găsi acolo.

– Este o treabă pe care ar face-o și un copil. Puteai obține schița în orice cafenea cu internet.

M-am încruntat.

– Ce este o cafenea cu internet?

– Ah, da. Am uitat, iartă-mă! Tu vii din epoca de piatră.

Mai trase o dată cu poftă din țigară și o puse pe marginea unei scrumiere arhipline, unde aceasta se transforma total în fum arzând încet. Cu câteva clicuri porni un program, în care eu, după o prelegere cu proiecții luminoase de care am avut parte împreună cu colegii de pușcărie, am recunoscut un program de căutare pe internet.

Dimitri continuă:

– Este așa cum mi-am închipuit. Uite: la adresa www.nobel.se Fundația Nobel are o frumoasă pagină web. Dacă

nu mă înșel, ceea ce bineînțeles că se poate întâmpla... nu, nu, uite, scrie „tur virtual prin fundație". Păi, hai să ne uităm!

Spre uimirea mea de nedescris, am putut urmări cum chiar Fundația Nobel îmi oferea tot ceea ce căutam. În jumătatea de sus a imaginii apărea partea frontală a clădirii, dar era nevoie doar să dai câte un clic pentru a putea intra în interior. Pe marginea de jos – ce practic – se afla schița parterului și a primului etaj. Am aflat că imobilul a fost construit în 1920 de către arhitectul Ragnar Hjort și că a fost renovat în anul 1970 de către un anume Peter Celsing. Astfel de date aparent banale aveau deseori valoare de aur în cariera mea, atunci când era vorba de a obține informații mai precise despre clădirile firmelor. Nu o singură dată, în cadrul pregătirii adevăratei pătrunderi, intrasem în birourile arhitecților, pentru a studia acolo planurile construcției respective.

În spatele ușii de la intrare începea un hol lung, amintind de mormintele faraonilor. Treceai prin fața a patru nișe în zid, în care erau statui – din bronz, după cum informa textul însoțitor –, iar în final te aflai în fața unui bust din marmură al lui Alfred Nobel, care te examina cu acea expresie depresiv-serioasă cunoscută din cărți. În stânga, o scară urca la primul etaj, unde se aflau birourile Fundației Nobel.

– Dă înapoi, i-am cerut, în hol. Aia ce este? Prin clicuri succesive puteai vedea părțile laterale ca și cum ai manevra o cameră video imaginară. Ușile acelea unde dau?

Pe peretele stâng al holului erau trei ferestre înguste, până în podea și cel puțin una dintre ele era, după cum se vedea, o ușă către curtea interioară. Dimitri dădu un clic, care schimbă pe priveliștea „din exterior". O parte a curții, deloc mare, era ocupată de o fântână arteziană, iar într-un colț expus la soare

se vedea mobilier verde de grădină. Desigur că imaginea se referea la perioada de vară, perioadă în care, spunea textul, aici se afla un loc preferat de personalul fundației în timpul pauzelor de cafea.

Și mie îmi plăcea tot mai mult, pe măsură ce priveam imaginea.

– Poți mări imaginea? am întrebat și am indicat un loc neclar, întunecat, la ușă. Aș vrea să văd mai de aproape ce fel de încuietoare are.

– Asta, spuse Dimitri și dădu câteva clicuri fără să se întâmple nimic, nu este chiar așa de simplu. Dar așteaptă.

Nu am înțeles exact ceea ce făcea; părea să prelucreze imaginea cu ajutorul altui program din browserul de internet, după care s-o introducă în al treilea program, a cărui listă-meniu era cu litere chirilice: părți ale imaginii erau mărite, se îmbunătățea luminozitatea, culoarea și claritatea și așa mai departe.

– Acest software mi l-a trimis un bun și vechi prieten, angajat la RSC Energja. Cu el prelucrează imaginile primite de la sondele spațiale. Algoritmurile lor sunt mai bune decât tot ce au americanii, spuse Dimitri chicotind.

Într-adevăr, programul a avut efect surprinzător asupra micii imagini. Mărirea nu era chiar atât de clară încât să pot citi numele fabricantului – încuietorile bune oricum nu au asemenea inscripții –, dar era totuși suficient de clară ca să pot recunoaște produsul. Fără să vreau mi-am umflat obrajii. Era evident că banii nu contau pentru Fundația Nobel atunci când era vorba despre tehnica de securitate. Nu va fi ușor să birui încuietoarea.

– Da, și eu cred că nu trebuie să facă economii, fu Dimitri de acord cu observația mea. Trecu la o altă pagină internet a Fundației Nobel. Te rog, raportul financiar.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Într-adevăr, la dispoziția oricui stătea valoarea de piață în momentul de față a capitalului investit: 3,59 miliarde coroane; era valoarea diverselor portofolii în acțiuni și alte hârtii de valoare, și așa mai departe, care erau veniturile și care erau costurile în fiecare domeniu, și bineînțeles care era valoarea premiilor Nobel: zece milioane coroane fiecare dintre ele.

– OK, am spus în cele din urmă și i-am făcut semn că putea închide pagina. De fapt este general cunoscut că dispun de bani pentru a-i face cadou.

– Și? Te-ai învățat minte? întrebă Dimitri. Sau te mai văd abia peste șase ani?

Am clătinat din cap.

– Șase ani? De data aceasta nu mă aleg doar cu atât. Dar nu are importanță, trebuie să intru astăzi.

– Cine te plătește atât de mult ca să îți asumi acest risc? Dacă îmi ești prieten, spune-mi. Mi-ar face plăcere să lucrez și eu pentru el.

– Nu este vorba de bani.

– Dar despre ce? Un pariu? O încercare de a bate un record?

Am arătat către monitor pe care era imaginea încuietorii codate.

– O deschid. Și știu și cum intru în curte. În miez de noapte nu mă vede nimeni acolo și pot să lucrez în liniște.

– OK, atunci privește aici. Pe monitor apăru o altă imagine, una dintre camerele din interior, și mări o altă porțiune din aceasta. M-am gândit că ai remarcat mai de mult. Că mi-a sărit în ochi până și mie, un amator.

M-am holbat la ecran cu o senzație de gol fără fund în stomac.

– Oh, oh! m-am auzit eu însumi exclamând. Nu arată bine.

– Tocmai. Un senzor de mișcare, dacă am învățat ceva de la un anume Gunnar Forsberg, constată Dimitri. Casa este plină cu de-astea. Cum faci un pas înăuntru, cum pornește alarma.

CAPITOLUL 42

Mi-am făcut rucsacul pe la ora zece seara. Pe drumul de întoarcere cumpărasem de la o benzinărie o lanternă, nu era ceva deosebit, dar își făcea treaba. Banii rămași îmi mai ajungeau abia pentru metrou.

Birgitta mă privea tăcută. Era deprimată. Atmosfera era grea.

Când revenisem de la Dimitri, preparase cina, clasicele chifteluțe suedeze cu piure de cartofi, merișor și castraveți în oțet. Probabil că totul era din conserve sau pungi congelate, dar masa era copioasă și gustoasă. Apoi îi spusesem ce aveam de gând, explicându-i și de ce. În final nu am reușit să fiu destul de convingător, pentru că nici eu însumi nu prea știam de ce o fac. De fapt era o nebunie. De fapt n-aveam motiv să o fac. Nu știam nici măcar ce speram să găsesc, iar dacă găseam ceva, nu știam ce să fac cu ceea ce găseam.

Probabil că între timp devenisem un exaltat, fără să îmi dau seama. Dar nu îmi folosea la nimic, dacă îmi spuneam asta.

– Ce este? am întrebat după ce am închis rucsacul.

– Nimic, a răspuns ea, totul este foarte bine.

A zis-o cu acel ton pe care doar femeile îl au și care vrea să spună că nimic reprezintă de fapt un aproximativ în ordine, ca să nu mai vorbim despre „foarte bine".

Am privit-o, dar ca orice bărbat pus într-o astfel de situație, nu știam ce trebuia să fac; nu știam nici măcar cu ce

greșisem de fapt. Și pentru că nu mi-a trecut altceva prin cap, am spus:

– Bine, atunci plec.

– Da, sigur.

– Probabil că am să revin abia în zori.

– Nici o problemă.

Am mai ezitat o clipă, dar ea nu a mai spus nimic. Stătea cu brațele încrucișate și cu fața împietrită și aștepta, așa că nu am mai lăsat-o să aștepte, ci mi-am pus rucsacul pe umăr și am ieșit.

Trebuia să cobor la stația Östermalmstorg, dar când, cu o stație mai înainte, m-am pregătit de coborâre, pe sub nasul meu se urcară doi agenți de securitate. Stăteam în dreptul ușii lângă ei când garnitura se puse în mișcare și îmi simțeam inima cât un purice. Aș fi putut să îi ating.

Erau doi tineri, un bărbat și o femeie, cu scurte gri de uniformă, tânărul având la el doar o stație radio și un baston, deci era un învățăcel. Femeia, scundă și robustă, arătând aproape grasă în scurta ei, era dotată complet, avea o lanternă mare, o legătură mare cu chei la curea și un microfon grosolan pe piept, de care era profund preocupată. Se părea că nu funcționa corect; vorbea cu cineva, ce părea a fi în centrală, și de fiecare dată trebuia să își sucească gâtul, pentru că stația radio propriu-zisă era la spate. Tânărul își făcea de lucru cu cablul spiralat ce lega microfonul cu stația radio, dar nu rezolva nimic. Oricum nu aveau ochi pentru ce se petrecea în jur și niciodată nu vor ști că în imediata lor apropiere se afla un bărbat aflat pe punctul de a scrie un nou capitol în istoria infracționalității.

Până la Östermalmstorg nu mi-am putut potoli bătăile inimii. Am coborât odată cu ei, foarte normal, îndepărtându-mă pe peron în direcția contrară celei în care se deplasau ei. Cu

fiecare pas care mă îndepărta de cei doi, mă simțeam mai ușurat. Îmi spuneam că era o prostie, cei doi se aflau aici pentru a asigura ordinea în mijlocul de transport, trebuiau să fie atenți la cei care foloseau sprayuri pentru graffiti, la beți și eventual la vreun dealer de droguri. Pentru ceea ce intenționam eu să fac, această întâlnire nu avea nici o semnificație.

O sală rotundă cu cupola înaltă, maronie. Un gang, un chioșc, o florărie cu grilajul lăsat. Ultimele două magazine înainte de ieșirea în stradă erau deschise, cu vitrinele mâzgălite, iar scara rulantă bătea un ritm de rock'n-roll. Mirosea a urină și a fum de țigară, dar se simțea apropierea de suprafață, frigul nopții începea să pătrundă, mușca din mucoasa nazală și amorțea simțul mirosului.

Ajuns sus, a trebuit mai întâi să mă orientez. Când cobor într-o stație de metrou nu îmi dau seama niciodată de punctele cardinale. O piață mare, o biserică iluminată portocaliu de reflectoare, o vitrină mare cu băi, rufărie de pat și cămăși de noapte. Voiam să ajung în Linnégatan, care dădea în Sturegatan, unde era fundația. Trecătorii își vedeau de drumul lor, fără să bage în seamă un bărbat cu rucsac greu, care se uita după tăblițele cu numele străzilor.

Era noapte, era întuneric și iluminatul stradal era relativ bun; totuși puținele culori ale reclamelor luminoase care se reflectau în ziduri și ferestre păreau că izvorăsc cu regularitate din interiorul acestora. Toate zgomotele care îmi ajungeau la urechi aveau o claritate de cristal; scârțâitul zăpezii sub pneurile mașinilor, zgomotul rulării pe piatra cubică a caldarâmului aflată dedesubt, vocile și râsetele îndepărtate. Pocnetul unei portiere trântite era un zgomot de amploarea unui tunet. Îmi simțeam lucrând fiecare fibră a corpului, fiecare mușchi, simțeam mișcarea fiecărei încheieturi. Ce se petrecea cu mine?

Pentru o clipă mi-a trecut serios prin cap că Birgitta îmi pusese un drog în mâncare. Cam așa erau trăirile când erai high, cel puțin din descrierile celor citite de mine.

În timpul acțiunilor mele nocturne fusesem întotdeauna într-o deosebită stare de vigilență, dar acum simțeam altfel această stare. Să fi fost pentru că acestea puteau fi ultimele mele ore de libertate, puteau fi ultimii mei pași prin Stockholm ca om liber? Priveam ferestrele goale ale firmelor de investiții și credeam că văd acvarii gigantice. Auzeam clinchetul unei legături de chei cu care cineva încuia un birou și mi se părea că aud zăngănit de lanțuri. Lucra adrenalina.

Sturegatan, în sfârșit. Humlegården era un loc de joacă al umbrelor întunecate, biblioteca regală era iluminată feeric, deasupra zăpezii cu reflexii nocturne se aplecau pomi golași. Era luminată și fațada Fundației Nobel până sus, sub streașină.

Am început acțiunea. În fața vitrinelor care făceau reclamă pentru petrecerea concediilor în Maroc setul meu de scule era pregătit. Un zâmbet amabil adresat către două perechi de vârstă mijlocie, care însă nu m-au învrednicit cu nici o privire. Am deschis ușa îngustă din colț, pe care scria TILL KÖKET adică Bucătărie, am tras-o după mine și m-am oprit aproape fără suflare în întuneric.

Întrerupătorul pentru lumină nu funcționa nici acum, așa că am apelat la lanternă. Am luminat pereții, podeaua, tavanul, în timp ce continuam să merg. Aici era rezemată o bicicletă ce părea părăsită; șaua era plină de praf, cauciucurile – dezumflate, spițele – ruginite. Alături, aruncate la întâmplare una peste alta erau câteva cutii, prăbușite în cele aflate mai jos și cu marginile roase. Pe măsură ce înaintam, tapetul gangului părea tot mai pătat.

Iată două uși. Pe peretele stâng, o ușă glisantă vopsită cu miniu, care dădea într-o încăpere mai mare din spatele casei –

probabil cea menționată la intrare ca „köket", dar care cu siguranță nu mai funcționa de mult ca bucătărie. Șina pe care culisa ușa prezenta clare urme de rugină, pe care o folosință regulată ar fi trebuit să le îndepărteze. La fel de părăsită arăta ușa din lemn care dădea direct în curtea din spate. Aceasta era asigurată cu un lacăt enorm, care îmi trezea amintiri nostalgice din vremurile când mai descuiam așa ceva. Obiectul nu mi-ar fi pus probleme nici când aveam opt ani. Cred că ar fi fost la-ndemâna oricui din orfelinat; altfel ar fi flămânzit.

M-am oprit în ușa deschisă, am tras cu urechea și am cercetat din privire totul, cu întreaga răbdare de care eram în stare. Curtea interioară. Curțile interioare, mai ales dacă imobilele înconjurătoare sunt locuite, reprezintă pentru cineva ca mine locul cel mai puțin confortabil posibil. De la ferestre și balcoane te pot urmări sute de ochi fără ca măcar să-ți dai seama.

Dar era o seară de duminică, era iarnă și era frig. Puteam să sper că cei mai mulți aveau altceva mai bun de făcut decât să se uite pe fereastră ori să caște gura de pe balcon...

Hopa! Dacă vorbești de lup... Pe la mijlocul clădirii cu contur nedefinit din față am zărit un punct roșu în întuneric. Capătul incandescent al unei țigări. În spatele ei se afla fără îndoială un fumător pe care soția îl exilase pe balcon, unde își savura viciul. Bineînțeles că tremura și se și plictisea. Am așteptat până când punctul pâlpâi pentru ultima dată și urmă în cădere traiectoria unui arc de cerc. Și în plus încă o jumătate de minut.

Nu te strecura, acest principiu era desigur valabil și aici. Am ieșit din adăpostul oferit de ușă și am încercat să mă port calm, ca din rutină – am tras ușa după mine, ea se târa puțin pe sol, ceea ce îmi era de ajutor, ca ea să nu se blocheze în spatele meu – și cu pași măsurați m-am îndreptat direct către ușa din spatele clădirii Fundației Nobel. Toate ferestrele

acestei clădiri, am înregistrat spre liniștea mea, erau întunecate. Exact cum mă așteptasem.

În partea din spate a curții erau două locuri de parcare, unul din ele era ocupat, celălalt era liber, dar rezervat pentru o firmă cu denumirea de FitPack. Dincolo de parcare, un obstacol supărător, un zid de circa doi metri. În el nu era nici poartă, nici ușă, deci nu se putea trece mai departe. Era supărător. Un bărbat care se cațără pe un zid este întotdeauna suspect, dar ce puteam să fac? Trebuia să risc. Am încercat să rezolv problema rapid și fără zgomot.

Încă douăzeci de metri prin zăpadă. Supărătoare erau și urmele de pași, dar nu puteau fi evitate. Din fericire nu erau unicele. Mă aflam în curtea interioară, care arăta exact ca în imaginile de pe internet, doar că era mai întuneric și ninsese. Lipseau vasele cu plante, fântâna arteziană nu funcționa și era plină de zăpadă, iar scaunele verzi de grădină erau îngrămădite într-un colț și acoperite cu o prelată.

Deasupra mea domnea în continuare întunericul. Am ajuns la ușa cu încuietoare cu cod, am pus degetele aflate în mănuși pe geam și am aruncat o privire în interior. Liniște. Angajații Fundației Nobel, administratorul ei și organizatorii festivității de premiere se aflau în acest moment, fără excepție, la o recepție dată cu ocazia cuvântărilor celor premiați, se serveau cu bunătăți de la bufetul rece, ciocneau pahare de șampanie și socializau.

Habar n-aveau de mine și că mă despărțeau doar cinci milimetri de geam de sanctuarul lor.

Din punctul de vedere al cuiva din branșa mea, senzorii de mișcare erau instalații de securitate parșiv de eficiente. Tehnic, ele sunt aproape de nebiruit. Dacă te apropii de ele, declanșează alarma. Dacă le tai alimentarea cu curent, iarăși declanșează alarma. De fapt este de neînțeles de ce mai există spargeri de

când s-au descoperit senzorii de mișcare. Acolo unde se instalează acest sistem, nici măcar un șoarece nu are șansa de a rămâne nedescoperit.

În treacăt fie spus, acesta e punctul slab al sistemului și aici exista posibilitatea de a-l evita. Pentru că există mai mulți șoareci decât își pot închipui cei mai mulți oameni. În fiecare oraș mare trăiesc de zece ori mai mulți șoareci decât oameni. Practic este imposibil să ferești de șoareci un spațiu mare de birou, un muzeu sau chiar un depozit. Deoarece sensibilitatea unui senzor de mișcare se poate regla numai între anumite limite și pentru că aceasta se modifică în funcție de temperatură, umiditatea aerului, presiune și așa mai departe, se întâmplă nu de puține ori ca alarma să fie declanșată de către un micuț animal care aleargă pe podea. (Dacă o muscă, un bondar rătăcit sau un păianjen declanșează alarma, cei care au reglat senzorii au lucrat de mântuială.)

Cu alte cuvinte, forțele de securitate care trebuie să se deplaseze la astfel de alarme sunt obișnuite ca sistemele dotate cu senzori de mișcare să declanșeze des alarme false.

Acest lucru poate fi folosit pentru a învinge sistemul. Iată un exemplu din practică: te duci în clădirea vizată în timpul orelor oficiale de funcționare și profiți de o ocazie pentru a ascunde un automobil-jucărie cu telecomandă sub un dulap din birou. Pe timpul următoarelor nopți te postezi cu telecomanda în preajma clădirii și pui în funcțiune jucăria până când aceasta declanșează alarma, apoi conduci mașina în ascunzătoare. (Deoarece de cele mai multe ori jucăria nu poate fi văzută de afară, va trebui să o comanzi orbește, ceea ce este dificil și cere mult exercițiu.) Cel târziu peste o săptămână – mai ales atunci când pornirea alarmei poate fi corelată cu vreun alt eveniment, ca de exemplu trecerea unor trenuri prin apropiere, decolări de avioane sau ceva asemănător – echipa de intervenție ajunge la concluzia că este ceva în

neregulă cu senzorii, îi decuplează și îl informează pe tehnicianul de la service. Echipa își va propune să fie foarte atentă restul nopții, dar cam după o oră va uita de această intenție – și drumul este liber.

Asta ar putea funcționa și aici. Numai că nu mai aveam la dispoziție o săptămână.

Mai există și alte metode, pe care n-aș dori să le detaliez aici. Ar fi suficient dacă aș spune că nici ele nu sunt aplicabile în situația mea.

Din fericire nu eram nevoit să mă limitez la ele.

Tot ce aveam de făcut era să scot telefonul mobil, să formez numărul lui Dimitri și să spun:

– Este momentul.

Privisem cu atenție timp de cinci minute imaginea de pe monitor, iar în acest timp Dimitri mă urmărise în tăcere. Între timp elaborasem cadrul unui plan cu adevărat temerar.

– Aș putea urca pe acoperiș. De acolo aș coborî cu o frânghie până la etajul întâi, am spus și am indicat locul vizat pe schiță. Aici. În sala de conferințe. Conform schiței ar trebui să fie încăperea de pe colț, de lângă biroul președintelui fundației. Vezi? Asta de aici este antreul cu secretara. Încăperea cea mică de la capătul culoarului este o mică bucătărie, locul pentru aparatul de copiat ori așa ceva. Așezarea tipică, nu poate fi altfel.

Dimitri nu scoase decât un mormăit:

– Hm...

– Deci îmi fac vânt prin fereastră, traversez camera și deschid accesul la biroul șefului; în total treizeci de secunde cel mult. Drumul înapoi până la frânghie încă zece secunde, pe urmă urcatul pe perete până sus, pe acoperiș: să zicem cincizeci de secunde. Deci în total un minut și jumătate. Am scos notesul meu și l-am frunzărit. Jos, la intrare, pe o tăbliță

este numele firmei care asigură paza, SECURITAS. Va trebui să descopăr unde are cel mai apropiat punct de lucru. Voi putea astfel să apreciez cât va dura până când vor sosi. Ei vor trebui să descuie și așa mai departe, dar astea nu le mai iau în considerație, este bonusul meu. Dacă presupunem că au nevoie de cinci minute, înseamnă că pot să rămân în birou trei minute și jumătate. Trei minute și jumătate înseamnă mult timp...

– Gunnar! oftă Dimitri. Ești nebun!

L-am privit cu sentimentul că de data aceasta avea cumplit de multă dreptate.

– Ai o idee mai bună?

– Orice idee este mai bună decât asta a ta.

– Sunt numai urechi.

Dimitri dădu din cap oftând.

– De ce nu mă întrebi pur și simplu? Întâmplător nu am doar o idee, ci am chiar soluția. Mă alungă de lângă calculator, pe care derulă niște programe care nu-mi spuneau nimic. Apoi continuă: SECURITAS. În 1998 și-au testat calculatoarele, ca să afle dacă sunt pregătite pentru trecerea la anul 2000. Pe atunci exista un enorm deficit de forță de muncă de specialitate, așa că firma de IT care s-a ocupat de asta a apelat la forță de muncă externă. Mai exact spus, au apelat la mine.

Maxilarul meu inferior stătea să se prăbușească.

– Nu-i adevărat!

Dimitri rânji.

– A fost o ocazie. Toți se temeau că la 1 ianuarie 2000 computerele lor vor capota. Firmele de IT erau ocupate până peste cap. Au făcut apel la programatori aflați în căminele de bătrâni, poți să îți imaginezi? Am putut alege pentru cine să lucrez. Concluzia poți s-o tragi singur, având în vedere că eu sunt specializat pe firme interesante din punct de vedere strategic. Logoul de firmă pe care îl văzusem pe tăblița de la

intrare – un dreptunghi negru, cu înscrisul respectiv și cu trei puncte roșii dedesubt – apăru pe ecran. Și cum îmi place să fac asta, mi-am asigurat cu această ocazie posibilitatea unor mici intervenții personale. Pentru orice situație.

– Eu... nu știu ce să spun, am bâiguit.

Degetele lui Dimitri zburau pe taste. Era cel mai rapid manipulator al tastaturii pe care l-am întâlnit în viața mea.

– Ai putea aprecia geniul meu, de exemplu. Ai putea să-mi ții pumnii ca accesul să mai funcționeze încă... ah, nu mai este necesar. Am și intrat, vezi? Acum un simplu clic cu mausul și alarma de la Fundația Nobel este decuplată.

CAPITOLUL 43

– Nici un nume! se văicări vocea lui Dimitri în receptor.

În privința telefoanelor și a posibilelor microfoane era mai paranoic decât mine.

– Am spus eu vreun nume? am ripostat.

Pusesem rucsacul jos și îi deschisesem clapa superioară. Aveam în față mașina de găurit cu acumulatori și un decriptor scump, care în Suedia putea fi posedat, cumpărat ori vândut, dar nu putea fi utilizat legal.

– Nu, dar tu ești evident smintit, așa că prefer să te avertizez cât mai des.

– Mulțumesc. Deci mă pot apuca de treabă?

După aprecierea mea, încuietoarea codată era fie un produs WST – Wang Security Technologies, firmă cu sediul în Los Angeles și unul dintre cei mai importanți furnizori de sisteme de închidere pentru închisori, fie – ceea ce părea mai probabil – un produs al muTronic, o firmă germano-olandeză de sisteme de securitate care îmi făcuseră deseori viața grea. Pentru a-mi da seama, mai întâi voi face o gaură pe partea stângă, cam deasupra tastei 7, și cu ajutorul unui mic cârlig, voi încerca să trag un anumit cablu conținând mai mulți conductori. De el se va ocupa ilegal decodorul.

– Un moment... așteaptă, veni răspunsul din eter. Se scurseră secunde într-o tăcere apăsătoare. OK, am intrat. Acum alarma ar trebui să fie decuplată.

– Mulțumesc, am spus și am vrut să închid.

Dar Dimitri strigă:

– Așteaptă! Mai am ceva pentru tine.

– Da?

– Au extins sistemul. Acum au un capitol denumit Cod de acces actual. N-ai vrea să îl încerci înainte de a produce stricăciuni materiale?

– Dă-mi-l.

Se părea că pleca de la premisa că aveam chef și timp de interminabile discuții telefonice.

– Codul este 5-2-3-8 și apoi romb.

Am tastat codul. Nu s-a întâmplat nimic. Prea ar fi fost frumos.

– Negativ, i-am comunicat. Cu siguranță că este valabil numai în față, la intrarea principală. Dar fără cartelă...

– Stai, acum am văzut că ultima cifră nu este 8, au folosit un tip ciudat de scriere. Este 0, încearcă încă o dată cu 5-2-3-0 și romb.

L-am probat și pe acesta și...

– Bingo, am zis după ce ușa se întredeschise cu un clinchet decent. M-a întâmpinat un val de căldură plăcută. Ești un geniu.

– Asta o știm deja. Îți doresc distracție plăcută și o noapte liniștită.

Și închise.

Am închis telefonul și eu și l-am băgat în scurtă. Cu grijă am mai împins puțin ușa întredeschisă. Am șters fundul rucsacului cu o batistă și l-am pus pe podea. Mi-am scos apoi pantofii, am păsit desculț pe podeaua rece din piatră, am scos o pungă de plastic în care am introdus pantofii și am băgat-o în rucsac. Nu era necesar să las urme, când îmi reușise atât de fericit intrarea.

M-am asigurat că ușa se putea deschide fără probleme din interior și am împins-o. Abia acesta este momentul în care te

opreşti pentru prima dată şi scrutezi întunericul prin toate simţurile. Sunt suficiente câteva secunde pentru a lua pulsul clădirii, al pereţilor, încăperilor, atmosfera interioară. Cu toate simţurile încordate la maximum, ca un animal de pradă pe un teritoriu inamic. Aşa trebuie făcuţi primii paşi.

Nu m-am putut stăpâni ca la capătul culoarului să nu îndrept scurt lumina lanternei către bust. Alfred Bernhard Nobel părea bolnav, aproape îngrozit. Am oprit lumina lanternei, pentru ca ochii să nu se obişnuiască prea mult cu ea, şi m-am întors către stânga.

Un grilaj de fier forjat, încuiat. După două minute de lucru l-am împins cu grijă de o parte. L-am deschis apoi complet şi l-am lăsat aşa: un tertip verificat. Dacă intra totuşi cineva pe neaşteptate, se va gândi cel mai probabil că ultimul care părăsise clădirea uitase pur şi simplu să încuie grilajul. Dimpotrivă, un grilaj deschis incomplet ar trezi bănuieli. Există situaţii în care această deosebire minoră poate fi decisivă.

Scara care urca, o altă uşă, iar în spatele ei venerabilele birouri. Mirosea a fum de ţigară; cel care va sosi primul mâine va trebui mai întâi să aerisească zdravăn încăperile. Am luminat pereţii ţinând în aşa fel degetele înmănuşate pe capătul lanternei, încât din ea să iasă doar o rază subţire ca un creion. O mulţime de fotografii înrămate, gravuri vechi, desene în creion acoperite cu geam. De-a lungul pereţilor era mobilier neoclasic din lemn de culoare închisă; măsuţe şi scaune pe care eu, ca profan, le-aş fi atribuit stilului gustavian. Totul era penibil de aranjat şi curat, ca la un muzeu.

Am luat-o de-a lungul holului, care în partea opusă dădea în culoarul clădirii din faţă, apoi am luat-o la stânga. Tăbliţele de pe uşi confirmau presupunerile făcute de mine pe baza schiţei. Încuietoarea de la biroul cu tăblița Executive Director mi-a luat douăzeci de minute, după care mă aflam în sanctuar.

Totuși, percheziționarea biroului și documentele nu s-a soldat cu nimic ce ar fi putut să fie suspect în vreo privință. Cele mai multe hârtii aveau ca subiect detaliile investiției capitalului fundației, restul priveau cazarea laureaților la Grand Hotel: programarea serviciilor și legitimațiile pentru oamenii din pază, facturi de la hotel, o listă cu data, ora și numărul zborului avioanelor cu care plecau oaspeții și alte documente asemănătoare. Nimic ieșit din comun. Nici cel mai mic indiciu că fundația ar fi fost într-o formă oarecare amestecată în răpirea Kristinei.

Am rămas un timp nemișcat în întuneric, întrebându-mă dacă nu cumva Dimitri avea dreptate și eu eram cu adevărat smintit. Ce căutam eu aici? În fond niciodată nu m-am gândit serios că aș găsi vreo urmă aici. Căci, dacă fundația ar fi participat la conspirație, nu ar mai existat nici un interes pentru răpirea Kristinei.

Nu. Fundația Nobel era și ea o victimă a celor care planificaseră și realizaseră totul. Ar fi trebuit să îmi dau seama de asta de la început.

Deci, ce mă mânase încoace? Instinctul meu tăcea. M-am întors la vitrina în care se aflau diplomele și casetele cu medalii. Am fixat lumina lanternei pe partea de sus a vitrinei, am scos una dintre mapele grele, din piele și am deschis-o. Era a premiului Nobel pentru fizică, pe care în acest an îl împărțeau doi oameni de știință, unul din SUA, celălalt din Japonia. Aceasta era diploma japonezului, mare, creată în culori splendide de un caligraf, cu sigiliul fundației și cu două semnături. Peste trei zile mapa îi va fi înmânată de către rege.

Am pus-o la loc și am deschis una dintre casetele mari, de un roșu-închis. Medalia de aur din ea îl reprezenta pe Alfred Nobel din profil și avea inscripționat în cifre romane anul nașterii și anul morții acestuia. Deci el era, sfântul Graal al

științelor. Nici un fir de praf și nici o amprentă digitală nu păta efigia strălucitoare.

Am scos medalia, lucru nu tocmai ușor de realizat cu mănușa pe mână, și am întors-o. Reversul reprezenta o femeie cu o carte în poală, care lua apă într-o cupă, dintr-un izvor, pentru a astâmpăra setea unei fetițe bolnave, pe care o ținea cu celălalt braț. Inscripția de pe margine suna astfel: *Inventas vitam juvat excoluisse per artes.* Limba latină nu face parte dintre limbile folosite în profesia mea, dar Hans-Olof nu uitase să îmi explice că era vorba despre un citat din *Eneida* lui Virgiliu, tradus prin „Invențiile îmbunătățesc viața, care este înfrumusețată de arte".

Pe un locșor plat de pe marginea inferioară era gravat un nume. Am pus medalia mare din aur aproape pur în lumina lanternei, pentru a descifra numele, și din cauza surprizei aproape că am scăpat-o jos, când am citit Sofía Hernández Cruz. Țineam în mână medalia destinată ei!

Ce coincidență! Priveam ca hipnotizat literele mici, care parcă nu aveau destul loc, și nu puteam să cred, deși coincidența nu era în definitiv atât de mare.

Mi-a venit o idee. Ce ar fi să fur medalia? Ce s-ar întâmpla?

Nimic. Probabil că exista o rezervă de medalii, și un nume se grava repede. Sau medalia îi va parveni mai târziu, așa cum s-a procedat la prima acordare a premiului din 1901, pentru că medaliile respective nu fuseseră gata la timp. Am pus medalia grea, din aur, la locul ei și am lăsat caseta în vitrină.

Nu, nu asta mă ademenise aici.

Dând curs impulsului, am deschis ușa ce lega biroul președintelui fundației de sala pentru conferințe. În interior aceasta avea doar un zăvor. Am intrat și am aprins lumina. Era posibil să fiu văzut din afară de către cineva, care să se mire, dar îmi era indiferent. Trebuia să îl privesc mai bine pe

acest Alfred Nobel, al cărui testament era la baza a tot ce se afla aici.

În această încăpere era omniprezent. Un portret atârna lângă ușa dinspre hol, iar un altul, mai mare, deasupra căminului. Mi-a reînviat în memorie tot ce știam despre acest om – iar când ai drept cumnat un membru al comitetului Nobel, auzi o mulțime de lucruri despre Alfred Nobel. În această noapte și în acest loc părea că se desfășura o istorie de o vigoare mitică, o legendă cum nici vechii greci nu ar fi putut să o inventeze mai strălucit.

Și și-a strâns imensa sa avere tocmai cu explozivul! După experiențe făcute cu nitroglicerină, în urma cărora fratele său mai mic a murit, a descoperit în cele din urmă dinamita, primul exploziv ce putea fi manipulat în siguranță, fără de care marile construcții ale timpului său nu ar fi fost posibile. A câștigat din străpungeri de tuneluri, din construcția de șosele și căi ferate care necesita dislocare de stânci și versanți muntoși – dar, bineînțeles, și de pe urma războaielor și producției de armament. Fusese un inventator și un om de afaceri abil, dar și-a trăit viața singuratic, nu s-a căsătorit niciodată, n-a întemeiat o familie, n-a avut copii și a murit tot singuratic. Pe data de 10 decembrie 1896, în acea zi care astăzi este cunoscută ca ziua Nobel. Cam cu un an înainte de moarte a întocmit ultimul său testament, cel definitiv, prin care aproape că și-a dezmoștenit rudele, și a fondat premiul care astăzi este indestructibil legat de numele său.

Masa de consiliu din mijloc scânteia în roșu. Am încercat să-mi imaginez ce fel de discuții se desfășurau aici. Când fusese pronunțat pentru prima oară numele Sofía Hernández Cruz la această masă? Fundația Nobel organiza numai ceremonia de acordare a premiului și punea la dispoziție banii pentru premieri, nu avea nici o tangență cu alegerea laureaților. Probabil că acest nume fusese menționat abia după alegere și

fără ca cineva să fi bănuit că afaceriști lipsiți de scrupule interveniseră în joc.

Încă două portrete atârnau deasupra unei vitrine din sticlă în care erau expuse câteva aparate folosite de Nobel și un facsimil al testamentului său. Unul din portrete o reprezenta pe Bertha von Suttner, o activistă austriacă pentru pace, cu care el susținuse timp de decenii corespondență și fără de care poate că nu i-ar fi venit ideea de a înființa un premiu pentru pace. Celălalt portret era al lui Ragnar Sohlman, executorul testamentar stabilit de Nobel, căruia instituția premiului Nobel îi datorează nu mai puțin existența decât moștenirii lăsate de însuși fondatorul. Sohlman fusese acela care a convins rubedeniile lui Nobel să nu atace testamentul – ceea ce ar fi putut face cu oarecare șanse de succes, deoarece aveau legea de partea lor.

Așadar, mă aflam în fața a trei oameni cu idealuri înalte și nu știam ce să fac. Însuflețiți de dorința de a-și ajuta semenii, ei au acționat pentru a face lumea mai bună, pentru a face din ea un loc cu o viață mai bună. Binele celorlalți a fost considerat de ei propriul bine.

Dar cum au gândit ei? M-am așezat pe vine în fața vitrinei și am citit testamentul scris de mâna lui Nobel:

> Capitalul va alcătui un fond, ale cărui dobânzi anuale vor fi atribuite ca premii acelora care în anii precedenți au adus cele mai mari foloase omenirii.

Am citit rândurile în care erau stabilite categoriile – fizică, chimie, medicină, literatură și pace. Paragraful se încheia cu acea frază care pentru vremea lui Nobel fusese copleșitoare:

> Este voința mea expresă, ca la acordarea premiului să nu se țină seama de apartenența la o anume națiune, în așa fel

încât cel mai demn să primească premiul, fie el scandinav sau nu.

Pentru acest lucru Nobel a fost insultat și s-a spus despre el că ar fi trădător de patrie.

Am simțit în mine un tremurat ce urca din adâncuri neidentificate, unde nimic nu îl mai putea reține. A trebuit să mă așez și am făcut-o simplu, pe podea. Ce a fost asta, Dumnezeule, ce a fost asta?

Lacrimi. M-am auzit deodată suspinând și la început n-am înțeles că eu însumi suspinam. Privirea mi s-a încețoșat, ceva umed mi se prelingea pe obraji, și o durere străveche părea că-mi sfârteca inima. Am plâns pentru părinții pe care nu îi cunoscusem. Am plâns pentru Inga, care mă părăsise atât de brusc și mult prea devreme. Am plâns pentru Kristina, care nu va mai voi să știe nimic de mine. Am plâns pentru mine însumi, am plâns pentru Alfred Nobel, bărbatul care toată viața a fost trist și singur și, în cele din urmă, ce nu a putut da cuiva a oferit întregii omeniri printr-unul dintre cele mai grandioase acte din toate timpurile.

Unei omeniri care îi mulțumea strâmb. Unei bande de bipezi corupți, lipsiți de scrupule, violenți, care nu se dădeau înapoi de la nimic, nici de la a târî prin noroi amintirea lui Nobel, dacă era în folosul lor.

Forțele pozitive luptaseră cu curaj, dar deveniseră prea slabe. Răul învinsese. Lumea se afla acum în mâinile Satanei.

Sună absurd, și mi se pare ciudat să adaug, dar eu chiar cred că trebuia să pătrund în Fundația Nobel, pentru a plânge aici.

Nu știu cât am stat pe podea. În amintirea mea intervalul poate la fel de bine să însemne minute sau ore. Știu doar că starea a trecut cândva și eu mă simțeam complet golit. Curat,

dar în același timp șubred. Când m-am ridicat încetasem să mai lupt. Nu o voi mai revedea pe Kristina. Ea va muri, Hans-Olof va muri, și voi muri și eu, și atunci tot ce a fost durere va înceta.

În timp ce mă ridicam, privirea mi-a căzut pe portretul lui Ragnar Sohlman, adevăratul fondator al fundației, și atunci mi-am amintit că actualul președinte al fundației se numea Michael Sohlman și era nepotul acestuia. Mi-a venit ideea să-i scriu. Nu îl cunoșteam, ci doar auzisem de el, iar numele lui se afla pe plăcuța de pe ușă. În altă dispoziție decât cea în care eram, m-ar fi interesat cum ar reacționa cel răspunzător de moștenirea și de memoria lui Nobel, când mâine ar descuia biroul și în mijlocul mesei lui de lucru ar afla o scrisoare de la un necunoscut, în care era zugrăvit cel mai mare scandal din istoria premiului. Ar mușamaliza tot sau ar face publică scrisoarea?

Și care ar fi urmările? Cum ar reacționa protipendada, cei bogați, clica sforarilor, potentații societății?

Kristina nu va fi salvată. Nimic din ce aș mai putea eu să fac nu ar salva-o. Va rămâne totul așa.

Privind retrospectiv, cred totuși că în acel moment – fără să fi fost conștient de asta – a încolțit ideea a ceea ce aveam să fac mai târziu.

Am părăsit clădirea Fundației Nobel puțin după ora trei noaptea, în același mod în care intrasem, și, după cum speram, fără a lăsa urme. Ajuns în Stureplan am prins un autobuz de noapte al liniei 96, care mergea către Odenplan, am coborât la *Stadsbiblioteket,* și a trebuit să aștept în frig o legătură peste o jumătate de oră, un autobuz de pe linia 595, care m-a dus la Sundbyberg. Când am ajuns acasă la Birgitta, eram gata congelat. S-a speriat când m-am vârât în pat lângă ea, s-a lipit de mine somnoroasă, dar când a simțit

cât de rece eram, a tresărit, s-a depărtat şi s-a ghemuit ca un embrion. Am lăsat-o în pace, m-am întors pe partea cealaltă şi am adormit.

CAPITOLUL 44

Când m-am trezit, nu mică mi-a fost mirarea să constat că Birgitta reușise să se scoale fără să mă trezească. Nimeni nu mai reușise asta, pentru că în mod normal dorm ușor ca o pasăre și mă scol la cel mai mic semn care m-ar putea oarecum afecta. Cred că acest lucru face parte din destinul unui bărbat suspicios.

Dar locul de lângă mine era gol, și cifrele roșii ca sângele ale deșteptătorului arătau câteva minute înainte de ora zece. Poate că îmbătrâneam. M-am ridicat cu greu, m-am strecurat în baie, am făcut un duș scurt și am intrat în bucătărie.

Masa nu era pusă; pe masă se afla numai vesela folosită de Birgitta. Mai era și ceva cafea, dar nu în termos, ci în vasul de sticlă al cafetierei automate. Aceasta era oprită, și cafeaua era rece. Nu mai erau nici prăjiturele; ce mai rămăseseră le mâncase la micul dejun.

Am căutat cu privirea un bilet, o notiță, ceva, dar n-am văzut nimic. Se părea că uitase complet că mai eram aici.

Ciudat. Am deschis și am închis la loc câteva uși ale dulapului, și am găsit cafea solubilă și niște pâine integrală uscată, plus un borcan cu marmeladă de mure, atât de tipică pentru Suedia, dar care nu-mi plăcea în mod special. Oricum, era vorba doar de un mic dejun. Am pus apă pentru o cafea proaspătă, am pus vesela Birgittei în spălător, mi-am pus mie una curată și am luat ziarul de astăzi din cutia poștală, așteptând să fiarbă apa. Din citirea fugară a ziarului nu rezultau

evenimente deosebite. Era o relatare referitoare la discursurile din seara de duminică de la festivitatea Nobel, cu citate din cuvântări, inclusiv din cea ținută de Sofía Hernández Cruz. Era și o fotografie a acesteia, o siluetă deșirată în spatele pupitrului vorbitorului.

Apa fierbea, cafeaua făcea cocoloașe, laptele din frigider era aproape stricat. Bun. Prima înghițitură nu numai că mi se păru groaznică, dar îmi arse și limba. Am decis să fac apel la răbdare, așa că am scos telefonul mobil și l-am sunat pe Hans-Olof.

– Tu! exclamă el în loc de un salut.

Ce drăguți erau astăzi toți cu mine! Am întrebat dacă mai auzise ceva despre Kristina.

– Nu, a răspuns scurt. Nimic. Nici un telefon. Exact cum au spus.

– Și altceva?

– Tot nimic.

M-am gândit dacă ar trebui să îi povestesc despre raidul meu la ore târzii, dar el nu m-a întrebat despre el, așa că am decis să nu îi fac confidențe.

– Ar trebui să ne gândim la niște măsuri de siguranță pentru tine, mi-am exprimat eu părerea.

Un moment a domnit tăcerea.

– Poftim? Ce fel de măsuri de siguranță?

– Mă gândeam că ar fi cel mai bine ca să dispari pur și simplu. Eu supraveghez casa și încerc să descopăr cât de perseverenți sunt. În cel mai rău caz, te scot din țară. Am contactele necesare, dar mai întâi trebuie să verific de ce sunt în stare.

– Lasă asta! Nu plec nicăieri.

Oho! Asta ce mai era?

– Imediat după încheierea festivităților Nobel devii bun de vânat, nu îți este clar?

– Ei, și? Îmi este absolut indiferent.

Evident că ajunsese la fund. Priveam prin fereastră la o dimineață cenușiu-albăstruie de luni sub cerul ca pergamentul, și deodată am avut sentimentul că era de datoria mea să îl încurajez puțin pe iubitul meu cumnat, chiar dacă eu însumi nu mai aveam speranțe.

– Încă nu este totul pierdut, i-am spus și i-am povestit că am dat de urma lui Dimitri, care era pe cale să decodifice discheta. Trebuie să existe un motiv pentru care s-a folosit o codificare atât de complexă. Ca și pentru faptul că Hungerbühl o păstra în seif.

Am ascultat o vreme respirația lui Hans-Olof.

– Cine este Dimitri? vru el să știe.

I l-am zugrăvit pe Dimitri Kuriakov în cele mai strălucitoare nuanțe. Un hacker cu mâini magice, cu intelectul covârșitor al matematicianului rus, cineva în stare să îngenuncheze orice sistem computerizat. Oare nu era o garanție a calității faptul că polițiile din Rusia, SUA și dintr-o duzină de alte țări îl căutau cu mandat de arestare? Și nu doar atât, dar chiar poliția suedeză pentru străini, care nu se punea în mișcare ușor, îl căuta și se pare că autorizase extrădarea lui.

– Și tu l-ai găsit? Deși se ascundea?

Hans-Olof era sceptic. Am înțeles și de ce: se întreba de ce să te mai ascunzi, dacă totuși puteai fi găsit atât de ușor.

– Eu dispuneam de adrese de contact și îl cunosc bine. Altfel nu ar fi fost posibil să îl găsesc.

Exagerasem puțin. De fapt Dimitri – făcând abstracție de paranoia lui privind telefoanele – avea tendința de a fi cumplit de neatent. Dar eu aveam senzația că nu putea să dăuneze dacă exageram nițel.

Hans-Olof nu părea convins.

– Nu știu. Poate că discheta nu are nici o legătură cu răpitorii Kristinei.

– Acest lucru îl vom afla imediat ce Dimitri va decodifica discheta.

– Hm...

Nu părea impresionat. Ce mai puteam să-i spun pentru a nu-l lăsa să se prăbușească?

– Dacă nu vrei să te dai la fund, miercuri te voi însoți, i-am spus.

– Să mă însoțești? Unde?

– În fața televizorului. Când se va transmite festivitatea premiilor Nobel. Și apoi, lângă telefon.

– Ah, da. Vocea lui Hans-Olof exprima oboseala. OK, n-am nimic împotrivă. Șovăi un moment, apoi adăugă: Acum să terminăm convorbirea. Aștept în orice moment să vină un doctorand. Cred că îl aud deja pe coridor.

– Bine. Oricum, nu părea să o fi dat iar pe băutură. Am să te anunț imediat ce apare ceva nou.

– Da, așa să faci.

Și închise.

Între timp cafeaua atinsese temperatura la care se putea bea, dar tot avea un gust neplăcut. În timp ce mestecam pâinea veche, citeam reportajul despre cuvântarea viitoarei laureate cu premiul Nobel pentru medicină.

Era interesant de aflat odată întreaga ei poveste. Testele sexy desfășurate la Alicante nu fuseseră decisive, ci doar treziseră interesul. Cercetările asupra mecanismelor de acțiune ale substanțelor folosite în narcoză se aflau de fapt la început, dar destul de repede Sofía Hernández Cruz începuse să își pună celebra ei întrebare: Ce este de fapt ceea ce diferitele substanțe estompează, reglează, decuplează – ce este această stare de veghe?

Mai întâi, starea de veghe nu este același lucru cu conștiența. Pentru că visăm și nu suntem în stare de veghe, dar suntem

conștienți, cu toate că într-o altă stare a acesteia. Dar și când suntem în stare de veghe, o facem în măsuri diferite.

„Durerile ne afectează starea de veghe, spusese ea în prelegere. Excitația sexuală ne afectează starea de veghe. Chiar și amintirile afectează starea de veghe. Tot ceea ce ne obligă creierul să prelucreze impulsuri din interiorul nostru, scade gradul de veghe."

M-am uitat dezgustat la fiertura din ceașcă, destinată a-mi amplifica starea de veghe. Laptele părea totuși să se fi stricat. M-am ridicat și am vărsat ceașca. Oboseală. Deșteapta uitase oboseala. Ceea ce scădea mai mult decât orice gradul de veghe era pur și simplu oboseala.

La Basel (închipuiți-vă: la Basel!) pusese yoghini indieni la tomograf, fotografiase procesele din creierele lor în timp ce ei, în deplină stare de veghe, își introduceau ace lungi prin limbă, obraji, brațe și alte părți ale corpului. Rezultatele le comparase cu cele din creierele oamenilor normali, aceștia fiind în diverse stadii de narcoză după Guedel[1] – s-a explicat că așa sunt denumite analgezia, excitația, toleranța și asfixia –, dar și din creierele unor oameni aflați în deplină stare de veghe, agitați, plictisiți, jucând cărți, meditativi, somnoroși, amuzați și așa mai departe, printre ei aflându-se și acele persoane testate cărora li s-a indus excitația sexuală prin intermediul privirii. Aceasta a condus-o la tot felul de concluzii despre natura stării de veghe și raporturile ei cu fenomene ale conștienței peste care autorul articolului a trecut, pentru a încheia cu un citat, care pentru el reprezenta chintesența întregului: „Noi suntem cu adevărat în stare de veghe în momentul în care spiritul nostru este calm și impasibil, în stare de a reflecta lumea din jur fără distorsiuni create de el însuși. Străvechea

[1] Artur Ernest Guedel (1883–1956) – medic anestezist american. A întreprins numeroase studii pentru stabilirea diferitelor stadii de narcoză. (n.red.)

noțiune Zen a spiritului, care trebuie să fie ca o oglindă, își găsește o corespondență surprinzător de exactă în domeniul neuronal".

Da, interesant. Am lăsat ziarul de o parte. Am privit apoi inert în dimineața mohorâtă de afară, căutând să înțeleg ce-mi rămânea de făcut în următoarele două zile și jumătate ale existenței mele. Nu am ajuns la o concluzie rezonabilă și nici nu am observat cum s-a scurs timpul.

Asta până când am auzit zgomotul făcut de o cheie introdusă în broască și răsucită cu o mișcare bruscă.

Birgitta!

Cu certitudine că doamna profesor Sofía Hernández Cruz ar fi fost interesată de reacția mea: dintr-un foc am revenit la starea de veghe.

Birgitta era supărată. Se simțea asta din modul cum pășea în hol și se citea pe fața ei când a intrat în bucătărie. Nu îmi puteam da seama de ce mă privea atât de dur, de hotărât, de aprig.

– Bună, am salutat-o cu cel mai calm ton posibil. Gata școala?

– Nu, a răspuns ea. Am doar o oră liberă. Zvârli geanta din piele, care părea a fi grea, pe masă, unde scoase un zgomot înfundat, asemănător cu al unei ghilotine care cade.

– Gunnar, am trecut pe aici ca să pun ceva la punct.

Am privit-o. Eram în stare de veghe. Doamna profesor Hernández Cruz ar fi fost entuziasmată.

– Cred că ceva legat de mine.

– Da. Birgitta împinse umerii în față și mă privi în ochi. Continuă: Nu vreau să mai locuiești aici. Te rog să îți împachetezi lucrurile și să pleci!

Ca să mă exprim decent, eram consternat. Și am făcut ceea ce fac bărbații în astfel de situații: am încercat să îmi amintesc ce am făcut.

– Așa, deodată?

Privirea ei era de gheață, mânioasă la culme.

– Tu îmi tot predici mereu că lumea este parșivă, nu? Așadar, nimeni nu poate să spună că nu învăț. De acum sunt și eu parșivă. Afară! Dispari!

Aproape că striga, și în același moment atitudinea ei voit belicoasă cedă. Pe obraji i se scurgeau lacrimi.

– Poate că este așa cum spui tu, eu mă ascund într-o rezervație, se smiorcăi ea și își șterse ochii cu mâna. Nu mă interesează. Dar cel puțin vreau să îmi găsesc liniștea acolo. Poate chiar să mă ascund. Da, mărturisesc: Într-o astfel de lume eu nu pot să trăiesc. Dacă totul nu este decât perfidie și trivialitate și violență, nu vreau să am de-a face cu această lume!

Mă ridicasem. Este periculos să te apropii fizic de femei aflate în asemenea stare, dar totuși am încercat, am încercat să o îmbrățișez. M-a respins.

– Nu, te rog!

– OK. Nici o problemă. Dacă preferi, plec. Habar nu aveam unde, dar asta nu mai avea importanță. Dar de ce acum, deodată?

Se întoarse cu o mișcare violentă, deschise fermoarul servietei și scoase de acolo un teanc de caiete.

– Uite, le-am primit astăzi. Compuneri pentru orele de suedeză, pe care trebuie să le corectez. Aici se află și caietul Kristinei! Dumnezeule mare... Răsturnă caietele înapoi și se lăsă să cadă pe scaun. Nu pot! murmură ea fără să se uite la mine. Pleacă, Gunnar, te rog! Pleacă și lasă-mă cu lumea mea pașnică.

Era unul dintre acele momente în care simți că ceva se sfârșește, distrus pentru vecie. Stăteam neajutorat între aragaz

și lavoar și mă uitam cum cu o mișcare teribil de obosită Birgitta își încrucișa brațele pe servietă și își sprijinea capul în palme. Am înțeles că nu era un moft, nu era ceva care să-i treacă. Îi făcusem rău. Ambiția mea de a o confrunta cu realitățile vieții fusese o greșeală.

M-am dus în camera de zi, unde se afla rucsacul meu. Oricum nu mai posedam altceva decât sculele și ce aveam pe mine. Până și periuța de dinți din baie aparținea Birgittei. Mi-am luat averea în hol, am îmbrăcat scurta neagră și m-am încălțat.

Ea veni în hol târșâind picioarele, cu privirea tulbure, și mă îmbrățișă în tăcere. Am rămas mai întâi fără nici o reacție, apoi am cuprins-o cu brațele.

– Cât de plăcut este cu tine, șopti ea în căptușeala groasă a scurtei mele.

– Și cu tine, am răspuns încet și un moment am sperat că fusese vorba doar de o indispoziție trecătoare.

Dar ea îmi dădu drumul, făcu un pas înapoi și scutură capul.

– Dar nu merge. Nu pot să trăiesc așa. Mi-a evitat privirea, uitându-se doar în podea. Te rog, pleacă! Și nu te mai întoarce, bine?

– Bine, am răspuns și am plecat.

M-am dus la Dimitri, care aproape că s-a bucurat că mă putea adăposti. Ca și cum ar fi fost urgența numărul unu, deși era abia începutul după-amiezii, mi-a pregătit imediat un culcuș pe un pat pliant în dormitorul lui, care astfel deveni și mai neîncăpător decât era oricum. M-am ales cu o pernă mare și cu o pătură subțire, pe care a pus-o într-un cearșaf-plic înflorat, care cred că în Suedia nu s-ar fi vândut niciodată. M-am întrebat de unde l-o fi având. M-am mai întrebat pe ce dădea banii pe care îi câștiga fără nici o îndoială, mai ales că nici nu plătea impozit pe ei.

– Uită-te în camera de zi, acolo se află toată averea mea, răspunse el zâmbind la întrebarea pe care i-am pus-o și lui. Astfel de calculatoare nu le găsești în magazine. Este aparatură de înaltă performanță. Astea consumă tot ce am prin buzunare.

Și în dormitor era praf. Pe podea erau pungulițe goale de bomboane cu struguri și câteva coji de alune de pământ. Nu multe, dar erau exact atâtea cât să te incomodeze. N-avea importanță, mai erau doar două zile, după care totul lua sfârșit.

De fapt, de ce îmi băteam eu capul cu starea lui materială? Eu însumi, după călătoria făcută cu metroul mai aveam treizeci de coroane. Pe parcursul anilor de muncă câștigasem sute de mii, pe care acum nu le mai aveam. Cu siguranță că banii din camera mea mi-i confiscase de mult poliția, iar identificarea băncii și a seifului la care se potrivea cheia din noptieră nu constituia o problemă.

– Vezi, încă mai lucrează toate, a zis el și arătă cu mândria proprietarului computerele. Asaltează din greu zidurile care împrejmuiesc textul codificat al dischetei tale.

Am dat din cap recunoscător.

– Și? Ceva progrese?

– *Kanieşno!* Cu fiecare secundă care trece sunt înlăturate câteva mii de combinații care nu se potrivesc.

– Și cât va mai dura până când o va găsi pe cea care se potrivește?

Dimitri ridică din umeri.

– La un atac brute-force este greu de spus. În principiu se poate întâmpla în orice moment. Chestie de noroc.

– Înțeleg.

La norocul meu mai aveam de așteptat.

Făcu câte o cafea, de data aceasta bună, apoi am discutat despre vremuri trecute. Ceea ce însemna că în principiu a

vorbit Dimitri, care părea bucuros să aibă un ascultător. Am aflat despre o anume Mona, cu care fusese împreună aproape un an. Aceasta avusese pe atunci douăzeci și unu de ani, era blondă platinată, cu părul „uite atât de lung" arătase el cu mâna până la vertebra lombară. Vizualiză de asemenea, cu gesturi pline de entuziasm, și mărimea sânilor ei. Dar cu doar câteva săptămâni înainte ca el să trebuiască să dispară, totul se încheiase dintr-un motiv pe care nu l-a detaliat.

– Știa și să gătească, suspină Dimitri împăcat cu soarta. Mi-a gătit chiar blinîi și piroști, închipuie-ți. Da, au fost niște vremuri frumoase. Dădu din cap pierdut în gânduri, cu privirea la două icoane, care bineînțeles că nici din bucătărie nu puteau să lipsească. Continuă apoi cu o idee care tocmai îi venise: Știi ceva? Hai să pregătim ceva, am putea face un borș bun. Să sărbătorim.

Înainte de a putea să zic ceva, de exemplu că în viața mea nu era acum un moment de sărbătoare și de borș, el era deja la frigider, căruia îi inspecta conținutul.

– Ca totdeauna, este gol, constată el după o privire scurtă. Mă duc să cumpăr, vin imediat.

Eu am rămas în bucătărie, unde mi-am băut cafeaua urmărind cu privirea limbile ceasului. Dacă lucrurile evoluau ca până acum, el va fi arestat astăzi. Și pe urmă? Habar n-aveam. Și nici nu folosea la nimic să mă gândesc la asta.

Timpul trecea, afară se aprinse iluminatul stradal și el tot nu revenise. Deși complexul comercial era doar la cinci minute. M-am dus în camera de zi, am privit monitoarele pe care curgeau coloane de cifre și litere mai rapid decât putea reține privirea. Era ceva impresionant.

În timp ce priveam, mi-am dat pentru prima oară seama cât era de ciudată această situație. Eram în posesia informației! Ea era acolo, pe discheta pe care o găsisem! Și totuși, nu puteam face nimic, pentru că succesiunea de bits și bytes, de

litere și cifre avea loc alandala. Nu era vorba de ziduri, grilaje, bariere – pe toate acestea le-aș fi depășit. Nu, era o enigmă de nedezlegat fără codul corect.

În cele din urmă apăru și Dimitri cu două pungi mari.

– Fără sfeclă roșie, explică el cu răsuflarea tăiată din cauza treptelor. Supermarketurile astea suedeze sunt groaznice. O țară atât de bogată, în care sectoarele cu legume oferă o priveliște atât de tristă! Duse pungile în bucătărie și strigă de acolo: Vom prepara altceva. Solianca, ce părere ai?

– Îmi convine, am acceptat eu.

Următoarea oră am petrecut-o tăind felii de ceapă și castraveți murați, tocând șuncă și tăind în patru măsline. La comanda lui Dimitri, toate ajunseră în oala în care fierbea deja o bucată mare de carne pentru supă. Și pentru ca mâinile să lucreze mai ușor, din când în când mai mergea și câte un păhărel de votcă.

Pentru prima dată după moartea Ingăi, perspectiva de a mă ameți îmi apăru simpatică.

Iar în bucătărie mirosea din ce în ce mai bine, trebuie să recunosc asta.

– Prietene, spuse Dimitri în timp ce umplea din nou păhărelele, te roade ceva. Simt asta.

– Viața, am răspuns evaziv, lumea. Totul este o conspirație, iar noi ne aflăm de partea greșită.

El scutură capul cu hotărâre.

– Asta este o chestie de mult cunoscută. O știm. Trebuie să mai fie ceva. Prietene Gunnar, astăzi nu ești întunecat așa cum îți este de fapt felul, astăzi ești o adevărată gaură neagră. O umbră în întuneric. Mai neagră decât noaptea. Inima ta este îndoită, o simt. Ridică paharul și adăugă: Povestește-mi, orice ar fi.

Am șovăit, dar în cele din urmă i-am povestit tot. Spre deosebire de Birgitta, Dimitri m-a ascultat fără să mă

întrerupă, m-a scutit de exclamațiile de neîncredere, așa că am terminat mai repede, cu toate că i-am oferit mai multe amănunte.

După care amândoi ne dezmeticirăm.

Dimitri șuiera printre dinți. După care mormăi o rugăciune, care în măsura în care cunoșteam eu limba rusă, avea legătură cu Maica Domnului.

– Ce criminali... nici nu pot să concep. Într-adevăr lumea este complet smintită.

Privirea lui căută una dintre icoane și zăbovi un moment asupra ei, ca totdeauna când avea nevoie de consolare.

– Lumea se află în mâinile Satanei, am spus.

– Nu! Dimitri dădu hotărât din cap. Acest nume nu vreau să îl aud în preajma mea. Și nici nu este adevărat, crede-mă!

– Astăzi nu mă aflu într-o dispoziție în care să discut despre problemele credinței, am ripostat.

– Niciodată nu te afli în această dispoziție.

– Astăzi nici atât.

– Din partea mea, nu ai decât. Hai să mâncăm.

Am mâncat. Am pus smântână deasupra și mâncarea a fost gustoasă, în ciuda stării în care se afla lumea. Am mestecat, ne-am lăsat în voia gândurilor, până când Dimitri și-a dres glasul și a întrebat:

– Am înțeles eu bine? Poliția este amestecată aici?

Am confirmat mestecând mai departe.

– Și asta ce înseamnă? Se întâmplă mereu ca un polițist să ia bani și să mai închidă ochii...

– Ți-am povestit că i-au făcut de petrecanie ziaristului care era pe urmele lor, am spus. Oficial, a fost un accident. Dar de asta ce zici: vineri după-amiaza aterizează Hungerbühl la Stockholm. Sâmbătă la prânz poliția dă năvală în camera mea. Acum spune că și asta a fost o întâmplare.

– Fir-ar... Nu mai poți să ai încredere nici măcar în infractori.

Mi-a explicat că în ultimul timp a lucrat preponderent pentru diverse organizații interlope – mafia rusă, triadele chineze, bande africane, traficanți columbieni de cocaină, bande de hoți de mașini baltici, iugoslavi care cereau taxe de protecție, albanezi din Kosovo vânzători de heroină și așa mai departe.

– Nu sunt lucruri mari. Aceștia lucrează în majoritate încă cu pumnul și pistolul. Din când în când mai fac rost de ceva date, mai prelucrez digital câte o fotografie, ca cineva să aibă un alibi. Dar dacă ăștia cumpără polițiști, și cuiva nu îi ies socotelile, mă saltă...

– Nu cred. Aceste bande sunt scursuri. Se află jos de tot. Infractorii cu care avem de-a face aici sunt de sus de tot. Dintre cei cărora le aparține lumea.

– Crezi?

Dimitri își reumplu farfuria și adăugă o lingură de smântână, apoi mai puse încă una, și încă una, și pierdut în gânduri umplu farfuria cu smântână.

L-am luat de mână când voia să pună cea de a cincea lingură.

– Alo! Ce este asta, o rețetă nouă?

Lăsă lingura și mă privi.

– Îți mai amintești? Ne-am întâlnit odată în Gamla Stan, erai cu Kristina. Ea era o micuță blondă, grozav de serioasă. Ținea în mână o înghețată. Pe atunci avea vreo patru ani sau cinci. Câți ani are acum?

– Paisprezece.

– Paisprezece? Incredibil. Ce trece timpul...

Nu îmi aminteam de cele spuse de Dimitri. Probabil pentru că după ce câteva dezacorduri cu familia Andersson fuseseră conciliate, ieșisem deseori cu Kristina. Făceam pe

babysitterul, îi citeam, ceea ce face de obicei un unchi care dispune de mult timp liber între două angajamente. Totuși, amintirile mele legate de ea îmi păreau acum incredibil de ciudate, ca și cum cineva doar mi-ar fi povestit despre ea. O văzusem pentru ultima oară acum șase ani. Kristina devenise o figură de pe o fotografie, mai mult un simbol al familiei mele decât un om real.

– Ia spune-mi, întrebă Dimitri în timp ce încerca să salveze solianca lui desfigurată cu prea multă smântână, adăugând din oală, ce s-a întâmplat cu telefonul mobil al Kristinei?

M-am încruntat.

– Ce să se întâmple? Nu am idee. Nici măcar nu știu dacă are vreunul.

– Bineînțeles că are. Orice copil de vârsta ei are astăzi unul.

– Da, și? Desigur că nu i l-au lăsat.

– Este clar, mă gândeam la altceva, oftă Dimitri.

Mi-a explicat cum funcționează sistemul telefoniei mobile.

Rețeaua mobilă de telefonie se compune din stâlpi cu emițători și receptori montați peste tot în țară – acum peste tot în lume. Parcursul unei convorbiri telefonice pleacă totdeauna de la apelant către cel mai apropiat stâlp, iar de acolo, prin cabluri telefonice normale, către stâlpul cel mai apropiat de telefonul apelat. Doar în acest mod este posibilă folosirea unor aparate cu o putere de emisie atât de mică, care rămân portabile și pot fi utilizate din imediata apropiere a corpului fără a periclita serios sănătatea.

Imediat ce un telefon mobil este deschis, acesta caută cel mai apropiat stâlp, ia contact cu el și se anunță în sistem. Dacă cineva formează numărul acestui telefon, sistemul stabilește ce stâlp a contactat acesta și îndrumă legătura către el. În plus, când telefonul mobil se deplasează din zona de emisie-recepție a unui stâlp în zona altui stâlp, primul stâlp predă legătura

celui de al doilea atât de rapid, încât de regulă interlocutorii nici nu sesizează acest lucru.

– Un efort fantastic, am spus.

Tot nu pricepeam ce urmărea cu asta.

– Pentru proceduri fantastic de complicate a fost descoperit calculatorul. Eu vreau să-ți spun esențialul. Aceste proceduri sunt reținute. Nu numai legăturile stabilite, care oricum sunt reținute, pentru că trebuie trecute la nota de plată. Sunt memorate toate căutările de stâlpi. La computerele rețelelor mobile există liste kilometrice și, dacă le valorifici, poți afla mișcările tuturor telefoanelor mobile deschise.

Am făcut ochii mari.

– Asta înseamnă că se poate stabili în ce zonă a funcționat ultima dată mobilul Kristinei.

– Exact.

– Iar tu ai cumva acces la aceste date?

– N-aș pune întrebări atât de prostești. Singurul lucru de care am nevoie este numărul de telefon mobil al Kristinei.

Parcă un șoc electric uriaș mi-ar fi scos prin pori starea de amorțeală provocată de votcă. Am scos din buzunar propriul meu telefon mobil.

– Ce suprafață are zona arondată unui stâlp? am întrebat în timp ce formam numărul lui Hans-Olof.

– Este mare, răspunse Dimitri, dar nu asta are importanță. Antenele de emisie și de recepție sunt orientate direcțional și sistemul calculează distanța de la telefon la stâlp din timpul necesar deplasării semnalului. Practic, telefonul poate fi localizat cu o toleranță de o sută de metri.

– Genial! Am așteptat nerăbdător ca Hans-Olof să răspundă. Alo? Eu sunt. Spune-mi care este numărul de telefon mobil al Kristinei.

Cumnatul meu oftă din rărunchi.

– Doamne, tu crezi că eu nu am încercat? Bineînțeles că este închis.

– Spune-mi totuși numărul, bine?

Mormăi ceva, după care se făcu liniște.

– Alo? am strigat. Mai ești acolo?

– Nu îl găsesc, răspunse Hans-Olof respirând greu, ca și cum tocmai dăduse o fugă în jurul casei.

– Cum adică nu îl găsești? Doar știi numărul de telefon al fiicei tale!

– Da, l-am notat pe un bilet, care ar fi trebuit să fie în portofel, dar nu mai este acolo. Nu înțeleg ce vrei cu el. Nu i se poate telefona, crede-mă!

– Te cred, cumnate, dar omul de care ți-am vorbit, hackerul rus cu mâini de magician – Dimitri rânji larg – poate accesa sistemul computerizat al rețelei de telefonie mobilă și crede că poate reconstrui drumul parcurs de telefon înainte de a fi închis. Deoarece eu sunt nou-venit în acest secol, nu mi-a trecut prin cap așa ceva, dar se pare că un telefon mobil este un gen de radiofar pe care îl porți cu tine de bunăvoie... Ce este? m-am oprit când am auzit niște zgomote ciudate provenind de la Hans-Olof.

Zgomote care încetară, ca și cum cineva tocmai l-ar fi lovit în testicule cu un sac greu cu nisip.

– Este în regulă, șopti Hans-Olof. A trebuit să mă așez. Sistemul meu circulator nu prea mai funcționează corect.

Era terminat, mă îngrijora. Ceea ce nu însemna că mă înfuria mai puțin.

– Să nu leșini acum. Ceea ce ți-am spus ar putea fi prima urmă adevărată care să ne conducă la Kristina.

– Bine. Vocea îi era sleită, venind de la ani-lumină distanță. Să mă duc acasă, să caut biletul?

– Ne-ar ajuta, am răspuns furios. Dimitri spuse ceva referitor la documentele contractuale, care ar trebui să existe. Am adăugat: Ai auzit?

– Da, numai să găsesc contractul printre lucrurile ei... Dar voi încerca oricum. Te sun eu pe urmă.

Nu prea suna promițător.

– N-o să iasă nimic, am spus gânditor, după ce am întrerupt legătura.

– Este un profesor distrat, concluzionă Dimitri.

– Prietena ei ar trebui să îi știe numărul, îmi veni mie ideea. Am încercat să îmi amintesc numele acesteia, pe care Hans-Olof îl menționase... Wiklund! Sylvia Wiklund. Ai o carte de telefon?

Bineînțeles că Dimitri nu avea carte de telefon. Dar se așeză la calculator și intră pe internet, de unde putea obține orice număr de telefon din Suedia.

– Ai acolo și numerele telefoanelor mobile? am întrebat.

Dimitri clătină din cap a îndoială.

– Numai dacă cineva l-a introdus cu tot dinadinsul, răspunse acesta și bătu pe tastatură Kristina Andersson și Stockholm. Dar putem să încercăm.

În Stockholm existau 43 de Kristina Andersson, dar nici una dintre ele nu era nepoata mea. Numele de Wiklund figura de mai mult de 250 de ori; lista deveni mai rezonabilă abia când solicitarea noastră s-a limitat la Sundbyberg. Am apelat la rând toate numerele, dar nimeni nu avea o fiică cu prenumele Sylvia ori care să fie elevă la școala Bergstrom.

– Probabil că locuiește în alt cartier, presupuse Dimitri. Dar renunță, pentru că altfel vei da telefoane până mâine-dimineață.

Birgitta! Era diriginta ei. Trebuia să aibă o listă cu numerele de telefon ale părinților.

– Nu închide, este ceva important, am spus repede când ea răspunse la telefon. Sunt eu, Gunnar.

Scoase o exclamație de nemulțumire și zise:

– Atunci când ți-am spus să nu te mai întorci, asta înseamnă și să nu îmi mai telefonezi, clar?

– Nu este vorba despre mine, este vorba despre Kristina, i-am explicat și în câteva cuvinte i-am spus și de ce aveam nevoie de numărul telefonului mobil al Kristinei și cum speram că îl aflu.

– Dacă nu este vorba de altceva, remarcă ea rece, ți-l pot da eu.

– Îl ai?

– În fiecare clasă organizez un sistem de telefoane pentru cazuri de urgență, explică ea. Așteaptă...

În fundal se auzi foșnet de hârtii.

I-am făcut semn lui Dimitri să îmi dea ceva de scris.

Ea mi-a dictat numărul, pe care l-am notat pe marginea unei reclame de la supermarket.

– Mă poți ține la curent cu ce este legat de Kristina, dar asta este totul, da? mai adăugă ea.

– Da, bine. Îți mulțumesc oricum.

Am închis și l-am sunat pe Hans-Olof.

– Nu te mai agita. Avem numărul, poți să nu te mai străduiești să îl cauți.

– Ce? Aveți... De unde?

– De la școala Kristinei.

Nu intenționam să-i mai dau și alte amănunte.

– De la școală! Hans-Olof gâfâi. Aveau numărul ei? Ca să vezi! Asta chiar că nu o mai știam...

– Unde ești?

– Eram în drum spre mașină. Pot să renunț, nu? Avea vocea oarecum crispată. Și? O puteți localiza?

– Un moment, de localizat nu am spus nimic. Sperăm să stabilim ultimele locuri în care s-a aflat aparatul telefonic, asta este tot.

– Și asta cât durează?

I-am transmis întrebarea lui Dimitri, care luase în stăpânire reclama supermarket-ului și studia atent numărul notat. Acesta răspunse:

– Cel mai târziu mâine-dimineață.

– Ai auzit, am zis. Așa că strânge-ne pumnii.

– Am s-o fac, a răspuns Hans-Olof, dar după ton nu părea că și-ar face cu adevărat speranțe.

Am închis telefonul și l-am întrebat pe Dimitri:

– Cum adică abia mâine? Durează atât de mult?

– De fapt durează doar cinci minute. Dar este vorba despre rețeaua BlueCom. Dimitri bătu prefixul numărului telefonic. Aici se află accesul meu secret la un calculator, care în acest moment este decuplat. Acum procesează reorganizarea și abia mâine-dimineață este cuplat, la orele de vârf am acces. Pe la ora opt ori nouă, depinde. M-a privit cu o expresie de reproș și a adăugat: Ar fi trebuit să-mi spui toate astea de ieri. Duminica am acces liber până la miezul nopții.

Am ridicat din umeri și am vârât telefonul la locul lui.

– Ar fi trebuit să știu că tu poți să faci farmece?

– Da, ar fi trebuit.

– Bine, ar fi trebuit. Mi-am ieșit puțin din mână, OK?

– Înainte de toate ești groaznic de suspicios, a bombănit Dimitri. Îți va fi fatal asta.

Părea de-a dreptul supărat.

– Până la proba contrarie, voi pleca de la premisa că viața mi-o datorez neîncrederii mele, am ripostat eu.

Atacul a avut loc în toiul nopții. Un trosnet asurzitor, de parcă ușa, ce zic eu ușa, zece uși ar fi fost făcute praf cu

berbecele, zbierete izbucnite din sute de gâtlejuri, tropăit de cizme răsunător...

Într-o fracțiune de secundă am sărit în picioare. În ciuda întunericului deplin, mi-am apucat rucsacul dintr-o mișcare și în același timp aveam și pistolul în mână.

– Oh, rahat! l-am auzit pe Dimitri mormăind somnoros.

... Tropăit de cizme ale unui întreg regiment, trâmbițe. Trâmbițe?

Lumina se aprinse.

– Liniștește-te, spuse Dimitri, stând pe marginea patului și frecându-se la ochi, sunt doar computerele. Au spart codificarea textului de pe dischetă.

CAPITOLUL 45

Cu tot excesul de adrenalină din sânge, am intrat în camera întunecată unde monitoarele gemeau de coloane de cifre luminate fantomatic, ventilatoarele bâzâiau pe mai multe voci, și plăcile de memorie țăcăneau, de parcă te aflai pe puntea de comandă a unui portavion. Am aprins lumina și m-am uitat la ceasul de pe perete: era ora două fără cinci minute.

Pe unul dintre monitoare nu mai jucau luminile fantomatice. În locul lor era un câmp cu partea de jos roșie. Părea că anunța apropierea rachetelor nucleare, dar de fapt pe el apărea parola găsită.

Aceasta era vv-rütag07.

– S-ar părea că înseamnă ceva, bombăni Dimitri în timp ce își scărpina sub maieu pieptul slab. Ca și mine, dormise în lenjeria de corp. Dar cum de a ajuns la asta? Un atac pe bază de dicționar nu ar fi fost de nici un folos.

Nu aveam idee despre ce vorbea. Eram bucuros că știam cum mă cheamă și unde sunt. În mod evident nu eram obișnuit cu votca, oricum nu în cantitățile rusești. Când băgasem de seamă că această locuință dispunea și de paturi? Habar n-aveam. Îmi aminteam doar că la un moment dat casa se clătina ca un vapor.

Dimitri opri pe rând programele de decodificare. Liniștea așternută astfel avea în ea ceva asurzitor. În cele din urmă rămase în funcțiune un singur computer, aparatul victorios.

Dimitri trase scaunul în fața lui, puse mâna pe maus și îmi aruncă o scurtă privire.

– Încep?

– Clar.

Aveam gura uscată. De emoție sau de la alcool.

– Să sperăm că nu este vorba despre o culegere de bancuri porcoase. Mi s-a mai întâmplat.

Mai țineam încă revolverul în mână. L-am lăsat cu grijă pe unul dintre monitoare, alături de mileul din dantelă.

– N-o mai lungi, uită-te odată, OK?

– Sunt de aceeași părere.

Deschise fișierul. Eu priveam peste umărul lui. Imaginea documentului păru să îmi readucă la viață câteva celule de pe creier.

– Ce limbă este aceasta? vru să știe Dimitri. Germană?

– Da, mă gândisem la asta. Hungerbühl este elvețian din Basel.

Era bine că era în germană. Limba germană este oarecum apropiată de suedeză. Chiar și în starea în care mă găseam acum, o puteam înțelege.

Textul secret cuprindea aproape o sută de pagini. Dimitri îl scoase pe tot la o imprimantă de groază, căreia acțiunea îi luă doar câteva minute, și apoi îmi dădu teancul de file. M-am ghemuit în fotoliul răpănos și am început să citesc.

Nu era o culegere de bancuri porcoase. Era planificarea unui complot murdar.

Reto Hungerbühl era evident un om cu o viziune foarte înaintată și foarte metodică. Documentul era împărțit în mai multe fragmente, primul dintre ele reprezenta un gen de act de acuzare la adresa președintelui consiliului de administrație al Rütlipharm AG, Felix Herwiller. O listă de mai multe pagini enumera erorile, estimările eronate, șansele pierdute și deciziile greșite ale acestuia, conținând fraze comentate sau pasaje

întregi din cuvântări. Totul indica faptul că într-o bună zi Hungerbühl ar intenționa ca din acest material să elaboreze o cuvântare, prin care voia să determine adunarea acționarilor să-l revoce pe concurentul lui, în locul căruia să fie promovat el.

Pe o altă filă erau datele pe mai mulți ani, când se preconizau să aibă loc adunările acționarilor. Una dintre date avea adnotate trei semne de exclamare.

– Știu ce semnificație are parola, am zis.

Dimitri ridică provocator din sprâncene. Am continuat:

– Șeful suprem al unei societăți pe acțiuni, în limbajul uzual american CEO, se numește în limba germană *Vorstandsvorsitzender,* de unde și prescurtarea vv. Am ridicat ușor teancul de hârtii și am continuat: parola vv-rütag07 semnifică pur și simplu faptul că Reto Hungerbühl dorește să devină președintele consiliului de administrație al Rütlipharm AG în anul 2007. Acesta este mărețul plan.

Dimitri dădu obosit din cap.

– Și ce are a face asta cu nepoata ta?

– Până acum, nimic, a trebuit să consimt eu.

Simțeam cum buna mea dispoziție se dezumfla ca un balon înțepat cu acul. Se prea putea ca în cele din urmă acest document să nu-mi fie de folos mai mult decât o culegere de bancuri porcoase.

Fragmentul următor detalia planul conform căruia Hungerbühl gândise pregătirea preluării puterii. Strângerea de imputații la adresa șefului actual al concernului era numai un punct pe lista de acțiuni. Un altul era căutarea de aliați în alte sectoare. Numele posibililor candidați umpleau două pagini, și fiecare dintre ele era marcat cu unul până la trei plusuri, unele și cu semne de întrebare.

Dar înainte de toate, Reto Hungerbühl gândise să facă firmei cadou o piață nouă, aducătoare de profit. Ca zestre, am zice.

Mai exact, o plăsmuia.

Pentru că boala nou descoperită JAS, sindromul agresiv juvenil, era o născocire proprie a lui Reto Hungerbühl.

Industria farmaceutică, raționa el într-o notă, își tăia singură craca de sub picioare văzând cu ochii, dezvoltând medicamente și terapii tot mai eficiente. Pentru ca aceasta să poată supraviețui economic și în viitor, ar trebui ca granița dintre sănătos și bolnav să fie deplasată. Ar trebui creată convingerea că multe lucruri acceptate până acum ca făcând parte din viață – cum ar fi calviția, dereglarea ritmului biologic cauzată de călătoriile frecvente cu avionul presupunând schimbarea fusului orar, scăderea potenței, celulita, mahmureala după o noapte de chef și chiar proasta dispoziție – ar dispune acum de terapii sau vor dispune în viitorul apropiat.

Până acum oamenii erau categorisiți în trei feluri: momentan sănătoși, momentan bolnavi sau bolnavi cronici. Dar sănătatea este de fapt iluzorie. Prin dezvoltarea unor metode de investigare medicală suficient de aprofundate, și mai înainte de toate prin definirea mai severă a valorilor de graniță, sănătatea ar deveni un ideal de neatins practic, ceea ce ar însemna că toți oamenii ar trebui să se trateze, devenind astfel clienți ai industriei farmaceutice.

Ca exemplu ilustrativ, el prezenta noua definiție la care s-a ajuns în numeroase țări a ceea ce se cheamă tensiune sănătoasă: fără să aducă nici o modificare în bine a stării de sănătate a populației, aceasta a lărgit enorm piața medicamentelor destinate reglării tensiunii.

Țelul ar trebui să fie acela de a determina consumatorii să nu mai vorbească despre medicamente și să spere vindecarea, ci să înțeleagă prin farmaceutică acel remediu pentru o

guvernare chimică firească a vieții, pe care s-o considere la fel de firească precum procurarea de alimente din supermarket sau alimentarea cu combustibil a mașinilor.

După câteva paragrafe cu vorbărie de marketing (astfel el remarca, de exemplu, că nu era de ajuns să oferi perspectiva înlăturării calviției ori a obezității, deoarece mulți oameni nu le consideră stânjenitoare; mai mult, respectivul trebuie să ia cunoștință de presiunea exercitată de către cei din jur, pentru a face ceva împotriva calviției ori a obezității), urma o listă cu noi produse farmaceutice imaginabile.

Ideea preferată a lui Hungerbühl era aceea a unui medicament care, luat înaintea ori în timpul sarcinii, să împiedice apariția de înclinații ulterioare homosexuale ale copiilor. În paranteze notase grupă țintă – bărbații, și problema esențială a marketingului: încurajarea homofobiei fără a trezi protestul populației homosexuale. Ambițiosul Herr Hungerbühl se gândise la toate. Inclusiv la: „Pentru moment realizarea este problematică, bazele medicale sunt neclare".

– Cred că ai dreptate, acestea nu au nici o legătură cu răpirea Kristinei, am mormăit descurajat.

Dimitri căscă și se scărpină pe braț.

– Rahat... și îmi mai este și frig. Pipăi caloriferul și aruncă o privire pe fereastră. Adăugă: Cred că începe să ningă, va fi zăpadă mare.

După câteva idei – un produs care să declanșeze dorința de sex ori altul care să poată regla necesitatea de a dormi – Hungerbühl venea cu ideea următoare conceptul de „reglare chimică" ar trebui indus încă de la o vârstă fragedă. De ce să nu se elaboreze un produs special pentru elevi, cu ajutorul căruia aceștia să se poată mobiliza în condiții optime pentru examene – destinși, receptivi, concentrați? Era posibil să se creeze substanțe care să ușureze învățatul, deci reținerea în memorie a ceea ce era necesar? Sau două pilule pentru

proaspeții elevi, una care limita imboldul de mișcare, în așa fel încât elevii să nu mai depună efort spre a rămâne liniștiți în bănci la orele de clasă, și o altă pilulă care să elibereze din nou dorința de mișcare, iar copiii să se zbenguiască după-amiaza.

Urmărind notele, era ușor de remarcat cum de ajunsese Hungerbühl la ideea de JAS. Mi-l și imaginam: seara târziu, netulburat în biroul lui întunecat și liniștit, cu laptopul în față, meditând îndârjit la viitorul carierei lui. Și brusc – ideea! Plauzibilă. Realizabilă din punct de vedere medical. „Cuvântul sindrom sună, ca și până acum, impresionant la urechea cetățeanului obișnuit" – notase el. De fapt, planul lui consta pur și simplu în a defini ca simptom al bolii încăierările și agresiunile care făceau parte dintotdeauna din cotidianul școlar și a vinde ca urmare terapia corespunzătoare.

În capitolele următoare, dezvolta aceste concepte și le dădea o formă ordonată. Mai întâi trebuia să câștige de partea lui mediciniști de valoare, care să publice în revistele de specialitate articole despre nou-descoperita boală – texte al căror conținut să fie în prealabil discutat cu Hungerbühl sau care să provină chiar de la el. Apartenența lui Hungerbühl la un „grup de frunte al cercetării" din interiorul unui concern, calitate neschimbată nici de mutarea lui la Stockholm, i-ar da posibilitatea organizării unui simpozion pe tema JAS, pentru care să cheltuiască bani după plac. În cadrul acestuia, la tema „Violența în școală" vor face referiri și sociologi, ar putea fi aici invitați, în afară de mediciniști special selecționați, și ziariști din toate țările industriale importante. Aceștia din urmă ar putea fi îndopați cu mese alese și prognoze înfiorătoare, spre a se lansa o isterie globală JAS.

La momentul corespunzător, minusculul laborator întreținut de Rütlipharm în Suedia, aflat sub conducerea lui Hungerbühl, le va servi atât o procedură de testare, cât și

terapia. Atât prima, cât și cealaltă fiind doar pură escrocherie. Testul trebuia să fie conceput în așa fel, încât să rezulte că aproximativ treizeci la sută din tinerii de sex masculin testați erau JAS-pozitivi. Ceea ce se testa de fapt, lui Hungerbühl îi era absolut indiferent. Poate nivelul de testosteron – notase el, venindu-i și ideea că forurile care eliberau aprobările de producere ar fi fost poate mai ușor de păcălit cu un test pe baze genetice: ca bază a testului s-ar putea folosi niște receptori pe membrana celulară.

Avantajul hotărâtor al teoriei JAS era acela că includea de la bun început posibilitatea ca uneori persoane liniștite, foarte cumsecade, să fie JAS-pozitive: caz în care se putea afirma simplu că exista înclinația, dar nu se ajunsese la materializarea ei. Apoi se putea justifica printr-o noțiune cu rezonanță impozantă latinească. „Ceva gen distonie vegetativă" – notase Hungerbühl. Terapia consta în cele din urmă în a administra copiilor respectivi un amestec de medicamente psihice, care aveau rostul de a le diminua cheful de trânteală.

– Totul este o unică mare porcărie, am spus după ce îi explicasem lui Dimitri conținutul documentului în mare. Pentru Kristina nu ajută cu nimic. Ar fi ceea ce ar aștepta ziarele, dacă nu ar fi toate cumpărate, dar altfel...

– Omule, zise Dimitri și se ridică greoi, trebuie să mă bag la loc în pat. Sau să îmbrac ceva. Este al naibii de frig.

Dar rămase în picioare. Se vedea că hotărârea aceasta îl depășea.

Am răsfoit mai departe paginile, trecând peste unele dintre ele. La un moment dat am ajuns la un fel de jurnal al proiectului. La data de unsprezece octombrie Hungerbühl notase: „La naiba! – premiul Nobel ajunge chiar la una dintre cercetătoarele noastre! Nu este un timing bun. Este de temut atenția presei. Trebuie să întrerupem seria experiențelor din

căminul de copii, cel puțin până la sfârșitul anului. Kohlström se va supăra, după ce tocmai începusem.

– Kohlström! am exclamat. Care Kohlström?

– Ce? mormăi Dimitri, care privind fix la una dintre icoanele lui, se scărpina pe umeri.

– Ăștia fac deja niște experiențe pe copii, și în acest context apare cineva care se numește la fel ca directorul orfelinatului în care am crescut eu, i-am explicat în timp ce reveedeam paginile pe care le sărisem, căutând informații despre acel cămin de copii.

Hungerbühl era un pedant, cu siguranță că pe undeva notase și asemenea date.

– Ei, da, n-o fi el... își dădu cu părerea Dimitri.

– L-aș crede în stare, Kohlström era exact tipul potrivit pentru așa ceva. Pe vremuri încercase pe noi ceva asemănător din proprie inițiativă: niște pastile, pe care trebuia să le înghițim ca să fim cuminți. Cuminte! Cât pot să urăsc acest cuvânt...

– Știu. Mi-ai povestit de cel puțin o sută de ori, oftă răbdător Dimitri. Dar prea ar fi o coincidență.

Nici nu l-am auzit. Am alunecat de pe fotoliu, m-am așezat în genunchi, am împrăștiat filele pe podea, parcurgând cu privirea rândurile scrise în acea limbă străină, căutând înfrigurat. Undeva trebuia să fie. Hungerbühl notase tot, contabilizase tot, orice gând, orice eveniment.

– Gunnar, poate că îți pierzi vremea. Kohlström nu este un nume rar.

Nu-l ascultam. Era vorba despre un orfelinat, acest termen revenea de mai multe ori. Dar care orfelinat? De unde?

– Deci am să îmbrac ceva. Afurisit frig...

Simțeam cum îmi pulsa sângele prin vene. Instinctul meu era treaz, preluase comanda, vaporizase toată votca din corp și o înlocuise cu adrenalină. Iată o însemnare făcută cu

aproape un an în urmă: „Interesant contact: azi-dimineață l-am cunoscut pe prietenul menajerei mele. Acesta este asistent pentru persoanele eliberate condiționat din detenție. Am spus în glumă că prin profesia lui are contacte bune în lumea interlopă. Răspunsul lui: așa este, am vreo problemă pe care să mi-o rezolve prin asistații lui? Părea să fi vorbit serios. Se numește Per Fahlander și locuiește în Björkhagen".

– Câinele... am oftat fără să vreau. Câinele ăsta blestemat...

Putea fi adevărat? Am citit textul încă o dată și încă o dată, și am clipit ca să alung senzația că doar visam. Per Fahlander! Așa scria, negru pe alb. Iar în ce privește numele, nu există probleme de traducere.

– Nu este o întâmplare, am zis pentru Dimitri, care ieșise din cameră.

– Ce? întrebă el de dincolo.

– Am spus că nu este o întâmplare, am repetat și i-am explicat lui Dimitri ce descoperisem. Per Fahlander cunoaște toată istoria vieții mele, doar este asistentul meu de douăzeci de ani. Despre orfelinat i-am povestit mai multe decât oricui altcuiva.

– Dar totuși, aceasta este o întâmplare, nu? opină sceptic Dimitri, care între timp își pusese pantalonii pe el, dar se mai lupta încă cu puloverul tras pe jumătate. Tocmai asistentul tău s-a împrietenit cu menajera acestui tip de la Rütlipharm, și pe urmă...

Inima îmi bubui în piept, simțeam niște lovituri ca de baros, iar în cap componentele puzzleului se combinară cu inevitabilul zgomot.

– De aceea a asaltat poliția pensiunea. Hungerbühl se întorsese din Elveția, a auzit bineînțeles de alarma dată de pătrunderea în clădire, și-a verificat seiful din birou și a văzut că discheta cu cel mai important proiect al lui dispăruse. Nu a vrut să facă publică chestia asta, dar și-a adus aminte de omul

lui cu contacte în lumea interlopă, Per Fahlander. Acesta la rândul lui și-a amintit că eu întrebasem de Rütlipharm, eu, Gunnar Forsberg, spărgător și spion industrial. Ei trag concluziile împreună și pun poliția în mișcare.

Dimitri clipi repede.

– Pfui... Dacă vrei părerea mea, asta sună straniu.

Piese de puzzle. Clic! Poc! Instinctul meu striga: Alarmă, alarmă, alarmă!

– Kristina este la orfelinat, am constatat. Nu era o concluzie logică, ci una pur instinctuală. Niciodată în viața mea nu fusesem mai sigur de ceva decât acum. Am continuat: Dacă Kohlström este complicele celui de la Rütlipharm, ea este acolo. Pariez pe orice. În același loc unde fusesem eu. Sau cel puțin a trecut pe acolo...

Fiecare celulă a corpului meu semnaliza acordul. Fiecare celulă a corpului meu tremura de furie, de frică, de hotărâre.

S-ar putea ca astăzi să omor pe cineva.

– Dimitri, am spus respirând precipitat, am nevoie de mașina ta. Neapărat. Imediat.

– Da, sigur. Ia-o! Poți să nu mai îndrepți pușcociul, ți-o dau oricum.

CAPITOLUL 46

Când am ieşit din casă, era linişte şi întuneric, şi totul era pe cale să dispară sub zăpadă. Aerul avea un miros tipic de iarnă. Va fi una dintre acele ninsori care va îngropa întreaga ţară, de parcă cineva ar vărsa asupra ei basculantă după basculantă.

Nu aveam nici un motiv de reţinere. Furia mea va topi totul în faţa ei indiscutabil.

Pe locul descris de Dimitri, am găsit un Saab, cheia se potrivea şi interiorul încă mai duhnea de la ţigările lui; trebuia să fie maşina sa. Orice atingeam era murdar şi rece ca gheaţa, dar motorul porni după ce îl convinsesem că nu voi ceda, răsucind suficient de des şi de hotărât cheia în contact. Şi, minune, rezervorul de combustibil era plin!

Viscolul a aşteptat să părăsesc Stockholmul înainte să se dezlănţuiască. Apoi brusc în jurul meu mai era doar acel alb-cenuşiu răpciugos produs de prea multă zăpadă, noapte prea întunecată şi lumina prea slabă a farurilor, şi am simţit cum roţile începeau să patineze şi maşina începea să danseze. Mai încet. Alţii opreau pe marginea drumului. Am trecut pe lângă mai mult de o duzină de maşini oprite pe margine, printre care cel puţin trei dintre acele Volvo vechi, ca tancul, care nu se temeau de nimic.

Şi mai încet. Ceea ce nu trebuia pentru nimic în lume să mi se întâmple acum era un accident. Eram căutat de poliţie şi, dacă le cădeam în mâini în afara Stockholmului, mă vor

trimite înapoi în închisoare, prea fericiți de faptul că le furnizasem un motiv clasa întâi încălcând condițiile eliberării mele.

Cu alte cuvinte, dacă o dădeam în bară, Kristina era moartă.

Chestia asta mă motiva la culme.

La un moment dat înaintam la pas. Ștergătoarele de parbriz trudeau din greu, flip-flap, flip-flap, instalația de încălzire era la maximum, și simțeam zăpada scrâșnind sub cauciucuri. Țineam strâns volanul, cu privirea pironită pe șosea, urmăream marcajele reflectorizante de pe marginea drumului, cu gândul doar la următorii zece metri.

Îmi trecu prin cap că eram slab dotat, doar cu pistolul în buzunar. Ce se întâmpla dacă nu dădeam de nimeni, ci doar de uși încuiate? Aveam nevoie de o rangă, de ceva cu care la nevoie să pot lovi o scăfârlie.

Până la Norrköping a mai mers cum a mai mers. De aici a trebuit să părăsesc autostrada și s-o iau pe șoseaua 22. Aproape că am ratat ieșirea de pe autostradă. Pe bretea am intrat în derapaj pentru câteva secunde nesfârșite, pulsul luă valori incredibile, iar apoi nu a fost deloc mai bine.

Era o nebunie. Eu eram nebun pentru că insistam să conduc mai departe. Șoseaua nu se mai vedea, era ceva gri-murdar pe un fundal tot gri-murdar. Îmi spuneam în gând, doar să mai rezist pe următorii metri, doar să nu intru în derapaj. Eram un dansator pe o sârmă încărcată de gheață. Pe o sârmă înghețată, lungă de trei sute cincizeci de kilometri. Iar în jurul meu urla viscolul, care mă împingea dintr-o parte într-alta.

De ce tocmai acum? De ce tocmai astăzi? Cu privirea fixă îndreptată înainte, conducând mașina ca pe săpun moale, am avut deodată senzația că și vremea era copărtașă la conspirație. Cerul, norii și iarna se aliaseră ca dușmani ai mei, hotărâseră

să mă omoare pe mine, pe Hans-Olof și pe Kristina. Pe fiecare pod pe care trebuia să-l trec în drumul meu deznădăjduit, toți acești inamici încercau să-și încheie socotelile cu mine.

Brusc am simțit ceva ce nu mai simțisem de zeci de ani, ceva de care uitasem complet: teama, care fusese însoțitorul meu permanent în copilărie. Teama cumplită. Teama de copiii mai mari, de batjocura lor, de loviturile lor, de josniciile lor, dar mai ales teama de acel bărbat înalt, cu barbă, cu numele de Rune Kohlström, ale cărui toane, accese de furie și pedepse erau complet imprevizibile. „Mături curtea, toată curtea, și nu vreau să aud un cuvânt de împotrivire!" Indiferent dacă o făceai repede ori încet, întotdeauna exista pericolul de a o fi făcut prea încet sau prea repede. „Astăzi cureți toaletele! Să vedem dacă îți trece zbieratul!" La fiecare masă trebuia să înfuleci cu disperare, mai întâi pentru că niciodată nu era suficientă mâncare pentru toți, și apoi nu știai niciodată când vei mai primi ceva de mâncare. „Cei neascultători, cum ești tu, nu au ce căuta la masă! Afară! Poți să te uiți de afară pe fereastră, și vai de tine dacă te miști de acolo!" Și bineînțeles că ispășind o pedeapsă puteai să greșești din nou, și urmau loviturile cu palma, cu cureaua din piele, cu linia cea mare, cu tot ce exista la îndemână. Lovituri care dureau nu numai pentru că erau aplicate cu încrâncenare, ci și pentru că erau atât de nedrepte.

Din când în când ne vizitau „dame din societate", femei îmbrăcate fin, despre care nouă ni se spunea că sprijină orfelinatul cu bani, iar eu, în vârstă de zece ani, am ieșit în fața uneia dintre ele și m-am plâns inocent că directorul mă bătuse. Ridicasem cămașa și îi prezentasem dungile vinețiii, înainte ca ea să poată zice ceva.

Ca urmare devenisem dușmanul de moarte al lui Rune Kohlström. După această zi începuseră sancțiunile cu adevărat josnice. „Să stai gol la colț! Toți să ia aminte la rușinea ta!

Altceva nu meriți!" A trebuit să dorm noaptea fără pătură, și nici unul dintre ceilalți nu m-a ajutat, nu m-a lăsat să mă strecor lângă el, nici unul! Dacă n-aș fi fost atunci în stare să descui broaștele simple de la uși și să mă strecor lângă sora mea, aș fi înghețat.

Ele au știut toate că spusesem adevărul, dar nu au făcut nimic, nu au spus nimic, nu m-au ajutat. Damele din societate. Le-am urât mai mult decât pe Kohlström. Dar bineînțeles că n-am mai avut ocazia să le revăd.

După acest incident, am recurs la tactici de gherilă. Ca să spun așa, descoperisem gherila, fără să fi cunoscut termenul. Diverse lucruri dispăreau ori se stricau, întotdeauna între ele și mine aflându-se o încuietoare ca alibi. Rune Kohlström avea enorme probleme cu mașina lui. Mereu duhnea ceva groaznic în casa în care locuia el, aflată alături de clădirea noastră cu dormitoare, bucătărie și sală de mese. Din când în când găsea mortăciuni în cutia poștală ori în cizmele de cauciuc, atunci când era atât de prost inspirat încât să le lăse afară.

Mai ales chestia cu mortăciunile îl înfuria. Atunci tuna și fulgera în mers, un colos care spumega, un monstru negru înspăimântător, de care ne ascundeam prin colțuri. „Vai de cel care a făcut asta! zbiera el. Vai de el, dacă îl prind!"

Simpla amintire a acelor vremuri făcea să mi se umezească palmele și să mi se accelereze pulsul. Cerule, încă îmi mai era teamă de acel om! Corpul meu și-l amintea cu exactitate și se temea de el. Corpul meu nu voia să mai revină în acel loc. Viscolul îi era aliat.

Viscolul împotriva căruia înaintam era atât de puternic de parcă ar fi vrut să mă împingă înapoi, la Stockholm. Într-o năvală hipnotizantă se îndreptau către mine fulgi mari și albi, parcă spunând: „Mergi în direcția greșită!" Rulam pe un drum, pe care mașina mea era doar tolerată.

N-are importanță, îmi spuneam. Nu voi opri. Voi merge mai departe, voi ajunge la orfelinatul din Kråksberga și îl voi înfrunta pe Kohlström. Sau voi muri încercând să fac asta.

Era un jurământ ferm, luat în fața universului. Ca și cum mi-ar fi transmis un semn, viscolul încetă pe loc, și o freză de zăpadă coti în fața mea dintr-un drum lateral, de parcă pe mine m-ar fi așteptat. Aceasta arunca lateral zăpada ca o fântână albă în fața mea, eu neavând altceva de făcut decât s-o urmez.

În sfârșit mergeam bine. Până la Oskarshamm abia dacă se mai simțeau efectele ninsorii. Începea să se crape de ziuă. Pe măsură ce mergeam, era tot mai puțină zăpadă pe drum. Când am ajuns la Kråksberga și, în cele din urmă, în fața orfelinatului, străbătusem cel puțin douăzeci de kilometri de drum printr-un peisaj de iarnă suedez obișnuit, iar soarele atârna palid și obosit deasupra orizontului. Ceasul din bordul mașinii arăta ora opt și cincizeci de minute în momentul în care opream în fața clădirii pe care o văzusem pentru ultima oară acum aproape un sfert de secol. Condusesem șase ore fără pauză, și rezervorul mașinii era ca și gol.

În toți acești ani încercasem să-mi șterg din memorie amintirile, dar ele se mai aflau încă acolo, și ceea ce vedeam arăta exact ca odinioară. Doar la o scară mai mică. Curtea odinioară cu pământ pe jos era acum asfaltată. Scara largă de la intrare, aflată în interiorul unghiului clădirii principale în formă de L, avea acum balustradă. În plus, clădirea era proaspăt vopsită, iar pe acoperiș am descoperit o antenă pentru satelit.

Eram în același timp frânt de oboseală, dar și atât de furios încât adrenalina îmi picura parcă și din vârful firelor de păr. Cu alte cuvinte, nu mai răspundeam de mine.

Premisa cea mai bună pentru ceea ce intenționam să fac.

Am scos pistolul de sub scaun și l-am băgat în buzunarul scurtei, la îndemână, apoi am coborât. Parcasem pe drum, lângă accesul în orfelinat marcat de doi stâlpi din cărămidă. Pe vremea mea fuseseră doi bulumaci din lemn maroniu, aplecați de vânt.

Totuși, abstracție făcând de o oarecare cosmetizare, totul era neschimbat. Iată clădirea principală, care cu acoperișul ei ieșit mult deasupra curții o umbrea pe aceasta ca un bot uriaș, flămând, iată și ferestrele goale, oarbe ca și atunci, strălucind ca totdeauna. În dreapta se aflau casa directorului, mică, roasă de vreme și grădina ce dădea până în stradă, la fel de neîngrijită ca pe vremuri. Fereastra dormitorului, de sub care urmărisem aventurile lui Rune Kohlström cu una dintre doamnele din societate, până când fusesem în stare să redau aproape perfect sunetele compromițătoare. Am căutat din priviri fereastra clădirii principale, sub care se aflase patul meu. A treia din partea dreaptă. Băieții dormeau la parter, fetele sub acoperiș. Îi puteam vedea pe ceilalți trăgând cu ochiul, în timp ce eu mă aflam sub fereastra deschisă și așteptam să mi se facă semn că Kohlström și amanta lui se pregăteau să iasă din casă...

Ce s-o mai fi întâmplat cu ei?

Am mai făcut câțiva pași și m-am uitat în jur. Era liniște. Lunea, la ora nouă, ar fi trebuit să fie la clase, dar ferestrele erau întunecate. În clipa următoare mi-am dat seama că vremurile în care elevii de toate vârstele făceau cursuri într-o singură clasă trebuie să fi trecut demult. Probabil că dimineața venea un autobuz, care îi ducea pe școlari la școala din cea mai apropiată localitate mai mare.

Cu atât mai bine.

Pe tăblița din dreptul soneriei inscripția era neschimbată, Rune Kohlström, Orfelinatul Kråksberga, cu litere scrise strâmb de mână și decolorate de trecerea timpului. Am sunat.

Nici o mișcare. Același lucru după ce am mai sunat încă o dată.

Gândul m-a dus la ranga pe care n-o aveam cu mine și am examinat ușa. În nici un caz nu mă voi îndeletnici astăzi să migălesc la încuietori cu mâna goală. Aici și acum opțiunea era pentru violență. Fără îndoială că cu un șut puternic cu piciorul ușa ar fi cedat, dar așa ceva produce zgomot și atrage atenția, ceea ce în anumite împrejurări are același efect ca declanșarea unei alarme.

Poate că în spate, la magazii, voi găsi o unealtă potrivită. M-am îndepărtat de ușă și am ocolit casa. Iată garajul cel vechi, asigurat tot cu un lanț și cu un lacăt cu care o scotea la capăt și un copil de zece ani cu ajutorul unei sârme. Dar nu mai existau grajdurile în care pe vremuri țineam ponei, capre, găini, iepuri și altele. În locul lor era o copertină sub care erau multe biciclete și un gen de loc de joacă, în măsura în care îți puteai da seama sub zăpadă.

Dar aici era cineva. Un bărbat gârbovit, cu părul alb se îndrepta către mine. Era îmbrăcat cu un palton subțire, maro.

– *God dag,* mormăi acesta. Ce doriți?

– Îl caut pe Rune Kohlström.

– Îl aveți în fața dumneavoastră.

Eram uimit. Acesta să fie Rune Kohlström? Un omuleț slăbănog, cu ochelari, care îmi ajungea până la bărbie? L-am privit mai atent; da, era el fără nici o îndoială. I-aș fi recunoscut fața oricând, dar nu mă așteptasem să fie a unui corp atât de mic.

Natural. Eu crescusem. Nu numai căminul, dar și directorul lui trebuie să i se fi părut micuțului Gunnar Forsberg mult mai mari decât îmi păreau acum mie. Uriașul de atunci devenise acum un pitic. De neimaginat.

Compartimentul meu spiritual care se ocupa cu producția de gulgute și tertipuri nu m-a părăsit:

– Vin de la Rütlipharm. Din partea domnului Hungerbühl.

– Ah, da? Fața i se lumină de un zâmbet de bucurie. Progresează cercetările?

Am dat din cap.

– Nu. Vin pentru fată.

Kohlström se încruntă.

– Care fată?

– Fata care de la începutul lunii octombrie s-a aflat la dumneavoastră. Mi s-a spus că sunteți la curent.

– La mine sunt o mulțime de fete. Dar de la începutul lunii octombrie... Mă măsură cu o privire neîncrezătoare a ochilor vicleni. Ochii lui nu se schimbaseră. Am simțit cum mă trecea un fior pe spinare. Cine sunteți dumneavoastră de fapt?

OK, acum se termina cu fățarnicul joc de-a v-ați ascunselea. Am scos pistolul, am făcut un pas către el și i-am vârât țeava în beregată, totul dintr-o singură mișcare fulgerătoare.

– Dați-mi cel mai mic motiv ca să trag și am să o fac, am șuierat. Mă aflu exact în dispoziția necesară.

Bătrânul director încercă să tragă aer în piept.

– Pentru Dumnezeu, ce vreți de la mine?

– Ceea ce tocmai v-am spus: fata.

În ochii lui apăru panica.

– Dar care fată?

– Cea ținută aici cu forța.

Am împins mai tare țeava pistolului.

Kohlström înghiți în sec.

– Vă înșelați. Aici este un orfelinat, aici nu este ținută prizonieră nici o fată.

Părea foarte convingător. Ghinionul lui era că eu nu aveam de gând să mă las convins.

– Acum vom merge în clădirea principală și acolo vom coborî în pivniță. Cine se mai află aici? Bucătăresele? Altcineva?

– Nimeni, se grăbi el să mă asigure. Copiii sunt la școală, bucătăreasa a plecat la cumpărături...

– Ce este cu copiii care nu merg la școală?

Dădu negativ din cap.

– Nu mai avem.

– Cu atât mai bine.

L-am apucat de gulerul paltonului jerpelit și i-am făcut vânt în direcția clădirii. Nu opunea rezistență, făcea tot ce îi ceream.

Prima mea destinație privea încăperea din pivniță în care eu trebuisem să petrec nenumărate ore, pe o saltea mucegăită, pe întuneric. Încăperea mai exista, dar nu ca temniță, ci ca sală de tenis de masă în tonuri albe și vernil.

Bun. Mai existau o mulțime de ascunzători în această casă și le-am vizitat pe toate dirijându-l din spate pe Rune Kohlström: cocioaba din spatele centralei termice, boxa de sub scări, încăperea fără ferestre de lângă hornul de la mansardă, unde se intra doar printr-un oblon. Bineînțeles că am căutat și în camerele și în spațiile normale. Oricum, standardul se îmbunătățise: dormitoarele vechi de câte șase paturi asemănătoare lagărelor deveniseră camere mobilate comod pentru două persoane, iar fosta noastră clasă era acum sală pentru televizor, în care se mai găsea tot ce s-ar fi numit electronică distractivă.

Dar nici urmă de Kristina.

– Cine sunteți dumneavoastră? întrebă Kohlström tremurând. Ne aflam în capul scărilor, la mansardă, și printr-o fereastră nou construită se vedea soarele sidefiu al iernii. De unde cunoașteți atât de bine locul? Ați mai fost pe aici?

Am făcut semn cu pistolul.

– Casa dumneavoastră este dincolo. Mergem acolo.

Părea să nu mă fi auzit, mă privea doar cu ochi tremurători, care deveneau tot mai mari. Deschise gura, o închise, o deschise din nou și șopti:

– Gunnar...?

Fir-ar să fie! Asta îmi mai lipsea... M-am retras un pas, în penumbră și i-am ordonat:

– Jos, pe scări! Dă-i drumul!

– Ești Gunnar... Gunnar Forsberg, șopti Kohlström, cu un ton ciudat în voce, care la început nu am înțeles că era de emoție... și de ușurare. Trăiești? Oh, Doamne, mai trăiești...

Ridică brațele, ca și cum ar fi vrut să mă îmbrățișeze. I-am pus țeava pistolului în față, ceea ce l-a oprit.

– În toți acești ani am crezut că ați murit, tu și sora ta, continuă el. V-am căutat săptămâni întregi. Ah, nu săptămâni, ci luni! Am anunțat ziarele, televiziunea, și nici o urmă, nici una. Părea că v-a înghițit pământul. Lasă brațele jos și adăugă: Inga, ea ce mai face?

– Inga este moartă, am zis.

Pe chip i se citea consternarea.

– Moartă? Cum așa?

– Un accident auto, acum cinci ani, provocat de soțul ei.

– Soțul ei? Deci se căsătorise?

– Da.

– Avea poate copii?

– O fiică, mi-a scăpat involuntar printre dinți. Nu ar fi trebuit să îi spun nimic, nici cel mai mic lucru, dar nu am putut. Este fata pe care o caut.

Am căutat amănunțit și în locuința lui Kohlström, și în garajul lui, dar nu am găsit nimic. Apoi Kohlström a făcut o criză de slăbiciune și a trebuit să se așeze. Stăteam amândoi la masa albă din bucătăria lui sărăcăcioasă, vopsită în alb; mă uitam la el cum bea un pahar cu apă cu răsuflarea tăiată și cu mâinile tremurânde. După care întrebă din nou cum de nu ne-au putut găsi forțele de căutare mobilizate atunci.

I-am povestit. De ce nu? Pierdusem și ultima urmă, care de fapt nu fusese o urmă, ci o himeră. Îmi pierise și ultima urmă de dorință de a-l omorî pe acest ticălos. I-am povestit pe scurt fuga noastră, lăsând de o parte tot ce se referea la spargeri și fără a pomeni un cuvânt de răpirea Kristinei.

Și, în mod ciudat, mi-a atras atenția abia acum meticulozitatea cu care Inga pregătise fuga. Mi-am amintit cu câtă consecvență m-a condus, și faptul că avea o hartă. Știuse de așezarea de vacanță de pe malul lacului Storuttern și de faptul că în acea perioadă acolo nu mai era nimeni? Făcuse provizii, ceea ce în condițiile din orfelinat reprezenta o performanță strălucită, și le porționase cu grijă pentru toată durata călătoriei prin păduri. Insistase să evităm localitățile și întâlnirile cu oameni și se opusese deplasării cu autobuzul pe o porțiune de drum; știuse că toți șoferii de autobuze din zonă vor fi întrebați de noi și li se va arăta fotografia noastră.

– Dar de ce? a întrebat Kohlström. Dar pentru Dumnezeu, de ce ați făcut asta?

L-am privit, această rămășiță smochinită a acelui uriaș care pe vremuri golea pe podea găleata cu lături, îmi vâra în mână o lingură și urla: „Mănâncă!" Mai vedeam o ușă din scânduri în spatele grajdului, în fața căreia stătea unul de pază rânjind cu satisfacție, auzind țipete din spatele ușii.

– Unii dintre băieții mai mari violau fete cu regularitate, am zis. Lucru pe care dumneavoastră îl ignorați pur și simplu.

– Ah, așa... asta... Se făcu mai mic pe scaunul lui și începu să răscolească cu degetul firimiturile de pe masă. Niciodată nu am putut s-o scot la capăt cu acea agresivitate afișată de unii tineri. Nici când eram copil. Eram deseori bătut de părinți, crede-mă, foarte des. Mai târziu m-am gândit că este o chestiune de educație. Dar ceea ce am trăit eu... Oftă și apoi continuă: În urmă cu puțin timp s-a descoperit că este vorba

despre o boală. Măsurile educative n-au nici o influență, este necesar tratamentul medicamentos. Un institut de cercetări elvețian face de câteva luni cercetări la noi. Totul se află încă în stadiu de început, dar când totul va funcționa, Kråksberga va intra în istorie fără îndoială, va deveni ceva asemănător cu Summerhill sau Montessori. Eu nu voi avea parte de asta, la anul voi ieși la pensie.

Am ridicat din sprâncene. Nu mă mira că lua de bun sindromul juvenil agresiv. Această boală fusese inventată pentru oameni ca el.

– Astfel arată bilanțul, toată viața mea a fost o greșeală, explică el, punându-și cenușă în cap. Trebuie să recunosc. Nu sunt făcut să lucrez cu copiii. Când eram tânăr, am făcut teribila greșeală să scriu o carte despre educație, o carte trufașă plină de idioțenii. Iar când membrii asociației care a fondat acest orfelinat mi-au încredințat conducerea lui fiind entuziasmați de cartea mea, nu am refuzat – aceasta este a doua mea greșeală. Mă gândeam că voi putea arăta întregii lumi cum se face treaba corect. Chiar am crezut asta. Doamne, eram așa de tânăr! Habar n-aveam ce este lumea adevărată. Și deodată mă aflam aici, singur cu o sută de copii, care în fiecare zi îmi dovedeau că nu știam nimic...

Sună un telefon, și trebui ca acesta să sune și a doua oară, ca să îmi dau seama că suna din buzunarul meu. Fusesem eu atât de neprevăzător încât să îl las deschis? Se pare că da. L-am scos și am răspuns. Era Dimitri.

– Ce faci, stai jos? se interesă el.

– Da.

– Am dat de telefonul Kristinei. Nu îți va veni să crezi, este încă în funcțiune. La câteva zile este deschis doar pentru unu-două minute. Ultima dată a fost deschis ieri, la ora 17.13.

Am sărit în picioare.

– Unde este? Unde se află?

– Nu-ți spun la telefon, vino aici.

Și în momentul următor închise.

CAPITOLUL 47

Paranoia afurisită a lui Dimitri! I-am format numărul înjurând, dar el nu mai răspunse oricât am sunat eu de lung.

Uitasem de Kohlström. M-am ridicat și am plecat; l-am sunat pe Hans-Olof din mers:

– Unde ești? Poți să vorbești? Am noutăți, și totul este extrem de urgent.

– Sunt într-o discuție, așteaptă... Foșnete, pași răsunători, o ușă care se închide. OK, acum.

– Ce discuție era?

– Nimic special. Ultimele baliverne referitoare la festivitatea Nobel.

– Înțeleg. Am scos din buzunar cheile mașinii. Ascultă, tocmai m-a sunat Dimitri. Îl știi, băiatul-minune, rusul cu computerele. A dat de urma telefonului Kristinei și, după cât se pare, este încă în funcțiune.

Trase cu putere aer în plămâni.

– Asta înseamnă că l-ar putea localiza?

– Da, cam așa ceva. Am deschis portiera mașinii cu mâna cealaltă, dar nu am urcat. Vocea lui Hans-Olof suna ciudat de slab și electronic, era posibil ca în mașină să nu mai am semnal. Partea proastă este că Dimitri este paranoic în privința telefoanelor. Sau are un alt motiv, în orice caz nu a vrut să îmi spună mai mult la telefon. Trebuie să mă duc la el. Am încercat să-l sun, dar nu răspunde.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că nu am putut să-i spun că mă aflu la dracu'n praznic, la trei sute de kilometri de el, iar între mine și Stockholm bântuie un viscol teribil.

– Cum așa? Unde ești?

– N-are importanță. În orice caz, am nevoie de ore până ajung la el, și nu ar fi imposibil să fiu nevoit să întorc și să revin aici. M-am uitat la cer, care aici arăta senin. Poate că ce fusese mai rău trecuse, dar și așa mi-ar fi mâncat timp de care nu mai dispuneam. Am continuat: Fii atent! Trebuie să te duci la Dimitri, care să îți dea poziția. Pe urmă mă suni și îmi transmiți și mie.

– Bine, este clar, așa fac. Unde locuiește?

– În Hallonbergen, exact în centru.

I-am dictat adresa și pentru siguranță l-am pus să o repete. Brusc în vocea lui Hans-Olof apăru o urmă de încredere:

– Clar, îl găsesc eu. Am nevoie doar de câteva minute ca să pot pleca de aici și mă îndrept într-acolo.

– Stai, nu este așa de simplu. Dimitri nu deschide niciodată când sună cineva la sonerie, iar numele lui nu apare niciunde. La nevoie va trebui să suni la altcineva, ca să-ți dea drumul în casă. El stă la etajul trei, pe stânga, o ușă albastră. Îți cunoaște numele. Îi spui că eu te-am trimis. Și că este un zevzec! Am oftat și am adăugat: Nu, asta nu i-o spui. M-am gândit la ce ar mai fi important, când am observat că în telefon nu se mai auzea nimic. Alo! Mai ești la telefon?

Nici un răspuns. Am luat telefonul de la ureche și m-am uitat la el. Ecranul era cenușiu și gol.

Asta ce ar mai fi? L-am scuturat și am apăsat butonul de pornire. Pentru o clipă, palid încât abia fu lizibil, apăru afișajul „Baterie epuizată!" După care totul redeveni mort.

Asta îmi mai lipsea! Bineînțeles că încărcătorul se afla la pensiune.

Trebuia să cumpăr unul pe drum. Voi găsi un magazin corespunzător abia la Oskarshamn. Văzusem undeva că existau încărcătoare pentru încărcarea acumulatorului telefonului mobil de la priza brichetei din mașină. De unul din acestea aveam nevoie, și încă foarte... Stai! Dar nu mai aveam nici un ban în buzunar.

Și nu numai asta... Am privit mașina. Avea rezervorul de combustibil gol.

Am înjurat. M-am uitat în jur – numai pădure, pajiști și un drum îngust. Mă gândeam febril, simțind cum se scurgea timpul și cum îmi bătea inima. Am mai înjurat o dată, am vârât telefonul inutil cât am putut de adânc în buzunar și am privit locul șoferului; îmi venea să urc și pur și simplu să pornesc orbește la drum.

Pe urmă am tras adânc aer în piept și m-am întors. Am privit către casa lui Rune Kohlström. Nu mă ajuta cu nimic. De dragul Kristinei nu mă voi da în lături să mă rog vechiului meu călău pentru bani.

Drumul până la Stockholm îmi păru fără de sfârșit. Viscolul încetase, drumurile erau curățate, dar circulația era mult mai aglomerată decât azi-dimineață și, din motive inexplicabile, se bloca mereu.

Kohlström nici nu băgase de seamă că plecasem. Când am reintrat în casă, stătea exact așa cum îl lăsasem. Mi-a venit greu să îi cer bani, nici nu mai știu ce am spus, în orice caz ceva confuz, dar a sărit imediat în picioare și mi-a dat toți banii pe care i-a scos de prin sertare, cutii de zahăr și borcane – erau mai mulți decât aveam nevoie. Mi-a scuturat mâna, m-a asigurat că îi părea tare rău de Inga, care fusese totdeauna o școlăriță bună. Mai știa chiar că îi plăcuse să se ocupe în mod deosebit de animale și plante și a repetat pentru a nu știu câta

oară cât de ușurat se simțea că nu murisem. Zeci de ani îi stătuse acest lucru pe suflet, zeci de ani.

Am plecat.

Pe drum am oprit la o benzinărie pe lângă care progresul trecuse fără să lase nici o urmă: trei pompe de benzină ruginite într-o curte îngustă și o bătrână ursuză, care fără să bage în seamă gerul tropăia cu cizmele de cauciuc în zăpadă și insista să rămân în mașină. La Oskarshamn am pierdut patruzeci de minute bune căutând un magazin cu accesorii pentru telefoane și, când în cele din urmă am găsit unul, acesta nu avea încărcătoare potrivite pentru telefonul meu. Am încercat să cer o convorbire cu taxă inversă de la o cabină publică, dar când telefonista m-a întrebat de număr, mi-am dat seama că nu știam numărul de telefon al lui Hans-Olof; niciodată nu trebuise să tastez fiecare cifră, pentru că fusese suficient să apăs tasta pentru apelare rapidă, numărul lui fiind memorat. Și fără acumulator nu aveam acces la agendă..

Am renunțat. Dar trebuia să ajung cât mai repede posibil la Stockholm. Intenționam să-l mușteluiesc zdravăn pe Dimitri și am condus cu viteza maximă permisă de circumstanțe, ceea ce nu însemna prea repede. Ceasul marca timpul, kilometri se adunau la bord, soarele cobora către apus. Când în cele din urmă am ajuns la Hallonbergen, era din nou noapte și până la festivitatea de acordare a premiilor mai rămăseseră numai douăzeci și patru de ore.

Am cotit pe strada pe care locuia Dimitri, căutând din priviri mașina lui Hans-Olof. Cât pe-aici să nu bag de seamă furgoneta albastră cu inscripția POLIS.

Ușa casei era deschisă. Bărbați în uniformă trăgeau cutii și calculatoare, pe care le încărcau în mașină.

Nu putea fi adevărat! Am rulat încet pe lângă ei, holbându-mă ca și ceilalți oameni opriți pe stradă. Am privit în sus,

la ferestrele locuinței... acolo, la etajul trei. Am zărit doi bărbați, și nici unul nu semăna nici pe departe cu Dimitri.

Am parcat mașina, am coborât și am făcut drumul înapoi ca un drogat. M-am oprit la un moment dat, am privit la ceea ce se petrecea și nu pricepeam nimic. În mine totul părea mort, ucis de nedreptatea sorții.

– Credeam că m-am înșelat, șopti deodată o voce lângă mine.

Am tresărit și m-am întors. Era Hans-Olof. Mai bine spus o ființă cenușie, epuizată, care aducea pe departe cu el.

– Cred că este vorba de interceptarea convorbirilor telefoanelor mobile, continuă el cu voce pierdută, care venea parcă de pe altă lume. Am ajuns prea târziu. Tocmai când soseam, scoteau un bărbat cu cătușe la mâini. Cred că el era, acel Dimitri.

L-am privit și am confirmat cu o senzație de gol în tot corpul:

– Da.

Hans-Olof scoase un sunet ce ar fi trebuit să fie un oftat.

– Am intrat în casă. Ușa de la etajul trei era sigilată. Acum o jumătate de oră au apărut ăștia. Te-am așteptat.

Tuși în mâna făcută pumn.

– Mai repede nu s-a putut, am zis.

– Nu am știut cum să intru. Nu știam nici ce să caut, nu mă prea pricep la calculatoare și...

– Bine, i-am tăiat eu vorba.

– Am încercat să te sun...

– Mi s-a descărcat acumulatorul.

– Asta mai lipsea.

– Exact.

Un timp nu a mai spus nimic nici unul din noi. Priveam doar la polițiști, cum scoteau din casă un computer după altul.

– Și acum? întrebă Hans-Olof.

Am căutat în interiorul meu, dar acolo nu mai era nimic. Nici un plan.

– Nu am idee. Este sfârșitul, cred.

Descoperirea lui Dimitri fusese ultima șansă. Și cine știe dacă într-adevăr fusese o șansă?

Eșuasem. Asta era. Mă ambalasem cu încrederea oarbă că eram jokerul pus în joc, atuul din mânecă, cel care rezolva totul.

Nu mai rămăsese nimic din acest sentiment al forței. Mi-am vârât mâinile în buzunare, am dat de ce era înăuntru și m-am răzgândit.

– Mi-ai putea da niște bani? am întrebat în cele din urmă.

Întrebarea zilei. De data aceasta nu îmi mai era atât de greu.

Hans-Olof înălță capul.

– Cât?

– Cât îți poți permite.

Ușa din spate a furgonetei fu închisă. Un polițist închise și ușa casei și le ceru celor care căscau gura să circule. În timp ce mașinile poliției plecau, Hans-Olof scoase portofelul.

– Două mii de coroane?

– OK.

– Acum ce intenționezi să faci?

– Ceva pe măsura împrejurărilor, am zis și am vârât bancnotele în buzunar. Mă duc să mă îmbăt.

Făcu ochii mari; l-am lăsat așa și am plecat. Când am trecut cu mașina pe lângă el încă mai avea ochii cât cepele, arătând tot ca o fantomă.

Mi-ar fi fost imposibil să îi pot spune ce voiam să fac. Exclus. Nu eram în stare să îmi spun asta mie însumi și cu certitudine nu lui Hans-Olof.

CAPITOLUL 48

Douăzeci și cinci de ore mai târziu, miercuri 10 decembrie, puțin după ora patru după-amiaza, o cheie scrâșni în broasca ușii de la locuința lui Andersson. Ușa se deschise, un bărbat intră tropăind, își scoase tușind pantofii...

Și se opri când auzi zgomote în casă. Voci. Funcționa televizorul!

– Alo? strigă Hans-Olof Andersson cu vocea tremurândă. Este cineva în casă?

Nici un răspuns.

Fără a dezbrăca paltonul, cu pași grăbiți și hotărâți traversă holul, împinse ușa camerei de zi și respiră ușurat când mă descoperi pe sofa.

– Tu! exclamă el, cu tonul că s-ar fi așteptat să vadă pe altcineva. Vai, ce sperietură mi-ai tras!

– Ei, cum așa? Am continuat să stau pe sofa și doar am ridicat telecomanda pentru a reduce volumul sunetului televizorului. Tocmai începuse transmisiunea live a festivităților de premiere Nobel, camerele prezentau oameni îmbrăcați elegant din public și din când în când și Stockholm Konserthuset din exterior. Îți promisesem că am să îți țin companie.

– Ah, da, așa este. Clipi mărunt, moșmondi la fularul din jurul gâtului, și la mijlocul mișcării se opri. Dar cum ai intrat?

Mi-am rotit ochii în cap și i-am răspuns:

– Tu pui întrebarea asta!

– Ah, mda...

Caleidoscopul de sentimente afișat pe fața lui era remarcabil. Cu toată excelența lui științifică, se părea că abia acum, după trecerea a cincisprezece ani de când luase la cunoștință de mine și de meseria mea, pricepea ce însemna asta: spargere.

Ieși pentru a atârna în cuier, cum era normal, paltonul și fularul. Cumnatul meu era un om ordonat. Când se întoarse, se regăsise deja. Și nu numai atât; arăta senin. Ca și cum aici se desfășura o după-amiază liniștită în mijlocul familiei. Sau a ceea ce mai rămăsese din ea.

– Le-am spus că mă doare capul, a început el să povestească în timp ce aranja pe măsuța din fața sofalei ceva de rontăit. Astăzi cineva se bucură; anul acesta aveam un loc pe scenă, pe care bineînțeles că îl va ocupa acum altul.

Pe ecranul televizorului tocmai era prezentată scena în toată splendoarea. Câteva duzini de domni în vârstă, înghesuiți pe scaune puse foarte aproape unele de altele, foarte rar apărea o femeie. După cum comenta reporterul cu voce joasă, era vorba în principal despre membrii forurilor însărcinate cu votarea, dar mai erau printre ei și câțiva laureați ai premiilor Nobel din anii anteriori. În prim-plan, în stânga, un rând de fotolii neocupate, îmbrăcate în mătase roșie erau rezervate laureaților; în dreapta, erau fotoliile late, bogat împodobite, unde va lua loc familia regală. Aproximativ în centru se afla pupitrul vorbitorilor, iar pe balconul de deasupra lui, în spatele balustradei ornate cu flori, se înghesuia orchestra filarmonică regală a Suediei.

M-a întrebat:

– Vrei o bere?

– Mai bine nu.

Hans-Olof mi-a aruncat o privire fugară.

– Ah, da, tu ai fost aseară... După cum arăți, te ții bine.

Am ridicat din umeri.

Exact la ora patru și jumătate se auzi bătaia tobelor, care în mod tradițional acompania apariția familiei regale. Toți cei din sală se ridicară în picioare. Pe o intrare laterală pătrunseră regele Carl Gustav al XVI-lea, regina Silvia, principesa Victoria, prințesa Lilian, prințul Carl Philip și prințesa Madeleine. Când ajunseră în dreptul fotoliilor lor, orchestra intonă imnul național.

Următorul punct al programului era intrarea laureaților premiilor Nobel. Aceștia au intrat în scenă prin spate, prin spațiul central liber dintre cele două grupuri de scaune, conduși de două tinere purtând eșarfe în culorile Suediei.

Se părea că plăcerea cameramanilor era să fixeze obiectivele pe Sofía Hernádez Cruz, singura femeie dintre laureați. Aceasta purta o rochie de seară neagră splendidă, cu capul ținut atât de mândru cum numai o spaniolă poate să o facă și cum nu uită nici după o lungă perioadă petrecută în străinătate, fie ea și Elveția.

Hans-Olof se aplecă în față și luă o mână plină de alune.

– Crezi că bănuiește cui îi datorează în realitate premiul?

– Știe, am răspuns.

– Cum de ești atât de sigur?

– Pentru că i-am spus eu.

Hans-Olof se opri din mestecat și mă privi tâmp, cu gura căscată plină de alune pe jumătate mestecate, după care înghiți totul în grabă și întrebă:

– Poftim?

– De fapt aseară n-am fost să mă îmbăt, i-am explicat. Am fost la Grand Hotel. Am pătruns în apartamentul ei, am așteptat-o și i-am spus toată povestea. Cu toate amănuntele.

Hotelurile reprezintă un teren fertil pentru spionii de orice gen. Și eu am făcut capturi bogate în camerele bine izolate împotriva zgomotelor ale hotelurilor scumpe.

Principiul este simplu. Cu câteva zile înaintea începerii unei mari reuniuni de specialitate se procedează de către hotelul la care are loc aceasta la angajări de personal pentru curățenie, personal auxiliar și alții. Important este să vizezi o meserie care să îți garanteze acces la camerele participanților la reuniune, la cheile camerelor respective. Imediat ce reuniunea a început și toți managerii importanți sunt adunați în sala de conferințe, în timpul desfășurării ședinței le scotocești camera, le umbli în birouri, le cercetezi documentele, le deschizi gențile cu hârtii, copiezi date de pe laptopuri și așa mai departe. Și când poți să o întinzi cu prada, te dai bolnav și pleci. Va dura zile până când administrația hotelului își va da seama că nu mai poate da de tine. Și până să se prindă că este ceva în neregulă cu documentele personale, ești de mult peste munți și văi.

O singură astfel de dimineață poate fi mai profitabilă decât două luni de muncă normală. Este ceva de nedescris superficialitatea cu care manageri bine plătiți tratează date, documente și informații de care depinde prosperitatea firmelor lor. Cel mult una din zece genți cu documente de care eu m-am ocupat în camerele hotelurilor era încuiată. În multe cazuri memorii confidențiale, concepte de contracte sensibile ori calculații interne erau răspândite pe pat și pe scaune ori făcute teanc lângă toaletă. Seifurile de cameră – pe care n-aveai timp să le spargi, ca să nu mai vorbim de larma produsă – stăteau nefolosite. Ca să fim drepți, astfel de safeuri sunt destinate bijuteriilor și portofelelor. Pentru documentele din domeniul economic care se cer protejate, acestea se dovedesc de cele mai multe ori prea mici.

Computerele portabile, laptopurile și altele asemănătoare au multiplicat cantitățile potențial interesante. Acestea sunt deseori dotate cu dispozitive de securitate de cele mai diverse genuri – parole, blocaje și așa mai departe –, dar pe care mai nimeni nu le utilizează. Pe la începutul anilor '90, IBM a vândut un calculator portabil cu tastatură pliabilă, foarte prețuit de angajații cu funcții de conducere. Era nevoie doar s-o ridici, pentru a scoate placa de memorie aflată sub ea și a o vârî în buzunar. Dacă nu vrei să lași nici o urmă, conectezi unul dintre acele aparate vândute pe piața neagră, cu care poți aspira în câteva minute toate datele din calculator. În timpul necesar curățirii băii – operațiune superficială, că doar nu dai examen de absolvire, ci doar acționezi fără a stârni suspiciuni – poți obține din el corespondența completă, cartoteca cu clienții și orice altceva.

Și dacă altfel nu merge, subtilizezi tot aparatul.

Congresele de specialitate mai au avantajul că, de regulă, îi adună pe cei mai importanți oameni din aceeași branșă. Așa că îi poți fura pe toți și în final poți vinde fiecăruia secretele celuilalt: o valorificare extrem de lucrativă, care trebuie desfășurată printr-un mijlocitor, dacă vei dori vreodată să mai lucrezi în această branșă.

Pentru a merge la sigur, este util să știi cine și în ce cameră stă – informații pe care le procuri anterior, prin accesul la lucrurile persoanei respective. Apoi mai este necesar, deși verificările sunt mai curând superficiale, să prezinți la angajare documente ce par a fi reale; aceasta este o problemă de legături potrivite și de onorariu corespunzător. Mai departe se recomandă să te comporți de parcă ai stăpâni prost limba țării în care te afli, ceea ce necesită puțin exercițiu și îmbrăcăminte aleasă cu grijă, care să fie de proastă calitate, dar care îți aduce avantajul de a deveni aproape invizibil, un nimeni în prezența

căruia poți să porți fără reținere discuții pe teme explozive, confidențiale.

Grand Hotel din Stockholm este hotelul cel mai scump și mai distins din Suedia: o cutie mare, maro, pe Södra Blasingholmshamnen, sub a cărui copertină adie totdeauna o pădure de drapele ale tuturor țărilor și ale cărui cele mai bune camere au vedere la port, la palatul regal și la orașul vechi din Gamla Stan. De când există premiul Nobel, deci de mai bine de o sută de ani, aici sunt cazați laureații, și inițial tot aici, în *Spegelsalen,* avea loc și banchetul Nobel, până în anul 1930, de când din motive de spațiu acesta se organizează în Stadhuset.

Faptul că Grand Hotel era deja o casă venerabilă atunci când executorii testamentari ai lui Alfred Nobel erau pe punctul de a da viață premiului n-ar trebui să conducă la concluzii greșite. Cunoșteam hotelul din alte misiuni îndeplinite aici, care avuseseră un grad mare de dificultate și mă costaseră mult timp, așa că îmi aduc aminte clar de standardul foarte înalt de securitate de aici. Nici o încuietoare ieftină, nici o cameră de supraveghere falsă, nimic de acest gen. Totul era după ultimul răcnet al tehnicii, dispunea de tot ce putea fi cumpărat mai bun. În închisoare citisem într-un ziar că imobilul fusese prin anii '90 modificat, renovat și extins. În plus, în hotel, în săptămâna în care se desfășurau festivitățile Nobel, oamenii de securitate se călcau pe picioare unul pe altul. Astfel că mai întâi am dat plin de respect un ocol clădirii.

Intrarea principală surprinzător de mică de pe Strömkajen era aceeași ca pe vremuri; o ușă rotativă sub un baldachin din metal de culoare închisă, după care era o scară îngustă ce ducea la recepție. Un fante în uniforma de culoare albastru-închis a hotelului, cu galoane aurii, ședea pe un scaun înalt și căsca de era cât pe-aici să-i cadă jobenul din cap. Totul ca mai înainte.

Grand Hotel nu ocupă întreaga clădire, doar cea mai mare parte din ea. Lângă el mai este un spațiu administrativ al SVENSKA NÄRINGSLIV, după colț, în Hovslagargatan, am dat de o tutungerie mică, în timp ce alături un bărbat arunca într-un birou situat la subsol hârtie de copiator dintr-un palet aflat în zăpadă la marginea străzii. În Stallgatan am dat, în sfârșit, de intrarea pentru personal, și treptat mi s-a definitivat ideea modului în care voi putea proceda.

De când sustrăsesem din seiful lui Reto Hungerbühl programul manifestărilor, știam că Sofía Hernández Cruz va participa în această seară de 9 decembrie la decernarea Right Livelihood Awards, care deseori este denumit și „premiul Nobel alternativ". Acest premiu în bani de circa două sute de mii de dolari provine exclusiv simbolic nu din afaceri cu explozivi, ci de la o fundație înființată în anul 1980 de către ziaristul germano-suedez Jakob von Uexküll, prin vânzarea enormei lui colecții filatelice. Așa cum se proceda în fiecare an din 1985, ceremonia avea loc la parlamentul suedez, după care era prevăzută o masă. Puteam să plec de la premisa că până cel puțin la ora unsprezece voi avea timp pentru ceea ce era de făcut.

Când eram în fața casei lui Dimitri băgasem mâna în buzunar, dădusem acolo de legitimația în alb, singurul lucru pe care îl luasem din biroul fundației Nobel. Și acest lucru se întâmplase din pură rutină și fără un plan concret. Pe biroul șefei secretariatului era o mapă plină cu liste de control, confirmări de zboruri și alte asemenea lucruri, ca și legitimații în alb pentru organizatorii festivităților. Probabil că fuseseră adunate după ce se stabilise că erau în plus.

Cu ajutorul unui automat pentru fotografii de pașaport și al câtorva ustensile de la sectorul de papetărie de la Åhléns, completasem documentul pentru mine, desigur pe un nume fals. Și consideram că arăta foarte convingător. Avea și o

hologramă, care în funcție de unghiul din care o priveai îți arăta fie profilul lui Nobel, fie anul actual. Astăzi așa ceva este foarte folosit pentru a le pune bețe în roate falsificatorilor.

Oricum, în acest fel era depășit doar unul dintre obstacole. Cunoșteam destul de bine metodele serviciului de securitate, pentru a-mi da seama că legitimația singură nu era suficientă.

Pentru că era încă prea devreme, m-am retras în cafeneaua operei aflată în apropiere, unde mi-am combătut oboseala profundă cu cea mai tare cafea pe care o aveau. Cu ochii pe ceas m-am străduit să nu mă mai gândesc la nimic. La ora opt și jumătate am plătit și m-am ridicat. Ultimul act, ultima scenă.

În timp ce mă îndreptam pe Stromgatan către Grand Hotel, respiram voit mai profund decât era necesar, intrându-mi în rol. Eram curierul, omul pentru cazuri urgente, cel care trebuie să repare mii de nimicuri care este obligatoriu să dea greș la organizarea unei manifestații atât de uriașe. Eram pe picioare de dimineață și aveam nervii la pământ: în ce privea partea aceasta a rolului, nu mai trebuia să mimez.

Grand Hotel. *Personalentré.* Ușa avea o broască cu cod, iar eu nu cunoșteam codul, așa că am bătut la ușă nerăbdător și cu putere.

A deschis un individ de la securitate tot atât de lat pe cât era de înalt, și tuns așa de scurt cât să nu apară drept chelios.

– Trebuie să mă ajutați, i-am spus deconcertat și i-am vârât legitimația sub nas. O mare și penibilă problemă, și am la dispoziție cel mult o jumătate de oră pentru a o rezolva.

Luă legitimația și o privi în lumină.

– Sölve Bergman, citi el pe un ton scăzut. Acces în toate zonele. Interesant!

Nu voiam să îi las timp să-și pună problema dacă această categorie de acces chiar exista. I-am făcut gest cu mâna să se apropie, însă el l-a ignorat.

– Ascultați, ceea ce vă spun acum trebuie să rămână absolut doar între noi. Cum vă numiți?

– Mats Almbrandt, mă informă fără nici un chef.

– Deci, Mats, așa cum am zis, nici un cuvânt nimănui. Mi-am împreunat brațele și am început să vorbesc mai încet, astfel că acesta a fost forțat să se aplece către mine. Doamna profesor Hernández Cruz, laureata premiului Nobel pentru medicină, se află în acest moment în parlament, la acordarea premiului. Și acum zece minute i s-a rupt sutienul. Cu asta i-am trezit atenția. Nu știu dacă ați văzut cu ce este îmbrăcată, dar oricum este o catastrofă. Trebuie să urc în camera ei, să iau din șifonier un anumit sutien, pe care mi l-a descris exact, și să fiu cu el înapoi în Riksdagshuset înainte de a începe recepția.

– Nu era mai bine dacă trimitea o femeie? întrebă Mats Almbrandt.

Nu era prost deloc.

– Mai întâi, am ripostat, tatăl meu are un magazin cu lenjerie de damă, așa că mă pricep la așa ceva, mulțumesc de întrebare. Și, în al doilea rând, într-o astfel de seară nici o femeie nu este încălțată cu ceva potrivit pentru a fugi prin zăpadă o distanță bunicică și în nici un caz nu ar face-o repede. Eram eu însumi uimit de ce putea să scornească creierul meu pe moment. Iar în al treilea rând, fac un atac de demență furioasă dacă nu îmi dați pe loc cheia universală și nu îmi faceți loc să trec.

Se conformă. Mi-a dat voie să intru și mi-a întins un card magnetic. Totodată m-a căutat de arme și de alte obiecte periculoase și mi-a reținut legitimația până când aveam să mă

întorc. În timp ce nota numele în procesul-verbal, eu o și luasem în pas alergător către liftul pentru personal.

Spre deosebire de ceea ce mulți cred, la Grand Hotel din Stockholm exista o singură Nobel Suite. Aceasta se află la etajul șapte, are numărul 702 și conform tradiției acolo este cazat laureatul premiului Nobel pentru literatură. Ceilalți laureați trebuie să se mulțumească cu unul dintre celelalte apartamente, de unde beneficiază cel puțin de vedere la port.

Sofía Hernádez Cruz era cazată la apartamentul numărul 611. Înainte de mă apropia de ușa respectivă, m-am documentat cu privire la așezarea camerelor video care supravegheau coridorul și am deplasat una dintre ele puțin într-o parte. Cu puțin noroc nimeni nu va observa modificarea și tot cu puțin noroc va mai dura puțin până să vină cineva să vadă ce se întâmplase.

De la sine înțeles că apartamentul era o expoziție de mobilier cu design suedez. Am deschis rapid ușile șifonierului și am înșfăcat primul sutien, pe care l-am vârât într-o pungă de plastic și pe aceasta am băgat-o în buzunar. După care am făcut operațiunea pentru care venisem: am blocat broasca cu o bucată de bandă adezivă transparentă, pentru a nu se mai închide. Ușa grea era ținută închisă de un dispozitiv cu arc; o vreme operațiunea trebuia să treacă neobservată.

Am scos din funcțiune senzorul de la ușa care da în casa scării și am coborât. Mats ședea la una dintre mesele acoperite cu o față de masă absorbantă cenușie aflată lângă intrare și privea în gol.

– Totul este în regulă, i-am strigat și am fluturat punga cu sutienul. Am arătat demonstrativ spre ceas: Timp suficient.

Se osteni să se ridice, să îmi restituie legitimația și să bifeze pe o listă plecarea mea. I-am înapoiat cartela magnetică, ocazie cu care am constatat că nu mai era așa de atent. M-am oprit cu mâna pe clanța ușii.

– Ah, Mats, am zis și am bătut cu degetul în buzunarul în care era sutienul, dacă scăpați ceva despre asta... Dacă cineva va face vreo remarcă profesoarei legat de asta... Știți cui îi iau capul?

Făcu ochii mari și se grăbi să dea afirmativ din cap.

– Evident, sunt mut ca un pește.

– Mulțumesc. Fără oameni ca noi, cei de sus ar da-o în bară, nu?

– Puteți să susțineți asta cu voce tare.

L-am părăsit și m-am îndreptat în grabă nu spre podul peste care aș fi ajuns prin Helgeandsholmen la parlament, ci spre mașina pe care o parcasem într-un loc cu oprirea interzisă, din care am scos toate lucrurile incomode în cazul unui control. M-am întors la Grand Hotel și de data aceasta am folosit intrarea principală.

Hotelurile de lux sunt obișnuite cu oaspeții îmbrăcați neobișnuit. Totuși, eu, îmbrăcat cu scurta mea din piele am atras atenția unui angajat de la pază. Era ceva mai prezentabil decât Mats și m-a întrebat dacă îmi putea fi de ajutor.

– Mulțumesc, aștept pe cineva, am răspuns degajat.

– Să anunț persoana respectivă telefonic?

Am rânjit și am scos din buzunar telefonul meu mobil:

– Am făcut asta deja. Doamna va trebui să apară din moment în moment.

– Înțeleg.

Mi-a venit totuși o idee:

– Dar mi-ați putea spune unde găsesc o toaletă.

Bucuros că poate face dovada utilității lui, a arătat către un coridor placat cu marmură.

– Pe acolo înainte, apoi la dreapta la doar câțiva pași.

– Minunat!

Am mulțumit și am luat-o din loc grăbit, dar când am ieșit din raza lui de vedere am încetinit, m-am dus la ușa casei

scărilor și am urcat la etajul șase. Acolo era o mulțime de lume, multe femei veneau dinspre lifturi, era un du-te-vino agitat; paznicul, dacă nu avea să mă mai revadă, își va închipui că îmi întâlnisem companioana imaginară și părăsisem hotelul împreună cu ea.

Eram convins că aprecierea Birgittei era corectă, că Sofía Hernádez Cruz nici nu bănuia cum obținuse premiul Nobel. Dar nu consideram asta ca un motiv s-o las în plata Domnului. Trăia într-o iluzie fără îndoială plăcută, dar în noaptea aceasta iluzia va lua sfârșit.

S-a întors puțin după ora unsprezece. Cu ușa întredeschisă a mai schimbat câteva cuvinte cu cineva de pe coridor, dar a intrat singură.

Nici măcar nu a tresărit când a întâmpinat-o un bărbat cu o armă în mână. Doar s-a oprit și a ridicat din sprâncene.

– Dumneavoastră cine sunteți? a întrebat. Și ce căutați aici?

– Vreau să vă spun o poveste.

Hans-Olof mă privea fix, alb ca varul, cu o față pe care un artist plastic ar fi considerat-o cu siguranță o imagine a groazei.

– Ești smintit? rosti el răgușit.

– Da, eram complet smintit.

Pe ecranul televizorului ceremonia acordării premiilor era în plină desfășurare. Muzică gravă, la pupitru un vorbitor în frac elegant, trompete. Un bărbat care primise medalia și diploma din mâna regelui se înclină și reveni la locul lui. Aplauze furtunoase în sală, până când orchestra începu din nou să cânte.

M-am lăsat comod pe sofa, cu mâna pe deasupra spătarului ei.

– Am vrut să îi stric plăcerea premiului, am spus. Și în afară de asta, ea era ultima mea speranță.

– De ce îmi povestiți mie asta? a întrebat Sofia Hernández Cruz, după ce am terminat de relatat.

– Pentru că, dacă Kristina mai trăiește, dumneavoastră sunteți singura care mai are o șansă de a o salva.

– Ah, da? Și după părerea dumneavoastră, cum aș putea face asta?

– Făcând totul public. Abia acum mi-am dat seama că ar fi trebuit să las jos pistolul. L-am lăsat. Orice s-ar întâmpla, nu aveam să îl mai folosesc. Festivitatea va fi transmisă în direct. Camerele presei mondiale și milioane de ochi vor fi îndreptați asupra dumneavoastră. Dacă refuzați în ultima secundă premiul... Dacă mergeți la microfon și explicați de ce o faceți – nimeni nu va putea fi redus la tăcere. Dumneavoastră veți sparge astfel zidul tăcerii construit de conspirație.

M-a privit cu ochi de gheață, cu buzele strânse.

– Chiar vă așteptați ca eu să cred o asemenea poveste? Vă dați seama ce pretindeți?

– Da.

– Nu. Nu cred că vă dați seama.

– Eu vă cer să renunțați la zece milioane de coroane și la o medalie din aur de optsprezece carate, în schimbul vieții unei fete de paisprezece ani, pe care nici nu o cunoașteți.

Dădu supărată din cap.

– Ah, nu este vorba de bani.

– Atunci, de ce este vorba? Despre faima dumneavoastră?

Sofia Hernández Cruz râse cu dispreț.

– Faima mea? La o săptămână după acordarea premiului, opinia publică a și uitat numele laureatului Nobel. Nici mie nu mi se va întâmpla altfel. Dacă faima m-ar interesa, tocmai

atunci ar trebui să fac ceea ce propuneți dumneavoastră – prin asta aș deveni probabil de-a dreptul nemuritoare.

– Cu atât mai bine. Ce vă împiedică?

Tăcu un moment. Apoi vorbi:

– Domnule Forsberg, eu sunt om de știință. Oamenii de știință nu sunt motivați nici de bani și nici de perspectiva acestui gen ieftin de celebritate. Ceea ce îi mână pe ei este înainte de orice dorința de a ști. În urma celor povestite cu privire la... hm... activitatea dumneavoastră profesională, cred că asta v-ar caracteriza pe dumneavoastră. Cel de al doilea motiv este evident că nu îl înțelegeți corect: recunoaștere. Oamenii de știință vor recunoașterea colegilor lor. Asta este ceea ce face în mod deosebit premiul Nobel: reprezintă maximul recunoașterii de care poate avea parte un om de știință pe lumea aceasta. Privirea i-a alunecat spre fereastra în spatele căreia scânteia noaptea Stockholmului. Continuă: Acesta este aspectul personal. Alături de el mai există aspectul responsabilității. Premiul Nobel este premiul cel mai cunoscut, cel mai respectabil, cel mai important din lume. Este unic. În timpurile de astăzi, în care nu mai ridicăm monumente, el creează eroi, produce exemple, îi stimulează pe ceilalți, mai tineri, să performeze. Premiul Nobel este expresia convingerii că se poate ajunge la ceva, dacă se dorește, și că efortul merită să fie făcut. O asemenea instituție nu este voie să fie vătămată ușuratic. Și mai este și faptul că eu sunt femeie. Și asta implică responsabilitate, respectiv față de toate femeile care încearcă să se afirme în științele naturale. Femei care pentru activitatea lor științifică deseori au renunțat la copii și chiar la soți. În primii o sută de ani de existență, premiul Nobel a fost acordat la 690 de bărbați și doar la 29 de femei, dintre care 6 pentru realizări în domeniul meu de activitate, adică medicină și fiziologie. Dacă tocmai eu aș fi primul laureat din istoria premiului care aruncă în aer ceremonia acordării lui – dumneavoastră ce

credeți, cât va mai dura până când se va cuteza ca premiul să fie acordat din nou acestei creaturi emoționale, imprevizibile, care este femeia?

Simțeam în mine ceva care era pe punctul de a se frânge. Ultima speranță, credeam eu. Ultimul fir care mă mai lega de viața aceasta.

– Nu vreau să cred asta, am spus cu greu. Nu vreau să cred că veți accepta un premiu mânjit cu sânge.

Mă privi lung, în tăcere, scrutător.

– Aici aveți și dumneavoastră dreptate, consimți ea în final. N-aș putea face asta. N-aș face-o dacă ar exista o urmă de credibilitate în ce spuneți dumneavoastră.

M-a rugat să stau pe sofa, a scos din birou un bloc-notes mare, galben, un pix, și mi-a cerut să îi mai povestesc totul din nou. În timp ce făceam asta, ea făcea încruntată note, îmi punea mereu întrebări, voia să cunoască fiecare detaliu. După ce parcurse pentru a treia sau a patra oară notițele, se adânci în tăcere și în gânduri, răsfoind paginile înainte și înapoi.

Rareori întâlnești în viață o astfel de meditație. Am priceput că era vorba despre abordarea unei probleme de către o minte analitică atât de ascuțită, încât propria mea gândire părea ca un cuțit-jucărie pe lângă spada unui samurai. În jurul laureatei se făcu brusc simțită o concentrare despre care cred că putea fi măsurată precum un câmp magnetic.

În cele din urmă se lăsă pe speteaza scaunului, puse notesul lângă ea și pixul deasupra lui.

– Domnule Forsberg, ați înțeles pentru ce descoperire trebuie să primesc premiul Nobel?

Am privit-o iritat.

– Am citit câte ceva. Dar acum nu aș putea să sintetizez totul în câteva fraze.

– Nici eu nu aș putea. Dar dacă totuși ați auzit câte ceva, știți că m-am ocupat de modalitatea în care creierul nostru

reproduce mediul înconjurător. Creierul uman este structura cea mai complexă cunoscută de noi, dar pentru că el este parte a universului nu poate bineînțeles să fie atât de mare pentru a înțelege universul în totalitatea lui. Deci adevărul absolut nu ne este accesibil, cel puțin în configurația noastră umană. Ceea ce face creierul este crearea de modele ale lumii, iar ceea ce am cercetat eu este modalitatea în care aceste modele arată în plan neurologic. Sunt complexe de neuroni, ce pot fi răspândite în tot encefalul, dar care totuși sunt conectate între ele atâta timp cât suntem conștienți de o anumită reprezentare. Este remarcabil că numărul acestor neuroni poate oscila mult. Cu cât acesta este mai mic, cu atât este mai simplă, mai modestă, mai grosolană și reprezentarea respectivă – modelul aferent unui aspect al lumii, dacă vreți. Și, foarte important, și conștiința noastră se micșorează sau se dilată odată cu mărimea neuronilor activi, pentru că nu există o conștiință în sine, există numai conținut al conștiinței. Când ne identificăm cu o reprezentare creată doar de un număr redus de neuroni, avem și o perspectivă asupra lumii îngustă, simplificată, într-o anumită măsură falsă. Fără îndoială că asta nu trebuie să rămână așa, pentru că eșantionul de neuroni nu este niciodată activat la fel; el se modifică permanent. Un moment al cunoașterii, asta am putut să demonstrez, este legat de faptul că mai multe eșantioane de neuroni aflați în legătură, care anterior au fost independenți unul față de celălalt, se leagă într-un eșantion unic, mai mare. Lucrul acesta, la proporții mici, se întâmplă de sute de ori pe zi, dar uneori se petrece și la mari dimensiuni: acestea sunt momentele în care viața noastră literalmente se poate schimba. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Spus cu vorbe simple, înseamnă că singura cale pe care ne putem apropia de adevăr este aceea prin care reducem numărul iluziilor noastre.

Am așteptat, dar nu mai urmă nimic. Ședea cu bloc-notesul în poală și mă privea.

– Sună frumos, dar ce vreți mai exact să spuneți cu asta?

– Cu asta vreau să spun că, dacă veți răspunde la o ultimă întrebare spre mulțumirea mea, voi face ceea ce cereți dumneavoastră.

Ceremonia era în plină desfășurare. Piesa pe care orchestra o interpretase în onoarea laureatului Nobel pentru chimie luă sfârșit și la pupitrul pe a cărui parte frontală era reprodus chipul lui Nobel apăru din nou un bărbat în smoching. Acesta începu cu un laudatio adresat Sofiei Hernández Cruz. Vorbi pe un ton mai curând vesel, căci în fața sa avea o sală plină de oameni îmbrăcați scump, care practic nu înțelegeau nimic din realizarea științifică a laureatei în medicină, dar care totuși voiau să se distreze.

Camera se opri pe laureată, care se îndreptă în fotoliul ei roșu și asculta cu o expresie oarecum întrebătoare. Fără nici o îndoială că din discursul ținut în limba suedeză înțelegea doar propriul nume și câțiva termeni de specialitate.

Ca toți laureații premiului Nobel, și Sofía Hernández Cruz trebuise să participe într-una din zilele anterioare la o repetiție, unde se exersase fiecare pas din timpul ceremoniei. Deci știa că trebuia să se ridice în picioare când vorbitorul se întorcea spre ea și trecea din limba suedeză la limba engleză. El repetă cele mai importante puncte conținute în laudatio, de data aceasta pe un ton festiv-serios, pe măsura momentului, și încheie cu tradiționalele cuvinte:

– Acum vă rog să veniți pentru a primi premiul Nobel din mâna Maiestății Sale, regele Suediei.

Răsunară trompetele care anunțau că regele se ridicase, ceea ce însemna că, natural, toți ceilalți trebuiau să se ridice și ei.

Prim-plan. Spaniola afișă zâmbetul ei fin, calm și suveran.

– Dumnezeule! murmură Hans-Olof. Crezi că o va face?

Nu am spus nimic, doar urmăream pe ecran ce se petrecea.

Sofía Hernández Cruz păși ceremonios pe covorul albastru-verde, urmând exact linia curbă stabilită de ceremonial, care începea la fotoliul ei și se termina la marele și simplul N încadrat într-un cerc, emblema fundației Nobel și centrul scenei.

Pupitrul oratorului, cu cele două microfoane pe el, era la mai puțin de trei pași de ea.

Carl al XVI-lea Gustav Folke Hubertus, rege al Suediei, stătea la două palme în exteriorul cercului strălucind auriu, în mână cu mapa de piele conținând diploma și cu caseta medaliei, și zâmbea. Ca în fiecare an, și acum părul lui era puțin mai rar decât în anul anterior.

Savanta se apropie de emblema de pe covor. Regele îi ieși în întâmpinare și întinse mâna.

Sofía Hernández Cruz o apucă și luă și mapa, și caseta pe care i le întindea regele.

– Nu! strigă Hans-Olof.

Regele se retrase câțiva pași, în timp ce laureata se înclina mai întâi în fața familiei regale, apoi în fața comisiei și în cele din urmă în fața publicului. Protocolul prevedea în mod normal ca laureatele să facă reverențe. Dar un asemenea gest nu s-ar fi potrivit nici pe departe Sofíei Hernández Cruz ca această înclinare a capului, decentă, abia schițată.

– Te-a mințit! izbucni Hans-Olof. N-a făcut-o. Acum totul este pierdut.

Dădea din cap, gâfâia și urmărea fascinat cum spaniola revenea la locul ei, în aplauzele frenetice ale publicului.

– Știi, comportarea ta mă miră, am spus.

– Ce?

Hans-Olof se întoarse către mine. Și privi în țeava propriului lui pistol, pe care o țineam îndreptată spre fruntea lui.

CAPITOLUL 49

– Gunnar, spuse ca sugrumat Hans-Olof, nu îmi arde de glume.

– Nici mie!

– Ce se întâmplă? Ți-ai pierdut mințile? Mă privi, privi apoi pistolul și din nou se uită la mine. Era evident că nu știa ce să creadă și adăugă: Nu găsești că, dacă aici cineva este îndreptățit să-și piardă mințile, acela sunt eu?

– Nu mi-am pierdut mințile. Dimpotrivă, în viața mea nu am fost mai lucid decât acum.

– Frumos. Atunci te rog să îți amintești că eu sunt cumnatul tău și lasă jos pistolul.

N-am schițat nici cea mai mică mișcare.

– Îmi amintesc de mai multe decât crezi tu. Tocmai de aceea s-ar putea să trebuiască să te împușc acum.

– Gunnar... te rog... Hans-Olof încă nu înțelesese. Tonul lui mai era încă tonul unui om care avea de-a face cu un nebun. Putem discuta despre orice. Nu există nici un motiv ca cineva să fie împușcat.

M-am rezemat de speteaza canapelei și am mai coborât brațul în care țineam arma devenită cam grea, dar tot cu țeava îndreptată către el.

– Bine, discutăm, am spus și am arătat către televizor. Spune-mi un lucru, chiar te așteptai ca Sofía Hernández să refuze premiul?

Hans-Olof mă măsură cu privirea, neștiind ce răspuns așteptam, și înghiți în sec.

– Hai să zicem că pentru un moment am sperat.

– Știi de ce n-a făcut-o?

– Nu.

– N-a făcut-o pentru că la ultima ei întrebare n-am putut să-i dau un răspuns care să o mulțumească.

Făcu ochii mari.

– Ce?

– N-am putut să răspund întrebării nici măcar într-un fel care să mă mulțumească pe mine. Am aruncat o privire pe ecran. Orchestra interpreta ceva clasic, iar camera urmărea figura Sofiei Hernández Cruz copleșită de emoție. Zâmbea cuiva din public și ochii îi erau umezi.

– Dacă cineva merită premiul Nobel, atunci era femeia asta. Ea s-a gândit câteva minute, după care a pus exact întrebarea pe care ar fi trebuit să mi-o pun eu acum două săptămâni, dar la care pur și simplu nu m-am gândit. Întrebarea care demontează tot ceea ce am crezut eu și reasamblează imaginea cu totul diferit.

– Dar care este întrebarea?

– Ea m-a întrebat: „Ați văzut vreo dovadă a faptului că Kristina a fost răpită?"

Fața lui Hans-Olof tresări. Duse mâna la gură și tuși lung.

– Și ce este cu asta? Ce dovadă? Ce vrea ea drept dovadă?

– Interesant, nu? Chiar foarte interesant. Mi-a pus o întrebare, care prin faptul că n-am putut răspunde la ea, a devenit răspuns la multe alte întrebări. De exemplu, la întrebarea cum de a apărut deodată poliția când eram în birourile firmei Rütlipharm. Nu putea fi vorba despre sistemul de alarmă, care era de tot râsul. Iar că cineva din clădirile învecinate m-ar fi văzut nu cred nicidecum. Mai întâi, pentru că am fost atent, și pe urmă nu sunt chiar un nepriceput în

chestiunile acestea; iar în al doilea rând, geamurile reflectă mult prea mult lumina din exterior, chiar și noaptea.

– Nici eu nu mă pricep la așa ceva.

– La o gândire mai serioasă, am continuat eu sumbru, se stabilește că au dat greș doar pătrunderile de care știai tu.

– Eu? chiți Hans-Olof. Asta ce mai vrea să însemne?

– Dacă în noaptea de joi eu n-aș fi dormit mai mult și din această cauză n-aș fi ajuns prea târziu la Södertalje, poliția trimisă aici la o periculoasă amenințare cu bombă m-ar fi surprins asupra faptului în casa lui Hungerbühl. Dar când am pătruns la Bosse Nordin nu am fost deranjat de nimeni – poate pentru că am făcut-o cu o noapte mai devreme decât îți spusesem ție? După cum nimic nu s-a întâmplat nici când am pătruns în clădirea Fundației Nobel...

Ochii lui și așa măriți se dilatară și mai mult.

– Ai pătruns la Fundația Nobel?

– Un tur de documentare. Am intrat, m-am uitat, am ieșit. Absolut pașnic, fără a lăsa în urmă nici măcar o zgârietură. Tot ce am luat, a fost o legitimație în alb. Nu îi va fi observată lipsa.

Hans-Olof trecu cu palmele peste față.

– Ești nebun. La fundație? Este de neconceput... Coborî mâinile de la față la gât și își lărgi gulerul cămășii. Știi că ceea ce tocmai faci, la noi, în lumea științei, s-ar numi „generalizare nepermisă". Neseriozitate la cel mai înalt grad. Tu ai de-a face cu un caz particular, din care tragi concluzii mult prea cuprinzătoare. N-a fost decât o singură spargere la care ceva nu a mers bine, și tu vrei să mă faci pe mine vinovat de nu știu ce doar pentru că celelalte spargeri ale tale n-au fost tulburate? Este absurd.

– Bine, trecem la altă temă. Luni de-a rândul Kristina te-a sunat la fiecare două zile, dar din momentul în care am

instalat casetofonul pentru înregistrarea convorbirilor n-a mai sunat deloc. Ca să vezi coincidență, nu?

– Gunnar, te rog! Nu știu nimic de asta.

– Cert este că eu nu am auzit cu urechile mele nici un cuvânt de la ea.

S-a făcut roșu la față.

– Și ce să fi făcut? Să îi dau ei numărul tău de telefon? strigă el. Și dă dracului pistolul deoparte!

Am ridicat pistolul și am apăsat pe trăgaci.

Se produse un zgomot asurzitor. Glonțul sfărâmă un colț al dulapului și se înfipse în peretele din spatele lui.

Lui Hans-Olof i se tăie răsuflarea.

– *Skit!* Am crezut că... *Skit!* Nu poate fi adevărat... Gunnar! Ce înseamnă asta?

– Am vrut doar să mă asigur că funcționează, am spus calm. Putem să procedăm și mai științific, dacă vrei. În știință este ceva obișnuit să expui o ipoteză care explică toate faptele observate, și apoi se încearcă probarea ei, nu?

Hans-Olof tremura din toate încheieturile.

– La drept vorbind poate fi doar falsificată, șopti el, dar treacă de la mine. Cum vrei tu.

– M-am întrebat de ce am pătruns de fapt la Rütlipharm, și încă pe nepregătite și fără să am idee de ce îmi va aduce asta. La drept vorbind am făcut-o doar în baza poveștii tale furtunoase. Altceva nu mai știam. Întâmplător știu că în ce privește inventarea de povești impresionante ești bunicel. Privirea îmi alunecă peste rafturile cu romane polițiste. Ipoteza – care, după cum am spus, nu îmi aparține din păcate – sună astfel: tot ceea ce s-a întâmplat au fost numai manevre de a mă băga pe mine înapoi la închisoare cât mai repede posibil, de teamă ca eu să nu descopăr că, de fapt, Kristina nu fusese răpită.

Se îndreptă și se albi brusc la față. Cred că pentru prima dată am observat o anumită asemănare între el și șoriceii pe care îi chinuia în laborator.

– Ce prostie! strigă. Tu erai în închisoare! De ce să fi pus eu în mișcare cerul și pământul ca să te scot de acolo, dacă aș fi intenționat să te bag la loc? Aș fi putut foarte bine să te las acolo unde erai!

– Chiar așa să fi fost? Ai pus cerul și pământul în mișcare?

– Literalmente am căzut în genunchi în fața lui Sjölander Ekberg, dacă vrei să știi!

– Ca să mă elibereze ori ca să mă mai țină înăuntru?

– Ce? Bineînțeles că el a obținut eliberarea ta prin grațiere.

– De ce mi-o fi așa de greu să cred asta? Am dus din nou mâna în spatele canapelei. Pe locul în care așezasem pistolul se mai afla o bucată de hârtie împăturită. Poate pentru că atunci când azi-dimineață ți-am percheziționat biroul, am găsit asta? Și în treacăt spus – ascunzătorile tale sunt de doi bani. Ar fi trebuit să fii mai atent mai devreme, când povesteam ceva.

L-am văzut cum înțepenea. Ar fi trebuit să îmi fac griji că îl va lovi damblaua, dar și asta făcea parte dintre lucrurile pe care îmi era greu să le fac în acest moment.

Am scuturat foaia în așa fel încât aceasta s-a despăturit și am ținut-o astfel ca el să o poată vedea. Purta antetul Ministerului Justiției și era adresată domnului profesor Hans-Olof Andersson. Am citi cu voce tare:

– Din dispoziția ministrului justiției, deținuții care au fost condamnați la închisoare pe o durată mai mare de zece ani pentru săvârșirea unui delict săvârșit fără a folosi violența fizică și care au ispășit mai mult de jumătate din această pedeapsă se eliberează condiționat cu data de 1 decembrie.

M-am oprit, apoi am continuat: Iar bunul tău prieten Sjölander scrie pe ea: „Se referă la cumnatul tău Gunnar Forsberg, la Stockholms Fangelse. M-am gândit să te previn, având în vedere cât de îndârjit a fost împotriva ta la înmormântarea Ingăi". Trebuie să fie bine să ai un astfel de prieten grijuliu. M-am interesat, și dispoziția a apărut la întâi noiembrie, iar această scrisoare datează din trei noiembrie. Ai primit-o deci cu mai mult de o săptămână înainte de înlăcrimata ta vizită efectuată la mine în închisoare.

Am dat drumul scrisorii pe masa din fața canapelei. Hans-Olof se uita la ea, deschidea și închidea gura ca un pește aruncat pe mal de un val neașteptat.

– Dar cum... de unde...?

– Nu tu m-ai eliberat, după ce ți-o cerusem eu, ci tu știai că voi fi eliberat, și de atunci ai început să-mi torni o uriașă minciună. Am ridicat din nou pistolul și l-am îndreptat către porcul de cumnat al meu. De aceea, acum este rândul tău să răspunzi la întrebări care să îmi dea satisfacție, altfel, cum mă vezi, îți împrăștii țesutul nervos cerebral pe covorul din camera de zi. Iar prima întrebare este: Unde se află Kristina? Și sfatul meu este să nu spui că este moartă.

Hans-Olof respira ca cineva care sângera de moarte. Mâinile pe care și le frângea se albiră din cauza strângerii. Fixă cu privirea cartul mesei, scrisoarea, covorul de lână maro de pe podea, pervazul ferestrei cu ghivecele prăfuite de flori și nu scoase nici un cuvânt. Doar gemea, ca și cum ar fi încercat să aducă la lumina zilei ceva peste care era prăvălită o enormă greutate, ca și cum ceea ce voia el să dezvăluie era înnodat, deși crescut din oasele lui.

– I-am spus mereu să nu se mai vânture atât, șopti el.

Și iarăși se scufundă în tăcere. Își răsucea mâinile. Privea fix. Gâfâi. Tăcerea se răspândea dând impresia că ne-am afunda într-un abis fără fund.

– I-am spus mereu să pună ceva pe ea. Dar nu m-a ascultat. Doar râdea de mine. Urmă o expirație grea, ce părea să dea curs cuvintelor. Îi plăcea să umble goală de mic copil. Inga nu a descurajat-o. Iarna, vara, îi era indiferent. Stimula imunitatea. Asta este adevărat. La început era ceva nevinovat, era un copil... Dar pe măsură ce creștea, semăna tot mai mult cu mama ei... Un suspin îi scutură întregul corp. Continuă: Resimt atât de mult lipsa Ingăi, știi? Zilnic mă gândesc la ea. În fiecare dimineață când mă trezesc mă îngrozește faptul că patul de lângă mine este gol. Seara nu pot să adorm, pentru că ea nu este aici, mă trezesc tresărind și gândindu-mă că este ceva în neregulă, unde este ea? Mă blestem pentru beția mea de atunci, crede-mă, mă blestem. Nu voi putea să-mi iert asta cât voi trăi. De fapt, îmi este indiferent cât voi trăi. Timpul petrecut cu Inga a fost singurul care a contat în viața mea, singurul...

– Kristina! am spus, rostind parcă un cuvânt din gheață.

Hans-Olof se opri și privi în gol cu ochi lipsiți de viață.

– Cum să-ți explic? Nu se poate explica. Și nici scuza nu se poate.

Senzația de îngheț se răspândea tot mai mult în corpul meu. Prin cap îmi străfulgerau imagini, viziuni sângeroase, mâini care sugrumă, figura unei fete... Nu! Nu asta! Mi se făcu greață și degetul de pe trăgaci începu să tremure.

– Era o tensiune ce creștea câte puțin în fiecare zi. O priveam pe Kristina, dar o vedeam pe Inga, numai pe Inga. Îmi reveneau amintiri, dorul... atât de puternic că aproape mă scotea din minți. Suspină, începu să își miște partea superioară a corpului înainte și înapoi și să vorbească mai repede: Era la începutul lui octombrie. Într-o seară, eu... era târziu, poate

ora zece sau unsprezece, nu mai țin minte... Kristina era în camera ei, eu eram în camera mea, prin cap îmi treceau ca o febră acele imagini de odinioară și Kristina... cum iese din baie pe coridor fără nimic pe ea, cum arată ca Inga... eram deja în pijama, și pe urmă, nu mai știu cum... Deodată eram pe coridor, ducându-mă la camera Kristinei...

Scrâșni gâtuit, se înecă.

A trebuit să las pistolul jos, pentru că brațul îmi ceda.

– Recunosc, reveni exploziv Hans-Olof, am vrut să fac sex cu ea. Cu propria mea fiică. În acel moment eram hotărât ca, dacă va fi nevoie, s-o silesc, poți să-ți imaginezi asta? Numai asta îmi umbla în cap... Nu-mi mai păsa de nimic! Ce se va întâmpla cu mine, ce se va întâmpla cu ea... Eram excitat. Este fata mea – îmi spuneam. Îmi aparține, o vreau de atâta timp... Se spune că toate fiicele vor să se culce cu tații lor... Se opri, strânse mâinile în poală și se aplecă încet în față. M-am dus în camera ei.

Îl priveam și simțeam cum îmi îngheța inima.

– M-am dus în camera ei, repetă el. Deja era în pat. Lumina era aprinsă pe noptieră. Citea. Am spus ceva, nu mai știu ce. M-am urcat în pat, am tras pătura...

Acum tăcea cu ochii închiși. Tăcea și iar tăcea.

– Și pe urmă? am întrebat.

Nu deschise ochii.

– M-a lovit între picioare, de am zburat până în șifonier. A țipat la mine. „Să nu mai faci asta niciodată!" a urlat în timp ce zăceam întins încercând să respir. Imediat ce am fost în stare să mă ridic, m-am târât afară din cameră și ea a încuiat ușa după mine. Inspiră zgomotos aer și continuă: A doua zi a dispărut. Fără nici o urmă. Lipseau doar o geantă de voiaj, carnetul ei de economii și câteva haine de-ale ei, atât.

Se îndreptă, privi fix prin mine și vorbi în gol:

– Nu știam ce să fac. Mai întâi am anunțat școala că Kristina era bolnavă și am sperat că va fi rezonabilă și se va întoarce. Apoi am descoperit biletul pe care mi-l lăsase.

Luă borseta și scoase din ea o filă împăturită, care provenea clar din bloc-notesul din bucătărie. A despăturit fila și mi-a întins-o.

> Nu mă mai întorc. Dacă mă cauți, povestesc totul poliției. K.

Era scrisul Kristinei, în măsura în care îl cunoșteam.

– Nu puteam spune nimănui ce se întâmplase. Dacă școala ar fi aflat că Kristina fugise, aș fi fost întrebat de ce a făcut asta. Ar fi fost căutată și găsită și totul ar fi ieșit la iveală. Așa că am mințit. Nu voiam să-mi periclitez situația, prestigiul, pentru un moment de slăbiciune... Am mințit și am tot mințit. Cu boala Morbus Hodgkin voiam să îmi creez un respiro de câteva luni, ca să mă pot gândi la ceva. Am concediat-o pe Aimee, care ar fi pus întrebări. M-am consultat cu detectivi particulari, pentru ca măcar să descopăr unde se afla și să fiu sigur că era bine. M-am interesat cum aș putea să plec din Stockholm, fără ca cineva să remarce, fără ca școala să pună întrebări... Și exact când eram pe punctul de a aranja ceva, a sosit scrisoarea.

Vorbele zburau tot mai repede, de parcă s-ar fi rupt un dig în interiorul lui.

– Nu mă mai gândisem la tine. Erai în închisoare, în privința ta eram asigurat. După ce la înmormântarea Ingăi aproape că mă sugrumaseși, am încercat să te șterg din amintirea mea și a Kristinei. Și tu erai acum eliberat atât de repede, și tocmai acum... Am intrat în panică. Vei întreba de Kristina. N-ai fi putut fi oprit s-o cauți, indiferent ce ți-aș fi spus eu. Cu siguranță că ai fi găsit-o, iar ea ți-ar fi povestit de ce a fugit, și

apoi – apoi m-ai fi omorât, așa cum juraseși. Mâinile îi urcară involuntar la gulerul cămășii, lărgindu-l, după care continuă: La televizor s-a dat știrea despre accidentul aviatic de la Milano. Atunci mi-a venit ideea cum să procedez. Am reținut din ziare tot ce îmi putea fi util. A mai fost și anunțarea morții acestui reporter, Bengt Nilsson. Am prelucrat toate datele în povestea pe care ți-am expus-o la închisoare. Scutură din cap. Singura mea grijă era să-ți creez impresia că eliberarea ta ar fi fost urmarea sforilor trase de mine. Nu ți s-a părut nimic suspect. Ai dat năvală la Rütlipharm, așa cum mă așteptasem. Știind că erai acolo, nu a trebuit decât să anunț poliția dintr-o cabină telefonică pentru a rezolva problema. Cei de la poliție ar fi urmat să te aresteze și să te bage din nou la închisoare, iar eu aș fi fost asigurat în privința ta poate pentru totdeauna.

– Numai că eu am scăpat, am spus abia șoptit.

Simțeam bătăile inimii în venele de la tâmplă.

– Da. Asta n-am înțeles-o nici până acum. Mă uitasem anterior la High Tech Building. Eram sigur că nu exista scăpare, dacă cineva se afla la unul dintre etajele superioare, iar poliția bloca jos toate ieșirile. Și m-am trezit că mă suni miercuri dimineața!

N-am zis nimic. Îmi ascultam bătăile inimii.

– Aproape că am făcut infarct. Vorbeam la telefon și aveam impresia că voi începe să urlu în orice moment. Mi s-a părut că au trecut o sută de ani până când ai întrerupt legătura telefonică, după care am fost atât de asudat, că a trebuit să mă duc acasă, să fac un duș și să mă schimb. Hans-Olof trase puternic aer și se auzi cum acesta îi pătrundea în plămâni. În timp ce făceam duș, mi-a venit ideea cum aș putea încerca din nou. O idee nebunească, cu care nu vei putea să o scoți la capăt. Cunoșteam casa în care locuiește șeful filialei de la Rütlipharm. Aceasta este proprietatea concernului, iar predecesorul lui Hungerbühl, care fusese farmacolog, mă

invitase odată la masă acolo, în urmă cu ani. Deci, în loc să mă duc la institut, m-am dus la Södertalje, am cutreierat toată zona, am găsit cabina telefonică potrivită și am revizuit totul în minte până când am fost sigur că de data asta lucrurile vor merge bine. Apoi am revenit acasă, am luat una dintre benzile pentru frunte ale Kristinei și te-am sunat.

– Și acesta?

Am ridicat pistolul.

Hans-Olof ridică istovit o sprânceană.

– O idee spontană. Îl am de la tata, el îl avea din timpul războiului. M-am gândit că, dacă aranjam să fii prins cu o armă în buzunar, chiar voi fi asigurat. Nu mi-ar fi trecut în vecii vecilor prin cap că ai să adormi și ai să întârzii! Privirea îi zăbovi un timp asupra mesei, înainte de a continua. Parcă am fost lovit în moalele capului atunci când am citit SMS-ul tău. Dacă ai fi sunat doar un minut mai devreme, un minut, aș fi putut să aștept cu anunțarea atentatului cu bombă până când intrai tu, și totul ar fi decurs conform planului meu! Când în cele din urmă ai apărut, nu mi-a fost deloc greu să fac pe nervosul. Aveam senzația că chestiunea mă depășea. Și ai mai venit și cu casetofonul pentru înregistrarea convorbirilor telefonice! Ce era să fac? Nu te puteam refuza, dar nici nu puteam să înscenez niște apeluri de la șantajiști – cum să fi făcut asta? În cele din urmă am ajuns la soluția că ei ar urma să mai ia legătura cu mine abia după acordarea premiilor. Până atunci trebuia să mă gândesc la ceva.

Parcă s-a prăbușit în sine.

– Pătrunderea planificată de tine la Bosse Nordin era ultima mea speranță. Dacă și asta dădea greș, capitulam și lăsam lucrurile să se desfășoare de la sine... Mă privi întunecat și continuă: Fotografiile din biroul lui Bosse Nordin sunt ale copiilor din toată lumea pe care îi finanțează. Toate cele patru fiice ale lui sunt adoptate, trei provin din Vietnam, și una din

Mexic. Bosse a făcut bani în urma unei descoperiri cu câțiva ani în urmă, deci își poate permite, și în principiu sprijină doar fete. Bifările semnifică scrisorile pe care el le-a trimis fiecăreia, iar data este cea a primei vizite.

Am încuviințat din cap. Capul părea că îmi împietrise și, odată cu el, și toate gândurile.

– Pe urmă m-ai sunat și mi-ai furnizat restul datelor. Prietenul tău Dimitri era pe urmele telefonului Kristinei. Ce ar mai fi trebuit să fac? Prin orice mijloc trebuia să te împiedic s-o contactezi pe Kristina. Așa că în drum spre Hallonbergen, am anunțat poliția. Dar poliția nu mai venea. Stăteam în stradă, așteptând în fața casei, și nu se întâmpla nimic. Mă gândeam că și de data aceasta dădusem greș, dar au apărut în final polițiștii. Te-am așteptat, ca nu cumva să-ți vină ideea să întrebi vreun locatar ce se întâmplase.

Craniul meu pocnea, ba nu – se zguduia de parcă cineva lovea cu un baros un zid. Ar fi trebuit să mă gândesc la cu totul alte lucruri – la Kristina, despre care era foarte posibil ca Hans-Olof să îmi mai toarne câteva minciuni, iar ea să fie de fapt moartă, ori la Dimitri –, dar nu mă puteam gândi decât la un lucru:

– Ai știut tot timpul? Ai știut mereu cum voi reacționa?

Hans-Olof mă privi plin de mirare.

– Dar nu este deloc greu. Dacă te cunoaște cineva puțin, știe exact pe ce buton trebuie să apese.

– Ce buton? Așa este? La mine trebuie doar să îmi apeși un buton?

– Ce mare lucru am făcut? Nu am făcut decât să îți povestesc ceea ce tu ai predicat ani de-a rândul. Un cuvânt-cheie, și pornești. În această privință erai la fel de previzibil ca un fierbător de apă.

Deci asta era. Peretele pe care barosul era pe cale de a-l sfărâma îl ridicasem eu cu mâna mea. Hans-Olof avea

dreptate, devenisem previzibil. Numai de aceea avusese o șansă. Mă crezusem marele vizionar care privește din culise și pricepe care este jocul. În realitate mă automanevrasem spiritual într-o fundătură, într-un labirint de bănuieli, ocolișuri și strategii de apărare, devenind astfel previzibil. Unul dintre aceia care la auzul cuvântului-cheie relatează totdeauna aceeași poveste. Unul dintre aceea despre care se știe mereu cum vor reacționa. Unul dintre aceia în spatele cărora îți dai ochii peste cap și șoptești: Iarăși! Toți știau despre ce era vorba, numai eu nu știam.

Sunteți indispuși acum? Iritați? Gata să azvârliți cartea într-un colț? V-am înșelat. N-am zugrăvit începutul așa cum a fost de fapt, ci așa cum l-am perceput din descrierile lui Hans-Olof. Am zugrăvit răpirea în așa fel încât a trebuit să credeți că totul s-a petrecut chiar așa. Dar de la bun început a fost o minciună. Omul cu ochi de pește nici nu există. Hans-Olof n-a discutat niciodată cu ziaristul care a murit. N-a existat nici comemorarea, pentru că în accidentul de la Milano nu a murit nici unul dintre membrii Institutului Karolinska. N-am verificat acest lucru. De ce s-o mai fi făcut, dacă existaseră atâtea altele de făcut pretins mai urgente...

Teama pe care Hans-Olof ar fi trebuit să o resimtă la auzul apelurilor răpitorilor – o resimțeam eu, când povestea el. La fel și speranța cu care pretindea că aștepta eliberarea fiicei lui după votare. Disperarea care îl cuprinsese când Bosse Nordin îl inițiase în problema conspirației. Ceea ce acesta, bineînțeles că nu a făcut niciodată. De fapt, el și Hans-Olof au avut mult mai puțin de-a face unul cu altul; ceea ce a făcut ca în povestea lui Hans-Olof profesorul Nordin să ocupe un loc a fost concediul acestuia și imposibilitatea de a-l contacta pentru anumite întrebări.

Acum sunteți supărați? Iritați? Vă simțiți înșelați într-un mod impardonabil?

Atunci știți cum mă simțeam eu în acel moment.

Doar că eu aveam o armă în mână.

În capul meu totul se învârtea. Înșelat! Manipulat! Fusesem o marionetă, iar Hans-Olof fusese cel care trăsese de sfori... Iar eu îi acordasem încredere! Și nu numai asta, dar îl mai și compătimisem, îmi făcusem griji în privința lui, mă temusem pentru sănătatea lui spirituală!

– Porcule! Porc laș! Am ridicat pistolul. L-ai avut pe acesta! Ai fi putut să mă aștepți în fața închisorii și să mă împușți. Dacă ai fost bărbat, și nu un laș!

Hans-Olof înălță capul. Avea pe față o expresie de neîncredere.

– Tu vorbești! Tocmai tu vorbești!

Am vrut să spun ceva, dar o durere ca o lovitură de cuțit între ochi mă reduse la tăcere. Brusc am înțeles ce avea să spună el imediat.

– Tu ce ai făcut? continuă el pe același ton șoptit, speriat. Ai venit din închisoare, și eu cu Inga te-am primit. Ne-am ocupat de tine. Am aranjat pentru tine vechea voastră locuință.. Ce spun noi... eu am fost acela. Eu personal ți-am umplut frigiderul, ți-am aranjat mobila, am dat cu aspiratorul pe jos, am aranjat patul; pentru că Inga, după ce pierduse o sarcină, era din nou însărcinată și trebuia să stea întinsă mult timp... Și tu? Tu ce ai făcut?

L-am privit. Ciocanul pneumatic din craniul meu lucra de zor. Îi dădusem drumul în casă Ingăi, când apăruse în fața ușii, târziu într-o seară, cu un geamantan în mână, bâzâind, gravidă în luna a patra. Îi aranjasem vechiul ei pat și îi preparasem un ceai fierbinte. Îi spusesem că putea să rămână aici.

– Ai mâncat la noi, te-ai uitat la fotografiile de la nunta noastră și ai vrut să știi cum ne-am cunoscut. Se vedea pe tine că nu îți convenea. Crezi că nu știam de câte ori o întrebai pe Inga ce a găsit la mine? Când nu eram de față, o băteai mereu la cap. Ea mi-a povestit.

Am lăsat jos mâna cu pistolul. Își dăduse seama? Mă urmărise. Atunci mi se păruse bătrân. Nici astăzi nu înțeleg cum de sora mea, o fată frumoasă ca o cadră, putuse să aleagă pe cineva ca Hans-Olof.

– Să-ți spun ce a găsit la mine? Știa că îi eram fidel. Știa că niciodată nu am să mă uit la o altă femeie. Știa că putea avea încredere sută la sută în mine. Asta a căutat, și asta i-am putut oferi. Altceva nimic. Știu că nu sunt bărbatul după care să întoarcă femeile capul; am știut asta încă înainte de apariția ta. Inga a avut încredere în mine. N-a șovăit nici o clipă să îmi arate scrisoarea anonimă. N-a crezut nici un cuvânt din ea. Scrisul, vocabularul, hârtia – trebuia să fie o femeie mai în vârstă, și noi ne-am chinuit împreună să ghicim cine era. Cine era și de ce încerca să lanseze astfel de zvonuri despre mine.

Dar Inga mă sunase totuși și îmi povestise și mie. Îi spusesem că nu trebuia să își facă griji; era fie o greșeală, fie era vorba pur și simplu de o bătrână nebună. Oricum Hans-Olof nu era așa frumos, ca să poată fi ceva adevărat din cele scrise. La care Inga mă făcuse idiot gelos.

– Apoi acele apeluri telefonice. Mai întâi o femeie întreabă de mine. O necunoscută, o voce de tânără. După o zi, la aceeași oră, un apel la care nimeni nu spune nimic. Ziua următoare la fel. Cineva sună, i se aude respirația și apoi închide fără să spună nimic. De trei ori, pe urmă s-a terminat.

Despre asta Inga nu-mi mai spusese la telefon. Dar o sunasem eu și o întrebasem cum se pot scoate petele de catran de pe un pantalon și atunci pomenise ea ceva. Ea îmi mai spusese că nu mai avea relații sexuale cu Hans-Olof de când

rămăsese gravidă, pentru că ea se temea să nu piardă și această sarcină. „Crezi tu că asta l-ar afecta atât de mult încât... să caute în altă parte?“ mă întrebase.

„Pe naiba, nu poate fi sexul așa de important pentru el, în definitiv înainte de a te fi întâlnit n-a făcut așa ceva timp de treizeci și șapte de ani“, îi spusesem eu.

„Nu știu, răspunsese Inga, s-ar putea să simtă nevoia să recupereze.“

Tăcusem gândindu-mă. Tăcusem suficient pentru ca ea să interpreteze ca o încercare de liniștire ceea ce am spus după asta.

Hans-Olof își ascunse fața în mâini, după care le duse prin părul rar.

– Apoi catastrofa. Vin spre casă fără să bănuiesc nici o clipă că ea este acolo, că ieșise din clinică cu o zi mai devreme decât era programată. Respira greu, copleșit de amintiri apăsătoare, și adăugă: Mă privește așa cum nu mă mai privise niciodată. Cum îmi pune în față... obiectul acela, chiloții găsiți în patul nostru conjugal. O bucată de material negru, din dantelă, mototolit și umed... mirosind a altcineva.

Nu am spus nimic. Îmi aminteam. În acea seară venise Inga la mine. În vechea noastră locuință din Södertalje. Acasă la noi.

– Nu înțelegeam ce se petrece cu ea, vorbi Hans-Olof. De ce își făcuse geamantanul. Abia când taxiul a plecat, am înțeles la ce trebuie să se fi gândit ea.

Pe canapeaua noastră veche izbucnise în plâns. „S-a tăvălit în patul nostru conjugal cu o altă femeie! În timp ce eu eram în spital, ca să nu pierdem copilul!“ I-am făcut un ceai de odolean și am încurajat-o; i-am explicat că noi nu aveam nevoie de nimeni, că putea pur și simplu să uite de el.

– De atunci am început să beau, din acele seri. Asta ai vrut întotdeauna să știi, nu? Cum poate deveni bețivan cineva ca

mine? Atunci s-a întâmplat. Bcam pentru a putea depăși nopțile și luam medicamente ca să trec peste zile. A fost plecată patru luni. Patru luni care mie mi s-au părut patru sute de ani. Și de când Inga a revenit, nu am reușit să mă mai las.

Într-o seară, când eram pe drum cu o treabă, și Inga era acasă singură, a sunat cineva la sonerie. Făcusem greșeala de a-i destăinui unde locuiesc femeii care suna la telefon pusă de mine. Acum stătea în ușă și cerea bani în plus, și, când Inga i-a cerut să dispară, i-a povestit totul.

Când m-am întors noaptea târziu, Inga a vrut să afle de unde aveam chiloții. I-am mărturisit că îi furasem din coșul de rufe pentru spălat al unei femei tinere, brunetă și cu șolduri generoase, care ne era vecină, și că parfumul greu și excitant provenea din dormitorul ei. Totul trebuia să fie făcut repede. Mulțumită microfonului din radioul cu deșteptător al Ingăi aflasem că i se va da drumul acasă mai devreme și că nu Hans-Olof va veni să o ia, ci o prietenă cu care vorbise la telefon, moment din care mai aveam disponibile doar două ore pentru a aranja totul.

– Nici nu știu cum a putut Inga să te ierte pentru asta, spuse Hans-Olof.

Pentru că totuși eu eram fratele ei. Și pentru că – dar de asta mi-am dat seama abia în acest moment – trebuie să recunoască faptul că, dacă nu ar fi avut nici cea mai mică suspiciune, nu i-ar fi venit niciodată ideea de a veni acasă mai devreme decât anunțase.

– Nu știu cum de am mai fost în stare să-ți deschid ușa ca mai înainte.

„Pentru că mereu ai fost un laș. O cârpă."

– Cum de am mai putut sta cu tine în aceeași cameră. Cum de-am putut să îți încredințez fiica mea. Cred că o făceam doar de dragul Ingăi și pentru că eram fericit că o recăpătasem. Șterg totul cu buretele, îmi spusesem. Mă

convinsesem că fusese o reacție exagerată, care trebuia înțeleasă. Mă măsură cu o privire tremurândă și continuă: Dar n-am uitat. Cred că, dacă n-aș fi trăit asta, nu m-aș fi gândit niciodată că o problemă se poate rezolva și astfel.

Bubuielile din țeastă mi-au mai slăbit. Poate că barosul terminase ceea ce avea de făcut. Am privit în jur, am examinat colțurile prăfuite, petele grase de pe geamul vitrinei, suportul pentru ziare de lângă fotoliu. Aveam senzația că văd camera pentru prima dată în viață. Ca și cum până acum aș fi văzut doar fotografii de ale ei.

– Dar nu ți-ai rezolvat problema, am spus.

– Exact cum nu ți-ai rezolvat-o nici tu pe a ta. Scoase un suspin și adăugă: Tu ai crezut mereu că la procesul de după accident mi-au manipulat datele alcoolemiei. Pentru că aș fi fost eu mare sculă. Dar analiza a stabilit într-adevăr o valoare irelevantă a acesteia. În acea seară nu băusem mult. Se opri. Buzele îi tremurau, se mișcau fără a rosti cuvinte, ca și cum ar fi căutat niște vorbe până acum nerostite. Dar, ca de obicei, luasem benzodiazepin, care în combinație cu alcoolul îmi redusese capacitatea de reacție. Pentru el nu mi s-au mai făcut teste. Nu le-a venit ideea. M-a privit de parcă ar fi fost în comă: A fost un accident și nu susțin că n-aș fi avut nici o vină. Dar și tu. Vina o porți și tu, Gunnar.

Am vrut să ripostez, să-i spun ceva cu furie, plin de dreptate, dar în acel moment timpul se opri. Totul a înlemnit, și brusc am văzut un model ce se ivise din toate conexiunile și încâlcelile. Sau mi l-am imaginat. Sau neuronii mei au cedat pentru o clipă și m-au trimis într-o trăire autocreată.

Apoi totul și-a continuat existența, eu stăteam tot pe sofaua pătată, în această cameră prăfuită.

– Înțeleg, am zis fără a mă adresa nimănui.

M-am uitat la pistolul din mâna mea. I-am pus siguranța și l-am pus pe măsuță, între alune și cipsurile de cartofi.

Apoi am luat biletul despre care Hans-Olof afirmase că era de la Kristina și m-am ridicat.

Hans-Olof era prăbușit. M-am uitat de sus la el.

– Reangajază-ți menajera, i-am zis. Îți pute casa ca o criptă.

Și am plecat.

CAPITOLUL 50

Următorul lucru pe care mi-l amintesc era că m-am dus cu mașina lui Dimitri în Hallonbergen, unde am lăsat-o în același loc de parcare de unde o luasem. Cum ajunsesem aici venind de la Sundbyberg – habar nu aveam. Pesemne că șofasem ca în transă.

Nu știam ce să fac cu cheile mașinii; în cele din urmă le-am aruncat în cutia poștală despre care credeam că era a locuinței lui Dimitri. Să-și spargă capul alții cu ea.

Călătoria în oraș cu metroul a fost doar plecări, opriri, lumină, întuneric. Stăteam în mijlocul aglomerației și al vocilor din jur, dar auzeam doar vocea lui Hans-Olof. „În această privință ai fost mereu la fel de previzibil ca un fierbător de apă." Îmi vedeam fața în geamurile întunecate ale vagonului și nu puteam să cred că era a mea. Putea rușinea să ardă atât? Sau aveam febră? În creierul meu totul era vraiște. Nu mai era un model neural, era numai haos.

Încă în noaptea anterioară, când Sofia Hernández îmi explicase ce era putred în ceea ce îi spusesem, fusesem convins că demascasem complotul. Era mai puțin merituos faptul că avusesem nevoie pentru asta de ajutor străin, dar ea era totuși o laureată a premiului Nobel, unul dintre oamenii cei mai inteligenți ai lumii, de aceea rușinea nu era chiar așa de mare. În cele din urmă conta numai faptul că reușisem să demasc șarlatania, nu? Nu avea importanță cum o făcusem. Fusesem mândru de asta. Restul orelor dimineții mi-l petrecusem

derulând în fața ochilor minții toate amănuntele celor petrecute în ultimele săptămâni, în lumina noilor premise, și nu descoperisem nici o contradicție. Era concludent, logic. Singurul lucru de care mai aveam nevoie era o dovadă. Găsirea ei în cele din urmă am considerat-o un triumf.

Nici o secundă nu mă gândisem la ce însemnau toate acestea cu privire la mine. Suspectul era Hans-Olof, principalul vinovat, el devenise nelegiuitul.

Dar el era ce era numai pentru că pe parcursul timpului eu devenisem un imbecil. Obiceiurile mele, de care eram atât de mândru, obiceiurile unui om suspicios – nu deveniseră altceva decât o închisoare clădită de mine însumi pentru mine, iar eu devenisem o marionetă de ale cărei sfori trăsese Hans-Olof – dar eu însumi îi pusesem în mână aceste sfori; sfori în care singur mă încurcasem pe parcursul vieții mele...

Și Inga... Ceea ce spusese Hans-Olof la sfârșit mă ardea pe suflet ca fierul roșu. Ba mai rău: știam că avea dreptate. Ceea ce în străfundul sufletului știusem întotdeauna.

Deși pe drum îmi pierdusem complet orientarea, am reușit să regăsesc direcția corectă și am ieșit la suprafață în apropierea pensiunii. Ploua ușor, pneurile mașinilor plescăiau pe zăpada înmuiată, iar luminile farurilor păreau că se înecă în întuneric.

Am remarcat că pașii mei deveneau tot mai înceți pe măsură ce mă apropiam de pensiune. Sufletul meu nu mai știa ce să creadă, dar aceasta nu schimba nimic din faptul că tot corpul îmi era îmbibat până la ultima fibră de o neîncredere firească. Toată viața mea luptasem, pândisem, nu făcusem nici un pas fără a mă uita în jur și a mă asigura din toate părțile. Învățasem să adulmec pericolele și să scap din capcane. Trăisem într-o lume în care fusesem înconjurat de dușmani și trebuia să fiu atent în fiecare secundă, dacă voiam să supraviețuiesc.

Din umbra ușii unei case am privit în jur, am căutat urmăritori și căi de retragere, obiceiuri proprii unui om bănuitor. Cine spunea că tot ceea ce am crezut era greșit? Hans-Olof se folosise de faptul că mă cunoștea, și de aceea reușise să mă înșele. Oare concluzia ce se trăgea de aici nu era că pe viitor trebuia să fiu mult, mult mai atent cu cei cărora le acordam încrederea mea? Că nu mai aveam voie să povestesc nimănui ceva de natură personală?

Am închis ochii, cu fața în bătaia ploii, simțind răcoarea pe piele. Parcă picăturile se vaporizau imediat ce mă atingeau. Nu mai știam ce era corect. Pe de altă parte, ce aveam de pierdut? Iată și pensiunea. Era suficient să mă duc acolo, pentru ca poliția să mă aresteze, și aș fi vrut să știu dacă aveam dreptate.

Deci, înainte către adevăr. Am ieșit în stradă, m-am pus în mișcare și, fir-ar să fie, m-au observat, simțeam asta! Ca pe niște ace înfipte în spate. Am rezistat impulsului de a scăpa, care a devenit aproape dureros când am ajuns la ușa casei.

Mașina închiriată de mine mai era acolo unde o parcasem acum cinci zile. Cinci zile? Mi se părea că trecuseră cinci ani, că era o altă eră geologică.

Pe scară era liniște, nu era nimeni și mirosea a mâncare arsă și a detergent. Un pas și încă unul. Am trecut mai departe. Tălpile îmi scrâșniră pe treptele din piatră. Am scos cheia, am deschis ușa.

Mă întâmpină mirosul de aer stătut. În bucătărie, un tânăr musculos cu un pulover cu dungi roșii și galbene despacheta niște cumpărături. Când m-a văzut intrând, a strigat:

– Aha! După care a lăsat totul jos și s-a îndreptat către mine. Trebuie să fiți domnul Forsberg, nu-i așa?

– Da, am mărturisit cu brațele atârnând.

– Göran Lind. Îmi întinse mâna și continuă: Sunt nepotul doamnei Granberg. Dau o mână de ajutor aici, când ea este în spital.

– În spital? am repetat ca un tont, în timp ce îi strângeam mâna.

– M-am gândit eu că nu v-a spus nimic. Mătușa mea are cancer. Din fericire, nu o formă agresivă, dar la fiecare câteva luni trebuie să urmeze un tratament. În aceste perioade eu îmi iau liber și mă ocup de pensiune.

– Înțeleg.

Nici vorbă de cătușe. Și nu părea nici că din spatele ușilor ar trage cu urechea polițiștii.

El zâmbi. Avea o fire veselă, se părea.

– Ați fost plecat câteva zile, nu? Înseamnă că nu știți nimic de circul de care am avut parte sâmbătă?

– Circ?

– Vecinul dumneavoastră de cameră a chemat poliția. Le-a spus că aici s-ar produce filme porno cu minori, așa că polițiștii au venit cu un întreg comando. Dădu din cap râzând și continuă: Cred că acest Tollar Liljekvist este cam sărit de pe fix, asta nu ar fi nimic nou. Nu este în fond decât un prost amărât, încătușat în imaginația lui de nebun. Dar ceea ce a fost acum a pus capac la toate. Se pare că avea ceva împotriva celui de al treilea chiriaș, care își petrecea aici nopți cu diverse prietene. Și sâmbătă era aici cu una – dar cu toată bunăvoința numai minoră nu era. Chicoti. Cred că s-a simțit chiar flatată când polițiștii i-au cerut documentele.

Nu-mi venea să cred.

– Tollar a chemat poliția?

– Asta s-a stabilit ulterior. Au dat de el seara, într-un parc unde umbla pe jumătate gol și ținea discursuri despre faptul că lumea ar fi în mâinile Satanei, că se apropie sfârșitul și așa mai departe. Câțiva cetățeni au fost îngrijorați pentru că el în

timpul acesta se dezbrăca, și era atât de frig... Dar pe unde îmi este portofelul...? Ridică degetul arătător și privi cercetător în jur. Mătușa mea m-a rugat să vă înapoiez banii. Ați plătit pentru Tollar chiria retroactiv și chiar pentru săptămâna în curs. Dar am închiriat camera acestuia încă de sâmbătă altcuiva.

Am făcut un semn de refuz.

– Lăsați, totul este în regulă.

– Da? Doar n-o să mă cert acum pentru asta, zâmbi el larg. Ah, a sosit pentru dumneavoastră un pachețel. Tot sâmbătă. Am semnat pentru dumneavoastră, este în camera dumneavoastră; sper că am procedat bine, nu?

Am simțit cum mi se urcă sângele la cap.

– Un pachețel?

Oricât mă străduiam, nu puteam să îmi amintesc de cineva care ar fi trebuit să-mi trimită ceva. La adresa aceasta, pe care nu o cunoștea nimeni, în afară de...

În afară de Fahlander!

Aha! Am mișcat de probă degetele. Asta însemna alarmă treapta roșie.

– Mulțumesc, am spus cu voce răgușită. Am aruncat o privire ușii de la camera vecină. Cine stă acum aici?

Göran Lind se întoarse în bucătărie.

– În camera de lângă dumneavoastră locuiește acum un ziarist, cred că din Danemarca. Face reportaje despre festivitățile prilejuite de premiile Nobel, din câte știu eu, iar vineri pleacă. Arătă către ușa celui de al treilea chiriaș, căruia nu îi văzusem până acum fața: el doar a râs. Ăsta da om, vă spun eu!

Un pachețel. De la Fahlander?

– Se pare că am pierdut ceva.

Am examinat din priviri ușa camerei mele și am recapitulat în minte ce știam cu privire la bombele ascunse în corespondență. Cum puteai să le recunoști.

Dar gândurile mele o luaseră razna, construiam legături, căutam răspunsuri. Kristina era tot dispărută. Te pomenești că adevărul era cu totul altul decât crezusem eu până acum? Fahlander. Ce legătura putea avea el cu chestiunea asta? Ce legătură exista între el și Hans-Olof? De fapt ce se ascundea în spatele tuturor acestora?

– Da, au fost zile tulburătoare, strigă Göran din bucătărie. Căuta încă ceva prin pungile cu cumpărături. Cafeaua! Lăsă jos pungile și apucă legătura cu chei. Cafeaua trebuie să fie în portbagaj, îmi aduse la cunoștință în timp ce punea o scurtă groasă pe el. Și am parcat mașina la o sută de kilometri! Bună chestie. Pa!

Era deja la ușă.

Am rămas un moment neclintit în liniștea prăfuită a casei goale. Ce se petrecea aici? Simțeam o mâncărime în stomac. Deodată am avut certitudinea că știam ce conținea pachețelul.

Ceva plin de sânge. Poate o ureche tăiată ori un deget amputat. Dar în orice caz ceva de la Kristina, plus o scrisoare cu solicitarea de răscumpărare.

Am apăsat clanța și apoi am aprins lumina. Totul arăta neschimbat, cu excepția patului făcut de cineva. Era frig, de zile întregi camera rămăsese neîncălzită și mirosea a gaze de eșapament. Dulapurile păreau neatinse, scaunul din fața măsuței era așezat puțin oblic, pentru că sâmbătă dimineața îmi legasem șireturile pe el. Iar pe măsuță se afla pachețelul.

Am închis ușa după mine, m-am sprijinit de ea și am cugetat. Cine ar fi vrut să mă împiedice să îmi strâng lucrurile și să plec? Aș putea să las un bilețel în bucătărie, invocând ceva urgent care m-a obligat să plec. Chiria era plătită până

la sfârșitul săptămânii... Fahlander n-avea decât să se mire că nu am reacționat.

M-am aplecat, am deschis ușa dulapului de lângă lavoar și am aruncat o privire înăuntru. Hârtia de ziar mai era încă pe fundul unui sertar, iar dedesubt, neatinși, banii. Puteam căuta un hotel fără nici o problemă, aflat chiar în afara Stockholmului, dacă din cauza festivităților cu premiile Nobel aici nu mai erau locuri libere; în definitiv în fața ușii mă aștepta o mașină...

Și pe urmă? Am mai aruncat o privire asupra pachețelului, aflat acolo, maroniu, strâns frumos cu sfoară, arătând inofensiv.

Ducă-se toate dracului! Am scos briceagul, m-am apropiat de măsuță și am tras obiectul mai aproape de mine.

Era de la Lena.

Am închis ochii, am scuturat capul și am redeschis ochii. Era scrisul ei îngrijit, mărunt: Expeditor Lena Novitzky. M-am surprins râzând de unul singur. Revistele! „Este o cutie plină, spusese ea. Dacă îmi dai adresa, ți le trimit." Îi dădusem adresa pensiunii. Uitasem complet.

Dar Lena nu uitase. Mi s-a făcut rușine de mine, mă uitam ca un idiot la hârtia ambalajului. Oare nu adusese destule această după-amiază? Nu fusese suficient că fusesem dus de nas săptămâni de-a rândul de către cumnatul meu? Nu, a trebuit din nou să mă fentez singur, la prima ocazie să construiesc iarăși o teorie paranoică...

Să fiu pe punctul de a o rupe la fugă! Și apoi? Ce aș fi făcut apoi? Aș fi călcat în primul rahat...

Eram un idiot, un idiot blestemat...

După care deodată, în timp ce mă blagosloveam astfel, a reapărut acea frică, frica imensă, distrugătoare, chinuitoare, a unui băiețaș aflat într-un beci fără lumină, frica de zgomotele fără nume, de atingerea din neant, ca de păianjen a unor animale, teamă care îl făcea să urle de groază. Atâta frică avea

în el, încât uita cât îi era de frig, cât îi era de foame. Stătea doar cu brațele strânse la piept, rugându-se să treacă timpul, în urma fricii crescând o furie fără asemănare împotriva tuturor și fiecăruia în parte. Nu putea să aibă încredere în nimeni, își spunea el. Nu va mai avea încredere în nimeni. Toți sunt împotriva lui, împotriva lui este întreaga lume. Doar sora lui ține la el, dar nici ea nu îl poate ajuta acum, în această grotă fără de sfârșit...

Am auzit un sunet jalnic, dar am avut nevoie de câteva momente pentru a-mi da seama că eu fusesem cel care suspinase. Am dus mâna la gură, am rămas așa, privind pe fereastră în noaptea cu irizații gălbui, și am încercat să respir calm. A trecut, îmi spuneam. Este trecut. Băiețelul de atunci nu mai există, așa cum nu mai există demonul de atunci. Mă refeream la Kohlström, acum un bătrân care trebuise să recunoască faptul că își irosise viața. Aș face bine să renunț la toate jurămintele făcute în acele nopți groaznice, pe care le respectasem în toți acești ani.

Deși îmi spuneam aceste lucruri, simțeam cum corpul se opunea. În mușchii și în oasele mele frica rămânea aceeași ca neîncrederea și hotărârea de neclintit de a mă apăra cu orice preț. Sofía Hernández Cruz avea dreptate: imaginea pe care ne-o formăm despre lume nu se limitează la creier. Noi gândim cu tot corpul nostru.

De aceea va mai trece mult timp până să mă eliberez de toate acestea. Va trebui să încalc mereu jurămintele micului Gunnar și poate că niciodată nu voi reuși complet.

Am mai privit o dată pachetul și l-am luat în mână. Ce să mai fac cu revistele? De fapt le puteam arunca. Cariera mea de spion industrial se încheiase, nu-mi voi mai putea permite să lucrez în acest domeniu. Atunci când banii pe care îi mai aveam se vor termina – ceea ce din fericire va mai dura – va trebui să îmi caut o preocupare adevărată. Dar ce preocupare?

Nu aveam nici o diplomă și nu puteam face dovada unei instruiri oficiale. Și nu mă încânta deloc să îmi petrec restul vieții ca muncitor necalificat la vreun depozit ori ca ambalator de mobilă.

Îmi era indiferent. M-am așezat cu pachețelul pe pat și am tăiat ambalajul, pentru că oricum Lena nu pusese în interior o carte poștală ori așa ceva.

Ba pusese. O carte poștală reprezentând o pasăre șezând în ușa deschisă a unei colivii, privind suspicioasă cerul liber de deasupra ei. În partea de sus scria: „Zboară!" Pe verso Lena scrisese: „Îți doresc toate cele bune, a ta Lena".

Ei, da. Lena nu mai era a mea cu siguranță. Am luat prima revistă. Imaginea titlu promitea un reportaj despre noi posibilități de supraveghere cu ajutorul unor software de recunoaștere a imaginilor. Suna interesant. Am deschis revista și am început să citesc.

Când m-am uitat prima dată la ceas, trecuse deja o oră și jumătate și stomacul meu se simțea de parcă decisese să se digere singur. Am luat una dintre bancnotele proaspăt spălate și m-am dus la localul turcesc din apropiere, ca să iau ceva. Acolo, la televizor tocmai se prezenta – în contrast cu kebapul și cartofii prăjiți – reportajul de la banchetul Fundației Nobel. Sofía Hernández Cruz discuta cu prințul Carl Philip, care ședea lângă ea. Acesta o asculta atent, părând consternat. Îl înțelegeam, pentru că acum mai puțin de douăzeci și patru de ore și eu pesemne că arătam la fel.

Întors la pensiune, am continuat să citesc, mai întâi la masă, mâncând în același timp, apoi în pat. Era bine trecut de miezul nopții când terminasem în oarecare măsură revistele. Am adormit cu sentimentul că eram mult prea fascinat de lumea bizară a spionajului economic decât aș vrut. Ca să zicem așa, eram pierdut.

În dimineața următoare trezirea m-a șocat. M-am ridicat în capul oaselor, am privit în jur și am constatat că totul era dezgustător. În cameră puțea a gaze de eșapament și a kebap, era frig și zgomot, mobilierul putea fi considerat bun de aruncat la gunoi, iar restul trebuia curățat cu aruncătorul de flăcări. Eram eu chiar așa de sărit de pe fix, încât să mă pedepsesc așa? Într-o secundă am luat o mulțime de decizii cu bătaie lungă: voi căuta urgent o locuință. Și îmi voi cere scuze de la toți cei pe care i-am călcat pe nervi de când am ieșit de la închisoare, în primul rând Birgittei. Pe lângă asta, trebuia să afle ce se întâmplase în realitate.

Birgitta termina orele la școală joia puțin după ora trei, de asta îmi aminteam încă de la prima noastră întâlnire. Se petrecuse exact acum o săptămână – de necrezut. M-am uitat la ceas. Era ora nouă și câteva minute. Bun, fiecare lucru la rândul lui.

Pe la ora zece și ceva părăseam pensiunea având în buzunarul de la piept un liniștitor pachet de bancnote. La ora unsprezece găsisem o agentă imobiliară care nu mi se părea suspectă. M-a întrebat ce anume îmi doream, apoi mi-a prezentat câteva oferte. Una dintre ele mi-a atras atenția: o locuință mică în city, cu priveliște către un parc. Nu era mare, și în nici un caz ieftină, dar fotografiile mi-au plăcut. Și era liberă; mă puteam muta imediat. Deoarece din cauza pasiunilor mele profesionale mai devreme ori mai târziu voi ajunge totuși să îmi petrec viața într-o închisoare, voiam ca restul timpului petrecut în libertate să mi-l fac cât mai plăcut.

Puțin înainte de ora unu intram în locuință. Mi-a plăcut mai mult decât în fotografie. Am dedus că chiria mare se datora faptului că dispunea de un birou la etajul de sub ea, la care se intra pe o scară proprie. Chestiunea îmi scăpase citind oferta.

– Nu este rău, dar nu prea știu ce să fac cu biroul, am zis.

Agenta mă privi mirată.

– Ciudat, mie mi-ați părut a fi cineva care are nevoie de așa ceva.

– Ah, da?

Aproape că am izbucnit în râs. De-ar fi știut ea... Am mai intrat o dată în camera de zi. Perspectiva era într-adevăr splendidă. Îmi plăcea și situarea locuinței în zonă centrală.

– Eu cred că nu există nici o problemă să subînchiriați biroul, spuse agenta imobiliară după ce răsfoi documentele. Contractul permite expres așa ceva, iar birourile mici din city sunt întotdeauna căutate. Dacă doriți, vă pot ajuta. Pentru că încă păream șovăielnic, ea continuă: Sau ați prefera să vă mai gândiți?

Asta m-a făcut să mă gândesc la camera mea de la pensiune și la scârba încercată când m-am trezit azi-dimineață. Asta mi-a pus la încercare forța mea decizională.

– Nu este nevoie, o iau.

– Știam eu, spuse agenta.

Ne-am întors și am îndeplinit formalitățile.

Am părăsit biroul ei puțin după ora două, în buzunar cu contractul și cu cheile, am mâncat ceva ușor la o patiserie, după care am plecat la Sundbyberg. Pe drum am cumpărat un buchet mare de flori, atât de mare că însăși florăreasa m-a întrebat invidioasă:

– Pentru cine este?

Când urcam ultimele trepte ale scării de la locuința Birgittei (pentru a mări efectul surpriză deschisesem ușa blocului cu un șperaclu), îmi pregăteam cuvântarea. Îi voi spune: „Birgitta, trebuie să îmi cer scuze. Ai avut dreptate, iar nu am avut. Lumea este în multe privințe rea, dar nici pe departe nu este atât de rea cum a făcut-o fantezia mea".

Consideram că suna frumos. De aici se putea trece la iertare și așa mai departe.

Am sunat la ușă și m-am așezat în așa fel încât prin vizorul ușii să se vadă în principal buchetul.

Pași grăbiți în spatele ușii. Cineva umblă cu receptorul interfonului, apoi ușa fu întredeschisă.

– Tu?! a exclamat Birgitta. Avea ochi plânși și nu a învrednicit marea de flori din mâna mea nici măcar cu o privire. Este culmea, tocmai mă gândeam la tine.

– Oh, am spus surprins, frumos.

– Nu, nu este frumos. Totul este groaznic. Mă apucă de mânecă și adăugă: Intră!

M-am lăsat bucuros tras peste prag. Era îmbrăcată doar cu ciorapi-pantaloni și cu o cămașă spălăcită prea mare pentru ea, lăsând în seama mea închisul ușii. Era gravidă? Îi ieșise pozitiv testul SIDA? Avea probleme cu fostul soț?

– Uite, mi-a spus când m-am întors și i-am întins florile, sunt pentru tine. Fața i se schimonosi și adăugă: Frumos. Parcă ar fi spus: „Astea mai lipseau". Du-le undeva.

Având în vedere faptul că îi cumpărasem cam de două ori mai multe flori decât cumpărasem la un loc tuturor femeilor din viața mea, eram ceva cam consternat că acum trebuia să mă ocup tot eu de ele. Sub lavoar am găsit o vază în care buchetul a intrat cu greu, am pus apă în ea și am adus întregul aranjament în camera de zi, unde Birgitta, înconjurată de munți de batiste folosite ședea pe canapea sub pătură.

– Deci, am spus luând loc în fotoliul din fața ei, ce s-a întâmplat?

Trase pătura până sub bărbie.

– Ți-am povestit că acum patru săptămâni a trebuit să preiau și clasa Kristinei pentru orele de suedeză...?

Am confirmat:

– Din cauza colegei aflate în concediu maternal. Mi-ai povestit.

– Da? Nu mai eram sigură. În orice caz, vaca... scuze, dar este cu adevărat o vacă proastă. Mi-a lăsat practic mie tot ce ar fi trebuit să facă ea. În acest an școlar nu a corectat nici o singură compunere, îți poți imagina? A trebuit să fac eu totul. Întinse mâna după o nouă batistă și își suflă nasul. Scuză-mă că urlu la tine. Nu este din cauza muncii, știi. Este din cauză că și compunerile Kristinei erau în acele teancuri. Mai întâi mi-am spus că fie le las până la sfârșit, fie pur și simplu nu le mai corectez. Cel puțin până nu știu ce se întâmplă cu Kristina... M-am uitat ieri la festivitățile Nobel. Când am văzut-o pe spaniola asta, nu am mai putut: am scos caietul Kristinei și l-am citit, după care totuși l-am corectat. Nu este ceva fantastic, sunt două descrieri ale unor tablouri, ceea ce majoritatea copiilor consideră plictisitor... Dar a trebuit să mă gândesc la ea, ce face, dacă mai trăiește...

Am ridicat mâna.

– Așteaptă, lasă-mă întâi să îți povestesc.

I-am povestit amănunțit ce se întâmplase. Când am terminat, Birgitta era stană de piatră, cu ochii cât farfurioarele.

– Infam, șoptea, pur și simplu... infam. De necrezut. Nici nu îmi dau seama care din voi doi este mai rău...

– Oricum, nu este clar unde se află Kristina. Cred că urmărind locurile unde a făcut ridicări de bani pe baza carnetului de economii, poliția ar putea-o găsi. Deci mâine, eu... O expresie ciudată ivită pe fața Birgittei mă determină să mă opresc. Ce este?

– Poate că știu, exclamă ea, știu unde ar putea să fie.

Sări în picioare, alergă la biroul ei, luă de acolo un caiet și reveni cu el.

– Uite, compunerile Kristinei. Răsfoi caietul, unul cam gros, gândit pentru doi ani de studiu. Acum o jumătate de an a scris o compunere, pe care ar trebui să o citești. Tema era compunere despre un membru al familiei.

Îmi întinse caietul.

Compunerea era din luna mai și avea ca titlu „Bunica mea":

> Bunica mea locuiește în Vimmerby, într-o casă frumoasă și mică din Djursdalavägen. Ea este mama tatălui meu, dar el n-are grijă deloc de ea. Noi o vizităm cel mult o dată pe an. Tata spune că oricum nu merită, pentru că ea uită de noi imediat după ce am plecat. Bunica mea suferă de Alzheimer. Este o boală din cauza căreia nu mai ții minte lucruri. Își amintește doar de copilărie, dar nu mai știe ce a făcut cu o zi înainte. Când suntem acolo, bunica îmi spune povești de pe vremea când ea însăși era copil, de multe ori aceleași, uneori de două ori într-o oră. Când îi spun: „Asta tocmai mi-ai povestit-o!", ea râde și spune: „Da? Încep să uit".

Birgitta îmi luă nerăbdătoare caietul din mână, trecu peste câteva pagini și se opri într-un loc:

– Uite.

> Mă gândesc deseori la bunica, cum stă singură în căsuța aceea și se uită la televizor. De două ori pe zi vine cineva care se ocupă de ea, restul se descurcă singură. Dar femeia care vede de ea crede că mult timp nu se va mai putea descurca singură, pentru că bunica deja uită de multe ori și să mănânce, deși mâncarea este gata pregătită pe aragaz. Gândul că bunica va trebui să fie dusă într-un cămin mă întristează. Dacă aș putea să decid, m-aș muta la ea și m-aș ocupa de ea, aș face gospodăria, cumpărăturile, aș spăla rufele, aș găti, aș face curat și așa mai departe, tot ceea ce am învățat de la Aimee. Atunci bunica ar putea să rămână în

casa ei, acolo unde s-a obișnuit, unde se simte bine și unde îmi place și mie.

I-am dat caietul înapoi și am spus:

– I-ați haina.

Când am ajuns la Vimmerby, era întuneric beznă. Am întrebat de Djursdalavägen, am parcat și am intrat pe strada îngustă și liniștită, de-a lungul căreia se ascundeau mici case din lemn, în spatele unor garduri albe și al unor tufe înalte. Ningea ușor și era simțitor mai frig decât la Stockholm. De undeva se auzea un zgomot ciudat, ca un ciocănit, în timp ce noi căutam numele de Andersson pe cutiile pentru corespondență și pe tăblițele din dreptul soneriilor.

– Crezi că este posibil să fi născocit? întrebă Birgitta în timp ce ne apropiam încet de capătul străzii și de sursa ciudatului sunet, iar casele se răreau. Mă refer la tată...

– Bunica există, am mormăit. Este mama lui Hans-Olof. Eu știam că trăiește undeva în Småland și are probleme psihice.

Zgomotul provenea de la ultima casă de partea dreaptă. Acolo era întuneric. În lumina care pătrundea printr-o fereastră, cineva spărgea lemne, o siluetă scundă, într-o scurtă călduroasă și pe cap cu o scufie țuguiată. Toporul lovea regulat ca un pendul, iar așchiile săreau în toate părțile. Pe cutia poștală nu scria nici un nume. Am strigat:

– *Hej! God kväll!*

Silueta se opri din activitatea ei.

– *Vad står på?* se auzi o voce clară.

Vocea unei fete.

– Kristina! izbucni Birgitta. Tu ești?

Fata lăsă jos toporul. Apropiindu-se, își scoase scufia și părul blond îi căzu pe umeri. Era Kristina, bineînțeles.

Iar eu am recunoscut casa. Deasupra biroului din camera ei atârna o fotografie a ei.

– Doamna Nykvist? Ce faceți aici...? Apoi mă descoperi și pe mine, și puțina lumină fu de ajuns pentru a mă recunoaște: Unchiule Gunnar? Cum de ai ajuns aici? Ai evadat din închisoare?

M-a umflat râsul și am recunoscut:

– Chiar s-ar putea spune așa.

CAPITOLUL 51

– Intrați, spuse ea exact cu tonul pe care l-ar fi folosit Inga.

Eram șocat de asemănarea cu mama ei.

Strânse rapid așchiile într-un coș, apoi intră în casă înaintea noastră. Înăuntru era cald și lumină și mirosea plăcut a mirodenii de Crăciun.

O minunată fracțiune de secundă mi s-a părut că făcusem o călătorie în timp, ca și cum tot ce se întâmplase după acea vară petrecută în casa de lângă lacul Storuttern n-ar mai fi avut loc.

Kristina lăsă jos coșul cu așchii și cu lemne de foc sparte și se descheie la scurtă. În ușa camerei de zi își făcu apariția o bătrână gârbovită, cu păr alb, tuns scurt, pe a cărei față inexpresivă, când ne văzu, apăru o mină întrebătoare.

– Dumneavoastră cine sunteți, dacă îmi permiteți întrebarea?

– Dânsa este diriginta mea, *farmor,* spuse Kristina arătând către Birgitta. Apoi arătă spre mine și zâmbi: Iar el este *marbor* Gunnar.

Neîncrederea de pe figura bătrânei dispăru ca ștearsă cu buretele.

– Într-adevăr? Ce plăcere! Intrați, intrați. Nici nu știam că ai un unchi. O apucă de braț pe Kristina. Ea este nepoata mea, trebuie că știți. O cheamă... ăă...

Se poticni și încercă să își amintească.

– Kristina, spuse răbdătoare fiica surorii mele.

Felul în care se exprimase lăsa să se vadă că mai făcuse asta de mii de ori și că o va mai face de alte mii de ori.

– Da, exact, se bucură bătrâna. Kristina, ce copil drăguț. Clipi des și mă măsură gânditoare: Și dumneavoastră cine sunteți?

– Gunnar, sunt unchiul.

– Ah, da, unchiul, ca să vezi. Mă bucur că v-am cunoscut.

– Hai, bunico, spuse Kristina și o împinse ușor pe bătrână în fața ei. Mergem în camera de zi, și eu am să fac un ceai.

La scurt timp după aceasta, stăteam cu toții în jurul mesei, la un ceai și la câteva prăjiturele.

– Eu le-am făcut, spuse Kristina pe de o parte cu mândrie, pe de altă parte ca o scuză, prăjiturelele fiind pe alocuri arse.

Pentru o clipă a fost doar o întâlnire de familie plăcută, tihnită, cu o bunică bolnavă psihic, dar strălucind de bucurie.

– Ah, de-ar fi acum, aici, Hans-Olof al meu! oftă ea din rărunchi, fără să își dea seama că nimic altceva n-ar fi putut să torpileze buna dispoziție a celor de față.

Kristina privi sugestiv în ceașca ei.

– Bănuiesc că vreți să știți de ce am fugit.

Am scuturat capul.

– Asta o știm.

– Tot?

– Tot.

– Pfui! Privirea ei urmări liniile din structura lemnului tăbliei mesei. În orice caz, înapoi nu mă întorc. Cândva tot ar avea loc un incident. Și nu vreau să-l reclam pe tata sau ceva asemănător. Știu că este așa pentru că n-a putut trece peste moartea mamei. Ia și pastile mereu, de ani de zile...

– Problema nu este dacă tu te întorci, am spus, ci dacă soluția corectă se află aici.

– Este clar, ripostă ea ca din pușcă, în acest fel pot să evit internarea bunicii într-un cămin.

– Într-un cămin? protestă indignată bătrâna. Nu mă duc la nici un cămin. Cine s-ar mai ocupa de casă?

Am schimbat o privire cu Birgitta, care ridică din umeri fără să zică nimic.

– Nu știu, Kristina, tu ai totuși numai paisprezece ani... interveni ea în cele din urmă.

– Da, și? La vârsta asta și mama s-a descurcat singură.

– Apropo de descurcat, am zis, din ce te descurci aici?

Nepoata mea făcu o mutră nevinovată.

– Oh, asta nu este o problemă, bunica are o pensie frumoasă. Dacă ești puțin atentă la cumpărături și dacă unele lucruri ți le faci singură este de ajuns pentru două persoane.

Și mușcă demonstrativ dintr-o prăjitură cam arsă.

– Dar bunica ta nu primește direct banii.

– Ba da, de când am vorbit cu cei de la asistență socială.

Am vrut să mai spun ceva, dar Birgitta puse mâna pe brațul meu și interveni:

– Cred că nu trebuie să ne facem griji. Oricum nu comparativ cu grijile pe care ni le făcusem.

Kristina se încruntă.

– Ce fel de griji? Se sprijini de speteaza scaunului și ne privi întrebătoare. Dar cu voi doi ce este?

Am auzit-o pe Birgitta inspirând zgomotos lângă mine, și am spus:

– Asta am să-ți povestesc altă dată. Pentru moment aș vrea să știu cum vezi problema cu școala în viitor.

Am prins-o. Suflă peste prăjitură, mută farfurioara de la stânga la dreapta și bolborosi:

– Deci, cinstit vorbind, îți ia cam toată ziua...

– Dacă nu înveți, nu te descurci bine în viață. Asta, am adăugat când ea a vrut să riposteze, mi-a spus-o mama ta,

când era de aceeași vârstă ca tine acum. Deci fără nici o replică. Dacă vrei să rămâi aici, vei merge la școală.

Birgitta a reușit ca telefonând să găsească o înlocuitoare la ore, și astfel, suportând privirile tendențioase ale nepoatei mele, am rămas peste noapte, urmând ca a doua zi să rezolvăm cu forurile competente.

Șefa serviciului de asistență socială, o femeie zdravănă, cu părul strâns în coc și cu figură de luptătoare, era entuziasmată de Kristina. Ea ne explică:

– Mai întâi, oricum ducem lipsă de personal, deci ea a venit ca un dar ceresc. Dar mai ales această atitudine! Kristina mi-a povestit tot. Inițiativa de a folosi posibilitatea ca în baza notelor bune să absolve două clase într-un an și apoi să se decidă ca în anul câștigat să se dedice unei rude care are nevoie de asistență – în locul directoarei școlii ei aș fi mândră de ea, v-o spun deschis.

N-am putut decât să dau surprins din cap. Acest talent de a te aburi cu discursuri scoase din mânecă părea că se transmite genetic.

Între timp Birgitta a vorbit cu directorul celui mai apropiat gimnaziu. Mi-a dat toate amănuntele, dar ca să fiu cinstit am înțeles doar că în cele din urmă au găsit în labirintul de reglementări calea prin care Kristina să se poată muta imediat la această școală.

– Tatăl ei va trebui să fie și el de acord, spuse ea în concluzie.

– O va face, ți-o garantez, am ripostat.

Kristina a primit destul de calmă vestea și a promis că va face eforturi, iar bunica ei s-a mai interesat încă o dată cine sunt eu.

La întoarcere a trebuit să bag benzină. La casa benzinăriei, ochii mi-au căzut pe ziare, și nu mi-a venit să cred ce am

văzut: „Scandal la Rütlipharm" și „Experiențe ilegale pe copiii din orfelinat", sunau titlurile.

– Pompa doi? am auzit o voce nerăbdătoare. Aveți de plată 307 coroane.

– Plus acesta, am murmurat și am luat ziarul *Dagbladet.*

– Face 319 coroane.

Ce era mai important am citit până să ajung la mașină, iar restul în prima parcare. Poliția, care îl arestase pe Dimitri și care sechestrase aparatura acestuia, trecuse temeinic nu numai prin memoria calculatoarelor lui, ci și prin celelalte materiale, printre care și fragmentele de pe discheta lui Hungerbühl. Verificase câteva date și găsise suficiente motive pentru a înainta unui judecător concluziile rezultate. Încă în timpul acordării premiilor Nobel, când Reto Hungerbühl se afla în auditoriumul de la *Konserthuset,* polițiștii acționau în toate direcțiile. Reprezentanța Rütlipharm a fost percheziționată, la fel locuința lui Hungerbühl, laboratorul din Stockholm și, desigur, orfelinatul din Kråksberga. Al cărui director, se scria aici, făcuse mărturisiri complete și adusese acuzații grave lui Hungerbühl și câtorva dintre colaboratorii lui. Centrala concernului a declarat că nu știuse nimic despre planurile lui Hungerbühl și s-a oferit să coopereze deplin cu autoritățile, în scopul înlăturării oricărui motiv de îndoială.

Hungerbühl – între timp arestat pentru cercetări – nu a răspuns la nici o acuzație. Singura luare de poziție pe care un reporter a putut să i-o smulgă a fost: „Totul este un complot îndreptat împotriva mea. Absolut nimic nu este adevărat. Este o conspirație".

Birgitta izbucni în râs când i-am citi asta.

– Este ciudat, nu? Mereu este vorba de conspirații.

– Peste tot, am confirmat și am răsucit cheia de contact. O plagă națională.

După-amiaza i-am făcut o vizită și Lenei. La ora trei am ajuns la adresa aflată pe pachet, am găsit soneria în dreptul căreia scria Novitzky, am sunat, dar n-a deschis nimeni. Mi-am amintit de ce spunea fosta ei prietenă, și anume că Lena, de cele mai multe ori, înainte de ora patru era afară cu fiul ei. Dar și într-o zi ca aceasta? Era frig și bătea vântul. Stătea să ningă și se întunecase. M-am lăsat nehotărât ba pe un picior, ba pe celălalt, apoi am decis că nu avea nici un sens să aștept și am plecat mai departe.

Când dădeam primul colț, am văzut-o. Întâmplarea. Venea din direcția stației de autobuz. Împingea un cărucior, în timp ce fiul ei strivea entuziasmat sub picioare grămezile de zăpadă. Ea îl urmărea cu un zâmbet blând, care radia bucurie.

– Hei, vino! îl strigă ea, când micuțul se opri în dreptul unei reclame care clipea. Hai, Sven, mergem acasă...

– Nu! protestă el, dar se puse totuși ascultător în mișcare.

Cu pași mărunți se apropie de cărucior pregătindu-se să se urce în el.

Lena îl ajută, îi puse centura de siguranță și în momentul în care se îndreptă spre a-și continua drumul dădu cu ochii de mine, la nici zece metri distanță.

– Gunnar?! exclamă și făcu ochii mari.

– Bună, Lena, am spus și am scos mâinile din buzunare. Am vrut doar să îți mulțumesc pentru pachet.

Aș fi vrut să spun mai multe. Aș fi vrut să-i cer iertare pentru atât de multe lucruri spuse ori făcute în perioada în care fuseserăm împreună. Pentru numeroasele situații în care o înșelasem, o lăsasem singură, o tratasem grosolan, mă folosisem de amabilitatea ei...

Dar cuvintele nu voiau să îmi părăsească buzele. Trecutul era trecut. Cu toată stânjenitoarea surpriză a apariției mele bruște în fața ei, Lena degaja o fericire și o mulțumire cum nu mai văzusem la ea. La ce să mai tulbur vechea poveste?

– Da, spuse ea, zâmbind ușor. Așa cum ți-am spus, îți promisesem, și... de fapt nu a fost așa un efort.

– Oricum îți mulțumesc.

– Cu plăcere.

Un moment jenant, întrerupt de un strigăt de nerăbdare al fiului ei. Acesta începu să-și balanseze bustul înainte și înapoi, ca pentru a pune în acest fel căruciorul în mișcare.

– Deci el este Sven, am zis, ca să spun ceva.

Sven se opri când își auzi numele.

– Da, el este. Îl mângâie pe cap și îi îndreptă căciulița. Se simte din nou bine, slavă Domnului. Un moment șovăi, apoi adăugă: A avut o tulburare de metabolism, care înainte ar fi dus la handicap, știi? Dar din fericire acum există remediu și doctorul spune că va fi bine. Sunt atât de fericită...

– Da, te cred.

Coșulețul de sub cărucior era plin de jucării, schimburi, scutece. În mijlocul lor am zărit o sticlă albă, cu gât larg, cu o emblemă pe capac, pe care aș fi recunoscut-o acum oriunde: cea a firmei Rütlipharm.

– Arăți mai bine, spuse Lena și zâmbi încurcată. Oarecum.

– Am mai îmbătrânit.

– Nu, este cumva... Căuta cuvintele. Ca și cum deasupra capului tău ar fi atârnat nori grei, iar acum aceștia ar fi dispărut.

Am privit-o; un moment m-a lăsat fără replică.

– Tu... am articulat în cele din urmă, și mi-am dres glasul. Tu arăți grozav. Cu adevărat grozav. Se pare că ți-a priit faptul că totul... știi...

Ea zâmbi și dădu din cap. Sven reîncepu să se văicărească. Lena spuse scurt:

– Da.

– Așa cum ziceam, voiam doar să îți mulțumesc, și... ei, da... Am spus-o totuși: Îmi pare rău pentru tot ce am făcut atunci. Eram deseori... nu am fost amabil.

Simțeam cum mă treceau sudorile pe sub scurtă. Chiar și pentru o primă încercare era ceva slăbuț.

Zâmbi îngăduitoare.

– Da, ai fost într-adevăr.

– Acasă, acasă, acasă, repeta micuțul și se tot întindea.

– Auzi, spuse Lena, trebuie...

– Da, am spus și m-am dat la o parte. Clar, scuză-mă, eu... n-am vrut... i s-a făcut frig, nu?

– Cu siguranță că nu-i este frig, este numai plictisit. În privirea ei se trezi parcă ceva: Gunnar, tu ce faci?

– Nimic, chiar nimic.

Scoase hotărâtă o sticlă de ceai din coșuleț, îi puse biberonul și i-o dădu copilului, care începu să sugă cu entuziasm.

– Povestește-mi!

Am deschis gura ca să spun că nu era nimic de povestit, dar a erupt din mine toată povestea, cu Hans-Olof, cu Inga, în fraze ce sunau incredibil în propriile mele urechi, așa cum ieșeau ele din gura mea însoțite de aburii albi ai respirației, dar Lena părea totuși să mă înțeleagă.

– Eram eu însumi, înțelegi? am spus în cele din urmă cu voce tremurândă. Am trăit toată viața mea în acest coșmar, pe care singur mi l-am creat. M-am izolat, am făcut din frică și neîncredere propria mea închisoare. Voiam să o protejez pe Inga, familia mea... dar în final am omorât-o tocmai prin asta. Cum aș mai putea repara vreodată astea? Cum să ies din această situație?

Lena spuse încet:

– Dar, Gunnar, deja ai ieșit.

– Poftim?

Își dădu deoparte o șuviță de păr de pe frunte.

– Ceea ce spui tu poate fi spus doar de cineva care se află deja în exteriorul acelei închisori. Să repari... nu se poate repara nimic din ceea ce s-a petrecut. Inga n-ar vrea ca din această cauză tu să rămâi în poarta închisorii. Ar vrea să te întorci, să-ți vezi în libertate de viața ta.

Cu aceste cuvinte îmi apucă mâna, mi-o strânse și zâmbi. Doar scurt, apoi îi dădu drumul pentru că fiul ei terminase ceaiul din sticlă și începuse să mârâie sâcâit și pentru că într-adevăr era timpul să plece. Am privit în urma ei, cum trecea de colț, făcând un semn ușor; a fost ultima dată când am văzut-o.

Dar gândindu-mă astăzi bine, sunt convins de faptul că nu aș mai fi acum în viață dacă n-aș fi întâlnit-o și dacă nu mi-ar fi strâns atunci mâna.

În restul după-amiezii am circulat cu metroul fără nici un țel, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, uitându-mă pe fereastra vagonului, dar nevăzând nimic, coborând la cap de linie și urcând iar, până când s-a produs minunea – căci nu o pot numi altfel. Când am urcat din nou la suprafață, am făcut-o cu senzația pe care o ai după o noapte în care ai avut o criză de febră: febra nu a dispărut complet, dar ești pe cale să te însănătoșești. Eram din nou în stare să înțeleg ce arăta un ceas și să-mi fac planuri pentru următoarele ore.

Mai întâi, mi-am îndeplinit o promisiune făcută: am sunat-o pe Sofía Hernández Cruz la Grand Hotel și i-am relatat cum stăteau lucrurile. Timpul rămas până la închiderea magazinelor l-am petrecut cu o activitate splendid de banală, adică m-am uitat după mobilier pentru noua mea locuință.

Pe la ora opt și jumătate am intrat la Serwito, în Regeringsgatan. Am fost întâmpinat de un miros intens de spaghete proaspete, ca și de un chelner, care m-a întrebat dacă

am o rezervare. Privirea lui sceptică m-a făcut să-mi dau seama că s-ar fi cuvenit și o revizuire generală a aspectului meu.

– Nu, am recunoscut eu. Dar vreau doar să văd dacă cineva se află aici.

– Vă rog, spuse chelnerul și se retrase din calea mea, cu o atitudine ce exprima și că va sta cu ochii pe mine.

Persoana pe care o căutam era acolo. Și nu numai atât, dar ședea impunător, la vedere, exact la masa la care sperasem să dau de ea. Un bărbat cu ritualuri de neclintit.

– Ce surpriză, spuse Tove Mårtensson deloc surprins și, când am luat loc în fața lui, mă măsură pe deasupra ramelor ochelarilor lui înguști. Pe masă era o farfurie mare cu antipasti și o sticlă de Chianti începută, care cu siguranță că în lista de prețuri se afla la capătul superior. Presupun că nu ați trecut pe aici doar întâmplător, pentru a mă saluta?

– Așa este. Aș vrea să vă rog ceva.

Mårtensson înfipse furculița într-o roșie uscată în ulei.

– Săptămâna trecută ați dovedit că am un birou, care știți unde se află. Atunci, mă întreb eu, de ce riscați – duse roșia la gură, o mestecă cu plăcere, înghiți, luă o înghițitură de vin, după care continuă fraza – să mă deranjați în timpul unei îndeletniciri aproape sfinte și să mă faceți a vă refuza rugămintea?

– De fapt, sunt chiar două rugăminți.

Ridică din sprâncene.

– Din ce în ce mai rău.

Am zâmbit. Am pus palmele împreunate pe masă, în fața mea, și am spus:

– Mai întâi, aș dori să vă rog să mă scuzați că v-am deranjat.

Mårtensson încremeni și mă privi scrutător.

– Doar ca să fiu sigur: a ieșit din gura dumneavoastră cuvântul „scuzați"? Dacă greșesc, va trebui să schimb sortimentul de vin.

– Vinul nu are nici o vină, cred.

– Atunci m-am liniștit. Că este al dracului de scump.

– În al doilea rând, am continuat, aș vrea să vă rog să-mi ajutați un prieten.

Mårtensson lăsă tacâmul jos, scoase ochelarii și își masă rădăcina nasului.

– Este seara minunilor. Gunnar Forsberg mai are grijă și de altcineva, în afară de el însuși. Ceea ce trăiesc acum nu mă va lăsa să adorm de extaz. Își puse ochelarii din nou și mă privi clipind. Bag seamă că este ceva urgent, nu? Deci, spuneți. Și vorbiți încet, dacă este posibil.

M-am aplecat în față și cu voce joasă i-am povestit totul despre Dimitri. Muzica italiană din local nu permitea ca cele spuse să se audă nici măcar până la masa alăturată, unde oricum ședea doar o pereche de îndrăgostiți lulea și care aveau în cap cu totul alte intenții decât să tragă cu urechea.

Mårtensson se dedică savurării unei bucăți de anghinare, apoi întrebă:

– Știți cumva despre ce este vorba în chestiunea aceea cu Rusia?

– Nu. Dar așa cum îl cunosc eu pe Dimitri, este la fel de vinovat ca Iuda.

– Hm... înțeleg. Cugetă mestecând. Când a fost arestat? Marți? Atunci, așa cum știu eu că stau lucrurile, miercuri... oricum a fost ziua festivităților Nobel, mai curând nu fac ei așa ceva, dar joi a fost pus în avion. Astăzi este vineri, și mai este puțin din ziua de astăzi, apoi este weekend... Ceea ce înseamnă că prietenul dumneavoastră se află deja într-o închisoare rusească. Bine, am să văd ce pot să fac. Dispun de câteva relații la Petersburg, trebuie să fie un coleg acolo, care să acționeze la fața locului.

– Mulțumesc.

Mårtensson împături cu furculița o felie zdravănă de șuncă de Parma.

– Pot să mă interesez de modalitatea prin care intenționați să mă plătiți? Ceea ce vă pot spune pe loc este că ieftin nu va fi.

– Mai am bani, nici o grijă.

– Proveniți din afaceri ilegale, bănuiesc.

– Nu comentez. În plus, asta nu se vede pe bancnote.

– Desigur. Mårtensson clătină ușor furculița cu șunca. Gunnar, dumneavoastră sunteți totuși un tânăr dibaci. N-ați fi interesat să faceți bani pe cale legală, punând la treabă talentele dumneavoastră de necontestat? Și anume bani mult mai mulți decât v-au adus în trecut riscantele dumneavoastră preocupări?

M-am încordat. Pentru o clipă am simțit impulsul de a mă ridica și a pleca. Impuls pornit din celulele corpului meu, care se temeau de pierderea libertății. Dar acesta n-a fost suficient de puternic ori s-a petrecut altceva, pentru că am putut să-l ignor, să rămân pe loc și să spun:

– Continuați.

– V-aș putea pune pe loc în legătură cu o jumătate de duzină de clienți, care au urgent nevoie de sfatul dumneavoastră. Și spre deosebire de onorabilul dumneavoastră asistent social, nu pretind nici un ban. O să am satisfacția unei fapte bune.

CAPITOLUL 52

Așa că acum sunt consilier în probleme de securitate. În loc de a da spargeri la firme și a le fura informații, eu le consiliez asupra modului în care să se apere de spargeri și să-și protejeze de spioni informațiile deținute. Poate nu este o transformare deosebit de originală, dar este bănoasă. Chiar surprinzător de bănoasă: din reorganizarea sistemului de securitate al unei firme câștig mai mult decât mi-ar fi adus înainte furtul tuturor secretelor ei. Negativismul meu înnăscut mă ajută în mod special să prevăd eventualele planuri ale băieților răi și am stabilit că asta poate fi suficient, pentru ca seara să mă culc mulțumit.

Dar ce este cel mai surprinzător este că zicala care spune că nu merită să comiți un delict este adevărată dintr-un cu totul alt punct de vedere decât cel normal. Când revăd în minte ce eforturi am depus și ce riscuri mi-am asumat în trecut, și cu ce puțin m-am ales din acestea, nu pot decât să dau dezaprobator din cap. Este adevărat, trebuie să plătești impozit pe banii câștigați cinstit, iar statul suedez nu este exagerat. Dar nici Fahlander nu era. Poate că despre aceste lucruri ar trebui ținute prelegeri în închisorile din toată lumea.

Înființarea firmei exact cu banii câștigați din ultimele mele acțiuni ilegale nu mie îmi-a provocat, spre deosebire de Mårtensson, nici cele mai mici mustrări de conștiință. Pentru că oricum, în acest fel, ca să zicem așa, s-a servit un scop bun, nu?

Normal că am păstrat biroul aferent locuinței mele. Acum am în el o masă de lucru, un fotoliu din piele, un computer conectat la internet și câteva etajere cu hârțogăria necesară ținerii contabilității, cu prospecte de la furnizorii de tehnică de securitate și cu reviste de specialitate. Un angajat cu program redus răspunde după-amiaza la telefoane, rezolvă corespondența, clasează informații și contabilizează actele financiare. Încasările prefer să le înregistrez eu, ocazie cu care mă entuziasmează încă foarte mult mărimea lor. De mai mult nu am nevoie, deoarece ca și până acum majoritatea muncii mele se desfășoară la alte firme.

Atunci când vizitez pentru prima oară un potențial client, caut posibilitatea ca în primele cinci minute să folosesc laitmotivul:

– Am făcut opt ani de închisoare pentru spionaj industrial. Dacă autoritățile mi-ar fi putut pune în spinare tot ce am făcut, ar fi fost probabil vorba de opt sute de ani. Oameni ca mine sunt în libertate cât nisipul mării. Dumneavoastră, începând de acum, mă puteți avea alături sau puteți încerca să vă descurcați singur. Alegerea vă aparține.

Chestia cu „nisipul mării" este puțin cam forțată, chestie de marketing. Altminteri autoprezentarea mea lovește totdeauna ca o bombă. Îi dezarmează, limpezește fronturile, și până acum nimeni nu a șovăit mai mult de o zi până la acceptarea ofertei. Cum se spune, abia mai pot face față contractelor.

În măsura în care îmi mai rămâne timp, lucrez la un manual despre spionajul industrial. Am cunoscut un editor, care scoate cărți de specialitate în domeniul economic, și acesta este foarte interesat. Pe parcursul documentărilor mele – foștii mei colegi, actuali adversari, au făcut vâlvă în presă, în perioada petrecută de mine în închisoare – am fost și la arhiva de la *Aftonbladet,* unde bineînțeles că Anders Östlund lucrează

ca și mai înainte. Informația pe care telefonista mi-o dăduse atunci se bazase în realitate pe o confuzie creată de numele asemănător al unui tânăr corector.

Unul dintre primii mei clienți furnizați de Mårtensson a fost nimeni alta decât firma Rütlipharm AG. Angajații de la reprezentanța din Suedia au rămas trăsniți când le-am arătat șmecheria cu magneții. Spre propria mea surprindere, am simțit oarecare satisfacție văzând hârburile de la Reynolds aruncate la gunoi.

După care, la invitația centralei, am zburat la Basel. A cerut să vorbească cu mine personal însuși doctorul Felix Herwiller, președintele consiliului de administrație. Discuția noastră de aproape trei ore a avut loc în marele lui birou, mobilat simplu, unde am vorbit mai mult despre mașinațiile industriei farmaceutice decât despre condițiile contractului meu. Elveținanul, un bărbat cu aspect de ascet, în vârstă de aproape șaizeci de ani, cu păr grizonant și rar, este un om de afaceri dur, dar nu într-o modalitate antipatică, și m-a câștigat pentru faptul că a considerat ca inacceptabil conceptul lui Hungerbühl despre „orientarea chimică a vieții cotidiene".

M-am întors cu un contract care în anii ce vor urma mă va purta prin întreaga lume, iar pe concernul Rütlipharm îl va costa milioane. În franci elvețieni, vă rog. Dintre care o bună parte va lua calea buzunarului meu.

Imediat după această revenire, am condus-o pe Birgitta la localul din pivnițele primăriei și, înainte de a ne fi adus felul principal din meniul Nobel, i-am cerut mâna. Și iarăși aș fi total lipsit de originalitate dacă v-aș spune că a acceptat; din păcate, nu a făcut-o. A cerut un timp de gândire de cel puțin un an. N-a vrut să spună de ce, dar cred că am înțeles că încă nu depășise despărțirea de soțul ei – al cărui tablou l-a și dat jos înspăimântată de o remarcă făcută de mine. Și poate, cred eu, o mai rodea și ceea ce îi făcusem eu Ingăi.

Kristina a rămas la decizia ei de a nu se întoarce. Este hotărâtă să rămână la Vimmerby, s-o îngrijească pe bunica ei atâta timp cât aceasta va mai trăi. Ceea ce, după părerea mea, înseamnă încă o perioadă lungă de timp. Se pare că funcționează și soluția găsită pentru a urma școala. Tatăl ei a consimțit scrâșnind din dinți la acest aranjament și le trimite lunar bani, așa că cele două nu mai depind doar de pensia bătrânei. Că pe lângă asta, ele mai primesc ceva și din partea mea, nu i-am mai spus.

În ce-l privește pe Hans-Olof, de mult nu îl mai consider ca făcând parte din familia mea. Între patru ochi i-am adus acest lucru la cunoștință, dar Mårtensson m-a avertizat: nu folosește la nimic, pentru că nu s-a întâmplat nimic justițiabil.

– N-a făcut decât să ridice o pătură, Gunnar, altceva nimic. În fond ar fi putut să se dezvinovățească fără nici o problemă, totul ar fi fost o neînțelegere. Mă și mir că nu a procedat așa.

– Pentru că în capul lui s-a întâmplat, am zis.

– Se poate, dar acest lucru nu este pasibil de pedeapsă, a insistat Mårtensson.

Totuși, ca pentru a se pedepsi singur, Hans-Olof a făcut ceva ce pe mine m-a surprins imens când am aflat: a renunțat la profesoratul de la Karolinska și la calitatea de membru în Adunarea Nobel și lucrează ca simplu farmacist în spitalul din Sundbyberg.

Motivația acestui gest a rămas un mister pentru mine, până în acea seară, la Basel, când după discuția cu președintele consiliului de administrație al Rütlipharm AG, am dat urmare invitației Sofiei Hernández Cruz de a veni la locuința ei de pe malul Rinului.

– După telefonul primit de la dumneavoastră, a povestit ea, am discutat între patru ochi cu președintele comitetului Nobel. La rândul lui, el a avut o discuție cu cumnatul

dumneavoastră și l-a făcut să înțeleagă că este cazul să suporte consecințele care în concepția lui privesc demnitatea premiului Nobel.

– Și el a demisionat?

– În ziua următoare.

– Ce spuneți!

Am privit vinul spaniol din paharul meu. Era un Priorato. I-am reținut denumirea, deși nu speram să găsesc vreo picătură în magazinele Systembolaget. Am adăugat:

– Asta în ce privește premiul Nobel. Dar cum v-a schimbat asta viața?

Sofía Hernández Cruz râse enigmatic.

– Nu atât de mult ca a dumneavoastră, după cum mi se pare. Când am dat afirmativ din cap, a continuat: Cum mi-a schimbat premiul viața? Mi-a scris rectorul universității din Alicante. M-a întrebat dacă poate da numele meu unei aripi a noii biblioteci.

– Ce întâmplare!

– Da, este o nerușinare, nu? Încolo... Există invidie. Mi se spune că am obținut tot ce poate obține un cercetător, ca și cum ar trebui să o las baltă, deoarece este vorba de fonduri de cercetare. A privit spre Rinul care abia se distingea în întuneric, la luminile de poziție ale unui vas care tocmai trecea. Peste câțiva ani mi se va spune probabil că am trecut de apogeu și că nu se mai așteaptă nimic de la mine.

– Asta sună de parcă ar fi mai bine să renunțați.

Ea râse și clătină capul.

– Nu. Fac ceea ce am făcut totdeauna: continui. În definitiv și premiul Nobel este tot un premiu. O podoabă. Ceea ce contează este ce faci și viața pe care o duci.

– *Na zdarovie!* am urat.

Și cu asta am ajuns la Dimitri. Cercetările făcute de Mårtensson în privința sorții lui au dezvăluit ceva surprinzător:

în mod inexplicabil, pe drum către Rusia, forțele de securitate l-au pierdut. Procuratura rusă a făcut scandal. Poliția suedeză a vorbit enigmatic de manipulații obscure. Dar totul nu a ajutat la nimic, pentru că Dimitri a dispărut fără urmă și așa a rămas.

Când am auzit asta, mi-am adus aminte de vechiul telefon mobil, pe care nu-l mai folosisem anume din acea zi. L-am găsit prăfuit și descărcat într-un sertar. Când l-am repus în funcțiune, era înregistrat un mesaj de la Leonid, prin care eram rugat să-l caut. Având în vedere că numărul acestui telefon îl știau doar Hans-Olof și Dimitri, așa am procedat.

Leonid mi-a spus că Dimitri se afla de mult din nou în Suedia, de data aceasta sus, în Vasterbotten. Era inclus într-un program de protecție a martorilor și nu avea voie să mai ia legătura cu nimeni din vechile cunoștințe. Leonid nu știa în ce chestiune era martor Dimitri, ori ce însemnau toate acestea, ci știa doar că Dimitri, în ciuda tuturor interdicțiilor, voia să mă invite neapărat la nunta lui, care avea loc în scurt timp. Își găsise în sfârșit femeia vieții lui.

O polițistă...